Sinopsis:
În cel mai nou thriller de o intensitate devastatoare scris de fenomenul Vince Flynn, bestsellerul nr. 1 din New York Times, eroul său mortal şi carismatic Mitch Rapp duce un război împotriva unui nou inamic cu ajutorul unui camarad soldat la fel de dedicat – şi de letal – ca şi ei.
Thriller-urile lui Vince Flynn, care îl au ca protagonist pe agentul antiterorist Mitch Rapp, domină imaginaţia cititorilor de pretutindeni. În ele, Flynn surprinde lumea secretă a bărbaţilor şi femeilor neînfricaţi, care, legaţi de datorie, îşi riscă viaţa într-un război secret pe care trebuie să-l ascundă chiar şi de proprii lor lideri politici.
Acum, Rapp şi protejatul său, Mike Nash, s-ar putea să-şi fi găsit perechea. CIA a detectat şi interceptat două celule teroriste, dar se teme că o a treia este în libertate. Condus de un geniu periculos, obsedat să devină liderul al-Qaeda, acest grup hotărât şi terifiant este pe cale să se năpustească asupra Americii. Rapp are nevoie de cei mai buni pentru această misiune, iar Nash, care şi-a servit onorabil guvernul timp de şaisprezece ani – mai întâi ca ofiţer în Corpul puşcaşilor marini şi apoi ca agent într-o echipă de elită de combatere a terorismului condusă de Rapp – este alegerea sa. Împreună, ei şi-au făcut o carieră din a răspunde violenţei cu violenţă extremă şi nu au ezitat niciodată în lupta împotriva jihadurilor şi a culturii lor de moarte. Amândoi au luptat în secret în războiul împotriva terorismului, fără a primi laude sau recunoaştere a sacrificiilor personale. Amândoi au fost forţaţi să mintă practic fiecare persoană la care ţineau şi amândoi au continuat să reziste ştiind că munca lor asiduă şi tacticile letale au salvat mii de vieţi. Dar vânturile politice s-au schimbat în America, iar anumiţi lideri din Capitoliu fac presiuni pentru ca oameni precum Rapp şi Nash să fie puşi din nou în lesă scurtă. Şi apoi, într-o după-amiază de primăvară în Washington, DC, totul se schimbă.
Folosindu-se de cunoştinţele sale din interiorul agenţiilor de informaţii şi a armatei, Flynn oferă încă o dată un portret mult prea real al unui război purtat în fiecare zi de o mână de suflete curajoase şi devotate. Inteligent, rapid şi de un realism uluitor, Măsuri extreme este thrillerul politic al timpului nostru.

MĂSURI EXTREME

De

Vince Flynn

Cea de-a noua carte din seria Mitch Rapp

Copyright © 2008 de Vince Flynn

Pentru Robert Richer şi
bărbaţilor şi femeilor din
Serviciul Naţional Clandestin şi
Centrul Naţional de Contraterorism

Dormim liniştiţi în paturile noastre pentru că oamenii duri sunt gata în timpul nopţii să exercite violenţa asupra celor care ne vor răul.
- WINSTON CHURCHILL

CAPITOLUL 1

BAZA AERIANĂ BAGRAM, AFGANISTAN

MIKE Nash şi-a privit neliniştit ceasul şi apoi a privit monitoarele gemene cu ecran plat. Ambii prizonieri dormeau adânc. Dacă totul decurgea conform planului, somnul lor nu avea să mai dureze mult timp. Prizonierii fuseseră ridicaţi cu şapte zile mai devreme, în timpul unei patrule de rutină. La momentul respectiv, tinerii soldaţi nu aveau nicio idee asupra cui dăduseră. Această revelaţie a venit mai târziu, şi din întâmplare. Şefii de la baza aeriană Bagram din Afganistan i-au separat rapid pe cei doi bărbaţi de ceilalţi 396 de combatanţi inamici şi au alertat Washingtonul.

Nash a fost unul dintre primii chemaţi. Telefonul securizat a început să sune la ora 2:23 dimineaţa, în duminica precedentă. Ofiţerul de gardă de la Centrul Naţional de Contraterorism i-a dat vestea. Nash i-a mulţumit, a închis şi s-a gândit dacă ar trebui sau nu să se ridice din pat şi să se îndrepte spre birou. Prinderea câtorva ţinte de mare valoare era incitantă, dar Nash ştia din experienţă că oamenii se vor împiedica unii de alţii încercând să-şi asume meritele. Abia întors de la Londra, avea nevoie de somn mult mai mult decât de recunoaştere.

Mai puţin de un minut mai târziu, telefonul a pornit din nou. De data aceasta era şefa şefului său, Irene Kennedy, directorul CIA. Nash a ascultat fără să comenteze timp de douăzeci de secunde bune şi apoi a răspuns: „Mă ocup de asta”. Cu asta, şi-a sărutat soţia, s-a dat jos din pat, şi-a aruncat pe el nişte haine de călătorie confortabile, a verificat fiecare dintre cei patru copii, şi-a luat geanta de voiaj, care era întotdeauna împachetată, a lăsat un scurt bilet lângă cafetieră şi a ieşit pe uşă. Având în vedere slujba sa, era prea probabil ca familia sa să nu fie surprinsă de absenţa lui Nash atunci când se trezea.

Douăzeci de minute mai târziu, a ajuns la pista de aterizare privată şi s-a urcat la bordul unui Gulfstream V complet pregătit. imediat ce au decolat, gândurile lui Nash s-au îndreptat către cei doi prizonieri. Nu avea nevoie să se uite la dosarele lor. Le memorase deja. Le construia de ani de zile, de fiecare dată când primea câte un nou element de informaţii. Acesta era unul dintre darurile lui Mike Nash. Nu conta dacă era vorba de statistici de baseball sau de detalii despre cine este cine dintre teroriştii din întreaga lume. Dacă o citea, şi-o putea aminti. Nash a început să-şi construiască linia de interogare. Atât cu instinct cât şi cu logică, şi-a întins capcanele şi a anticipat minciunile lor. Probabil că ar fi fost nevoie de săptămâni pentru a-i doborî complet, dar ar fi vorbit. Întotdeauna o făceau.

Undeva, deasupra Atlanticului de Est, a primit primul său mesaj securizat care îl anunţa că există o problemă. În timp ce avionul se deplasa la 47.000 de picioare, drama s-a derulat printr-un schimb dureros de informaţii de la Langley. Trei senatori, care se aflau la bază într-o misiune de informare, au aflat despre cei doi noi deţinuţi şi au cerut să îi vadă. Comandantul bazei, fie din pură prostie, fie din dorinţa calculată de a-i mulţumi pe cei care îi puteau avansa cariera, a cedat şi i-a lăsat pe senatori să stea de vorbă cu deţinuţii de rang înalt.

Dacă Nash ar fi fost obligat să întocmească o listă cu cei trei politicieni pe care îi dispreţuia cel mai mult, doi dintre aceşti „Fact-Finders” ar fi fost pe ea, iar al treilea ar fi primit o menţiune onorabilă. În calitate de preşedinţi ai Comisiei Judiciare a Senatului, ai Comisiei pentru Servicii Armate a Senatului şi ai Comisiei de Informaţii a Senatului, aceştia constituiau un grup puternic. De asemenea, se întâmpla să dispreţuiască CIA. După întâlnirea lor de o oră cu prizonierii, cei trei senatori i-au spus comandantului bazei în termeni foarte clari că este vorba despre fundul său. Preşedinta Comisiei juridice a făcut un pas mai departe şi i-a spus că, dacă nu vor fi respectate întocmai Convenţiile de la Geneva, îl va târî în faţa comisiei sale şi îl va face să răspundă pentru crimele sale în faţa poporului american.

Faptul că unul dintre prizonieri îşi câştigase meritele alături de talibani aruncând în aer şcolile construite de coaliţie, în care se aflau copii afgani, părea să nu conteze prea mult pentru preşedinta Comisiei juridice. Nu i-a păsat nici de faptul că prizonierii şi organizaţia lor nu erau semnatari ai Convenţiilor de la Geneva. Aparent, ea avea alte priorităţi. Acordarea toleranţei, respectului şi compasiunii celor intoleranţi,

sadici şi fără inimă suna foarte nobil în principiu, dar în realitate era o modalitate excelentă de a pierde un război.
Unul dintre cele mai dificile aspecte ale slujbei lui Nash era să se ocupe de politicienii oportunişti cărora le răspundea. Aceiaşi senatori ceruseră cu insistenţă să acţioneze în lunile de după atacurile asupra New York-ului şi Washington-ului. În spatele uşilor închise, ei îşi exprimau îngrijorarea că CIA nu era suficient de agresivă în tehnicile de interogare. Au insistat pentru utilizarea unor măsuri extreme şi i-au dat asigurări lui Langley că vor fi protejaţi. Acum, Nash şi-a amintit de fabula despre scorpionul care îi promite broaştei că nu o va înţepa dacă aceasta îl duce cu maşina peste râu. Erau acum la jumătatea drumului peste râu şi, la fel ca în fabulă, instinctele preluaseră controlul, înţepătorul ieşise şi erau cu toţii pe punctul de a se îneca.
Nash se uită la cei doi prizonieri care dormeau liniştiţi în paturile lor calde şi curate. Pe ecranul din stânga era Abu Haggani, un comandant taliban de rang înalt, responsabil cu operaţiunile sinucigaşe din Afganistan. Se estimase că atacurile sale luaseră viaţa a peste trei mii de civili şi a altor patruzeci şi trei de soldaţi ai coaliţiei. Bărbatul era renumit pentru faptul că viza în mod intenţionat femei şi copii, în încercarea de a-şi intimida concetăţenii afgani pentru a-i împiedica să coopereze cu forţele coaliţiei. Cel de-al doilea om a fost Mohammad al-Haq, omul de legătură al talibanilor cu al-Qaeda şi unul dintre cei mai de încredere consilieri ai mollahului Omar. În timp ce Nash savura fără ruşine gândul de a-i provoca dureri severe lui Haggani, al-Haq era cel care îl interesa cel mai mult. Bărbatul era o legătură integrală între al-Qaeda şi talibani. Secretele pe care le deţinea ar fi fost de nepreţuit.
Lui Nash i se permisese un maxim de patru ore pe zi cu fiecare om în parte, în primele trei zile. Totul era strict supravegheat şi înregistrat. Fără poziţii de stres, fără privare de somn, fără muzică tare sau ţipete, fără lovituri sau palme, fără manipularea dietei şi fără manipularea temperaturii din celulele lor. Chiar şi simpla ameninţare cu violenţa fizică trebuia să fie aprobată de avocaţii din Washington.
Miercuri, şedinţa lui Nash s-a încheiat mai devreme, când acesta i-a spus lui al-Haq că a vorbit cu generalul Abdul Rashid Dostum. Fostul comandant al Alianţei de Nord şi lider al comunităţii uzbece era cunoscut pe scară largă pentru ura sa faţă de talibani. Nash i-a spus lui al-Haq că a aranjat ca el să fie transferat în dimineaţa următoare în custodia lui Dostum. Al-Haq era cât pe ce să cedeze o cărămidă în faţa perspectivei de a fi predat unui om care era la fel de vicios ca el şi colegii săi. Teama din ochii lui al-Haq era evidentă. Nash îl urmărea cu atenţie în timp ce prizonierul căuta o modalitate de a anticipa coşmarul. Nash pusese zeci de oameni în această situaţie înainte. Întotdeauna se uitau la început în jos, apoi cu nervozitate în stânga şi apoi în dreapta, în timp ce se chinuiau să găsească ceva care să le salveze fundurile. Adevărul nu conta atât de mult la început. Nash voia doar să vorbească. Putea să rezolve minciunile mai târziu.
Din nefericire, chiar când al-Haq era pe punctul de a începe să vorbească, un ofiţer al forţelor aeriene a dat buzna în cameră şi a oprit interogatoriul. Nash a fost pus la telefon cu avocaţii Departamentului de Justiţie din D.C. şi a fost avertizat că a depăşit limita. Incidentul a declanşat o furtună între CIA, Casa Albă, Departamentul de Justiţie şi senatorul Barbara Lonsdale, preşedintele Comisiei Judiciare. În timp ce avocaţii se certau, Nash a început să caute o modalitate de a ocoli zidul în loc să treacă peste el. Atunci a dat un telefon lui Mitch Rapp.
Nash s-a uitat la ceasul de mână. Era cu câteva minute înainte de miezul nopţii. Rapp şi cavaleria urmau să sosească din clipă în clipă. Cei doi huligani adormiţi aveau să aibă parte de o trezire bruscă. Primiseră trei mese pătrate pe zi, paturi mai frumoase decât patul pe care dormea Nash, covoare de rugăciune, un exemplar proaspăt al Coranului şi duşuri calde. Sfidarea lor crescuse cu fiecare zi care trecea, pe măsură ce îşi dădeau seama că nu vor fi supuşi la tortură. Acest fals sentiment de siguranţă era pe cale să dispară într-un mod foarte real şi posibil violent.

CAPITOLUL 2

TRIPLA FRONTIERĂ, AMERICA DE SUD

Bărbatul se plimba încet prin cameră, cu mâinile strânse ferm la spate. Îi observa pe cei şapte bărbaţi aşezaţi la masa din scândură brută cu îngrijorare crescândă. Trecuseră şase luni de când părăsiseră Pakistanul şi încă nu erau pregătiţi. Erau aproape, dar nu era suficient. Cel mai mic pas greşit putea aduce dezastrul, aşa cum le adusese şi altora care plecaseră înaintea lor.

Karim Nour-al-Din s-a gândit la călătoria lor şi la toată munca minuţioasă pe care o depusese pentru a-şi forma unitatea de elită. Călătoriseră în grup la Peshawar, îşi predaseră armele, îşi tunseseră părul, îşi bărbieriseră barba şi îşi făcuseră fotografii pentru noile paşapoarte. O săptămână mai târziu, fiecare bărbat a intrat în posesia unui set de documente falsificate cu măiestrie, a două carduri de credit şi a biletelor de avion. Unii au călătorit prin Africa, alţii prin Orient şi Pacific. Nici unul dintre ei, însă, nu a călătorit prin Europa, Australia sau Statele Unite. Acestea erau off-limits. Două săptămâni mai târziu, au convergeau spre unul dintre cele mai rele şi depravate oraşe din lume.

Karim nu fusese niciodată la Ciudad del Este şi nu ar fi fost prima lui alegere, dar imediat ce Ayman al-Zawahiri i-a sugerat acest lucru, Karim a ştiut că acolo se va duce. Omul numărul doi din al-Qaeda era rareori deschis la sugestii şi niciodată deschis la dezbateri. Cei care fuseseră suficient de îndrăzneţi sau de nebuni să se contrazică cu el dispăruseră cu toţii. Aşa că, atunci când Zawahiri a sugerat oraşul îndepărtat din America de Sud, Karim a dat pur şi simplu din cap şi a motivat că va face să meargă. A ajuns primul în oraş şi, după ce a petrecut o zi cutreierând străzile murdare ale acestuia, a decis că va trebui să rişte mânia lui Zawahiri şi să-şi mute oamenii.

Ciudad del Este era condus de traficanţi de droguri, negustori de carne vie, traficanţi de arme şi mafioţi. Falsificarea monedei, precum şi a produselor, era o activitate galopantă. Existau mai multe case de jocuri de noroc decât lăcaşuri de cult. Fraudele fiscale, violatorii, pedofilii şi criminalii, cu toţii fugeau la Ciudad del Este pentru a scăpa de braţul lung al legii. Situat perfect în zona Triplei Frontiere, unde Paraguay, Brazilia şi Argentina se întâlneau, oraşul era un loc liber pentru toată lumea. Autorităţile concurente, jungla densă şi apele tulburi ale râului Parana s-au combinat pentru a crea o tocană toxică de tot ce este ilicit.

Zawahiri mersese chiar atât de departe încât îi spusese că i-ar plăcea Ciudad del Este. A spus că oraşul i-ar aminti de Peshawar, oraşul pakistanez care era principalul centru de aprovizionare în lupta lor pentru a-i alunga pe necredincioşi de pe pământurile lor. Dar singurele lucruri pe care cele două oraşe le aveau în comun erau drogurile, armele şi oamenii săraci. În afară de asta, nu puteau fi mai diferite. Peshawar era un oraş pe picior de război. Era un oraş cu multe opinii şi clanuri, dar cu un scop unitar. Era un oraş aflat într-o misiune religioasă.

Ciudad del Este era un loc fără Dumnezeu. Chinezi, mexicani, columbieni, sirieni, libanezi, palestinieni, europeni, huligani ruşi şi orice alt fel de reprobabili cutreierau străzile sale, fiecare persoană fiind preocupată doar de sine. Nu exista un scop mai mare, nici un fel de reţinere. Însăşi anarhia locului era menită să atragă atenţia americanilor.

Karim s-a gândit că CIA nu va avea probleme în a pătrunde în diferitele facţiuni. Şi-a imaginat mijloacele lor de informaţii târându-se prin tot oraşul de aproape două sute de mii de locuitori. Cu sumele lor nesfârşite de bani şi cu avantajul lor tehnologic, le-ar fi fost uşor să descopere ce se întâmpla. El şi oamenii lui vor fi fotografiaţi în decurs de o săptămână, iar în decurs de o lună vor începe să dispară. La fel ca şi celelalte echipe care fuseseră trimise. Dacă americanilor, britanicilor şi francezilor nu le era teamă să-i înhaţe pe tovarăşii lui de război de pe străzile marilor oraşe europene, ce i-ar fi oprit să o facă în acest loc fără lege?

Karim a petrecut două zile căutând o soluţie şi apoi a dat peste ceva care credea că ar putea funcţiona. A întâlnit un traficant de arme libanez care fusese implicat în asasinarea prim-ministrului Rafiq Hariri. După doi ani în care a trăit pe fugă, numele său fusese în cele din urmă reabilitat, fără îndoială pentru că sume mari de bani au fost date persoanelor potrivite. Acum, se întorcea în Libanul său natal. Bărbatul avea o parcelă de teren îndepărtată pe care dorea să o vândă. Cu un ton tăcut şi o privire conspirativă, i-a explicat lui Karim că acela era locul perfect pentru a se îndepărta de oraş.

Omul avea dreptate. Terenul de 250 de acri fusese tăiat din pădurea tropicală şi era accesibil doar cu elicopterul sau pe jos. Cea mai apropiată şosea era la aproape 16 kilometri distanţă, dar drumeţia prin pădurea tropicală făcea ca aceasta să pară mai degrabă o sută de kilometri. Clădirile sitului nu constau

decât în plăci de beton, acoperişuri din metal ondulat şi ecrane de-a lungul perimetrului. Exista un generator diesel pentru a face să funcţioneze luminile. Având în vedere lipsa de opţiuni, Karim a considerat că locul era perfect. A cumpărat totul pentru 50.000 de dolari şi a trimis banii în contul bărbatului. Oamenii săi, care sosiseră până atunci, au fost transportaţi în tabără şi antrenamentul a început în mod serios.
Asta se întâmplase cu aproape şase luni în urmă, iar ei parcurseseră un drum lung într-un timp relativ scurt. Karim a privit cu satisfacţie în jos, în timp ce primul om îşi termina de asamblat bomba. Era Farid, bineînţeles. El era întotdeauna primul. Alţi trei oameni au terminat sarcina în ordine rapidă. Karim şi-a verificat ceasul. Nu cu mult timp în urmă, le luase aproape o oră să asambleze bombele. Obiectivul era de zece minute sau mai puţin. Ajunseseră la nouă şi numărau. Alţi doi oameni au terminat cu câteva secunde înainte, lăsându-l pe Zachariah ca singurul care nu reuşise.
Singurul egiptean din grup şi-a lăsat jos uneltele şi a privit în sus cu un zâmbet şovăitor: „Unchiul meu ar fi foarte dezamăgit."
Câţiva dintre bărbaţi au chicotit. Karim nu a râs. Nu i se părea nimic din toate acestea amuzant. Trebuiau să plece în câteva zile şi, datorită acestui idiot care stătea în faţa lui, nu erau pregătiţi. Karim îi condusese fără odihnă timp de aproape şase luni, în efortul de a-i perfecţiona pentru a-i transforma în războinici de elită. Reuşise cu cel puţin patru dintre ei. Încă doi erau potriviţi, dar va trebui să-i supravegheze îndeaproape. Unul dintre ei era un eşec total, iar el îi reţinea.
Karim s-a îndepărtat de grup şi a privit prin paravanul ruginit la ploaia constantă. Se simţea izolat. Totul era străin în acest loc. Era prea luxuriant, prea umed şi existau mult prea multe insecte. Deşertul era un loc mult mai bun pentru a intra în comuniune cu Allah, iar altitudinea mare a Afganistanului era un loc mult, mult mai bun pentru a discuta tactici cu ceilalţi lideri. Îi lipseau sfaturile şi sfaturile egalilor săi. Era singur în junglă, confruntat cu o decizie extrem de dificilă. Trebuia să decidă ce să facă în legătură cu Zaharia şi trebuia să o facă rapid.

CAPITOLUL 3

BAZA AERIANĂ BAGRAM, AFGANISTAN

NASH i-a auzit venind, la fel ca şi aviatorul care stătea la biroul de serviciu. Tânărul din Arkansas a verificat monitorul cu ecran plat. O expresie de îngrijorare i s-a răspândit pe faţă. Nash ştia că se uita la transmisia video de la camera de securitate montată la uşa principală. Baza aeriană Bagram era un loc aglomerat chiar şi la ora 12:21 dimineaţa, dar cea mai mare parte a acţiunii avea loc pe linia de zbor. Talibanilor le plăcea să se mişte noaptea, aşa că piloţii din forţele aeriene şi din armată erau la vânătoare. Bazele de operaţii înaintate erau realimentate cu pachete, echipele Forţelor Speciale se încărcau pentru inserţii, iar răniţii intrau şi ieşeau. Baza ocupa aproximativ 840 de acri şi avea o medie de peste patru mii de oameni la un moment dat. Era un oraş în sine, dar chiar şi aşa, clădirea în care se aflau era în afara drumurilor bătute.
Facilitatea principală de internare se afla aproape de mijlocul bazei, la aproape o jumătate de kilometru distanţă. Hiltonul, aşa cum le plăcea să îl numească, era complet automatizat, cu dispozitive de supraveghere încorporate în fiecare dintre cele opt celule şi în cele două săli de interogatoriu. Toate uşile celulelor, precum şi uşa principală din oţel care ducea la celule, trebuiau să fie deschise de la distanţă din cabina de control. Existau doar două căi de intrare şi de ieşire, iar ambele necesitau cartea de identitate şi codul de acces corespunzător. Nash i le dăduse lui Rapp pe amândouă în avans.
Nash s-a plimbat cu dezinvoltură până la birou şi a întrebat: „Care-i treaba, Seth?".
Tânărul de nouăsprezece ani părea neliniştit. „Se pare că avem nişte oaspeţi neaşteptaţi".
„Cine sunt?" a întrebat Nash, ştiind al naibii de bine cine era.
„Nu ştiu."
S-a auzit un zgomot metalic de pocnitură în timp ce mecanismul de blocare a uşii principale a fost eliberat. S-au auzit paşi, iar apoi şase bărbaţi purtând uniforme de luptă pentru aviatori, sau ABU, de

culoare măsliniu-drab şi cafeniu, au intrat în cameră. Mitch Rapp a condus grupul. Avea un vultur negru de fiecare parte a gulerului, ceea ce însemna că era cu mult mai mare decât aviatorul. Când s-a apropiat de birou, aviatorul a sărit în picioare şi a făcut un salut. Rapp l-a întors şi a spus: „Cum aţi fost. Sunteţi aviator clasa întâi Seth Jackson?"
„Da, domnule."
„Eu sunt colonelul Carville. Biroul de Investigaţii Speciale al Forţelor Aeriene." Mâna dreaptă a lui Rapp a ieşit în lateral. A pocnit din degete, iar bărbatul din spatele lui i-a pus un plic în palmă. Rapp a recuperat scrisoarea din plic şi a ridicat-o pentru ca tânărul aviator să o poată citi. „Aceasta este de la secretarul Forţelor Aeriene", a spus Rapp cu o voce impunătoare şi tăioasă, „autorizându-mă să preiau temporar comanda acestei unităţi de interogare. Ai întrebări, Jackson?"
Tânărul aviator a clătinat nervos din cap de la o parte la alta. „Nu, domnule."
„Bine." Rapp s-a întors spre Nash şi l-a privit din cap până în picioare. Nash purta un costum de zbor măsliniu-drab, fără nume sau grad. „Cine eşti tu?"
Nash a zâmbit. „Mi-e teamă că asta e în funcţie de nevoia de a şti, domnule colonel."
„OGA", a spus Rapp cu dezgust. Acronimul însemna „Other Government Agency", care era un eufemism pentru CIA. „Spioni nenorociţi. Sunteţi mai multe probleme decât meritaţi." Rapp s-a întors spre Jackson. „Eşti de serviciu până la ora şapte sute?"
„Aşa este, domnule."
„Urmaţi-mă. Şi tu", i-a spus el lui Nash. Rapp i-a condus înapoi prin uşă. Erau birouri în stânga şi în dreapta. Rapp a deschis uşa din stânga şi i-a spus unuia dintre oamenii din anturajul său: „Şefule, scoate telefonul şi tastatura din acest birou şi asigură-te că acest spion nu pleacă până nu spun eu."
Rapp a traversat holul şi a deschis cealaltă uşă. Uitându-se la tânărul aviator, Rapp a spus: „Jackson, aici. O să presupun că pot avea încredere în tine să nu dai niciun telefon... niciun e-mail... nicio comunicare. Ai înţeles?"
„Da, domnule."
„Bine. Odihneşte-te pe canapea şi nu ieşi din această cameră decât dacă îţi spun eu. E clar?"
„Da, domnule."
Rapp a închis uşa, s-a întors pe hol şi a deschis uşa celuilalt birou. Nash stătea de cealaltă parte, cu un zâmbet larg pe faţă. Cei doi bărbaţi şi-au strâns mâna şi apoi s-au întors pe hol, trecând pe lângă camera de control şi intrând într-o mică cafenea. Patru dintre cei cinci bărbaţi care intraseră cu Rapp aşteptau. Nash s-a apropiat de cel mai în vârstă bărbat din grup şi i-a întins mâna.
„Domnule general Dostum, vă mulţumesc că aţi făcut călătoria."
La un metru şi jumătate, generalul era cu zece centimetri mai scund decât Nash şi Rapp. Cea mai izbitoare trăsătură a sa era contrastul dintre barba neagră şi părul grizonat tuns scurt. Fostul general al Alianţei Nordului i-a dat o palmă de mână lui Nash şi l-a îmbrăţişat puternic. A râs şi, într-o engleză puternic accentuată, a spus: „Aş face orice pentru tine, Mike".
Nash fusese primul american care s-a întâlnit cu generalul Dostum după asasinarea comandantului Alianţei de Nord, Ahmad Shah Massoud. El a deschis calea pentru sosirea războinicilor din Grupul 5 al forţelor speciale ale armatei americane şi pentru o eventuală ofensivă care i-a dislocat pe talibani din nord. Poate că Dostum a fost un războinic nemilos şi unul dintre cei mai mari exportatori de opiu din Afganistan, dar a fost, de asemenea, foarte loial faţă de cei care l-au ajutat să-şi smulgă ţara de sub controlul talibanilor şi al-Qaeda.
Nash l-a privit pe Dostum şi a întrebat: „Chiar dacă asta înseamnă să ai probleme cu armata americană?".
„Armata voastră are lucruri mai importante de care să se preocupe. Ar fi înţelept din partea lor să-mi predea toţi prizonierii."
„Nu ar fi frumos?"
Rapp s-a uitat la ceas şi a spus: „Domnule general, nu prea avem timp. Ca să fim siguri, ar trebui să terminăm şi să plecăm de aici pe la oh şase sute. Asta ne lasă cam cinci ore şi jumătate." Rapp şi-a îndreptat atenţia către Nash. „Vreţi să acoperiţi ceva înainte de a începe?".

Nash se gândise foarte mult la cea mai bună modalitate de a le folosi timpul. Hotărîse că el şi Dostum se vor ocupa de al-Haq, în timp ce Rapp va fi însărcinat cu interogarea lui Haggani. Trecuseră deja în revistă strategia lor, dar cu Rapp implicat, Nash simţea că un lucru trebuia repetat. „Ţineţi minte, fără urme.”
„Cum te aştepţi să-l fac să vorbească?” s-a plâns Rapp.
„Fii creativ.”
„Nu pot să-l împuşc pur şi simplu în genunchi?”.
Generalul Dostum a dat din cap cu entuziasm la această idee. Cei doi îl făceau pe Nash să fie foarte nervos. „Băieţi, nu putem lăsa urme”.
Rapp a zâmbit. „Nu vă faceţi griji, am adus ceva special”. Rapp s-a uitat în cealaltă parte a camerei şi a spus: „Marcus, ai adus şobolanii?”.

CAPITOLUL 4

TRIPLA FRONTIERĂ, AMERICA DE SUD

KARIM luptase împotriva americanilor în Afganistan şi văzuse direct efectele antrenamentului lor. Colegilor săi jihadişti le plăcea să afirme că rata impresionantă de ucidere a americanilor se datora exclusiv faptului că aceştia controlau cerul, dar Karim ştia altceva. El se confruntase cu echipele lor de vânători-ucigaşi: unităţi autonome de penetrare în adâncime care făceau ravagii în spatele liniilor inamice. Karim se afla în regiune de numai o lună când au primit un raport de la localnici, conform căruia un singur elicopter american a lăsat şapte oameni pe un vârf din apropiere.
La scurt timp după miezul nopţii, comandantul lui Karim a ordonat un asalt total asupra poziţiei. Aproape două sute de oameni au participat la atac. Două plutoane de aproximativ treizeci de oameni fiecare au pornit spre munte, în timp ce restul oamenilor au fost ţinuţi în rezervă. Primul grup a atacat dinspre est, iar al doilea dinspre vest. Elementele de frunte ale ambelor grupuri au ajuns la zece metri de vârf, apoi totul a mers prost. Din poziţia lor ridicată şi fortificată, americanii au întins capcana. În total, cinci oameni au reuşit să coboare de pe munte fără să fie răniţi. Răniţii au fost lăsaţi să strige după ajutor în aerul rece al muntelui.
Comandantul nedisciplinat a ordonat imediat un al doilea atac şi a cerut echipelor de mortiere să deschidă focul. Au aflat repede că americanii aveau un lunetist cu ei. Toţi cei şase oameni care echipau cele trei tuburi de mortier au fost ucişi la câteva secunde după ce au tras primul foc de armă. Un alt val de şaizeci de oameni s-a îndreptat spre munte, de data aceasta trăgând pe măsură ce înaintau. Două ore mai târziu, o mână de oameni au coborât şchiopătând de pe munte, jurând că o companie de rangeri se adăpostea pe vârf. Comandantul nu a vrut să audă nimic. S-a întors către Karim şi i-a ordonat să ia unitatea nou formată de treizeci şi opt de luptători saudiţi pentru libertate şi să atace poziţia.
Karim şi-a amintit de acea noapte ca fiind un moment definitoriu în viaţa sa. A înţeles situaţia atât din punct de vedere tactic, cât şi psihologic. Comandantul era taliban şi fusese la conducerea zonei înainte de prăbuşirea turnurilor americane. Dacă s-ar fi aflat că nu a putut alunga şapte americani din propria curte, ar fi fost umilit. Omul ar fi preferat să irosească două sute de oameni buni decât să se confrunte cu ruşinea publică.
Stând în munţi în acea noapte, Karim a fost cuprins de un incredibil sentiment de calm. Nu s-a obosit să se certe cu comandantul. Ştia că, dacă ar fi refuzat ordinul, ar fi fost catalogat drept un laş şi trimis înapoi în Arabia Saudită pentru a-şi trăi restul vieţii în umilinţă. Dacă îşi conducea oamenii pe deal, era foarte probabil să fie ucis împreună cu mulţi dintre oamenii săi. Având în vedere că opţiunile sale erau limitate, el a ales cea mai simplă şi directă soluţie care exista. Karim şi-a scos pistolul, l-a împuşcat pe comandant în cap şi a preluat comanda. A trimis alergători după mai mulţi oameni şi artilerie şi a dispus evacuarea răniţilor. În penumbra zorilor, chiar în momentul în care singura piesă de artilerie era mutată pe poziţie, Karim a auzit zgomotul constant al unui elicopter care se lupta să se menţină în aerul rarefiat al muntelui. Pe măsură ce zgomotul creştea, a luat o pereche de binocluri de mare putere şi s-a concentrat asupra

vârfului. A privit cu uimire cum şapte bărbaţi se urcau în burta bestiei americane şi dispăreau pe partea cealaltă a crestei.
După acea confruntare dezechilibrată, Karim s-a aruncat în studierea Forţelor Speciale americane. Ceea ce a învăţat rapid a fost că nu doar armele şi tacticile mai bune îi făceau atât de eficienţi, ci şi selecţia şi antrenamentul. Dintre cei şapte oameni care stăteau acum la masă, el comandase cinci dintre ei în Afganistan şi îi alesese cu grijă pentru această operaţiune. Ceilalţi doi îi fuseseră trimişi de Zawahiri. Arogantul insistase că erau doi dintre cei mai buni oameni ai săi. Când Karim a aflat că Zachariah era nepotul lui Zawahiri, lucrurile au devenit mai clare. Acest nepriceput fusese trimis să supravegheze lucrurile şi să raporteze unchiului său.
Egipteanul trăgea în jos restul echipei. Terminase pe ultimul loc la fiecare exerciţiu şi, din cauza lui, succesul misiunii era acum în pericol. Karim s-a gândit la americani şi la pregătirea lor. Procesul de selecţie pentru unităţile lor de elită era epuizant. Unele dintre ele, cum ar fi SEAL-urile, aveau o rată de uzură de optzeci la sută. Karim a încercat să-şi amintească cuvântul pe care îl foloseau. Avea ceva de-a face cu apa. După o clipă, i-a venit în minte. Îi spuneau „spălare”. Lui Karim i-a plăcut expresia – avea o nuanţă religioasă. Ca şi cum ar fi fost vorba de spălarea celor impuri sau nedemni.
S-a uitat în jos la Zachariah. Să-l trimită înapoi la unchiul său era foarte riscant, din două motive: primul, Zawahiri risca să le taie finanţarea şi să recheme întreaga echipă; al doilea, era posibil ca jumătatea de om să fie prinsă de un vameş undeva pe drum şi să expună întreaga operaţiune. Karim avu un alt moment de luciditate. Faţa îngâmfată a egipteanului şi bomba pe jumătate terminată au făcut ca decizia să fie cu atât mai uşoară. Misiunea era mai importantă decât un singur om. Karim şi-a scos pistolul de 9 mm din husa de la coapsă, l-a îndreptat spre capul lui Zachariah şi l-a împuşcat.

CAPITOLUL 5

BAZA AERIANĂ BAGRAM, AFGANISTAN

NASH s-a apropiat de uşa compartimentului de celule şi a ascultat după un bâzâit care să-i spună că încuietoarea fusese eliberată. Rapp era chiar pe urmele lui, suflându-i în ceafă ca un taur gata să intre în arenă. Între cei doi interogaseră mai bine de o sută de teroriști, informatori şi combatanţi inamici. Cu nouă ocazii anterioare îşi combinaseră talentele şi le deschiseseră minţile unor oameni precum Abu Haggani şi Mohammad al-Haq. Îi secaseră de tot pe o perioadă de câteva luni. Individual, Rapp şi Nash au fost foarte eficienţi. Împreună, erau ca un uragan; necruţători, învârtindu-se, lovindu-se şi apoi, valul final. Nu era nicio îndoială că îi puteau învinge, singura întrebare era: puteau să o facă într-o perioadă atât de scurtă de timp?
S-a auzit un zgomot de clic şi apoi un zumzet constant. Nash a împins uşa şi au intrat în compartimentul celulelor. Erau patru celule în stânga şi patru în dreapta, cu o pasarelă largă în mijloc. Fiecare celulă era un cub de sine stătător, înălţat la un metru de la sol, cu un spaţiu de un metru între fiecare pereche de celule. În plus faţă de faptul că celulele erau conectate la video şi sunet, uşile erau din plexiglas cu un singur sens.
Nash şi Rapp au mărşăluit de-a lungul celulei şi s-au oprit la ultima uşă din dreapta. Nash a întins mâna şi a apăsat întrerupătorul de lumină. Dacă ar fi depins de el, luminile ar fi rămas aprinse 24 de ore din 24, 7 zile din 7, dar forţele aeriene conduceau spectacolul.
Rapp s-a uitat la prizonier, ridurile de pe frunte arătându-i dezaprobarea. „Nu l-au ras în cap sau în barbă?”.
„Nu.”
Sprâncenele lui Rapp s-au adâncit şi a mormăit câteva înjurături pentru sine. „Legea privind tratamentul deţinuţilor spune că este degradant”, a spus Nash cu o seriozitate prefăcută.
„Degradant”, a spus Rapp cu asprime. „Tipul trăieşte într-o peşteră nouă luni pe an. Specialitatea lui este să-i convingă pe părinţii copiilor cu sindromul Down să-l lase să-i folosească pe copiii lor ca atentatori sinucigaşi. Cuvântul degradant nu se află în vocabularul lui.”

Nash nu va face niciun efort pentru a apăra drepturile unui animal precum Haggani, dar seara aceasta va fi diferită de oricare dintre eforturile lor anterioare. Trebuia să-l împiedice pe Rapp să meargă prea departe, să nu lase urme care să fie văzute de către anchetatorii militari dimineaţa. „Amândoi ştim că este un rahat şi în orice alt moment nu mi-ar putea păsa mai puţin de ceea ce îi faci, dar în seara asta va trebui să tragi tare."
Singura asigurare pe care Rapp era dispus să i-o dea a fost o uşoară încuviinţare din cap. „Hai să începem. Pierdem timpul."
Nash a luat din buzunar un mic radio digital cu două căi de comunicare, a apăsat pe butonul de transmisie şi a spus: „Marcus, deschide-mi numărul opt, te rog."
De îndată ce uşa a sunat, Rapp a tras de ea şi a intrat în mica celulă. Cu o voce impunătoare a strigat: „Bună dimineaţa, rază de soare". Rapp i-a smuls pătura lui Haggani şi a ţipat: „E timpul să te trezeşti, rahatule!".
Abu Haggani purta o salopetă portocalie de prizonier. S-a rostogolit cu privirea unui câine sălbatic pe faţă şi a dat drumul la o gură de salivă care l-a lovit pe Rapp în bărbie.
Rapp a clipit o dată înainte de a da drumul unei serii de înjurături.
„Am uitat să-ţi spun, este un scuipător", a avertizat Nash.
„La naiba", a strigat Rapp în timp ce-şi trecea mâneca peste faţă, cu temperamentul în flăcări.
Haggani a dat din picioare şi a început să se lovească de Rapp. Rapp a sărit repede înapoi şi aproape că s-a împiedicat de Nash. Şi-a recăpătat echilibrul şi apoi a prins glezna dreaptă a lui Haggani în momentul în care era la câţiva centimetri de a-l lovi în boaşe. Rapp a apucat piciorul cu ambele mâini şi a făcut un pas mare înapoi, smulgându-l pe terorist din pat. Haggani a căzut pe podea cu un zgomot surd şi, înainte ca acesta să-şi revină, Rapp i-a răsucit piciorul la nouăzeci de grade spre stânga. Mişcarea l-a făcut pe Haggani să se îndrepte şi să-şi expună inghinalul. Rapp s-a întors la 180 de grade şi a adus călcâiul cizmei de săritură în jos. A fost o bufnitură de aer în timp ce vântul a fost alungat din plămânii lui Haggani. Bărbatul a gemut puternic şi a întins mâna pentru a-şi proteja între picioare.
Înjurând tare în Dari, Rapp l-a scos din celulă pe un Haggani mult mai cooperant şi a pornit pe hol. Nash s-a repezit înainte şi a deschis uşa următoare. Când Rapp a ajuns în prag, Haggani a revenit la viaţă. S-a tras în faţă şi s-a agăţat de piciorul drept al lui Rapp. A deschis gura larg şi s-a îndreptat spre coapsa lui Rapp. Rapp l-a văzut venind şi, exact când dinţii lui Haggani urmau să se conecteze, Rapp a dezlănţuit o lovitură de cot care l-a prins pe afgan deasupra ochiului drept. Lovitura a lovit cu o asemenea forţă încât capul lui Haggani s-a dat pe spate şi apoi toată partea superioară a corpului s-a prăbuşit pe podea. Ochii i s-au întors în cap şi întregul corp a devenit moale. O linie subţire de purpură de aproximativ un centimetru a apărut acolo unde se termina sprânceana dreaptă a teroristului. Asta a fost tot pentru o secundă sau două, apoi sângele a început să curgă în cascadă din tăietură.
„Pentru numele lui Dumnezeu, Mitch", a spus Nash cu ochii larg deschişi.
„Ce voiai să fac? Să-l las să mă muşte?"
„Nu, dar nu trebuia să-l tai". Nash s-a aplecat să se uite mai de aproape. „Cred că va avea nevoie de copci."
„Nu putem face nimic acum." Rapp l-a apucat din nou pe Haggani de picioare şi l-a tras pe uşă, pe hol şi a intrat în sala de interogatoriu din stânga. Doi bărbaţi se aflau înăuntru, aşteptând. „Puneţi-l pe scaun şi legaţi-l", a ordonat Rapp. „Nu vreau să se mişte, iar dacă te scuipă, ai permisiunea mea să-l baţi măr."
Rapp a ieşit din nou pe hol şi a intrat în zona celulelor. Nash aştepta în faţa primei celule de pe stânga. Acolo, aşezat pe marginea patului, cu mărgelele de rugăciune în mână, se afla Mohammad al-Haq. Seniorul taliban în vârstă de patruzeci şi nouă de ani părea mai degrabă să aibă şaptezeci de ani. Părul şi barba îi erau aproape complet grizonate. Postura sa şi mâinile noduroase vorbeau despre viaţa dură pe care o trăise în timp ce luptase timp de aproape treizeci de ani consecutivi – mai întâi ca revoluţionar în anii '70, luptând împotriva propriului guvern, apoi pentru sovietici la începutul anilor '80, când se părea că aceştia vor câştiga, şi apoi pentru mujahedini când valul s-a întors împotriva sovieticilor. După conflictul cu sovieticii, al-Haq a colaborat cu diferitele facţiuni ale Alianţei de Nord, inclusiv cu generalul Dostum, înainte de a schimba din nou tabără şi de a se alătura talibanilor în momentul în care aceştia se îndreptau

spre victorie. Al-Haq a fost oportunistul suprem. Trecutul său indica faptul că ar fi fost foarte uşor de transformat.
Nash a deschis uşa celulei şi a spus: „Mohammad, mă tem că a sosit momentul”.
Bărbatul cu barbă s-a uitat la el cu ochi nervoşi. Nu avea să se scuipe sau să se lovească. „Pentru ce?”, a întrebat el în engleză.
„Pentru a te reîntâlni cu vechiul tău prieten, generalul Dostum”.
Bărbatul şi-a privit cu greutate mărgelele de rugăciune, apoi, la îndemnul lui Nash, s-a ridicat în picioare. Cei trei au părăsit compartimentul de celule şi au intrat în cealaltă cameră de interogatoriu. Nash l-a aşezat pe al-Haq pe un scaun cu spatele la uşă. Rapp a mers de cealaltă parte a mesei, s-a aplecat, şi-a aşezat ambele mâini pe suprafaţă şi s-a uitat fix în ochii prizonierului. În limba dari l-a întrebat: „Mohammad, ştii cine sunt eu?”.
Prizonierul a ezitat şi apoi şi-a ridicat privirea. Ochii lui i-au cercetat faţa lui Rapp pentru o clipă, apoi a dat din cap.
„Crezi că ai fost tratat bine în timpul şederii tale în cadrul Forţelor Aeriene ale Statelor Unite?”. a întrebat Nash.
„Da.”
„Ei bine, petrecerea s-a terminat, Mohammad”, a spus Rapp în timp ce se deplasa în jurul mesei. „L-am adus pe vechiul tău amic, generalul Dostum, aici, de la Mazar-i-Sharif. Aşteaptă cu nerăbdare reîntâlnirea voastră”.
El s-a uitat precaut la Rapp şi, cu toată convingerea de care a dat dovadă, a spus: „Nu cred că generalul este aici. Dacă ar fi fost, ar fi stat în faţa mea chiar acum”.
Nash şi Rapp au împărţit o privire pe care al-Haq a interpretat-o ca fiind nervoasă. Teroristul şi-a şters palmele transpirate pe salopetă şi a adăugat: „Am devenit un student al ţării voastre. Văd cât de important este ca liderii voştri să simtă că sunt luminaţi şi plini de compasiune. Ei nu ar permite niciodată ca eu să fiu predat unui animal precum generalul Dostum. Senatorii cu care m-am întâlnit la începutul săptămânii m-au asigurat că voi fi tratat cu omenie.”
Rapp a râs. Nash a clătinat din cap. Al-Haq şi-a permis un zâmbet la ceea ce credea că era o mică victorie.
„Gândirea ta”, a spus Nash, „nu este departe de adevăr, dar ai omis un lucru important. Noi suntem de la CIA. Noi nu jucăm după reguli. Treaba noastră, singura noastră treabă, aşa cum ne-a ordonat preşedintele, este să te vânăm şi să te ucidem pe tine şi gaşca ta veselă de nebuni retrograzi şi intoleranţi. Poate că aţi găsit o oarecare alinare în asigurările senatorilor corecţi din punct de vedere politic care v-au vizitat la începutul săptămânii, dar lăsaţi-mă să vă spun ceva, ei au cea mai scurtă memorie dintre toate animalele de pe planetă. L-am asigurat pe preşedinte că, în opinia noastră, un atac asupra Statelor Unite continentale este iminent. El a vorbit cu fiecare dintre acei senatori, dintre care doi sunt în curs de realegere, şi i-a întrebat cum îşi vor explica comportamentul în faţa alegătorilor lor dacă SUA va fi lovită de un atac terorist.”
Nash a inventat totul. Nu avusese loc nicio discuţie cu preşedintele şi, prin urmare, preşedintele nu se dusese la senatorii în cauză. Aceştia erau foarte departe de adevăr, dar prizonierul nu avea nevoie să ştie asta.
„Senatorii ăia te-au lăsat baltă aşa.” Rapp a pocnit din degete. „Aşa că ţi-au rămas două opţiuni. Ori vorbeşti cu generalul Dostum, ori vorbeşti cu noi. Cu noi, va fi atât de dureros pe cât de dureros îl faci tu. Cu generalul Dostum va fi dureros. Vei dormi în propriul tău rahat atâta timp cât te va ţine în viaţă. Le va permite oamenilor săi să vă facă lucruri de nedescris. Vei experimenta o durere pe care nu o credeai posibilă. Îl vei implora să te ucidă şi, după ce se va distra, cu siguranţă o va face.”
Rapp a făcut un pas înapoi, şi-a încrucişat braţele şi a ridicat din umeri. „Cu noi, atâta timp cât cooperezi, mai mult ca sigur vei trăi. Peste vreo douăzeci de ani vei fi probabil eliberat. Poţi chiar să aştepţi cu nerăbdare să te joci cu nepoţii tăi într-o bună zi.”
„Alegerea este simplă”, a spus Nash, aproape implorându-l pe bărbat să facă lucrurile mai uşoare.
Faţa afganului era ciupită de gânduri, ca un jucător de cărţi care încearcă să se decidă dacă ar trebui să renunţe sau să pună totul în pot. După un moment lung, şi-a ridicat privirea şi a spus: „Nu vă cred. Dacă generalul Dostum ar fi fost aici, ar fi stat în faţa mea”.

„Ei bine, asta se poate aranja”, a spus Nash în timp ce se deplasa prin cameră. A deschis uşa şi a părăsit mica sală de interogatoriu.
Rapp i-a zâmbit. „Eşti un idiot. Generalul te vrea atât de mult încât mi-a oferit bani. Cincizeci de mii de dolari cash dacă mă uit în altă parte şi îl las să te ducă înapoi la Mazar-i-Sharif. Şi ştii cât de mult îi plac banii acestui om. „
Nash s-a întors cu generalul câteva secunde mai târziu. Dostum s-a apropiat de al-Haq din spate şi a pus ambele mâini pe umerii bărbatului. Exista un contrast fizic evident între cei doi bărbaţi. Dostum căra cel puţin douăzeci de kilograme în plus, în timp ce al-Haq era emaciat după ani de zile în care a trăit pe fugă în munţi.
„Mohammad, aştept cu nerăbdare acest moment de ani de zile”. Dostum vorbea în uzbecă, pe care Rapp şi Nash nu o înţelegeau la fel de bine ca dari. „Am multe lucruri plănuite pentru tine. Sunt mulţi dintre vechii tăi prieteni care abia aşteaptă să te vadă.”
Nash l-a privit pe al-Haq închizând ochii. A încercat să se ridice în picioare, dar mâinile puternice ale lui Dostum l-au ţinut pe loc. Nash şi-a curăţat gâtul. „Cred că ar trebui să vă lăsăm singuri câteva minute.”
„Este o idee minunată”, a spus Dostum, trecând la engleză. „Te rog să trimiţi gărzile mele de corp”.
În timp ce Rapp şi Nash se îndreptau spre uşă, un al-Haq îngrozit a început să-i implore să rămână.

CAPITOLUL 6

CĂPITANUL Trevor Leland s-a oprit în faţa uşii, a întins mâna spre clanţă şi a îngheţat de indecizie. Când lucrai pentru un om ca generalul Garrison, acesta era unul dintre acele momente care îţi puteau face sau distruge cariera. Comandantului bazei îi plăcea să doarmă şi lăsase ordine precise să nu fie deranjat. Leland s-a gândit cum ar fi reacţionat Garrison la această intruziune şi şi-a pierdut curajul. Şi-a retras mâna şi a început să se îndepărteze. După câţiva paşi, însă, a încetinit pasul şi a început să se mai gândească. Fusese consilierul generalului de brigadă Scott Garrison timp de nouă luni şi îi era extrem de greu să-l mulţumească pe om. Era de departe cea mai solicitantă misiune pe care o avusese în cei şase ani de carieră în forţele aeriene. Garrison, ca şi Leland, fusese absolvent al Academiei Forţelor Aeriene. Totuşi, cam aici se terminau punctele lor comune. Erau în dezacord drastic cu privire la modul de a conduce şi de a fi condus.
Leland s-a gândit la propria carieră. Generalul nu avea şanse să-i facă niciun favor, chiar dacă ar fi avut performanţe pe măsura aşteptărilor. Era ceva ce nu-i plăcea generalului la el. Leland credea că ştia despre ce este vorba, dar nu voia să recunoască. Era un fermecător. Îşi dăduse seama cam de aproape toţi comandanţii sub comanda cărora servise şi reuşise să-i cucerească. Dar nu şi de data asta. Garrison era o nucă tare, iar Leland se chinuia foarte mult să îşi dea seama cum să întoarcă lucrurile. Încercase chiar să îi convingă pe ceilalţi ofiţeri din personalul lui Garrison, dar până acum nu primise prea multă simpatie.
Pentru cel puţin a zecea oară în tot atâtea minute, Leland şi-a analizat opţiunile. Dacă îl trezea şi se dovedea că nu era nimic, Garrison îi făcea munca mohorâtă de-a dreptul mizerabilă. Dacă nu-l trezea, însă, şi zvonurile se dovedeau a fi adevărate... Leland se cutremura la simplul gând de ceea ce s-ar fi întâmplat. Şi-a amintit de senatorii care fuseseră la bază la începutul săptămânii. Leland făcuse tot posibilul să aplaneze lucrurile şi să se asigure că politicienii aveau tot ce le trebuia. Garrison nu avea de gând să o facă. Îi ura pe politicienii şi demnitarii care veneau rostogolindu-se prin baza lui pentru o şedinţă foto, ca să le poată spune alegătorilor sau prietenilor lor că fuseseră acolo, că fuseseră în zona de război şi supravieţuiseră.
Aşa că era treaba lui Leland să le pupe fundurile. El ştia cum se juca jocul. Senatorii puternici făceau în mod regulat lobby în favoarea ofiţerilor care le plăceau. Leland le promisese că prizonierii vor fi trataţi omeneşte şi conform regulamentului. Unul dintre senatori îi spusese că ar fi bine să fie aşa, altfel îl va târî în faţa Comisiei pentru Servicii Armate şi îl va mânca la prânz.
Leland s-a gândit la cuvintele senatorului în timp ce îşi expunea din nou opţiunile. Dacă îl trezea şi era degeaba, Garrison ar fi luat-o razna. Urma să plece în concediu peste zece zile şi plănuia să se întâlnească cu câţiva colegi de academie la Istanbul. Aşteptase cu nerăbdare de luni de zile. Dacă se dovedea că nu

era nimic, Garrison nu ar fi ezitat să-l pedepsească, anulându-i concediul. Pe de altă parte, dacă îl lăsa să doarmă, iar zvonurile se dovedeau a fi adevărate, bărbatul ar fi făcut mult mai mult decât să-i anuleze concediul. Probabil că l-ar fi transferat la una dintre micile baze de foc din munţi, unde se putea aştepta să fie bombardat o dată sau de două ori pe zi. Leland a respirat adânc şi a luat o decizie. O bază de pompieri era o pedeapsă mult mai rea decât ratarea Istanbulului.
Leland se mişca rapid acum. Nu voia să-şi piardă cumpătul. A bătut uşor în uşă, chiar dacă ştia că nu va folosi la nimic. Generalul avea un somn adânc. Deschizând uşa cu delicateţe, Leland s-a apropiat de pat şi şi-a curăţat gâtul.
„Scuzaţi-mă, domnule." Generalul a continuat să sforăie, aşa că Leland a întins mâna şi s-a repetat. Generalul nu s-a mişcat. Leland a făcut o grimasă şi a atins uşor umărul generalului.
Generalul Garrison a tresărit şi a scos un sforăit puternic în timp ce îşi trăgea sufletul. S-a rostogolit şi a spus: „Ce... cine este?".
„Sunt eu, căpitanul Leland, domnule."
„Leland, ce naiba vrei?" Garrison a mârâit cu gâtul uscat. „Parcă ţi-am spus să nu mă deranjezi."
„Aşa aţi făcut, domnule, dar este ceva... ceva ce cred că ar trebui să vă aduc la cunoştinţă." A făcut un pas înapoi.
„Ceva", a spus generalul Garrison cu o voce iritată, în timp ce se aşeza. „Ar fi bine să fie ceva bun, căpitane, sau vei fi plecat să ceri sprijin aerian apropiat pentru tot restul turului tău."
Leland a înghiţit în sec, cele mai mari temeri ale sale fiind confirmate. Se părea că nu va reuşi niciodată să-l satisfacă pe om. „Un avion a sosit la scurt timp după miezul nopţii, domnule."
„Avioanele sosesc tot timpul", a răcnit Garrison. „Aceasta este o bază aeriană, căpitane. Asta se întâmplă... avioanele aterizează şi avioanele decolează."
Leland îşi regretă brusc decizia, dar nu mai era cale de întoarcere. „Cred că ar putea fi vorba de prizonieri, domnule. Cei doi de mare valoare."
Vestea a avut un efect de cumpănă asupra generalului. „Cum adică, cei doi prizonieri?".
„Avionul era un G III al Forţelor Aeriene. Şase oameni au coborât, toţi purtau BDU. Îi aşteptau două Humvee-uri."
„Cine sunt ei?"
Leland devenea din ce în ce mai nervos. Următoarea informaţie fusese transmisă ca un zvon. „Nu am reuşit să verific acest lucru, domnule, dar cineva de pe linia de zbor mi-a spus că bărbaţii sunt de la Biroul de Investigaţii Speciale."
Garrison şi-a aruncat pătura la loc şi şi-a legănat picioarele pe podea. După ce a mormăit câteva înjurături, şi-a privit asistentul şi a întrebat: „Biroul de Investigaţii Speciale?".
„Da, domnule."
„De cât timp ştii?"
„De aproximativ patruzeci de minute, domnule".
Generalul s-a ridicat în picioare. „Biroul de Investigaţii Speciale al Forţelor Aeriene soseşte în baza mea, neanunţat, în mijlocul nopţii, şi vă ia patruzeci de minute să mă anunţaţi."
Leland a rămas drept ca un berbec şi s-a uitat peste capul generalului. „Domnule, aţi lăsat ordine precise de a nu fi deranjat."
„Am lăsat ordine specifice să nu fiu deranjat cu toate prostiile triviale pe care le consideraţi importante. Când Biroul de Investigaţii Speciale apare în mijlocul nopţii, e cât se poate de rău pentru un comandant. Se clasează la un fir de păr sub prăbuşirea unui avion sau un atac asupra bazei."
„Îmi pare rău, domnule."
„Unde sunt acum?"
„Nu sunt sigur, domnule, dar cred că ar putea fi la Hilton."
Garrison se afla în plin proces de îmbrăcare a costumului de zbor. S-a oprit cu amândouă picioarele înăuntru şi şi-a fixat privirea asupra tânărului căpitan. „La Hilton?"
„Da, domnule."
Furia s-a răspândit pe faţa generalului. „Cum naiba ai absolvit Academia Forţelor Aeriene a Statelor Unite?".

CAPITOLUL 7

NASH şi Rapp îi explicaseră clar generalului Dostum că, oricât de mult şi-ar fi dorit să i-l predea pe al-Haq, acest lucru nu avea să se întâmple. La început, generalul a fost reticent, dar când Rapp s-a oferit să depună o sumă considerabilă de bani în banca sa din Geneva, generalul a acceptat planul cu entuziasm. Mica lor şaradă fusese repetată în prealabil şi, până atunci, se desfăşura conform planului. Nash s-a gândit că, odată ce al-Haq ar fi fost de acord să vorbească, Dostum ar fi fost persoana perfectă pentru a iniţia interogatoriul. Cei doi bărbaţi luptaseră unul alături de celălalt timp de unsprezece ani. Al-Haq îşi comisese păcatul de neiertat în timpul unei bătălii crâncene împotriva talibanilor pentru oraşul Mazar-i-Sharif. Când a devenit evident că talibanii aveau să câştige, Al-Haq a trecut de partea cealaltă cu oamenii săi şi şi-a schimbat loialitatea. Dostum a fost forţat să se retragă şi, în cele din urmă, să fugă din ţară. Al-Haq s-ar fi gândit mult şi bine înainte de a-l minţi pe fostul său prieten.
Nash şi Rapp au monitorizat primele câteva minute ale şedinţei de la o fereastră de vizionare unidirecţională. Când a fost evident că Dostum nu avea de gând să-l sufoce pe Al-Haq până la moarte, Nash s-a relaxat puţin. Planul său era să treacă la celălalt prizonier în timp ce Dostum se apuca de treabă. Se întoarse şi se uită la Marcus Dumond, care stătea în spatele biroului de supraveghere. Rapp îl adusese de la Langley. Tânărul de treizeci şi unu de ani era geniul rezident al Serviciului Clandestin când venea vorba de sisteme de securitate şi calculatoare.
„Ai înţeles toate astea?" a întrebat Nash.
„Da", a răspuns Dumond.
„Şi tu ai controlul camerelor de luat vederi? Securitatea bazei nu prinde nimic din toate astea?".
Rapp îl pusese pe Dumond să-şi radă afro pentru călătorie, iar el nu se putea opri să-şi frece capul proaspăt lustruit. Se uita la Nash în acelaşi mod în care se uita la oricine îndrăznea să pună la îndoială capacitatea lui de a face magie.
„Securitatea bazei se uită la o buclă de o oră de la fiecare cameră din această facilitate. Înregistrez interogatoriile, atât audio cât şi video, pe acest stick." Dumond a ţinut în mână o mică cutie argintie nu mai mare decât un carnet de cecuri.
„Bine." Nash s-a întors spre Rapp şi a spus: „Eşti pregătit pentru un pic de foc şi puţină pucioasă?".
„Imediat. Unde ţin prosoapele?"
„În dulapul de depozitare de aici." Nash l-a condus pe Rapp pe un alt hol şi a deschis uşa unui dulap al omului de serviciu, unde erau păstrate salopete portocalii proaspete, lenjerie de pat şi prosoape pentru prizonieri. Rapp a luat un prosop şi l-a umezit în chiuveta pentru mopuri.
Deja îngrijorat de tăietura de deasupra ochiului lui Haggani, Nash a întrebat: „La ce te-ai gândit? „
Rapp a scurs prosopul şi a spus: „Ai mai văzut genul lui. Singurul lucru pe care îl poţi face este să-l baţi până când se va da jos."
„Mitch, trebuie să fim atenţi."
„Nu-ţi face griji, oricât de supărat aş părea, totul face parte din joc."
„Aşa e. Şi asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine?"
„Nu", a spus Rapp cu un zâmbet. „Tu fă-ţi treaba ta de foc şi pară, iar eu voi juca rolul ticălosului sadic care arată de parcă ar vrea să-i smulgă capul şi să se pişe pe gât."
„Asta e o adevărată întindere pentru tine. Eşti sigur că nu vrei să schimbăm rolurile de data asta?"
„Sunt sigur." Rapp a râs. „Nu am zelul tău de ministru."
„Bine. Doar ţine minte... fără alte semne."
„O să fac tot ce pot", a spus Rapp, ca şi cum ar fi recunoscut deja că nu putea.
Atitudinea lui Rapp i-a dat de gândit lui Nash. „Cauţi o luptă, nu-i aşa?".
„Poate."
„Atunci poate că nu ar trebui să intrăm acolo. Al-Haq vorbeşte deja. Hai să scoatem cât mai multe de la el în seara asta, să o punem pe Irene să i le aducă preşedintelui şi, dacă totul merge bine, va fi transferat în custodia noastră şi ne vom putea petrece următoarele treizeci de zile interogându-l."

„Nu”, a spus Rapp cu convingere. „Vreau să am o șansă cu Haggani. Îmi doresc de mult timp să pun mâna pe el. Vreau să aud din gura lui cum crede că este nobil să ucidă copii mici şi apoi vreau să simtă o durere adevărată. Vreau să înţeleagă prin ce i-a făcut să treacă pe aceşti oameni. Vreau să-l distrug puţin câte puţin şi apoi vreau să-i sug creierul. Şi apoi voi vâna personal fiecare persoană din mica lui reţea de atentatori sinucigaşi şi le voi trage un glonţ în cap.”
Nash îl cunoştea pe Rapp de suficient de mult timp ca să ştie că vorbea serios fiecare cuvânt din ceea ce tocmai spusese. „Mitch, s-ar putea să dureze săptămâni întregi doar pentru a-l face să vorbească.”
„S-ar putea, dar ar putea ceda într-o oră.” El a dat din cap spre camera de interogatoriu. „Să începem.”
Nash s-a întins şi l-a apucat de braţ pe Rapp. „Mitch, am fost aici toată săptămâna. Aceşti senatori au băgat frica de Dumnezeu în aceşti tipi din forţele aeriene. Hai să nu le dăm niciun motiv să sune la Washington.”
„Nu am de gând să mă retrag din această luptă, Mike. M-am săturat de politicienii ăştia blestemaţi care nu au curaj să se ia de aceşti nenorociţi. Este doar o chestiune de timp până când vom fi loviţi din nou şi apoi îi vei vedea pe nemernicii ăştia cum fug să se ascundă. Fiecare dintre cei care ne-au încătuşat va da vina pe noi pentru că nu am reuşit să-i oprim pe tipii ăştia.”
„Probabil că ai dreptate, dar există un mod inteligent de a face asta şi apoi există...”
Rapp a ridicat o mână şi l-a întrerupt. „Nu trebuie să intri acolo cu mine. Ai o familie de care trebuie să-ţi faci griji. Eu nu am. Eu sunt liber şi curat. Nu am nimic care să mă încetinească. Nimic care să-mi poată pune piedici.”
Nash a fost tentat să accepte oferta, dar trecuseră prin prea multe împreună. Îi datora prea mult lui Rapp. „Încearcă doar să nu mai laşi urme.”
„O să fac tot ce pot.” Rapp s-a întors pe hol şi s-a oprit să se uite la generalul Dostum şi la al-Haq. A luat ca pe un semn bun faptul că cei doi bărbaţi discutau. Rapp a înaintat pe hol şi a deschis uşa celeilalte săli de interogatoriu. Când a intrat, a spus: „Abu, am auzit că ai făcut pe prostul toată săptămâna”. Rapp a ajuns lângă Haggani şi a adăugat: „Amândoi ştim că înţelegi engleza”.
Rapp se aştepta la asta de data asta. A aşteptat ca aceeaşi privire sălbatică să se răspândească pe faţa lui Haggani. Cu braţele şi picioarele legate de scaun, prizonierul şi-a înclinat capul pe spate, şi-a curăţat gâtul şi apoi s-a aruncat în faţă dezlănţuind o gură de scuipat. Rapp a ridicat prosopul şi l-a blocat.
„Proastă mişcare, Abu”, a spus Rapp în timp ce a întins prosopul peste capul lui Haggani şi a băgat mâna în buzunarul drept al pantalonilor săi. A scos un pistol cu electroşocuri negru şi l-a prins ferm în mâna dreaptă. Haggani încerca cu violenţă să scuture prosopul de pe cap, dar nu prea avea succes. De îndată ce acesta a încetat să se mai mişte, Rapp a plasat cei doi electrozi de încărcare pe prosopul umed în zona generală a gurii teroristului. A apăsat pe trăgaci şi a apăsat ferm, menţinându-l apăsat timp de trei secunde lungi. Încărcătura electrică de înaltă tensiune, cu amperaj redus, a scârţâit în timp ce se răspândea prin prosopul umed. Corpul lui Haggani a devenit rigid pentru o secundă, apoi a avut mai multe convulsii. Rapp a retras pistolul, a apucat prosopul şi a făcut un pas înapoi. Un Haggani dezorientat s-a luptat să îşi ţină capul sus.
„Abu, ai auzit vreodată de Ivan Pavlov?”. Rapp a cercetat ochii încă ameţiţi ai bărbatului. „Bazându-mă pe experienţa ta educaţională limitată, mă îndoiesc. Este rus, sau, mai bine zis, a fost. Este mort de mult timp, dar asta nu este important. Omul a fost un geniu... părintele condiţionării clasice. Majoritatea oamenilor îl cunosc datorită studiului pe care l-a făcut pe câini. A sunat un clopoţel, a aşteptat câteva minute, apoi a hrănit câinii. După un timp, câinii salivau anticipând că vor fi hrăniţi când auzeau clopoţelul sunând... lucruri destul de simple. Se numeşte răspuns condiţionat şi funcţionează atât la oameni, cât şi la câini. Să luăm ca exemplu micul tău obicei neplăcut de a scuipa pe oameni. Gărzile ar fi trebuit să te dezbrace imediat de acest obicei, dar nu au făcut-o, aşa că va trebui să o fac eu. Nu e mare lucru, totuşi. Nu ar trebui să ne ia mai mult de zece minute pentru a te vindeca de această tendinţă.”
Ochii lui Haggani au clipit de câteva ori. A scuturat din cap, apoi a deschis gura şi şi-a flexat maxilarul. Nash îl privea, imperturbabil, de cealaltă parte a mesei. Îl văzuse pe Rapp trecând prin asta cu prizonierii în alte patru ocazii. Prosopul era folosit atât pentru a bloca scuipatul, cât şi pentru a întinde încărcătura, astfel încât să nu lase urme pe Haggani. Nash folosise şi el însuşi pistoale cu electroşocuri în multe ocazii. Mai ales pe prizonierii care se îndeletniceau să arunce cu fecale şi urină în gardieni. Fiecare organizaţie

pentru drepturile omului publicase declaraţii prin care condamna folosirea pistoalelor cu electroşocuri pe prizonieri ca fiind tortură. Nash s-a întrebat cum s-ar simţi dacă ar avea pe cineva care ar arunca cu rahat în ei în fiecare zi când intrau la serviciu.
Rapp a pregătit prosopul. S-a apropiat puţin şi a întrebat: „Ai terminat de scuipat?”.
Haggani şi-a înclinat din nou capul pe spate şi şi-a strâns buzele.
Rapp a aruncat prosopul înapoi peste capul lui Haggani şi l-a lovit cu încă o împuşcătură de trei secunde din pistolul cu electroşocuri. Rezultatele au fost aceleaşi. Recuperarea lui Haggani, însă, a durat cu o jumătate de minut mai mult.
Nash şi Rapp au făcut un scurt schimb de priviri. Între ei doi, nu avuseseră decât un singur prizonier care să treacă de trei lovituri într-o şedinţă. Aproape toţi aveau nevoie de şocuri o zi sau două mai târziu, pentru a ajuta la consolidarea condiţionării. A trecut un minut şi Rapp a tras prosopul de pe capul lui Haggani. De data asta nu a vorbit. A rămas la distanţă de izbândă, blocat într-o privire fixă cu Haggani, aşteptând ca acesta să se decidă ce cale va urma.
Nash s-a uitat fix la tăietura şi umflătura de deasupra ochiului lui Haggani. Sângele se scursese pe faţă, pe gât, şi acum îi îmbiba gulerul salopetei portocalii. Nu dădea semne de încetinire. Nash ştia că, mai devreme sau mai târziu, va trebui să aducă o trusă de prim ajutor şi să cureţe prizonierul. Totuşi, nu avea cum să ascundă rana. Asta avea să-i creeze probleme majore dimineaţa.
S-a auzit o bătaie în uşă. Nash s-a apropiat şi a deschis-o. Generalul Dostum stătea în picioare pe hol, zâmbind. „Vrea să vorbească cu tine.”
Nash nu a vrut să vorbească în faţa lui Haggani, aşa că i-a spus lui Rapp: „Mă întorc imediat”. A păşit pe hol şi, imediat ce uşa s-a închis, a întrebat: „Ce s-a întâmplat?”.
Dostum şi-a dat ochii peste cap. „Omul este un şarpe. Se gândeşte doar la el însuşi. Ştiam eu că va dori să facă o înţelegere.”
„Ţi-a dat ceva?”
„Spune că are informaţii care ar fi foarte utile şi oportune pentru SUA.”
„Îl crezi?”
„Era în măsură să ştie lucruri importante, dar este un mincinos. Depinde de tine să lămureşti totul.”
Dostum a zâmbit.
Nash s-a gândit la strategia sa. Ştia din experienţă că nu intrai niciodată într-o cameră de interogatoriu fără un plan. Avea o idee unde ar fi vrut al-Haq să ducă asta. L-a bătut pe Dostum pe umăr şi a spus: „Mulţumesc. Voi intra singur. Vă rog să urmăriţi, totuşi, şi nu vă fie teamă să îl întrerupeţi dacă credeţi că minte”.

CAPITOLUL 8

WASHINGTON, D.C.

„UNDE naiba este Mitch Rapp?”
Întrebarea a fost aruncată ca o grenadă de mână lansată spre o poziţie inamică. S-a rostogolit pe masa de conferinţe lungă şi lucioasă din mahon, stârnind teamă în toţi. Ochii s-au ferit, câteva gâturi au fost curăţate, iar un om a fost chiar suficient de inteligent să se ridice şi să se îndrepte spre uşă. Unul câte unul, însă, toţi ochii s-au îndreptat spre femeia care stătea la capătul opus al mesei. În calitate de director al CIA, ea era responsabilă pentru Rapp.
Irene Kennedy se uită la interlocutorul ei pe toată lungimea mesei ridicol de lungi. Era avocat, bineînţeles. Toţi erau avocaţi în zilele astea; agenţii FBI din stânga ei, oamenii de la Departamentul de Justiţie din dreapta ei – chiar şi cei câţiva oameni de la Departamentul de Stat aveau, mai mult ca sigur, diplome de drept. Kennedy îşi lăsase în mod intenţionat avocaţii la Langley pentru această întâlnire matinală. Din punct de vedere tactic, aceasta era o operaţiune de recunoaştere, şi pentru asta adusese cu ea doi oameni cu multă experienţă. Îl privi cu atenţie pe antagonistul din capătul celălalt al mesei. În ultimele două săptămâni auzise un flux constant de plângeri despre acest om. Privindu-l cum opera pentru prima dată, se

întrebă cum de doi părinţi puteau eşua atât de temeinic în a-şi dota copilul cu cele mai elementare bune maniere.
Wade Kline era proaspăt numit ofiţer-şef pentru confidenţialitate şi libertăţi civile la Departamentul de Justiţie. Era un bărbat destul de atrăgător, cel puţin până când deschidea gura, moment în care devenea mult mai puţin atrăgător. Noua sa poziţie la Justiţie a fost creată pentru a linişti mulţimea ACLU de la Capitol Hill, care considera că America devenise un stat poliţienesc. Înainte de a ocupa acest post, Kline a lucrat timp de un deceniu ca procuror în cadrul Procuraturii Generale a statului New York.
„Ei bine?" a întrebat Kline cu o nerăbdare evidentă.
Faţa lui Kennedy a rămas neimpresionată. Ea învăţase meseria de spionaj la braţul lui Thomas Stansfield, o legendă a Războiului Rece. La fel ca mentorul ei, era cunoscută ca fiind o jucătoare de nezdruncinat; respectată de majoritatea, dispreţuită de câţiva şi temută de mai mulţi decât îşi dădea seama. Toate acestea veneau la pachet cu slujba, bineînţeles. Era directoarea Agenţiei Centrale de Informaţii şi era uşor pentru oameni să-şi imagineze o latură ascunsă, sinistră, a unei femei altfel elegante şi plăcute.
Kennedy l-a privit pe Kline şi şi-a spus să rămână calmă. La treizeci şi nouă de ani era prea tânăr pentru a se da mare şi destul de bătrân pentru a şti mai bine. Kennedy văzuse o mulţime de bărbaţi şi femei ca Kline venind şi plecând de-a lungul anilor. Cu cinci luni în urmă, newyorkezul nu ar fi avut nicio şansă să se bage sub pielea ei, dar multe se schimbaseră de atunci. Nu exista niciun dubiu cu privire la sursa nemulţumirii ei. Totul putea fi urmărit până la un singur eveniment traumatizant care o trimisese pe un drum al îndoielii şi al durerii, un eveniment pe care încerca în fiecare zi să îl uite.
„Aceasta nu este o întrebare dificilă", a insistat Kline. Avea haina de costum scoasă, cravata desfăcută şi mânecile cămăşii albe rulate.
Sprâncenele lui Kennedy s-au încruntat ca şi cum ar fi studiat o insectă ciudată. „Domnul Rapp", a spus ea pe un ton egal, „nu este disponibil".
„Indisponibil". Kline a contemplat cuvântul. „E destul de vag."
„Nu chiar."
„Nu sunt de acord." Kline a făcut o pauză, şi-a mâzgălit o notă, s-a uitat direct la Kennedy şi a întrebat: „Unde este?".
Era evident pentru Kennedy că Kline îşi petrecuse destul de mult timp pavonjându-se în faţa juraţilor. Cu siguranţă că nu credea că ea ar fi anunţat pur şi simplu locaţia agentului ei de top în domeniul contraterorismului celui mai nou câine de pază numit politic al Departamentului de Justiţie. Simţind o nuanţă de furie din cauza aroganţei bărbatului, Kennedy a spus: „Unde şi ce face domnul Rapp nu este treaba dumneavoastră".
„Nu aş putea fi mai mult decât de acord, doamnă Kennedy".
În ciuda avertismentelor consilierului ei juridic, Kennedy a fost şocată de aroganţa bărbatului. Şi-a dat jos ochelarii de citit. „Sunt directorul Kennedy, domnule Kline, sau doctorul Kennedy, dacă preferaţi."
Un zâmbet încrezut şi mulţumit de sine s-a răspândit pe faţa lui Kline. „Doctore, director", a spus el pe un ton mai plăcut, „oricare dintre ele îmi convine."
Kennedy nu a tresărit. Nu a făcut niciun efort să răspundă în vreun fel. Gândurile ei s-au îndreptat pe o cale neconvenţională, explorând potenţialele slăbiciuni ale bărbatului, întrebându-se cum ar reacţiona la durere.
„Să ne întoarcem la Rapp, dacă se poate." Kline a bătut cu pixul pe caietul său juridic galben, ca şi cum ar fi vrut să reorienteze conversaţia. „Am cerut să-l văd pe om de mai bine de o lună şi, sincer, aproape că nu mai am răbdare."
„Domnul Rapp este foarte ocupat."
„Nu suntem cu toţii, doamnă director."
„Unii mai mult decât alţii", a spus ea, o notă de nerăbdare strecurându-se în vocea ei.
Lui Kline nu i-a scăpat schimbarea de ton. I-a făcut semn din cap lui Kennedy, ca şi cum ar fi vrut să spună să continue jocul şi apoi a întrebat: „Unde este?".
„Ştiu că sunteţi relativ nou în Washington, dar cu siguranţă sunteţi conştient că o mare parte din ceea ce se ocupă agenţia mea este clasificat."
„Deci nici măcar nu-mi spuneţi dacă se află în ţară?".

„Nu, decât dacă sunt autorizat de preşedinte sau dacă îmi puteţi dovedi că aţi primit cumva, în mod miraculos, o autorizaţie de securitate care este cu mult peste nivelul dumneavoastră de plată.” Ultima parte a fost un memento nu foarte subtil pentru Kline că, în structura de putere a guvernului federal, el era cu mai mult de câteva trepte sub ea.
Kline a închis pixul, l-a băgat în buzunarul cămăşii şi şi-a închis dosarul de informare din piele. „Pot să joc dur la fel de bine ca oricine, doamnă director.” S-a ridicat şi şi-a luat haina de pe spătarul scaunului. „Acesta este ultimul meu avertisment. Dacă Mitch Rapp nu se află în biroul meu peste o săptămână, vă pot promite că vă voi face viaţa un calvar.”
Kennedy a simţit cum furia îi urcă la suprafaţă. O parte din ea voia să o dezlănţuie, voia să-i dea o lecţie acestui bărbat egocentric, dar exista o altă parte din ea care se abţinea. Intuiţia a avertizat-o că, indiferent cât de satisfăcător s-ar putea simţi, ar fi o greşeală. L-a privit cum mergea spre uşă şi apoi s-a oprit.
„Încă un lucru”, a spus Kline în timp ce-şi deschidea dosarul de informare şi îşi scana notiţele. „Aveţi un bărbat pe nume Mike Nash care lucrează pentru dumneavoastră.”
Kennedy i-a întors privirea, întrebându-se dacă făcuse pur şi simplu o afirmaţie sau îi punea o întrebare.
„Îl vreau în biroul meu luni dimineaţă. Dacă nu este acolo, voi trimite FBI-ul după el.” Kline şi-a închis dosarul şi a dispărut.
Unul câte unul, ceilalţi oameni aşezaţi la masă s-au întors să se uite la Kennedy. Ea i-a ignorat, cu privirea fixată pe uşa deschisă. Bărbatul tocmai o ameninţase deschis pe directoarea celei mai puternice organizaţii de spionaj din lume, ceea ce însemna fie că era nebun, fie că avea ceva împotriva ei. Faptul că adusese vorba de Rapp nu era chiar atât de surprinzător. Oamenii veniseră după el de ani de zile, dar Nash era o altă poveste. Kennedy avusese mare grijă să îl ţină sub radar. Se ocupa din ce în ce mai mult de unele dintre cele mai delicate operaţiuni ale agenţiei.
Unul dintre cei doi bărbaţi pe care îi adusese cu ea s-a aplecat şi i-a şoptit la ureche: „Tocmai am primit un mesaj de la birou. Trebuie să te scoatem de aici.”
Kennedy i-a aruncat o privire îngrijorată.
Rob Ridley, directorul adjunct al Serviciului Clandestin, a văzut alarma de pe faţa ei şi a spus: „Nu este vorba de asta.” Ridley ştia că ea se gândea că fusese ordonată o evacuare. De la 11 septembrie 2001, nu era neobişnuit ca oficiali guvernamentali de rang înalt să fie scoşi din oraş la prima şoaptă de probleme. În ultimii ani, acest lucru încetase, dar acum era pus în balanţă cu informaţii noi care indicau ceva important. „Chestia aia... tocmai a început.”
„Ce lucru?”
Ochii lui Ridley au sărit în jurul camerei. „Chestia din Afganistan.”
„Oh, chestia aia.”
„Da, chestia aia. Nu cred că vrei să ai o conversaţie despre asta în această clădire.”
Kennedy s-a uitat în jurul sălii de conferinţe a Departamentului de Justiţie în timp ce se gândea la Rapp şi Nash. Şi-a verificat ceasul. Timpul ar fi fost aproximativ corect. Ştia ce aveau de gând să facă. Ea însăşi semnase pentru asta. I-a făcut semn lui Ridley să deschidă drumul şi a ignorat politicos câţiva dintre ceilalţi participanţi care doreau să discute cu ea.
Când au ajuns la lifturi, gândurile ei s-au întors la un sentiment care o sâcâia. Cineva de la Langley scurgea informaţii strict secrete. În presă apăreau acuzaţii mult prea apropiate de adevăr. Comitetele de informaţii deveneau din ce în ce mai antagoniste, iar acum trebuia să aibă de-a face cu acest adjunct al procurorului general înfometat care încerca să-şi facă un nume. Un sentiment de premoniţie o cuprinsese, ca o furtună iminentă într-o zi umedă de vară.

CAPITOLUL 9

BAZA AERIANĂ BAGRAM, AFGANISTAN

RAPP s-a aşezat pe marginea mesei de metal, a privit în jos la teroristul legat şi a întrebat: „Este şaptezeci şi doi sau şaptezeci şi şapte?”.

Abu Haggani a ridicat capul cu precauţie şi s-a uitat la Rapp, cu confuzie în ochi.
„Fecioare”, a spus Rapp. „Şaptezeci şi doi sau şapte. Câte primiţi voi când mergeţi în paradis?”.
Haggani a mormăit ceva în sinea lui şi şi-a întors privirea.
„Nu-ţi spun prostii”, a insistat Rapp. „Am citit Coranul de mai multe ori şi ăsta este unul dintre acele fapte pe care nu le pot ţine minte niciodată.
Nu că ar conta prea mult. Vreau să spun, care este diferenţa... şaptezeci şi doi faţă de şaptezeci şi şapte? Pare un pic cam exagerat, nu crezi?”
Rapp făcu o pauză pentru a vedea dacă Haggani va răspunde. Nu a răspuns, aşa că Rapp a continuat. „Ai citit vreodată Coranul, Abu?”.
Haggani l-a fixat pe Rapp cu o privire dură şi în dari a spus: „Ştiu ce încerci să faci”.
„Ce anume?”
„Încerci să mă provoci. Ştim despre metodele tale. Am fost supuşi unui antrenament pentru a vă învinge trucurile.”
Rapp ştia că era adevărat. Majoritatea programelor lor de interogare, cândva secrete, fuseseră date în vileag. Multe dintre metodele lor fuseseră disecate atât de politicieni, cât şi de presă. Teroriştii fuseseră eliberaţi şi fugiseră înapoi în Afganistan şi în alte părţi, unde fuseseră interogaţi minuţios chiar de către organizaţiile cărora negau că ar fi aparţinut. Toată această încurcătură îl înnebunea pe Rapp, dar nu putea să controleze prea multe.
Rapp îşi strânse pumnul stâng şi apoi îşi flexă degetele. „Abu, nu încerc să te provoc... cel puţin nu încă. Nu sunt unul dintre cei care vorbesc. Nu am răbdarea pe care o au ei... ca prietenul meu care a fost aici mai devreme. E alături şi vorbeşte cu Mohammad, şi amândoi ştim cum va decurge asta. Mohammad o să te vândă pe tine şi pe restul prietenilor tăi pe apa sâmbetei. În cele din urmă, o vei face şi tu, dar va dura mai mult timp şi, desigur, va fi semnificativ mai inconfortabil.”
„Nu mă vei înfrânge niciodată”, a spus Haggani cu mândrie.
Rapp a lăsat să iasă un oftat lung. Mai văzuse acest gen de bravadă înainte. Odată ce lucrurile deveneau fizice, nu avea să dureze prea mult. „Abu, să torturezi băieţi şi să-i dărâmi nu este ceva ce aştept cu nerăbdare, deşi cazul tău este puţin diferit. Cred că eşti un nenorocit atât de josnic, încât s-ar putea să mă bucur de mica noastră şedinţă.”
„Nu mă sperii.”
„Ei bine, ar trebui”. Rapp a râs. „Mă sperii singur câteodată. Vezi tu... eu nu sunt ca tipii cu care ai vorbit săptămâna asta. Am o convingere reală în legătură cu acest mic război pe care îl ducem şi sunt destul de intolerant cu oamenii care nu au curajul să facă ceea ce trebuie pentru a câştiga acest lucru. Adăugaţi la asta şi faptul că mă cam doare-n cot de ce cred oamenii din Washington despre mine şi asta mă face cel mai mare coşmar al vostru.”
Haggani a scuturat din cap şi a pufnit. „Ameninţări goale.”
Rapp s-a întins şi a pus o mână pe o cutie de metal galvanizat aşezată pe cealaltă parte a mesei. Ceva înăuntru s-a agitat. Cutia s-a scuturat şi s-a auzit un zgomot de răzuire. „Am mai folosit ceea ce se află în această cutie doar o singură dată şi să spunem că tipul pe care l-am folosit era mult mai dur decât tine. A rezistat mai puţin de treizeci de secunde.” Rapp minţea. Nu folosise niciodată această metodă specială, dar nu avea sens să-i spună lui Haggani.
Teroristul s-a uitat cu îngrijorare la cutie şi, cu o falsă bravadă, a spus: „Am drepturi. Nu ai voie să mă tratezi aşa.”
Rapp a văzut o portiţă. Poate că Haggani nu era atât de dur pe cât credea. Rapp s-a gândit la Nash, la felul în care îi atrăgea pe prizonieri într-o dezbatere. Cum îi presa cu logica, cum se folosea de cuvintele Coranului pentru a le submina argumentele slabe. Strategia lui Nash era simplă: îi făcea să vorbească. Nu conta despre ce vorbeau, conta doar să stabileşti un model. Dă-ţi şansa să urmăreşti subiectul, să-i studiezi obiceiurile şi să afli cât mai multe despre el. Întrebările dificile urmau să vină mai târziu. Rapp nu avea însă răbdarea lui Nash. Dar totuşi exista o parte din el care era intrigată de cererea lui Haggani de a primi un tratament adecvat. S-a gândit la una dintre întrebările preferate ale lui Nash, l-a privit pe terorist şi l-a întrebat: „Abu, crezi că ar trebui să-ţi arăt compasiune? Că ar trebui să-ţi respect drepturile de om?”.
„Da”, a răspuns el cu o sinceritate absolută.

„Şi cum m-aţi trata dacă aş fi fost capturat pe câmpul de luptă şi adus într-una dintre peşterile voastre?”.
Haggani a ignorat întrebarea. „Senatorii voştri cu care m-am întâlnit mi-au promis că voi fi tratat cu demnitate. Mi-au dat cuvântul lor.”
„Ei sunt politicieni. Spun ceea ce îi face să se simtă bine şi apoi trec mai departe.”
Haggani a clătinat din cap în semn de dezacord ferm. „Avem acces la internet. La sateliţi. Am urmărit dezbaterea din ţara dumneavoastră privind tratamentul prizonierilor. Acei senatori au vorbit serios în ceea ce mi-au spus.”
„Continuă să crezi asta, Abu, dar nu am nicio intenţie de a te trata cu demnitate. Te consideri un războinic sfânt, dar nu eşti nimic mai mult decât un măcelar. Un ucigaş în masă.”
„Nu ştii nimic despre căile mele.”
„Chiar aşa? Hai să vorbim despre şcoli.”
„Ce şcoli?”
„Cele pe care le-ai aruncat în aer. Cele pline de copii mici.” Rapp se aştepta la una dintre cele câteva reacţii ale lui Haggani, dar nu la cea pe care a primit-o.
Haggani a zâmbit cu mândrie. „Noi ştim să ne sacrificăm. Nu ne este teamă să ne martirizăm pentru Allah”.
Furia a venit repede. A început să se ridice şi Rapp a îndesat-o la loc. A spus: „Tu nu te-ai martirizat, durule, şi mă îndoiesc că le-ai dat acelor copii posibilitatea de a alege în această privinţă.”
Şi-a ţinut bărbia sus şi a spus: „Nu mi-e frică”.
„Nu ţi-e frică să trimiţi copii mici la moarte. Asta te face un laş şi un măcelar, iar dacă ai fi citit Coranul ai fi ştiut asta.”
„Ce ştii tu din Coran?” Haggani a răcnit înapoi.
Rapp a zâmbit. „Se pare că mai mult decât tine... din moment ce chiar l-am citit.”
„L-am învăţat pe de rost.”
„Pe naiba. Ştii la fel de bine ca şi mine că ai fost învăţat suratele de către un cleric wahhabit sucit care ţi-a spus doar ceea ce voia să ştii. Omoară-i pe toţi evreii. Omoară-i pe necredincioşi. Acoperiţi-vă soţiile şi fiicele. Bateţi-le dacă nu vă respectă. Occidentul este rău. Noi suntem drepţi şi buni, bla... bla... bla... bla nenorocit. M-am săturat de ura pe care voi, rahaţilor, o învăţaţi unii pe alţii şi pe copiii voştri.”
„Tu nu ştii nimic.”
„Ştiu că Allah”, a ţipat Rapp, „o să vă trimită în iad pentru că i-aţi ucis copiii!”
„Nu aveţi niciun drept să fiţi în ţara mea. Sunteţi necredincioşi şi Allah vă va pedepsi pe voi şi naţiunea voastră pentru acest război.”
„Te-ai gândit vreodată că poate e invers?” Rapp şi-a adus faţa la câţiva centimetri de cea a lui Haggani. „Că Dumnezeu vă pedepseşte naţiunea pentru modul în care aţi răstălmăcit şi aţi folosit greşit cuvintele profetului? America nu a fost în război. Am suferit un singur atac. Naţiunea voastră a fost în război timp de aproape patruzeci de ani. Peste un milion de oameni au murit. Allah este supărat ca naiba pe voi, nenorociţilor bolnavi. El v-a pedepsit şi va continua să vă pedepsească.”
Haggani a dezlănţuit o gură de scuipat, lovindu-l pe Rapp drept în faţă.
Rapp nu s-a deranjat să şteargă scuipatul. Nu s-a deranjat să ia pistolul cu electroşocuri. Capul i s-a dat pe spate şi apoi a pocnit înainte; partea cea mai dură a frunţii l-a lovit pe Haggani pe podul moale al nasului. A fost ca un ciocan care loveşte o banană. Nasul lui Haggani s-a turtit şi sângele a început să i se scurgă din nări.
Rapp s-a ridicat în picioare şi l-a înconjurat pe prizonier. S-a uitat la sânge şi la nasul deformat. Ştia că Nash se va întoarce, dar nu-i păsa. Se săturase de toate tâmpeniile astea. „N-o să primeşti nicio virgină”, a lătrat Rapp la Haggani. S-a gândit la cuvintele lui Nash; cum se folosea de religia lor pentru a le demonta căile lor întortocheate. „Djinn”, a rostit Rapp, singurul cuvânt care părea să-i scoată din minţi pe cei ca Haggani. „Eşti un Djinn, şi nici măcar nu ştii asta. Ştii că Coranul interzice sinuciderea şi, cu toate acestea, ai convins zeci şi zeci de copii ai lui Allah să îşi arunce viaţa la gunoi. Ai ucis mii de adepţi ai lui Allah. Îţi aminteşti a şaptea sura, Abu?” Rapp a trecut la limba arabă şi a început să recite versetul din Coran: „Pe mulţi, de altfel, dintre Djinn şi oameni i-am creat pentru iad. Au inimi cu care nu înţeleg, ochi

cu care nu văd şi urechi cu care nu ascultă. Ei sunt ca nişte brute: Da, ei se rătăcesc şi mai mult: aceştia sunt cei neatenţi."
Rapp a trecut din nou la Dari. „Ăsta eşti tu, Abu. I-ai crezut pe acei clerici wahhabi perverşi, iar acum va trebui să răspunzi în faţa lui Allah. Înainte de răsăritul soarelui te voi ucide." Rapp a făcut o pauză, l-a apucat pe Haggani de bărbie şi l-a forţat să îl privească în ochi. „Aşa este, te voi ucide şi, dacă nu te pocăieşti, te vei urca într-un lift expres spre iad."

CAPITOLUL 10

NASH a intrat în camera de interogatoriu şi a pus pe masă un pachet de ţigări Marlboro şi o brichetă. Ţigările începuseră ca un dispozitiv; ceva ce avea de făcut în timpul pauzelor lungi care punctau inevitabil şedinţele de interogatoriu. Mulţi dintre prizonieri au luat în cele din urmă şi au contribuit la crearea unui sentiment de camaraderie pe care Nash era mai mult decât fericit să îl exploateze. Din păcate, acum era mult mai mult decât un dispozitiv. După şase ani, le folosea zilnic, strecurând una sau două, pe furiş, ici şi colo. Soţia lui se prinsese şi nu era fericită – atât pentru sănătatea lui, cât şi pentru mesajul pe care i l-ar putea transmite fiicei lor adolescente dacă ar afla. El a făcut tot posibilul să se limiteze să fumeze doar în aceste excursii peste hotare, dar devenea din ce în ce mai dificil să îşi separe munca de viaţa personală. Stresul, trebuia să recunoască, îl afecta.
Nash a luat pachetul şi i-a oferit o ţigară lui al-Haq. Afganul a luat una cu nerăbdare. Nash a ţinut flacăra la un metru în faţa teroristului. Al-Haq a ezitat şi apoi s-a aplecat în faţă. Lucrurile mărunte contau în aceste şedinţe. Să convingi un om să ia o ţigară era bine, dar să îl faci să se aplece peste masă şi să te întâlnească la jumătatea drumului era şi mai bine. Nash şi-a aprins propria ţigară, s-a aşezat pe spate, şi-a încrucişat picioarele şi a exhalat un nor mare de fum.
„Aş dori să facem o înţelegere", a spus al-Haq pe un ton de afaceri.
Nash şi-a ascuns surpriza – l-a studiat câteva secunde. S-a gândit în sinea lui: „Ăsta e diferit. De când fac asta, niciunul dintre ei nu a început conversaţia, cu atât mai puţin a anunţat că este gata să facă o afacere.
„Să auzim."
„Am informaţii... informaţii foarte valoroase pentru care cred că guvernul vostru ar fi dispus să plătească."
„Să plătească pentru?" spuse Nash cu o voce lipsită de orice emoţie, chiar dacă se lupta să-şi reprime entuziasmul.
„Da."
„Ce te face să crezi că ar fi dispuşi să plătească pentru ea?".
„Cred că, având în vedere climatul politic din ţara voastră, ar fi mult mai uşor să facă o afacere cu mine."
Ei ne studiază mai mult decât credem, se gândi Nash. Al-Haq avea dreptate în privinţa liderilor de la Washington, dar Nash nu era dispus să recunoască acest lucru. Cel puţin nu încă. În schimb, a spus: „De ce ţi-aş da bani când pot să-l pun pe generalul Dostum să stoarcă informaţii de la tine?".
Al-Haq a tras un fum din ţigară şi a răspuns: „Din mai multe motive, dar cel mai important este că informaţiile pe care le am pentru tine sunt foarte sensibile la timp. Dacă sunt obligat să îndur umilinţa şi durerea pe care le va folosi fără îndoială generalul, este posibil să nu fiu deloc sincer. În cele din urmă, veţi obţine cea mai mare parte din ceea ce doriţi, dar s-ar putea să fie prea târziu."
„Şi de ce te-aş crede?" Nash l-a privit pe al-Haq cum se gândea la întrebare. Avea senzaţia că bărbatul se gândea cât de mult ar trebui să divulge.
„Ai luat o celulă în Mauretania acum şapte săptămâni."
Faţa lui Nash nu a dezvăluit nimic. De fapt, interceptaseră o celulă al-Qaeda în Mauretania cu ajutorul francezilor. Aceasta fusese ţinută foarte ascunsă. Nici măcar o singură menţiune despre aceasta nu fusese raportată în presă. Cei mai mulţi dintre oameni fuseseră interogaţi în amănunt, dar mai rămăseseră câţiva reţinuţi, inclusiv liderul celulei. Nash l-a privit calm în ochi pe al-Haq şi i-a spus: „Continuă".
„A existat o a doua celulă."
Nash a dat din cap.

„Interceptată în Hong Kong. Credem că de către britanici.”
Nash cunoştea îndeaproape incidentul. De fapt, britanicii fuseseră cei care au arestat grupul. Îşi petrecuse penultima săptămână la Londra, fiind informat de omologul său de la MI6. Celula era compusă în mare parte din pakistanezi care vorbeau foarte bine engleza. „Sunt familiarizat cu situaţia.”
„Ei bine, există un al treilea grup.”
„Vă ascult”, a spus Nash cu calm, deşi nu era calm. Cele mai mari temeri ale sale se confirmau.
„Am nevoie de asigurări.”
„Putem rezolva asta.”
Al-Haq a expirat un nor de fum şi a râs. „O să am nevoie de mai mult decât cuvântul unui spion profesionist.”
„Ce te-ar satisface?”
„Am un avocat în Berna. Voi avea nevoie de o scrisoare din partea preşedintelui vostru care să-mi garanteze următoarele...”
Înainte de a putea enumera cererile sale, Nash l-a întrerupt. „Asta nu se va întâmpla. În niciun caz preşedintele nu se va apropia de ceva care îl face să pară, chiar şi de departe, că negociază cu un terorist.”
„Scrisoarea va fi folosită doar dacă nu reuşeşti să-ţi respecţi partea ta de înţelegere.”
„E un eşec, Mohammad.”
Al-Haq l-a ignorat. „Există o recompensă de două milioane de dolari pentru arestarea mea. Vreau acei bani pentru că mă predau şi vreau o nouă identitate. Dacă putem cădea de acord asupra acestui lucru şi asupra altor câteva lucruri, voi coopera pe deplin cu tine. Îţi voi spune tot ce ştiu, dar trebuie să raportezi...” Vocea lui s-a stins.
„Ce să raportez?”
„Că sunt mort.”
Nash a înţeles imediat. A vrut să-şi protejeze familia. Nash şi-a îndesat ţigara în gură pentru a-şi ascunde satisfacţia profundă. Se holba la ceea ce însemna prima lor dezertare la nivel înalt. Asta ar putea fi ceva uriaş, s-a gândit el în sinea lui. Nash s-a aplecat în faţă şi şi-a îndreptat ţigara spre al-Haq. „Mohammad, cred că pot face să meargă, dar înţelegerea va trebui să fie între directorul CIA şi tine. Dacă voi implica vreun politician, o vor da în bară.”
Al-Haq s-a gândit mult timp la asta şi cu o voce plină de îndoială şi anxietate a spus: „Am nevoie de asigurări”.
„Îţi voi obţine asigurări. Ştiu că îţi pot face rost de bani, dar acesta este genul de lucru care trebuie rezolvat în întuneric. Nu există altă cale.”
Lui Al-Haq nu i-a plăcut ceea ce auzea. Nu avea încredere în acest om sau în organizaţia pe care o reprezenta. A clătinat din cap, faţa lui arătându-şi disconfortul.
„Mohammad, dacă doreşti să faci totul public, există o modalitate prin care pot să vând asta”, a spus Nash pe un ton rezonabil. „Preşedintelui nu i-ar plăcea nimic mai mult decât să anunţe că ai dezertat. Să te ridici în faţa camerelor de luat vederi şi să repudiezi al-Qaeda şi talibanii, dar dacă faci asta, familia ta va fi măcelărită.”
Cuvintele l-au lovit pe al-Haq ca un cuţit în coastă. După o clipă, el a spus: „Nu vreau asta”.
„Atunci singura opţiune este să faci asta în întuneric. De fapt, poate chiar am vrea să anunţăm că ai fost ucis.”
„Asta ar fi foarte convenabil pentru tine”.
„Cred că este o soluţie avantajoasă pentru ambele părţi.”
„Dar pot să am încredere în tine?”
„Ar fi bine să ai.”
„De ce?”
„Pentru că, dacă nu, voi fi nevoit să te predau generalului Dostum. S-ar putea să nu obţin informaţiile de la tine atât de repede pe cât aş vrea, dar în cele din urmă, îmi vei da ceea ce vreau.”
Al-Haq s-a agitat pe scaunul său. Ochii lui se plimbau de la un perete la altul şi apoi înapoi la Nash. „Nu mai este mult timp.”
„Ce vrei să spui?”

„A treia celulă...” Vocea lui Al-Haq s-a întrerupt.
„Ce-i cu a treia celulă?” a întrebat Nash încercând să-şi păstreze calmul.
„Nu.” Al-Haq şi-a înjunghiat ţigara în scrumieră şi a stins-o. „Am nevoie de asigurări.”
Nash s-a chinuit să se gândească la ceva. „Dacă l-aş chema la telefon pe directorul CIA, ar ajuta?”.
Al-Haq a dat din cap. „Cum rămâne cu banii?”
„Am putea să-i transferăm banii avocatului tău mâine dimineaţă la prima oră.” Nash l-a urmărit atent, îşi dădea seama că era indecis. Nash şi-a stins propria ţigară. „Totuşi, va trebui să ai încredere în mine. Îl voi suna pe director, dar va trebui să-mi dai mai mult decât faptul că există o a treia celulă.”
„Îl cunosc pe omul care conduce celula. Cunosc şi alţi câţiva din grup. Ştiu unde s-au antrenat, ştiu ce oraş american vor ataca şi când vor lovi.” Al-Haq şi-a încrucişat braţele şi a privit peste masă cu încredere.
„Ce oraş?”
„Îţi voi spune când voi avea înţelegerea.”
„În regulă”, a spus Nash în timp ce se ridica. „Daţi-mi câteva minute să îl sun pe director.” Nash îşi simţea inima accelerând. Acest lucru ar putea fi important, dar va trebui să fie tratat cu mare grijă. Existau prea multe facţiuni în Washington. Prea mulţi oameni care ar fi mai mult decât fericiţi să o dea în bară.

CAPITOLUL 11

TREI Humvee-uri s-au apropiat de Hilton şi s-au oprit încet. Generalul Garrison s-a uitat pe lângă geamul gros antiglonţ al vehiculului său la cele două Humvee-uri care se aflau deja acolo. A murmurat ceva pentru sine, apoi a coborât cu precauţie din vehiculul său şi a început să se înconjoare de cele două Humvee-uri. Aceasta era doar a cincea oară când Garrison vizita facilitatea în cele nouă luni în care a condus baza. Era de părere că, în ceea ce priveşte forţele sale aeriene, nimic bun nu putea ieşi din acest loc. Capturarea celor două ţinte de mare valoare şi vizita ulterioară a celor trei senatori dovediseră acest lucru.
Garrison nu-şi petrecuse patru ani la una dintre cele mai importante facultăţi militare din lume pentru a fi un temnicer. Era lăudat de colegii săi ca fiind un geniu logistic şi dovedise că avea un talent deosebit pentru a muta piesele pe tabla de şah. De aceea se afla aici, pentru a menţine avioanele şi proviziile în mişcare, pentru a impulsiona echipajele de zbor şi cele de la sol, pentru a conduce o bază aeriană. Nu pentru a conduce o închisoare. Luptătorii străini, teroriştii, interogatoriile... în mintea lui Garrison, acestea erau lucruri de care ar trebui să se ocupe armata sau, mai bine zis, CIA. Pune-i undeva în munţi. Să nu fie văzuţi. Departe de minte.
Nimic din toate astea nu mai conta acum, desigur; senatorii schimbaseră întreaga dinamică, îşi făcuseră atât declaraţiile publice, cât şi ameninţările private. Garrison îl lăsase pe pupăciosul de Leland să le arate împrejurimile. Totul mergea ca pe roate în baza lui, exact aşa cum îi plăcea lui, iar apoi această confluenţă de evenimente a conspirat pentru a-i face munca infinit mai complicată decât trebuia să fie. Nu exista niciun comandant în forţele armate căruia să-i placă ideea ca unul, darămite trei politicieni oportunişti să se amestece în jurul comandamentului lor. În cele din urmă, nu le-a păsat niciodată de toate lucrurile care au funcţionat. Le păsa doar de ceea ce nu funcţiona, iar asta însemna că erau în căutarea unui scandal. Acum, fără nicio alegere proprie, cariera sa depindea de tratarea corectă a doi bărbaţi care nu stârneau prea multă simpatie din partea tinerilor care urmau să-i păzească.
Garrison a studiat cele două Humvee care, conform zvonurilor, fuseseră conduse aici de membri ai Biroului de Investigaţii Speciale al Forţelor Aeriene. Nu existau multe lucruri în forţele aeriene care să-l facă pe Garrison nervos, dar tipii de la OSI erau unul dintre ele. Oricum ar fi încercat să o ia, nimic bun nu putea ieşi din faptul că OSI-urile apăreau la baza lui neanunţate şi în miez de noapte. Ca să înrăutăţească lucrurile, veniseră direct în această clădire care adăpostea o problemă care aştepta să se întâmple.
Leland şi-a pus mâna pe capota unuia dintre vehicule şi a anunţat: „Este încă cald”.
Garrison s-a uitat la uşă.

„Cred că sunt aici de aproape o oră, domnule”.
O parte din Garrison s-a gândit că, dacă pur şi simplu s-ar fi întors în pat, ar fi plecat dimineaţă şi ar fi putut să facă pe prostul în legătură cu toată povestea. Poate chiar să dea câteva telefoane la Pentagon şi să întrebe de ce băieţii de la OSI îşi băgau nasul în baza lui. Oricât de mult i-ar fi plăcut să facă asta, totuşi, era prea riscant. Trebuia să se gândească la acei senatori. Femeia aceea, Barbara Lonsdale, era o adevărată vânătoare de mingi. Îi trecu prin minte că ea ar putea fi motivul pentru care OSI-ul se afla aici.
Garrison s-a întors încet spre Leland: „Crezi că prietena ta, senatoarea Lonsdale, i-a trimis pe tipii ăştia aici ca să ne supravegheze?”.
Leland s-a uitat înapoi în direcţia liniei de zbor şi apoi a răspuns: „Nu cred, domnule. În calitate de preşedintă a Comitetului Judiciar, este mai probabil că ar fi trimis FBI-ul”.
„Da... dar ea face parte şi din Serviciile Armate”. Garrison a studiat marele depozit din dreapta sa. Singurul lucru blestemat din clădire erau cei doi prizonieri. Poate, s-a gândit el, că sunt aici pentru a-i transfera într-o altă unitate. La urma urmei, OSI făcea parte din securitatea Forţelor Aeriene.
Cu o voce plină de speranţă, Leland a spus: „Poate că se pregătesc să îi transfere pe prizonieri”.
„Dacă este aşa”, a răspuns Garrison, „cu siguranţă mi-ar plăcea să cred că îl vor anunţa pe comandantul bazei.” Gândul l-a enervat pe Garrison. El lua comanda foarte în serios. Aceasta era baza lui şi, în ultimă instanţă, el era responsabil pentru tot ceea ce se întâmpla în interiorul gardului. Garrison a arătat spre uşa clădirii şi a spus: „Să mergem. Există un singur mod de a rezolva asta”.
Garrison, Leland şi opt ofiţeri de securitate ai Forţelor Aeriene au intrat în clădirea exterioară printr-o uşă de oţel de un metru lăţime. Odată intraţi, au traversat depozitul până la o clădire separată, mai mică, care era Hilton. Leland şi-a folosit cardul de securitate şi codul pentru a trece de următoarea uşă, iar grupul s-a aşezat în micul hol. Neavând pe nimeni la vedere, Garrison a continuat pe hol, a trecut pe lângă două birouri şi a intrat într-o încăpere mai mare care conţinea biroul de serviciu, câteva mese şi două persoane pe care Garrison nu le-a observat pentru că nu-şi putea lua ochii de la cele două televizoare cu ecran plat aflate chiar în faţa lui. Deţinuţii nu dormeau în celulele lor.
Garrison l-a văzut pe Mohammad al-Haq stând singur în singura cameră. Părea relaxat şi în aproximativ aceeaşi stare ca atunci când îl văzuse ultima dată. Dar în cealaltă cameră, un bărbat în uniformă aeriană îl interoga pe Abu Haggani, care arăta îngrozitor. Garrison s-a apropiat de monitoare şi a simţit cum i se strânge pieptul. A văzut sângele de pe faţa prizonierului şi cele mai mari temeri ale sale s-au adeverit. Cineva de sub comanda sa îl bătuse pe prizonier. Un tânăr de optsprezece ani, fără îndoială. Un puşti care reuşise să intre pentru că forţele aeriene îşi scăzuseră standardele de recrutare. Nimic din toate astea nu mai conta, desigur. Investigaţiile Speciale se aflau la faţa locului şi, mai devreme sau mai târziu, aveau să-l pună pe comandant în vizorul lor.
Garrison era puţin şocat. Toate sacrificiile sale, anii de muncă grea, erau pe cale să se ducă pe apa sâmbetei. Gândurile i s-au îndreptat spre femeia aceea idioată care se ocupase de Abu Ghraib. Îşi dezamăgise comanda în cel mai mizerabil mod. Garrison a simţit nedreptatea. Nu ceruse niciodată nimic din toate astea. Le spusese clar superiorilor săi că CIA ar trebui să conducă instalaţia, nu armata. Forţele aeriene nu ar trebui să se ocupe de paza acestor animale, se gândi el. Treaba lui era să menţină această linie de salvare deschisă şi să funcţioneze fără probleme, să aprovizioneze trupele şi să evacueze răniţii. Şi-a amintit de senatori şi starea lui de spirit s-a înrăutăţit din nou. Senatoarea aia cu bile avea să-i târască fundul în faţa comisiei ei şi să-l umilească în faţa unei naţiuni nerecunoscătoare. Toată munca lui grea, tot sacrificiul lui ar fi fost distrus din cauza unui aviator juvenil care nu putea să exerseze puţină reţinere.
Pe ecran, investigatorul forţelor aeriene care vorbea cu Haggani însângerat a întins brusc mâna şi l-a apucat de gât. Garrison încerca să înţeleagă ce naiba se întâmpla când Leland a făcut un pas în faţă.
„Domnule”, a spus Leland în timp ce se concentra pe ecran, „e ceva familiar la omul acela... Cred că l-am mai văzut... în timpul primei mele misiuni.”
Garrison era mai puţin preocupat de cine era bărbatul şi mai mult de motivul pentru care sugruma un prizonier imobilizat. Nimic din ceea ce vedea nu avea sens.
Leland privea ecranul cu atenţie, aştepta ca bărbatul în BDU al forţelor aeriene să îi ofere mai mult decât un profil. Brusc, bărbatul s-a întors şi a arătat spre cameră. Leland a primit în sfârşit privirea pe care o

aştepta. Ochii i s-au îngustat la început şi apoi s-au deschis larg. Abia îşi putea stăpâni emoţia. „Domnule, omul acela nu este de la OSI!”.
Garrison s-a uitat la asistentul său de parcă ar fi vorbit în latină.
„Domnule, el este de la CIA. Ştiu că este. Cu câţiva ani în urmă, când am fost în primul meu turneu aici, vorbeau despre el. Este un specialist în interogare.”
„CIA”, a repetat Garrison cu o voce sceptică. S-a întors spre ecran. S-a uitat la sânge, s-a gândit la sufocare şi la acţiunile bărbatului şi, dintr-o dată, totul a căpătat sens. „Eşti sigur?”
„Absolut, domnule.”
Garrison s-a gândit la implicaţii. Agenţi CIA îmbrăcaţi în uniforme ale forţelor aeriene, bătând prizonieri. Ce aveau de gând să facă, să-l lase pur şi simplu cu mizeria de dimineaţă? Să-l pună să încerce să explice de ce băieţii ăştia fuseseră bătuţi măr? Garrison se enerva din ce în ce mai tare. Personal, nu avea nimic cu CIA, dar asta era ridicol.
„Domnule”, a spus Leland, „vreţi să îl arestez?”.
Garrison s-a gândit la drama care ar putea ieşi din asta dacă ar fi făcut-o vreodată publică. Din nou, nu putea ieşi nimic bun din asta. Cu reticenţă, a dat din cap şi i-a dat lui Leland ordinul de a-l aresta pe bărbat.

CAPITOLUL 12

RAPP nu şi-a petrecut prea mult timp punând la îndoială civilizaţia a ceea ce făcea. Civilitatea era pentru oamenii care trăiau în oraşe cu lege şi ordine. Acesta era un război asimetric, în care o parte, din cauza presiunii politice, juca după vechiul set de reguli, în timp ce cealaltă parte nu juca după nicio regulă. A fost o luptă de stradă, cu cuţite, arme, mâini, dinţi şi orice altceva care putea fi folosit. Washington nu a vrut să recunoască acest fapt evident, aşa că Rapp s-a împăcat cu el. Nu-i plăcea, nici nu putea să înţeleagă cu adevărat cum gândeau ei, dar nu se mai lupta cu ei. Ceea ce nu ştiau ei nu le făcea rău, aşa că el, şi câţiva aleşi ca Nash, s-au aventurat şi au riscat totul pentru a încerca să oprească inamicul de la o nouă lovitură spectaculoasă precum cea de la 11 septembrie.
Au fost câţiva politicieni care l-au tras deoparte şi i-au mulţumit pentru acţiunile sale. I-au spus să continue aşa şi să se asigure că nu vom fi loviţi din nou. „Fă tot ce trebuie”, spuneau ei, apoi se duceau la televizor şi denigrau Guantanamo, programul de extrădare şi tratamentul deţinuţilor în general. Sigur, au existat câţiva bătrâni înţelepţi la Washington care au înţeles cu ce se confruntă. Oameni care şi-au dat seama că cineva trebuia să fie dispus să coboare în şanţ cu acest gunoi şi să se lupte. Avioanele de luptă de o sută de milioane de dolari şi portavioanele de miliarde de dolari erau excelente pentru a face munca grea. Tancurile de cinci milioane de dolari au fost foarte utile în luptă, dar împotriva unui inamic care refuza să îmbrace o uniformă şi să te întâlnească pe câmpul de luptă, nu au mers decât până la un punct. În cele din urmă, cineva trebuia să întindă mâna în jurul gâtului inamicului şi să îi desfiinţeze reţeaua.
În acel moment, Rapp încerca să facă exact asta. Cu mâna stângă îşi strânse strânsoarea în jurul laringelui lui Haggani şi îi forţase capul pe spate. S-a uitat în ochii căprui şi adânci ai bărbatului şi a căutat vreun indiciu despre starea lui mentală. Făcuse acest lucru de mai multe ori decât putea număra şi descoperise că de obicei îşi putea face o idee destul de bună despre cum vor decurge lucrurile. Cei mai mulţi arătau o teamă evidentă, câţiva se uitau înapoi cu ochii nebuni ai cuiva care avea probleme mentale serioase, existau chiar şi câţiva ai căror ochi îi aminteau de cei ai lui Charles Manson – acea privire larg deschisă „Văd prin tine până la esenţa sufletului tău” a unui fanatic drogat de convingerile sale. Tipii ăia erau cei mai răi. Ţipau şi se zbăteau ca un copil care face o criză de nervi complet iraţională. Erau atât de răi încât îţi venea să-i baţi doar ca să le închizi gura.
Ochii îi dădeau un indiciu, dar cu tipii ăştia nu ştiai niciodată. Unii dintre ei s-au repliat la primul indiciu de violenţă – au încercat să vorbească pentru a scăpa. Ceea ce era în regulă pentru Rapp. Cu cât vorbeau mai mult, cu atât era mai uşor să-i prindă cu minciunile lor. Ca un piton care stoarce aerul din prada sa, el îndepărta înşelăciunile până când singura şansă la viaţă a subiectului, un plămân plin de aer, era adevărul.

Rapp privea cu atenţie ochii lui Haggani, căutând un indiciu. I-au trebuit doar câteva secunde pentru a clasifica ceea ce vedea, şi nu era de bine. Rapp a vrut să înjure cu voce tare, dar ştia că nu putea să-l lase pe Haggani să-i vadă frustrarea. A recunoscut privirea din ochii lui Haggani. Era o expresie de convingere absolută. Nu exista nici un strop de teamă în niciunul dintre cei doi orbi. Ar fi fost nevoie de săptămâni pentru a-l înfrânge. Strânsoarea lui Rapp s-a relaxat pentru o secundă şi s-a gândit să anuleze totul, să-l cureţe pe Haggani şi să-l arunce înapoi în celulă. Se puteau concentra asupra lui al-Haq şi, eventual, mai târziu, să aranjeze ca Haggani să fie transferat într-o locaţie mai discretă, unde o întreagă echipă să poată lucra asupra lui.
Dar poate, se gândi Rapp, poate că îl pot momi să facă câteva greşeli. Rapp a mărit presiunea, degetele lui înfipte în tendoanele încordate ale gâtului lui Haggani. „Ştiu despre planul tău." Rapp i-a căutat în ochi o sclipire de recunoaştere. „Am interceptat ambele celule. Ne-au spus totul. Aţi eşuat din nou." Rapp a văzut ceva, o recunoaştere a faptului că vorbele sale stârniseră ceva în creierul limitat al lui Haggani. Rapp şi-a relaxat strânsoarea suficient de mult pentru ca bărbatul să poată răspunde.
„Nu ştiţi nimic", a spus Haggani cu o voce răguşită. „Nu ne vei opri niciodată. Pentru fiecare războinic pe care îl doborâţi, altul îi va lua locul."
Rapp şi-a slăbit cu dezinvoltură strânsoarea. Important era să-l facă să continue să vorbească. „Voi v-aţi dat în vânt pe nouă-zece. Aţi avut noroc. Ne-aţi prins cu garda jos, dar ce-aţi făcut de atunci?"
„Madrid şi Londra, şi vor mai fi multe altele."
„Madrid şi Londra", a râs Rapp. „Poate că i-aţi făcut pe spanioli să clipească, dar tot ce aţi făcut a fost să-i enervaţi pe britanici."
„Întregul Occident se teme de noi."
„Occidentul crede că sunteţi o adunătură de laşi. Omorâţi intenţionat oameni nevinovaţi pentru că sunteţi prea fătălăi ca să vă confruntaţi cu trupele noastre. Eşti un laş, Abu."
„Tu nu ştii nimic."
„Ce-ai zice dacă ţi-aş scoate cătuşele alea şi am afla cât de dur eşti?"
Haggani a luat în considerare oferta şi s-a uitat în cealaltă parte a camerei la bărbatul gros care îl legase de scaun. S-a uitat înapoi la Rapp şi a spus: „Se va alătura şi el în numele tău."
„Nu am nevoie de niciun ajutor. Nu împotriva unui fătălău ucigaş de copii ca tine."
„Nu te cred."
Rapp a râs şi s-a învârtit în jurul mesei. „Exact cum am spus, eşti un laş. Arunci în aer şcoli unde ştii că micuţii nu pot riposta. Ataci clădiri de birouri unde bărbaţi şi femei nevinovaţi încearcă pur şi simplu să-şi câştige existenţa."
„Nu există nevinovaţi în Occident."
„Dacă e adevărat, de ce nu ne-aţi lovit din nou? Tot ce aţi avut a fost 9-11. Nu aţi făcut nimic de atunci."
„Am omorât peste cincizeci de mii de soldaţi de-ai voştri."
Tot ce a putut face Rapp a fost să râdă de numărul scandalos. Se mai întâlnise cu aşa ceva. Al-Qaeda şi talibanii adorau să îşi exagereze succesele. „Voi nu aţi ucis nici măcar cinci mii şi ştiţi asta. Sunteţi bătuţi măr. Unul câte unul, continuăm să vă eliminăm. Conducerea voastră este în dezordine, trăiţi în peşteri, iar recrutarea voastră a scăzut foarte mult. Oamenii s-au săturat să-şi trimită băieţii să moară în mâinile voastre incompetente."
„Tu nu ştii nimic."
„Educă-mă, atunci. Povesteşte-mi despre toate succesele tale."
„Vei vedea în curând."
Rapp a văzut ceea ce căuta. S-a mutat rapid lângă Haggani şi s-a aplecat mai aproape. „Ştim totul despre cea de-a treia celulă. Micuţul tău amic Mohammad este chiar acum peste hol şi ne dă toate detaliile."
Rapp a văzut furia sclipind în ochii lui Haggani. A văzut înregistrarea trădării când şi-a dat seama că un om mai slab punea totul în pericol. Rapp ştia, de asemenea, ce avea să se întâmple în continuare, după ce îi momise şi pe alţii în acelaşi mod. Buzele s-au strâns, obrajii s-au tras uşor înăuntru şi, apoi, exact când Haggani era gata să dea drumul la o gură de salivă, mâna dreaptă a lui Rapp a sărit în faţă. Mâna aplatizată şi încheieturile încovoiate au lovit laringele ca un berbec. Haggani a gâfâit, cu gura deschisă

plină de salivă, cu ochii ieşindu-i din cap în timp ce corpul său absorbea şocul. A rămas încremenit pentru o clipă, apoi a căzut în faţă, gâfâind după aer.
„Echipele au fost trimise”, i-a şoptit Rapp la ureche. „În douăzeci şi patru de ore vor fi în posesia noastră, iar tu vei fi eşuat încă o dată. Chiar credeai că planul va funcţiona? Chiar credeai că îţi vom permite să intri în ţara noastră şi...?”
Rapp se afla la mijlocul frazei când uşa s-a deschis. S-a întors şi a văzut patru bărbaţi de statură mare, cu embleme negre ale Forţelor de Securitate ale Forţelor Aeriene pe umeri, intrând în sala de interogatoriu. Rapp s-a uitat la bărbatul cu cele mai multe dungi pe guler şi a răbufnit: „Ce naiba faci?”.
„Scuzaţi-mă, domnule”, a spus bărbatul, „vreţi să ieşiţi pe hol, vă rog? Generalul ar dori să vă vorbească”.
Rapp l-a privit pe bărbat din cap până în picioare şi apoi i-a privit pe ceilalţi. „Vin imediat, sergent.”
Cu o voce mai puţin poruncitoare, bărbatul a insistat. „Generalul ar dori să vă vadă acum, domnule.”
Rapp a aruncat o privire în jos la prizonier şi apoi s-a uitat din nou la sergentul-major principal. „Spune-i generalului să se liniştească, sau îl sun pe secretarul apărării, England, şi mă asigur că generalul îşi va petrece restul carierei într-un siloz de rachete în mijlocul oraşului Bum Fuck, Dakota de Nord.” Rapp l-a privit cum se uita spre uşă şi apoi înapoi la el. Era pe muchie de cuţit. „Sergent, îţi sugerez să-ţi mişti fundul de aici chiar acum, sau mă voi asigura că îl vei însoţi pe general în noua sa misiune.”
Sergentul fusese într-o mulţime de situaţii dificile în cei treisprezece ani petrecuţi în forţele aeriene, dar aceasta era cea mai tare. O stea unu în devenire era afară, în cealaltă cameră. Tipul conducea baza de mai puţin de două luni şi dăduse foarte clar de înţeles că el credea în vechea axiomă conform căreia rahatul se rostogoleşte la vale. Acum se holba la acelaşi om pe care generalul îi spusese să-l aresteze – un colonel purtând un ecuson al unităţii Biroului de Investigaţii Speciale al Forţelor Aeriene, care ameninţa că îl va suna chiar pe secretarul apărării. Şi dacă asta nu era destul de rău, tipul arăta de parcă i-ar fi putut smulge capul la propriu dacă nu ieşea din încăpere şi nu o făcea pe repede înainte. Neplăcându-i-se situaţia, sergentul a decis să se retragă tactic pe hol.

CAPITOLUL 13

Ăsta era un moment de savurat, s-a gândit Nash în sinea lui. La fel ca majoritatea slujbelor, a lui era plină de frustrări, plictiseală şi tot felul de tâmpenii plictisitoare, iar în ultima vreme, mai multă corectitudine politică decât era sănătos pentru o organizaţie însărcinată să pătrundă în probabil cel mai incorect din punct de vedere politic grup de oameni de pe planetă. Dar, ocazional, existau sclipiri de entuziasm, de strălucire, când totul se îmbina pentru a se îmbina într-un succes fără rezerve. Momente în care toată munca grea şi sacrificiul personal dădeau roade. În care dădeai cu zarul şi spargeai casa şi simţeai că împingi bolovanul înapoi pe deal.
Nash a avut parte de multe momente de glorie în viaţa lui. Un campionat de fotbal al statului Pennsylvania în primul an de liceu, un titlu la lupte libere în ultimul an de liceu, îndrăgostirea de soţia sa, naşterea copiilor săi, devenirea unui ofiţer în Corpul puşcaşilor marini, conducerea cu succes a oamenilor săi în luptă şi nenumărate alte lucruri. Nimic din toate acestea nu se compara, totuşi, cu jocul cu miză mare pe care îl juca acum. Miza nu fusese niciodată atât de mare, provocarea nu fusese niciodată atât de mare. Imaginea de ansamblu era destul de simplă: să menţină America şi aliaţii săi în siguranţă faţă de oameni ca Haggani şi al-Haq. Modul în care au procedat pentru a face acest lucru a fost cel în care lucrurile s-au complicat. Existau unii ca Rapp, care nu făceau nici o concesie că cel mai bun mod de a-şi atinge scopul era să îi ucidă până la ultimul dintre ei. Să continue să ucidă până când nu mai erau toţi sau până când nu mai aveau dorinţa de a lupta.
Nash îl simpatiza pe Rapp. Ştia că cineva trebuia să aibă acea atitudine. Cineva trebuia să fie dispus să se confrunte cu tipii ăştia şi să-i învingă la propriul lor joc. Să-i facă să tresară, să-i ţină treji noaptea întrebându-se când o să le cadă o bombă în cap sau când o echipă de comandouri se va furişa peste ei şi le va tăia gâtul până la ultimul om. Totul fusese făcut şi ţinuse inamicul în dezechilibru. Totuşi, nu fusese localizat în Afganistan, Pakistan şi Irak. Finanţatorii europeni, din Orientul Mijlociu şi din Asia fuseseră vizaţi. Cei mai mulţi luaseră aminte la avertisment, dar câţiva dintre cei care aleseseră să nu asculte

căzuseră victime ale unor morţi tragice, accidentale. Acelaşi lucru a fost valabil şi pentru comercianţii de arme, proxeneţii războiului. Aceştia cunoşteau jocul riscant pe care îl jucau prin aprovizionarea talibanilor şi a Al-Qaeda, dar atracţia era prea mare. Mulţi fuseseră ucişi şi mulţi alţii îşi vor pierde viaţa înainte ca totul să se termine.
Nash nu ar fi recunoscut-o niciodată în faţa soţiei sau a prietenilor săi, dar nu exista o grabă mai mare, o emoţie mai mare, decât atunci când doborau una dintre ţintele de mare valoare. Ajutase la arestarea câtorva şi omorâse doar unul, dar era cea mai mare înălţime pe care o avusese vreodată. Se simţea ca şi cum toate victoriile vieţii lui ar fi fost adunate într-una singură. Totul fusese pregătit pentru a doborî ţinta în oraşul pakistanez de frontieră Chaman. El şi Rapp lucraseră pe canale neoficiale, mituind în stânga şi în dreapta oficiali ai serviciilor de informaţii pakistaneze până când îl localizaseră pe om. Operau cu o echipă mică, formată din doar şase oameni, toţi trăgători antrenaţi. Ţinta s-a speriat când Rapp şi alţi doi au intrat pe uşa din faţă a clădirii. Nash se afla în spate, singur, când tipul a ieşit pe uşă, cu un AK-47 mare şi urât în mâini, gata să spulbere pe oricine ar fi încercat să-l oprească. Nash stătea în umbra unei uşi şi, când bărbatul a trecut în fugă, şi-a întins pistolul cu amortizor şi i-a trimis un singur glonţ de 9 mm cu vârf gol în ceafă. Bărbatul a mai făcut câţiva paşi, corpul său funcţionând pe pilot automat, apoi s-a prăbuşit, alunecând şi oprindu-se pe propria-i faţă.
De data aceasta a fost diferit din mai multe puncte de vedere. Cel mai evident era că Langley ştia ce făceau. În Chaman operau pe cont propriu, fără o plasă. Aceasta era o victorie pe care o puteau împărţi cu Hill. Era ceva ce politicienii puteau sărbători. Capturaseră câţiva oameni la fel de importanţi ca al-Haq, dar niciunul dintre ei nu cooperase vreodată de bunăvoie. Trebuia să se străduiască să stoarcă fiecare picătură din ei şi chiar şi atunci informaţiile pe care le furnizau trebuiau tratate cu suspiciune. Al-Haq venea fără să lupte. Sigur, au existat câteva ameninţări, dar nimeni nu pusese mâna pe el.
Şeful lui Nash, Rob Ridley, era încântat. Îi dăduse undă verde lui Nash să continue, în timp ce îl pusese pe Kennedy să semneze şi să ofere un fel de asigurare juridică lui al-Haq. Nash i-a spus lui Ridley despre ideea sa de a determina al-Haq să se facă publică. Să-l facă să spună lumii cum al-Qaeda şi talibanii se abătuseră de la calea cea bună. Lui Ridley i-a plăcut ideea. „Dacă ar putea găsi o modalitate de a-i scoate familia de acolo”, i-a spus Nash, „cred că ar face-o într-o clipă”.
„Câte un succes pe rând”, fusese comentariul lui Ridley înainte de a-l felicita pe Nash şi de a-i spune că îl va contacta într-o oră. Nash a închis telefonul şi şi-a verificat ceasul. Fusese plecat de mai puţin de cinci minute. Nu voia să se grăbească, nu voia să pară prea nerăbdător. Se plimba de colo-colo în micul birou, calmându-se şi gândindu-se la modul în care avea să-şi joace cartea când se va întoarce în cameră. Avea încă toate cărţile în mână şi, dacă tot îl avea pe generalul Dostum prin preajmă, trebuia să se folosească de el ca pârghie. Nash a decis că îl va împinge pe al-Haq puţin mai tare. Credea că cel mai devreme vor avea asigurări de la Kennedy peste o oră. Probabil două.
Nash s-a gândit la modalităţi de a-l presa. Spune-i că marii mahări din D.C. nu-l credeau, s-a gândit el în sinea lui. Spune-i că celelalte două celule fuseseră interogate şi că nu scoseseră niciun cuvânt despre o a treia celulă. Asta era o minciună, desigur. Ba da, şi mai erau şi alte lucruri tulburătoare care circulau pe acolo, murmurări pe World Wide Web că se pregătea ceva mare. Nash îl credea pe al-Haq, dar deocamdată îl făcea să creadă că afacerea era în pericol.
Nash şi-a verificat din nou ceasul şi a respirat adânc de câteva ori pentru a încerca să atenueze starea de înălţime naturală în care se afla. A tras de uşa biroului, şi-a aşezat maxilarul într-o poziţie mai sumbră şi a pornit pe hol. Când a păşit în sala mare de observaţie, s-a trezit uitându-se la spatele unui grup de bărbaţi care nu trebuiau să fie acolo. Pe unul dintre ecrane, Rapp ţipa la câţiva poliţişti militari.
Nash s-a întors nervos în dreapta sa şi l-a găsit pe Marcus Dumond, tânărul hacker al CIA, care părea că e pe cale să se târască sub birou.
Tocmai atunci l-a auzit pe generalul Garrison, comandantul bazei, mârâind: „Tocmai a spus secretarul Apărării, England?”.
„Da, domnule”, a răspuns ofiţerul mai tânăr de lângă el.
„Ar fi bine să ai dreptate în privinţa asta, Leland. Dacă omul acela nu este de la CIA şi mă bagi în apă fierbinte cu secretarul apărării, vei fi la lopată cu rahat pentru tot restul turului tău.”

Nash a simţit că i se întoarce stomacul pe dos şi s-a gândit în sinea lui: „Tipii ăştia ar putea strica treaba asta foarte repede. Cum naiba vom reuşi să ieşim din asta prin discuţii? Următorul lucru la care s-a gândit a fost controlul pagubelor. Dumond înregistrase sesiunile. Ultimul lucru pe care trebuiau să-l facă era să predea dovada crimelor lor.
Toţi ceilalţi din cameră erau atât de concentraţi la televizorul care arăta sala de interogatoriu, încât Nash a văzut o oportunitate. S-a uitat în jos la Dumond, a arătat spre micul său hard disk extern, apoi a smucit capul spre holul din spatele lui. Dumond a dat din cap, a apucat discul şi s-a ridicat în linişte. Când a trecut pe lângă Nash, generalul trebuie să fi observat mişcarea, pentru că a început să se întoarcă. Nash a făcut un pas înainte rapid pentru a-i bloca vederea generalului şi a-i distrage atenţia.
Cu o voce puternică, Nash a anunţat: „Ce naiba se întâmplă aici?”.

CAPITOLUL 14

DUPĂ ce poliţiştii militari au plecat şi uşa s-a închis, Rapp s-a întors şi s-a uitat la prizonierul său. Ceea ce a văzut l-a enervat până la punctul în care a vrut să îi bage pumnul în faţa lui Haggani – să îi împingă cartilajul din spatele nasului până în creier şi să îl omoare pe nenorocit chiar pe loc. Totuşi, a simţit camera de luat vederi pe spate şi a ştiut că avea deja destule probleme. Să-l sufoce pe om... poate că ar fi putut să vorbească pentru a scăpa. Să-l ucidă... nici o şansă. S-a gândit la Nash şi Dumond. Ce se întâmpla acolo? Oare Dumond fusese destul de rapid ca să şteargă interogatoriul lui Haggani şi destul de inteligent ca să-l salveze pe Nash cu al-Haq, şi ce naiba făcea comandantul bazei pe aici? Tipul ar fi trebuit să fie un obsedat de anal-retentive cu privire la somnul său.
„Ce s-a întâmplat?” a întrebat Haggani pe un ton batjocoritor. „Aveţi probleme?”
Rapp s-a uitat la el doar pentru o secundă. Doar cât să înregistreze privirea îngâmfată de pe faţa lui. Şi-a strâns pumnii şi şi-a spus să nu o facă. S-a îndreptat spre partea îndepărtată a încăperii, unde unul dintre oamenii săi, Joe Maslick, era sprijinit de perete. Maslick era cu un centimetru mai înalt decât Rapp şi cântărea 220 de kilograme. Era prea mare pentru majoritatea operaţiunilor sub acoperire, dar era perfect pentru ceva de genul acesta, unde intimidarea şi prezenţa erau mai importante. Rapp ştia cât de sensibile erau dispozitivele de înregistrare din cameră şi, din moment ce habar nu avea dacă Dumond le oprise, a decis să fie foarte atent. A arătat cu degetul spre prizonier şi apoi şi-a pus ambele mâini peste urechea stângă a lui Maslick.
Cu o voce abia mai tare decât o şoaptă, Rapp a spus: „Eu ies primul. Dacă reuşesc să vorbesc ca să ieşim din asta, grozav, dar dacă nu pot, şi dacă mă vezi că mă ridic în faţa generalului, vreau să-i scoţi pe oamenii noştri de aici. Ia-l pe Dostum, întoarce-te la avion şi pleacă naibii de la baza asta. Mike şi cu mine ne vom ocupa de consecinţe.”
Maslick şi-a pus mâinile peste urechea lui Rapp şi a şoptit: „Îi putem învinge pe tipii ăştia”.
Rapp ştia că aceasta era abordarea pe care o va adopta Maslick. Omul nu cunoştea sensul cuvântului retragere. Să se lupte pentru a scăpa ar fi fost o soluţie pe termen scurt care nu ar fi făcut decât să înrăutăţească lucrurile. „În niciun caz”, a şoptit el, „asta ne va da doar puţin timp, iar apoi rahatul se va prăbuşi cu adevărat. Ai încredere în mine – scoate-i pe toţi de aici, iar eu mă voi ocupa de asta.”
„Nu te las pe tine în urmă ca să-ţi asumi vina.”
„Ba da”, a spus ferm Rapp, „şi nu-ţi face griji. Am o mulţime de favoruri la care pot apela. Doar scoate-i pe toţi de aici. Sfârşitul discuţiei.”
Rapp şi Maslick au traversat camera. Când au trecut pe lângă Haggani, teroristul a început să râdă.
„Pleci aşa de repede.”
„Nu vă faceţi griji, mă voi întoarce.”
„Nu, nu te vei întoarce.”
Rapp s-a oprit şi s-a uitat în jos la prizonier. Era o schimbare clară în felul în care Haggani îi răspundea la privire. Dispăruseră furia şi bravada, sfidarea încăpăţânată. Era înlocuită de ceva foarte diferit; ceva care îl stânjenea pe Rapp la un nivel pe care nu-l credea posibil. Era dispreţ; dispreţ pentru un adversar considerat nedemn.

„Iată de ce nu ne veţi învinge niciodată”, a spus Haggani cu o voce simplă şi plină de concreteţe; de la un războinic la altul. „Nu sunteţi suficient de duri. Ţara voastră este prea divizată... prea preocupată de drepturile duşmanilor voştri.”
„Nu mă confundaţi cu acei oameni de la Washington. Nu am terminat cu tine. Nici pe departe.”
Rapp l-a condus pe Maslick afară din camera de interogatoriu şi a coborât pe holul scurt până la camera de observaţie. În timp ce se întindea spre clanţa uşii, şi-a amintit că tipii ăştia din forţele aeriene respectau bărbaţii care preluau conducerea. Spre deosebire de lumea civilă, unde conducerea era un concept fluid, în armată exista foarte puţin gri. Rangul conducea ziua şi de cealaltă parte a uşii era un singur om care putea să învingă cei doi vulturi negri de pe gulerul lui Rapp. S-a gândit la generalul Garrison, comandantul bazei. Îi răsfoise dosarul de personal al omului în timpul zborului, iar acum se blestema pentru că nu-i acordase mai multă atenţie. Avea câteva amintiri vagi despre el. Era absolvent al Academiei Forţelor Aeriene şi era tânăr pentru un general de brigadă, ceea ce însemna că ori era foarte bun în meseria lui, ori foarte norocos, ori un foarte bun pupincurist. Oricare ar fi fost răspunsul, Rapp presupunea că nu conta, din moment ce singura lui şansă era să întâlnească chestia asta de faţă. I-ar fi păcălit suficient de mult timp cât să-i scoată pe ceilalţi de acolo şi apoi ar fi ieşit basma curată, sau cel puţin parţial curată.
Rapp s-a pregătit şi apoi a tras de uşă. A păşit în cealaltă cameră şi a fost surprins să-i găsească pe toţi cu spatele la el. Rapp a înaintat câţiva paşi şi i-a făcut semn lui Maslick să continue spre dreapta, unde se afla generalul Dostum. Atenţia tuturor părea să fie concentrată pe holul care ducea spre birouri şi spre ieşirea principală. Trei bărbaţi discutau. Unul dintre ei era Nash, care era singura persoană aflată în faţa lui. Rapp nu le putea vedea feţele celorlalţi doi bărbaţi, dar păreau destul de supăraţi după felul în care strigau şi arătau cu degetul.
„Deci negaţi că acel om este de la CIA?”, a întrebat cel mai înalt dintre cei doi cu o voce severă.
„Ascultaţi”, a spus Nash, „cred că voi doi trebuie să vă calmaţi”.
Rapp a făcut o scanare rapidă a camerei. I-a găsit pe toţi cei din echipa sa, cu excepţia lui Dumond. S-a uitat din nou şi tot nu l-a găsit. Nefiind sigur dacă acesta era un semn bun sau rău, Rapp şi-a îndreptat din nou atenţia spre conversaţie.
„Calmează-te?”, a întrebat mai energic bărbatul mai în vârstă. „Aceasta este blestemata mea de bază, domnule Nash. Dacă acel om este de la CIA şi se dă drept ofiţer, vă voi arunca pe amândoi la închisoare.”
Acela trebuia să fie generalul Garrison. Rapp s-a îndreptat, şi-a curăţat gâtul ca să atragă atenţia tuturor şi a strigat: „Pentru numele lui Dumnezeu, ce căutaţi voi toţi aici? Această unitate este închisă.”
Unul câte unul, capetele s-au întors şi picioarele s-au târât în timp ce toată lumea făcea un 180 pentru a întâlni noua voce a autorităţii. Generalul Garrison l-a privit cu îngrijorare pe Rapp şi a întrebat: „Şi tu eşti?”.
„Cine sunt eu nu este ceea ce este important. Ceea ce este important este că această facilitate este interzisă până la oh şapte sute.” Rapp a făcut semn cu mâna dintr-o parte în alta a camerei. „Niciunul dintre voi nu este autorizat să se afle aici în acest moment.”
„Cu autoritatea cui?”, a întrebat bărbatul care stătea lângă general.
Rapp a luat act de cele două barete de pe guler şi a spus: „De la secretarul apărării, căpitane”.
„De ce nu am fost informaţi? „
„Nu cred că secretarul Apărării simte nevoia să dea explicaţii căpitanilor”, a mârâit Rapp. Şi-a îndreptat atenţia către general şi a spus: „Domnule, vă sugerez, pentru binele dumneavoastră, să părăsiţi această facilitate şi să mă lăsaţi să îmi fac treaba. Credeţi-mă... nu este ceva în care vreţi să vă aflaţi la mijloc. Cel care v-a scos din pat nu v-a făcut nicio favoare”.
Generalul Garrison s-a întors şi l-a privit dur pe căpitanul Leland.
„Domnule”, a spus Leland, „acest om este de la CIA. Îmi voi pune în joc întreaga reputaţie pe asta”.
Rapp a văzut mişcare în dreapta lui, dar nu a vrut să se uite. Spera că era Maslick care îi conducea pe Dostum şi pe ceilalţi spre uşă. „Nu reputaţia ta este în joc aici, căpitane. Este cariera generalului.” Rapp îşi întoarse privirea spre Garrison. „Sunt nişte oameni foarte importanţi la Washington care mă aşteaptă să termin ceea ce am fost trimis să fac aici.”
„Asta include să te dai drept un ofiţer al Forţelor Aeriene ale Statelor Unite?” a întrebat Garrison.
Rapp nu a ştiut ce să spună, aşa că nu a spus nimic.

„Ce zici de a bate un prizonier legat până la sânge?”. a întrebat Leland.
„Asta e”, a mârâit Rapp. „Toată lumea să plece de aici.” S-a întors de la cei doi ofiţeri. „Trebuie să vorbesc între patru ochi cu generalul şi cu consilierul său.” Rapp a început să împingă oamenii pe coridor spre ieşire. Toată lumea s-a mişcat, cu excepţia lui Nash.
„Încetineşte acolo”, a spus căpitanul, „nu cred că eşti în poziţia de a da ordine pe aici.”
Rapp s-a întors împotriva lui înainte ca acesta să mai poată spune ceva, cum ar fi să le spună poliţiştilor militari să stea pe loc. „Domnule general, vă sugerez să-i spuneţi lui Dudley Do-Right aici de faţă să-şi închidă gura. Ceea ce am să vă spun este strict secret. Preşedintele, secretarul apărării şi doar câţiva alţii au fost informaţi. Nu pot să le spun la o cameră plină de soldaţi.” Fără să se obosească să aştepte un răspuns, Rapp le-a spus celorlalţi să se pună în mişcare, apoi i-a spus lui Nash: „Şi tu”. Rapp a rostit pe gură cuvintele Urcaţi în avion.
Nash a clătinat din cap. „Nu.”
„Nu te certa cu mine.” Rapp l-a apucat pe Nash de braţ şi a început să-l conducă pe hol. Cu voce joasă, a adăugat: „Întoarce-te la D.C. Eu pot să fac faţă căldurii politice... tu nu poţi. Spune-le că ai verificat a treia celulă şi fă-l pe Mohammad să fie transferat în custodia noastră.”
„Mitch, asta e ceva serios.”
„Am fost în situaţii mult mai rele. O să mă descurc.”
Nash s-a uitat înapoi pe hol la cei doi ofiţeri şi a spus: „Nu te baza pe asta. Leland ăsta e o adevărată alegere”.
„Nu sunt tocmai uşor de înţeles cu mine”, a spus Rapp cu un zâmbet. „Urcă-i pe toţi în avion şi pleacă naibii de aici.”

CAPITOLUL 15

Cei doi ofiţeri l-au privit pe misteriosul colonel cum îl conducea pe omul CIA pe holul scurt, unde s-au oprit şi au schimbat câteva cuvinte. Fără să-şi ia ochii de la ei, căpitanul Leland a spus: „Domnule, nu-mi place asta. Nu am încredere în aceşti spioni”.
„Nu strică să-l ascultăm”. Garrison îşi scuturase în sfârşit somnul din cap. Pendulările drastice ale destinului îl ajutaseră să îndepărteze ceaţa plictisitoare şi acum funcţiona la un nivel mai potrivit pentru comandă. Ceaţa războiului nu era localizată la luptă, se gândi el. Cu doar câteva clipe în urmă, întreaga sa carieră îi trecuse prin faţa ochilor, încolţind în jos într-o cădere în jos care avea să se soldeze cu siguranţă cu o spectaculoasă şi tragică minge de foc. Acum se confrunta cu ceva cu totul diferit. Îi privi pe cei doi bărbaţi vorbind. Nu-i plăcuse niciodată ideea ca aceste spioni să pândească în jurul bazei sale. Erau nişte ticăloşi obraznici care păreau să caute mereu o modalitate de a provoca probleme, dar erau mai importanţi pentru această luptă poate decât oricare alta din istoria modernă. Cel care purta gradul de colonel se întoarse şi se întorcea spre ei.
„Domnule, cred că ar trebui să-l închideţi”.
Garrison a întins mâna într-un gest de reducere la tăcere. „Vreau să aud mai întâi ce are de spus.” Ideea că bărbatul ar putea face cu adevărat ordinele preşedintelui merita explorată.
„Nu vă aşteptaţi la adevăr.”
„Nu strică să-l ascultăm, căpitane.”
„Generale”, anunţă Rapp, oprindu-se la câţiva metri în faţa lor, „îmi cer scuze pentru toate acestea, dar este o situaţie dificilă.”
„Nu există nicio scuză pentru ceea ce am văzut că i-ai făcut acelui prizonier.”
„Căpitane, când voi dori părerea dumneavoastră, o voi cere.”
„Aceasta este o bază a Forţelor Aeriene ale Statelor Unite. Nu aveţi autoritatea de a spune nimănui din această bază să facă ceva. Vă sugerez...”
„Îţi sugerez să-ţi închizi naibii gura”, a răbufnit Rapp, „Sunt un GS-Sixteen, căpitane, aşa că asta mă face echivalentul unui ofiţer de pavilion. Sunt consilierul special pe probleme de terorism al directorului CIA, al directorului Serviciului Naţional de Informaţii şi al Consiliului Naţional de Securitate. Mă numesc pe

numele mic cu secretarul Apărării, iar preşedintele mă are pe apelare rapidă, aşa că, dacă nu cumva eşti mult mai important decât m-ar face să cred înfăţişarea ta total neimpresionantă sau decât mă fac să cred cele două bare, îţi sugerez să te cari dracului şi să mă laşi să vorbesc cu generalul."
Tenul lui Leland s-a înroşit de jenă. Rapp, simţind că, în sfârşit, a reuşit să se facă înţeles, s-a uitat la comandantul bazei şi a spus: „Vreau să încep prin a-mi cere scuze pentru toate acestea. Metodele mele nu sunt frumoase... A vă alerta despre ceea ce puneam la cale nu a fost ceva ce aţi fi primit cu bucurie."
„Aveai de gând să te strecori şi să pleci pe furiş?".
„Da."
„Şi eu aş fi rămas în întuneric."
„Judecata ta ar fi rămas intactă."
„Şi semnele de pe prizonier? Cum aş putea explica asta?"
„Asta nu a fost intenţionat. A încercat să mă muşte." Rapp s-a uitat la monitor, la fel ca şi cei doi ofiţeri. Haggani era încă legat de scaun. Faţa lui plină de sânge arăta oribil. Rapp a făcut o grimasă şi a oferit: „Nu este atât de rău pe cât pare".
„Arată rău, domnule... .?" Generalul a lăsat întrebarea neterminată.
Rapp a ezitat şi apoi s-a gândit: „Ce naiba, sunt deja destul de adânc băgat. „Rapp... Mitch Rapp."
„Lucrezi pentru CIA?" a întrebat Garrison.
„Aşa este."
„Eşti un spion", a spus Leland.
„Specialist în contraterorism".
„Ce presupune asta mai exact?", a întrebat generalul.
„Implică să ai de-a face cu astfel de oameni". Rapp a arătat spre ecran.
„A avea de-a face", a repetat generalul cuvântul, „este destul de vag".
„Mergem în cercuri diferite, domnule general. Nu mă aştept ca cineva care îmbracă o uniformă ca a dumneavoastră să aprobe vreodată pe deplin ceea ce fac eu. Voi trebuie să aveţi regulile voastre... disciplina voastră. Aveţi nevoie de asta pentru a rămâne o forţă de luptă eficientă. Eu... eu sunt tipul care se furişează pe sub sârmă noaptea târziu, se strecoară lângă tipii ăştia şi le taie gâtul."
„Asta îţi spui ca să poţi dormi noaptea?" Leland şi-a încrucişat braţele pe piept, cu o privire de dispreţ pe faţă.
Rapp a înclinat capul şi l-a studiat pe căpitan. Nu-i păsa deloc ce credea despre el acest ofiţer cu urechile umede, dar, cu intenţia de a câştiga mai mult timp pentru Nash şi ceilalţi, presupunea că ar trebui să-l angajeze. „Dorm ca un copil, căpitane. Dar tu?"
„Din cauza unor oameni ca tine pierdem acest război."
Cu o sprânceană ridicată, Rapp a spus: „Nu ştiam că îl pierdem."
„Aici este vorba de inimi şi minţi, şi tu ştii asta. Nu despre torturarea prizonierilor pentru a le putea scoate mărturisiri false."
„Mărturisiri false... despre asta crezi că este vorba? Omul acela care stă în camera aceea de acolo, ştii măcar cine este?"
„Nu contează cine este sau ce a făcut. În calitate de ofiţer al Forţelor Aeriene ale Statelor Unite, am jurat să respect Convenţiile de la Geneva."
„Ai jurat, de asemenea, să protejezi şi să aperi Statele Unite ale Americii. Deci ce este mai important, Convenţiile de la Geneva sau concetăţenii tăi?"
„Ele coexistă în mod egal."
„Sunt sigur că aşa este în mica ta lume perfectă, căpitane, dar acolo, în lumea reală, de cealaltă parte a firului, lucrurile nu sunt atât de academice."
„Aici vă înşelaţi, dle Rapp."
„Serios... Îmi place să mi se spună cum stau lucrurile de către un nemernic într-o uniformă curată care crede că are toate răspunsurile. Spune-mi cum stau lucrurile, căpitane. Spune-mi câţi teroriști ai ucis. Spune-mi de câte ori ai fost împuşcat."

Leland şi-a mutat greutatea de pe un picior pe altul, cu bărbia scoasă cu încăpăţânare. „Generale, cred că ne pierdem timpul. Pot să-l arestez şi să-l arunc în arest?”. Mâna lui Leland a alunecat până în vârful tocului de la coapsă.
„Căpitane”, a spus Rapp cu o voce dezinvoltă, „o să-ţi rup încheietura mâinii înainte de a scoate vreodată chestia aia din toc.”
„Linişteşte-te, căpitane”, a spus Garrison. „Vreau să-l ascult mai întâi. Deci”, a spus el, uitându-se la Rapp, „aceste informaţii clasificate despre care vorbeai?”
Chiar erau informaţii clasificate, iar Rapp trebuia acum să decidă cât de departe să meargă cu cei doi. Să-i spună căpitanului să plece ar fi fost, din punct de vedere tehnic, lucrul corect, dar Rapp nu voia să-l elibereze pentru a-i verifica pe ceilalţi. Ar fi trebuit să le ofere o versiune puternic aseptizată a ceea ce se întâmpla.
„Cu aproximativ o lună în urmă, o celulă al-Qaeda a fost interceptată în drum spre Statele Unite. O a doua celulă a fost interceptată câteva săptămâni mai târziu. Am fost foarte alarmaţi să aflăm în timpul interogatoriilor că aceste celule erau foarte bine antrenate în tactici de comando. Îşi cercetaseră minuţios ţintele. Îşi preambulau armele, şi nu mă refer doar la arme... . Vorbesc de explozibili de înaltă performanţă, siguranţe, detonatoare de la distanţă... tot ce trebuie. Ar fi putut face pagube serioase. În orice caz, în timpul interogatoriilor...”
„Vrei să spui tortură”, a spus Leland.
Rapp s-a uitat la cel mai în vârstă dintre cei doi ofiţeri şi a spus: „Generale, cu tot respectul, dacă mai spune un cuvânt, îl voi pune la pământ. Şi credeţi-mă când vă spun că nu voi fi niciodată pedepsit pentru că am bătut un ofiţer de nivel inferior şi deştept care se amesteca în încercarea mea de a opri un atac terorist asupra Statelor Unite. Şi să nu faceţi nici o greşeală... nici unul dintre voi. Această operaţiune... mica mea vizită de la miezul nopţii la baza voastră... este pentru a acţiona pe baza unor informaţii solide că o a treia celulă este încă în libertate.” Rapp a făcut o pauză pentru a lăsa revelaţia să intre în minte.
„Aşa este, mai există un alt grup. Estimăm că sunt între opt şi zece oameni, toţi foarte bine pregătiţi. „
„Ce vreţi de la ăştia doi”, a întrebat generalul Garrison, „când îi aveţi deja pe ceilalţi oameni în custodia voastră?”.
„Oamenii pe care îi avem sunt doar soldaţi de rând. Nici unul dintre ei nu a fost implicat în recrutarea sau planificarea atacurilor.”
Garrison a dat din cap şi apoi a arătat spre monitoarele gemene. „Şi aceştia doi?”
„Amândoi sunt la nivel înalt. De fapt, chiar înainte ca tu să intri, al-Haq vorbea despre încheierea unei înţelegeri.”
Garrison s-a uitat la pământ pentru o clipă şi apoi a întrebat: „Şi ce te aştepţi să fac?”.
„Du-te înapoi în pat. Poartă-te ca şi cum nu s-ar fi întâmplat niciodată. Dimineaţă voi fi plecat şi sper că voi avea suficiente informaţii pentru a urmări această a treia celulă şi a-i intercepta înainte de a se desfăşura.” Chiar în timp ce Rapp spunea asta, ştia că nu se va întâmpla. Cu toate acestea, trebuia să treacă prin mişcări.
Comandantul bazei s-a uitat la Leland şi apoi a spus: „Lăsaţi-ne un minut pentru a discuta.”
„Sigur. Este comanda dumneavoastră, domnule general.” Rapp a rămas bine înfipt între ei şi holul care ducea spre ieşire.
Generalul Garrison l-a condus pe căpitanul Leland până în colţul îndepărtat şi l-a întrebat cu o voce tăcută: „Ce părere aveţi?”.
„Nu-mi place. Nu-mi place de el şi nu am încredere în el. Cred că este un mincinos.”
„Nu te-am întrebat dacă ar trebui să mă întâlnesc cu el, căpitane. O opinie mai nuanţată este ceea ce caut.”
„Îmi pare rău, domnule.” Leland a făcut o pauză, a lăsat deoparte sentimentele personale de antipatie şi a spus: „În astfel de situaţii, ceea ce aduce comanda în necazuri nu este niciodată infracţiunea. Nu aţi făcut nimic rău, domnule. Ceea ce pune comandamentul în dificultate este muşamalizarea. De obicei, reţeaua de băieţi vechi... absolvenţi ai academiei care au grijă unii de alţii.” Leland a făcut un scurt schimb de priviri cu Garrison. Ca şi cum ar fi împărtăşit o legătură tacită. Generalul nu i-a răspuns cu o astfel de privire. „Începe destul de inocent, pentru că nimeni nu crede că va fi prins. De obicei o fac, totuşi, iar

când se întâmplă asta nu e niciodată frumos. În loc să fie o carieră ruinată, se ajunge la două, trei, patru... uneori zeci."
„Ce vrei să spui... dacă mă întorc în pat şi mă comport ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, în cele din urmă cineva va afla că ştiam că el era aici."
„Că s-a dat drept ofiţer, că a torturat un prizonier şi Dumnezeu ştie ce altceva."
„Deci crezi că ar trebui să-l închidem?"
„Da!" a spus Leland cu convingere. „Nu aţi făcut nimic rău, domnule. Singura dumneavoastră preocupare ar trebui să fie respectarea regulamentelor."
„Dar cum rămâne cu această a treia celulă?"
Lui Leland nu-i plăcea că generalul nu recunoştea cât de periculos putea fi acest lucru nu numai pentru cariera sa, ci şi pentru cea a lui Leland. „Cum rămâne cu senatorul Lonsdale? Cum credeţi că va reacţiona când va afla despre asta? Şi credeţi-mă, domnule; nu e vorba de dacă, ci de când, iar când o va face, vă va vrea ouăle pe tavă. A spus asta înainte de a pleca. Cariera dvs. se va sfârşi, domnule."
Garrison s-a uitat înapoi în cameră la omul de la CIA. Avea dreptate. Ar fi fost mai bine dacă nu s-ar fi ridicat niciodată din pat. S-a uitat la cele două monitoare, i-a privit pe cei doi fanatici care stăteau pe scaunele lor. Toată treaba asta era o mizerie. „Şi cum", l-a întrebat el pe Leland, „vom trăi cu noi înşine dacă ceea ce spune el este adevărat... dacă vom fi loviţi de un alt atac?".
„El nu are nicio dovadă în acest sens, domnule. Asta fac spionii ăştia. Aleargă după umbre. Strigă lupul."
„Asta nu înseamnă că nu are dreptate."
Leland a suspinat exasperat. „Nu este treaba noastră să decidem asta."
„Deci credeţi că ar trebui să-l închid."
„Da, domnule. Este singurul lucru responsabil pe care trebuie să-l faceţi."
„Şi după aceea?"
„Se va urca în ierarhia de comandă, iar ei se vor ocupa de asta."
Garrison s-a gândit mult şi bine la asta. Nu putea să scape de sentimentul că face o greşeală, dar nu vedea altă cale. „Bine", a spus el fără entuziasm, „puneţi-l sub arest şi anunţaţi Centcom."
„Da, domnule." Leland radia de satisfacţie în timp ce a făcut un salut.
„Şi, căpitane, vreau ca acest lucru să fie ţinut în secret. Fără bârfe. Deocamdată rămâne între noi doi şi echipa noastră de securitate din cealaltă cameră. Pentagonul şi preşedintele s-ar putea să aibă o cu totul altă părere despre asta decât dumneavoastră."
„Mă îndoiesc, domnule." Leland s-a întors să meargă să-l aresteze pe Rapp.
„Încă un lucru, căpitane."
Leland s-a oprit şi s-a uitat înapoi la comandantul său.
„Nu fiţi atât de mulţumit de dumneavoastră. Înainte ca totul să se termine, am un sentiment rău că amândoi ne vom dori să nu mă fi scos niciodată din pat."

CAPITOLUL 16

WASHINGTON, D.C.

Nu avuseseră prea multe întâlniri şi nici relaţii adevărate de care să vorbească. Cei care aveau ceva bun simţ pur şi simplu stăteau deoparte, iar cei care o urmăreau o făceau să se simtă nervoasă pentru simplul fapt că ar fi trebuit să aibă mai mult bun simţ. Apoi, exista teama foarte reală că i s-ar putea înscena o înscenare de către un serviciu de informaţii străin. Se mai făcuse înainte, folosindu-se de inima unei femei sau, în cazul unui bărbat, de altceva, pentru a-i pune într-o situaţie compromiţătoare. Aşa că au existat verificări ale trecutului, supraveghere din partea bandei de contraspionaj de la Langley şi probabil şi a FBI-ului. Ea nu a pus la îndoială nimic din toate acestea. Dacă ar fi făcut-o, ar fi fost nesăbuit.
Irene Kennedy se resemnase cu simplul fapt că, probabil, nu va găsi niciodată dragostea adevărată şi aproape sigur nu se va recăsători niciodată. Prima încercare a mers prost, aşa cum se întâmplă aproape întotdeauna când se vorbește la trecut. Rareori privea înapoi cu vreun regret profund. Începuse destul de

bine. Era interesant, chipeş şi foarte inteligent. Greşeala ei fusese că îi subestimase relaţia cu mama sa. Femeia îşi trata fiul ca şi cum ar fi avut încă opt ani. Era un băiat al mamei care se gândea doar la el însuşi. Privind după aceea, Kennedy putea vedea că ea îi permisese comportamentul. Era o persoană care îi făcea pe plac. Îl iubea şi voia să-l facă fericit. La trei ani de căsnicie, când ea l-a născut pe fiul lor Thomas, lucrurile au luat o întorsătură nefastă. Când a fost confruntată cu adevărul dur că soţul ei nu schimba un scutec, nu se ocupa de o masă sau nu se trezea cu Thomas în miez de noapte, era greu de negat simplul fapt că bărbatul era un nemernic egoist.
Ar fi fost o altă poveste dacă el ar fi fost cel care întreţinea familia şi ea ar fi fost o mamă casnică, dar era exact invers. Era un profesor universitar care se purta ca şi cum ar fi fost darul lui Dumnezeu pentru elita intelectuală a lumii. Kennedy s-a săturat curând de inechităţile parteneriatului. Punctul de cotitură a venit într-o după-amiază de sâmbătă, când s-a trezit tuns iarba cu tânărul Thomas dormind într-un rucsac pentru bebeluşi, în timp ce profesorul era plecat să lucreze la disertaţia sa. A fost nevoie de aproape doi ani pentru ca divorţul să fie finalizat, dar atunci a ştiut că s-a terminat, când a ştiut că nu-l mai iubea pe acel bărbat.
Cu toate acestea, nu a regretat niciodată căsătoria, pentru simplul fapt că îi dăduse un fiu pe care îl adora. Kennedy îşi făcuse o prioritate din a se asigura că fiul ei nu va ajunge ca tatăl său. Singura provocare reală venea în fiecare vară, când Thomas petrecea o lună la refugiul de vară al familiei tatălui său de pe Nantucket. Era de fapt singurul timp pe care îl petrecea cu tatăl său, de vreme ce acesta preda acum în Franţa. Erau multe partide de tenis, golf şi navigaţie. Totuşi, nu s-a schimbat niciodată. Era un copil bun, care lua note bune şi se ferea de probleme. Mama sa l-a ajutat foarte mult, iar apoi a fost Rapp.
Kennedy îşi întinse mâna după paharul de vin şi se uită prin uşile franceze deschise ale camerei semi-private. Întâlnirea ei întârzia. În timp ce lua o înghiţitură din pinot noir, s-a gândit la influenţa pe care Rapp o avea asupra fiului ei. Era un om complex... nu, nu e corect, s-a gândit ea. Este probabil cel mai puţin complex om pe care îl cunosc. Domeniul de activitate al lui Rapp era complicat, rar şi foarte periculos, dar pentru Kennedy era poate cel mai transparent om pe care îl cunoscuse vreodată. La Langley existau o mulţime de oameni care erau tacticieni; cei care visau planuri măreţe şi complexe care să slăbească sau să distrugă inamicul, planuri care să culeagă informaţii şi să le ofere un avantaj faţă de inamicii lor. Invariabil, Rapp desfiinţa aceste planuri. Fiind cineva care îşi petrecuse aproape întreaga carieră pe teren, era dureros de conştient de faptul că exista o relaţie directă între complexitatea unui plan şi şansele sale de eşec.
Rapp prefera abordarea simplă, directă, care implica de obicei tragerea unui glonţ în ceafă. Acesta era adevărul crud, iar Kennedy a petrecut destul de mult timp încercând să nu se gândească la el. Mama ei, însă, îşi exprimase îngrijorarea. Când soţia lui Rapp fusese ucisă cu câţiva ani în urmă, mama lui Kennedy venise la ea şi declarase în termeni fără echivoc că i se părea extrem de nesăbuit faptul că fiica ei îi permitea nepotului ei să petreacă atât de mult timp în compania unui asasin al CIA. Kennedy ura acest cuvânt. Ura ideea că cineva care se sacrificase atât de mult putea fi respins şi pătat de un simplu cuvânt. Puneţi-l pe Rapp într-o uniformă şi daţi-i un grad, şi ar fi fost un erou. I-ar fi prins atâtea medalii pe piept, încât s-ar fi răsturnat. Totuşi, nu făcea parte din armată, aşa că anumiţi oameni îl priveau cu dispreţ, chiar şi propria ei mamă.
Kennedy nu o putea învinovăţi. Mama ei nu înţelegea cum putea cineva să facă ceea ce făcea el pentru a-şi câştiga existenţa. Kennedy a zâmbit când s-a gândit la cum ar fi reacţionat mama ei dacă ar fi ştiut întreaga poveste – dacă i s-ar fi dat acces la dosarul lui Rapp. Şi mai rău, cum ar reacţiona dacă ar citi dosarul propriei fiice. Cel puţin cu oameni ca Rapp şi Nash dovezile antropologice erau la vedere. O singură privire la ei şi era evident că erau vânători. Propria ei fiică, pe de altă parte, nu avea nici un indiciu de pradă în întreaga ei înfăţişare sau comportament. Ea era întruchiparea clasei înalte de la Washington. Hainele ei erau întotdeauna elegante, dar niciodată exagerate. Îşi arăta doar atât cât să îşi păstreze feminitatea, dar niciodată atât de mult încât să fie considerată o târfă. Părul ei neted, lung până la umeri, era accentul perfect pentru faţa îngustă şi nasul ei.
Niciodată nu se întrezărea că sub zâmbetul dezarmant şi plăcut se ascundea o femeie a cărei răbdare era terminată. O femeie care acum, aproape săptămânal, le dădea oamenilor ca Rapp şi Nash aprobarea de a încălca legile, de a minţi congresmeni şi senatori, de a răpi şi tortura şi, da, de a ucide. Niciodată nu a fost

un gest cavaler sau făcut pentru plăcerea perversă de a o face doar pentru că putea. Deciziile au fost luate cu mare grijă şi consideraţie, dar, cu toate acestea, au fost luate, iar Kennedy a trebuit să trăiască cu ele, a trebuit să trăiască cu minciunile. Ştia că Rapp se putea descurca, dar era din ce în ce mai îngrijorată de Nash. În timp ce Rapp se ţinea pentru el însuşi, mai ales de la uciderea soţiei sale, Nash era obligat să se confrunte cu minciuna. Căsătorit, cu patru copii, trecea zilnic de la un loc la altul, de la suburbie la lumea operaţiunilor negre de contraterorism – meciuri de fotbal şi de lacrosse urmate de interogatorii nocturne şi ocazionale lichidări.
Găsiseră o mulţime de cuvinte care să îi ajute să facă faţă faptelor lor mai puţin nobile; deţinut, spre deosebire de prizonier, deschidea uşa pentru interogatorii extreme, care, desigur, aveau o sonoritate mult mai plăcută decât tortura. Un suspect a fost supus unei extrădări, spre deosebire de simpla răpire. Toată vorbăria politică îl înnebunea pe Rapp. El a dat vina pe avocaţi şi probabil că avea dreptate. Adevărul era că se ocupau de o afacere murdară, populată de oameni mai puţin onorabili. Lui Rapp îi plăcea să le reamintească tuturor: „Nu suntem poliţişti. Nu suntem soldaţi. Suntem spioni, iar spionii fac lucruri urâte oamenilor urâţi”.
Nicăieri în statutul lor nu se vorbea despre lupta corectă. Inamicul cu siguranţă nu o făcea, iar oamenii lor îi tratau ca pe nişte eroi. În America erai obligat să participi la şedinţe ca cea pe care tocmai o terminase la Departamentul de Justiţie. Întâlniri cu oameni care nu ştiau absolut nimic despre războiul tăcut care se purta. Răsplata pentru sacrificiul tău era să fii hăituit de un nemernic numit politic ca acest Wade Kline. Cel puţin, reputaţia ta a fost distrusă în presă sau, mai rău, ai ajuns să fii pus sub acuzare şi să te îneci sub un munte de facturi legale. Neliniştea lui Kennedy a crescut când s-a gândit la Rapp şi Nash şi la ceea ce puneau la cale. O singură greşeală şi vulturii s-ar fi năpustit asupra lor.
Partenerul ei a apărut în vârful scării cu un zâmbet de scuze pe faţă. Kennedy nu era câtuşi de puţin iritată că întârziase douăzeci de minute. Şi-a împins scaunul înapoi pentru a se ridica, dar partenerul ei s-a grăbit şi i-a făcut semn să nu se deranjeze.
„Îmi pare rău că am întârziat”, a spus el în timp ce s-a aplecat să o sărute pe Kennedy.
Ea i-a oferit obrazul şi i-a spus: „Nu-ţi face griji, orice şansă de a avea un moment de singurătate este una pe care o voi profita cu plăcere.”
Bărbatul a râs sincer şi s-a aşezat chiar vizavi de Kennedy. Şi-a descheiat haina de costum şi a scos o pereche de ochelari de citit din buzunarul interior. William Barstow conducea o firmă de investiţii în oraş şi era divorţat de puţin mai mult de un an. Kennedy nu-i cunoscuse niciodată pe fosta soţie sau pe cei doi copii şi nu se grăbea. Stătuse lângă Barstow la o strângere de fonduri pentru Centrul Kennedy, iar el o făcuse să râdă. Ar putea părea un lucru mărunt pentru majoritatea oamenilor, dar în viaţa ei nu existau prea multe motive de râs. Când evenimentul s-a încheiat, Barstow a invitat-o în oraş, Kennedy a spus că de ce nu, iar acum erau la cinci întâlniri în ceea ce era până acum o relaţie destul de uşoară.
Se aflau la Ruth's Chris Steak House de pe Connecticut Avenue. Serviciul a fost excelent, la fel şi mâncarea, dar, mai important, era unul dintre puţinele restaurante din oraş care avea o relaţie de lucru bună cu Langley. Nu departe de zona ambasadelor, localul era adesea folosit pentru întâlniri şi se zvonea că era cablat până la refuz. Lui Kennedy îi plăcea pentru că avea o cameră la etajul al doilea care avea doi pereţi de sticlă, ceea ce dădea cel puţin iluzia că faci parte din restaurantul aglomerat. Era mult mai puţin sufocant decât unele dintre celelalte camere private din oraş, cele în care te simţeai ca şi cum ai fi stat într-un dulap. Echipa ei de securitate cunoştea bine locul şi putea să îl cerceteze şi să îşi folosească contramăsurile cu relativă uşurinţă.
Kennedy se uită peste masă la partenerul ei. Era genul lui John Wayne, asta era sigur. Un piept mare ca un butoi, cu ochi căprui şi calzi şi un zâmbet dezarmant, care ascundea un bărbat foarte serios care, nu avea nicio îndoială, îşi putea pierde cumpătul la serviciu. Lucra cu o mulţime de bărbaţi exact ca el, deşi costumele lor nu erau la fel de frumoase. Băutura lui a sosit o clipă mai târziu, iar el a ţinut-o în sus pentru a închina în cinstea lui Kennedy.
În timp ce cele două pahare se ciocneau, Barstow a spus: „Pentru o seară fără întreruperi”. Cu o privire conspirativă, a adăugat: „Mi-am lăsat telefonul în maşină”.
Vinovăţia s-a revărsat pe faţa lui Kennedy. Bazându-se pe ceea ce se întâmpla în Afganistan, ştia că nu avea aproape nicio şansă să treacă seara fără întreruperi.

Barstow a observat privirea de pe faţa ei. „Am spus ceva greşit?”
„Nu... doar că... sunt şanse mari să fiu nevoită să răspund la cel puţin un apel.”
„Nu-i nimic, treaba ta este puţin mai importantă decât a mea.”
Kennedy nu a auzit nicio răutate sau gelozie în vocea lui. A fost un gest de umilinţă sinceră. „Vă mulţumesc. Voi încerca să fiu scurt.”
Barstow a comandat o sticlă fabuloasă de Bordeaux şi au făcut conversaţie la o salată. El a luat o salată cu pătrăţele şi ea o salată de rucola. Lui Kennedy i-a făcut plăcere să-l întrebe despre pieţele financiare. Avea un masterat în economie la Universitatea din Chicago şi, de obicei, avea o viziune nouă asupra lumii. La fel ca majoritatea economiştilor, el folosea şi fapte concrete pentru a-şi susţine teoriile. Ar fi fost foarte bun în domeniul ei de activitate.
Trei chelneri au intrat în cameră cu felul principal şi garniturile. Un file micuţ a fost aşezat în faţa lui Kennedy, precum şi garnituri aburinde de sparanghel şi ciuperci. O bucată uriaşă de carne a fost aşezată în faţa lui Barstow ca şi cum ar fi fost un lingou de aur. Kennedy ştia că este vorba de Porterhouse şi, dacă Barstow se purta ca data trecută, avea să mănânce doar jumătate din ea şi să ia cealaltă jumătate acasă pentru câinele său. Cel puţin, asta era povestea.
Kennedy a savurat aroma a ceea ce avea să fie prima friptură în patru săptămâni. Era tot ce-şi permitea. Paharele de vin au fost reîmprospătate şi apoi chelnerii au plecat. Kennedy şi Barstow s-au privit unul pe celălalt în aşteptare. Barstow părea împărţit între a mai face un toast şi a se înfrupta din bucata de carne roşie, care ar fi hrănit o familie mică timp de o săptămână. Kennedy şi-a luat cuţitul de friptură şi furculiţa şi era gata să se apuce de treabă, când a simţit că ceva nu e în regulă. Se auzea o agitaţie de cealaltă parte a uşilor de sticlă. Erau bărbaţi în costume închise la culoare, nu chelneri în jachete albe. Kennedy îşi dorea foarte mult să-i ignore, dar ştia că nu va reuşi. A întors cu grijă capul şi a ştiut instantaneu că masa se terminase.
Privind-o prin geam era Rob Ridley. Adjunctul şefului Clandestinităţii era un veşnic şmecher. Îi plăcea să tachineze şi să glumească, dar pe faţa lui nu se citea nimic din toate acestea în seara asta. Era la fel de sumbru cum îl văzuse Kennedy vreodată. Kennedy a lăsat încet furculiţa şi cuţitul jos şi şi-a tamponat colţurile gurii cu şerveţelul.
După un oftat greu, ea a spus: „Bill, va trebui să mă scuzi. Se pare că întreruperea pe care o anticipam a sosit”.
Barstow a încercat să pară înţelegător, dar, în realitate, inhala deja prima porţie şi părea că va leşina. Kennedy s-a dus la uşă şi a tras-o înapoi. Ridley a făcut un pas înainte, cu ochii lui la fel de îngrijoraţi cum nu-i mai văzuse Kennedy de ceva vreme.
„Ce s-a întâmplat?”
„Avem probleme mari.”
„Cât de mari?”, a întrebat ea.
„Foarte mari.”
„Mitch?”
„Da.”
Kennedy a oftat. Părea că în sfârşit avea să primească lupta pe care o căuta. Se resemnase cu faptul că se va întâmpla mai devreme sau mai târziu. Conflictul era inevitabil, iar atitudinea lui Rapp de a se lupta în condiţiile lor era probabil corectă, dar tot nu i se părea corect.
„O să te pun la curent cu restul în maşină”, spuse Ridley.
Kennedy s-a întors pentru a-şi lua rămas bun de la partenerul ei, i-a văzut expresia de înţelegere şi s-a simţit foarte vinovată că va trebui să mănânce singură. S-a gândit la diferenţa de fus orar, s-a uitat la propria ei masă şi a luat o decizie. Întorcându-se spre Ridley, ea a spus: „Cobor în treizeci de minute”.

CAPITOLUL 17

TRIPLA FRONTIERĂ, AMERICA DE SUD

MORALUL nu era bun. Era ceva ce nu reuşise să ia în calcul, iar Karim rareori nu reuşea să ia în calcul lucrurile importante. Acesta era punctul său forte. Era un erudit în primul rând şi un războinic în al doilea rând. Ca să fie corect faţă de el însuşi, totuşi, se gândise la asta pentru scurt timp. În ultimele câteva secunde înainte de a-l ucide pe Zachariah, se gândise la modul în care execuţia i-ar afecta pe ceilalţi oameni. În timp ce-şi scotea arma din dotare, apăsase pe trăgaci şi privea glonţul cu vârfuri goale pulverizând ceafa lui Zachariah împotriva ecranului, era sigur că acţiunea sa îi va galvaniza pe oameni, îi va unifica, îi va forţa să lase deoparte diferenţele şi să-şi concentreze talentele asupra acestei misiuni importante. Acum vedea că îi judecase greşit.
Era vorba de credinţa lor, a decis el, de lipsa de devotament adevărat. Rivalităţile tribale jucaseră, de asemenea, un rol, cu siguranţă, iar Karim s-a pedepsit pentru că nu a văzut asta mai devreme. Islamul era renumit pentru luptele sale interne; rivalităţile mărunte care îi ţinuseră despărţiţi atâţia ani. Cei patru saudiţi aflaţi sub comanda sa erau bine. Ar fi luptat cu eficienţă şi curaj până la ultimul om. Chiar şi afganul singuratic părea să o ducă bine, dar, din nou, afganul servise sub comanda lui mai bine de un an şi luptase cu curaj în nenumărate incursiuni cu inamicul. Pentru că fuseseră la luptă împreună, aveau acea încredere. Afganul va fi bine. Erau cei mai duri şi mai destoinici luptători pe care Karim îi cunoscuse vreodată.
Marocanii, însă, reprezentau o problemă. Acum vedea că, dacă mai era ceva, echipa era mai profund divizată decât înainte. S-a gândit pentru scurt timp să îl execute pe unul dintre ei, dar a considerat că nu este practic. Nu era mai presus de a folosi frica pentru a motiva, dar în acest caz avea de-a face cu o rezervă limitată de oameni. Karim studiase tacticile brutale ale unor oameni precum Lenin şi Stalin. Era ceva de învăţat de la ei. Îndrăzneala şi setea lor de putere erau de neegalat. Cel mai impresionant, însă, a fost capacitatea lor de a prelua puterea şi apoi de a o păstra prin cele mai odioase mijloace necesare.
Karim se gândea adesea la Lenin şi Stalin. S-a întrebat dacă avea în el; măreţia celor doi bărbaţi, capacitatea de a conduce o revoluţie, de a lua puterea de la alţii, de a ucide orice inamic, real sau imaginar, până când puterea ta era incontestabilă, sigură şi erai pregătit să pui în aplicare o schimbare reală. Ştia că poate fi crud. Ştia că avea convingerea de a duce lucrurile până la capăt, de a ucide fără discernământ pe cât de mulţi era nevoie. Până la urmă, făcea lucrarea lui Allah, iar Allah avea să-i deosebească pe credincioşi de necredincioşi atunci când vor fi morţi.
Treaba lui Karim era să întoarcă valul. Să oprească păgânii şi necredincioşii şi marşul lor constant, asaltul lor asupra Islamului. Eliberarea femeilor, setea lor de pornografie, acceptarea unei abominaţii precum homosexualitatea – toate erau opera diavolului. Muzica lor, filmele lor, întreaga lor cultură a fost un asalt asupra familiei. Întreaga lor cultură a fost un cancer asupra lumii, un atac lent şi constant asupra islamului. Indiferent de costuri, indiferent de câţi nevinovaţi au fost prinşi în focul încrucişat, trebuiau opriţi.
Această operaţiune specială nu a fost sfârşitul pentru Karim. A fost o mare piatră de hotar pentru ceva mult mai important. Allah venise la el în timpul orelor sale nesfârşite de rugăciune şi îi spusese planurile sale. Cum voia ca el să recupereze leagănul islamului de la trădători, de la corupţii iubitori de bani şi bogăţie. Dar înainte de a accepta această responsabilitate, trebuia să se dovedească pe sine însuşi. Nu în faţa lui Allah, ci în faţa celor de care avea nevoie pentru următoarea luptă.
Karim nu avea să se martirizeze ca ceilalţi. Din motive evidente, nu reuşise să împărtăşească acest lucru cu oamenii săi. Allah avea planuri măreţe pentru el. Urma să conducă într-o zi o revoluţie care va schimba lumea. Karim era menit să înlăture familia regală saudită şi să-şi cureţe ţara de influenţa lor corupătoare. Întreaga familie, peste zece mii de rude, trebuia să fie ucisă. Karim ştia că unii vor scăpa, ştia că lumea va fi şocată, dar numărul lor era nesemnificativ în comparaţie cu Lenin şi Stalin. Milioane de oameni muriseră de mâna lor, şi pentru ce, pentru un sistem ateu care răsplătea doar eşalonul superior al birocraţilor. Musulmanii vor înţelege şi, în cele din urmă, asta este tot ceea ce va conta. Dar mai întâi trebuia să se ocupe de America, iar pentru a face asta cu succes, trebuia să le ridice moralul celor doi marocani şi să-şi facă echipa să acţioneze ca un singur om.
Karim împinse uşa şubredă cu paravan şi păşi pe iarba moale. Şase luni în acest loc sufocant. Se realizaseră multe, dar nu suficient. Soarele de la mijlocul dimineţii era în sfârşit suficient de sus pe cer pentru a alunga în umbră insectele purtătoare de boli. Ştia că oamenii vor fi recunoscători pentru asta, dar

acum trebuiau să se lupte cu căldura sufocantă şi umedă. Chiar şi conaţionalii lui considerau că combinaţia malefică de căldură şi umiditate era un adversar de temut. Apa era cheia, la fel ca în deşert. Bărbaţii trebuie să bea multă apă, se gândi Karim. Se asigurase că îşi luaseră şi medicamentele împotriva malariei. Nu-şi investise talentul şi energia în această operaţiune doar pentru a o vedea eşuând din cauza unui gândac micuţ.
Se auzeau strigăte din partea bărbaţilor. Karim se uită prin luminiș ca să vadă despre ce era vorba. Șase dintre ei erau adunaţi în capătul îndepărtat al luminişului, la aproximativ 150 de metri distanţă. Toţi purtau pantaloni cargo de junglă şi tricouri verzi decolorate. Ca şi Karim, fiecare bărbat purta un toc de coapsă cu un Glock de 9 mm şi două încărcătoare de muniţie suplimentare. Karim i-a obligat să facă asta pentru că voia să se obişnuiască să poarte mereu o armă. De asemenea, a făcut-o pentru că spera în secret că un cartel de droguri va da peste tabără şi va începe o luptă. Ar fi fost o modalitate excelentă de a-i testa pe bărbaţi.
Karim știa că se aflau în punctul în care începea şi se termina pista cu obstacole. Chiar şi de la această distanţă îşi dădea seama că încurajările erau doar pe jumătate. Ochii lui au măturat traseul, căutându-l pe al şaptelea om. Încă încerca să se obişnuiască cu asta. Cu câteva zile înainte fuseseră opt. Unul dintre marocani a trecut de colţul îndepărtat al pistei cu obstacole. Nu-şi putea da seama dacă era Ahmed sau Fazul, atât de asemănători erau. Bărbatul se lăsă pe burtă şi începu să se târască pe sub un strat de sârmă ghimpată care era cocoţat la doar optsprezece centimetri deasupra solului. După ce s-a târât treizeci de metri, a sărit în sus şi s-a îndreptat direct spre un zid de şase metri. A lovit peretele în plin, a apucat frânghia şi a început să urce. La jumătatea drumului a alunecat, s-a adunat, a încercat din nou, a mai alunecat o dată, apoi a renunţat, căzând la pământ. Fără suflare, s-a aplecat, cu mâinile pe genunchi, gâfâind după aer. Privirea lui Karim s-a intensificat. Nu venise atât de departe pentru a vedea cum cineva renunța la ceva ce ar fi trebuit să stăpânească cu luni în urmă.
După alte câteva respiraţii adânci, bărbatul a scuturat din cap frustrat şi a alergat în jurul zidului, spre următorul obstacol. Ceilalţi şase bărbaţi au început să râdă şi să-l tachineze. Chiar dacă era aproape imposibil să-i deosebească pe cei doi marocani de la această distanţă, Karim ştia că era vorba de Ahmed. Îl condusese pe Fazul, celălalt marocan, în luptă şi ştia că Fazul era mai tare decât orice zid. Mânia lui Karim a luat foc. Faptul că un om aflat sub comanda lui ceda atât de uşor era exasperant, dar faptul că ceilalţi găseau asta amuzant era intolerabil.
Cizmele lui negre şi uzate din junglă se mişcau, purtându-l de-a lungul uneia dintre multele poteci care tăiau iarba înaltă ca nişte spiţe ale unei roţi. Pasul îi era scurt şi rapid, furia lui crescând cu fiecare pas. Unul dintre bărbaţi l-a observat venind şi i-a alertat pe ceilalţi. Râsetele şi ironiile s-au oprit nervos. Bărbaţii s-au împrăştiat şi, deşi nu au intrat în atenţie, s-au pregătit pentru furia care se apropia. Karim s-a oprit la opt paşi de grup chiar în momentul în care Ahmed trecea linia de sosire. Marocanul gălăgios s-a împiedicat şi apoi a căzut la pământ, făcând două tumbe şi oprindu-se la picioarele lui Karim.
Existau mai mult de cincizeci şi cincizeci de şanse ca acesta să-l fi lovit cu piciorul în coaste dacă nu ar fi fost faptul că un râs nervos reuşi să scape din gura unuia dintre bărbaţi. Era Farid, cel mai talentat din grup, şi, în timp ce se străduia să-şi reprime expresia intempestivă, ceilalţi i se alăturară. A avut un efect în cascadă şi, în curând, toţi chicoteau ca nişte şcolăriţe.
Karim a păşit peste Ahmed, şi-a scos Glock-ul de 9 mm şi a apăsat vârful botului pe fruntea lui Farid. Acţiunea lui Karim şi imaginea unuia dintre colegii lor jihadişti murind de mâna comandantului lor cu doar câteva zile mai devreme au supt orice umor din situaţie. Bărbaţii se îndreptară, aruncându-şi umerii pe spate şi privind drept înainte. Chiar şi Farid reuşi să stea drept, cu greutatea oţelului rece apăsându-i fruntea.
„Amir", a lătrat Farid cât de repede a putut, „îmi cer scuze pentru judecata mea greşită".
„Ţi se pare amuzant?"
„Nu, Amir, nu mi se pare." Farid a ales să îi spună Amir, care era cuvântul arab pentru comandant.
„Atunci de ce râzi?"
Farid a ezitat, nefiind sigur cum ar trebui să răspundă. În cele din urmă, a spus: „Am greşit că am făcut-o. Am făcut o greşeală. Nu voi permite să se mai întâmple".
„Nu, nu o vei face", a spus Karim pe un ton glacial, „sau îţi voi băga un glonţ în capul tău gros."

Farid a clipit o dată, sudoarea de pe frunte înţepenindu-i ochii. „Da, domnule!”
Karim a coborât arma, s-a întors spre ceilalţi şi a lătrat: „Restul dintre voi găsiţi umor în asta?”. Ei au răspuns ca unul singur că nu. Furia nu se risipise nici un gram pentru Karim. Aceasta continua să crească în timp ce mergea în spatele fiecărui om, luptându-se cu dorinţa de a-i sparge peste ceafă cu arma sa grea. Comanda era o poziţie singuratică, mai ales în junglă, la mii de kilometri şi o lume distanţă de război. Eşecul lor era eşecul lui, iar lui nu-i plăcea să eşueze. Cum putea să-i facă să-şi revină, să înţeleagă ce era în joc? Cum îi putea face să înţeleagă cât de serioşi erau americanii? Oricât de mult i-ar fi dispreţuit, Karim nu-şi făcea iluzii cu privire la formidabilitatea lor.
Oamenii se alăturaseră cu toţii de bunăvoie luptei şi, de-a lungul anilor, Karim întâlnise mult prea mulţi care vorbiseră cu curaj despre război. Cafenelele şi moscheile din toată Arabia Saudită erau pline de ei. Doar o mână de oameni erau suficient de curajoşi, suficient de proşti sau suficient de evlavioşi pentru a pune mâna pe o armă şi a face ceva în acest sens. Ideea cu grupul său era ca ei să fie atât curajoşi, cât şi devotaţi. Zachariah fusese evlavios şi inteligent, dar era leneş. Nu s-a deranjat niciodată să ia suficient de în serios ceea ce făceau. Acesta era elementul cu care trebuia să se lupte; tineri care nu aveau nimic mai bun de făcut. Mulţi dintre ei fuseseră trimişi de taţi bogaţi care voiau să se bucure de onoarea de a dărui cauzei. Nu puţini dintre aceşti taţi plătiseră, de asemenea, în linişte, pentru ca băieţii lor să fie ţinuţi departe de linia întâi. Marea majoritate au apărut fără nicio pregătire militară şi, mai rău, cu o percepţie falsă şi întâmplătoare a luptei. Chiar şi cei mai bine antrenaţi şi mai bine echipaţi soldaţi se puteau murdări în luptă. Luaţi-l totuşi pe novice, plin de retorică şi propagandă şi vedeţi cum se comportă prima dată când americanii aruncă una dintre bombele lor vânătătoare, care zdrobesc urechile, de 2.000 de kilograme, ghidate cu laser. Karim fusese martor la batalioane întregi de oameni care refuzau să se mişte de teamă că avioanele de război americane pândeau în cerul întunecat de deasupra.
Aceşti oameni nu erau laşi. Îi văzuse pe toţi, cu excepţia a doi dintre ei, luptând în luptă şi toţi erau demni. Chiar şi Ahmed, cu toată incapacitatea lui de a trece pur şi simplu peste zid, avea punctele lui forte. Lunetist autodidact, era de departe cel mai bun trăgător atât cu pistolul, cât şi cu puşca. Karim avea planuri mari pentru el. Un lunetist bine antrenat la pândă într-o zonă urbană pe timp de pace ar fi fost o armă nepreţuită. Un gând i-a venit lui Karim în timp ce continua să-şi încercuiască oamenii. Poate că îi forţa prea tare. Poate că le distrugea încrederea. Era împotriva naturii sale să se retragă. Tot ceea ce realizase în viaţă fusese făcut prin apăsarea înainte. Încercând mai mult.
Poate că nu asta era soluţia pentru acest grup. În mai puţin de o săptămână aveau să înceapă inserţia în inima inamicului, unde aveau să aibă puţini aliaţi. Tensiunea va fi de zece ori mai mare. Karim s-a gândit la celelalte două grupuri. Primise vestea că fuseseră interceptate, dar nu apăruse nimic în presă. Asta însemna că, mai mult ca sigur, pluteau la bordul unei nave nedeslușite din mijlocul oceanului, fiind torturaţi. Cum fuseseră prinşi? S-au împiedicat singuri? Exista un trădător undeva în organizaţia lor? Toate aceste întrebări şi multe altele îl ţinuseră pe Karim treaz noaptea timp de săptămâni întregi.
Ceva i-a venit în minte în acel moment, în timp ce îşi privea oamenii tensionaţi. Era o îndrumare de la Allah. A ştiut asta aproape imediat. Din ce în ce mai mult putea simţi mâna lui Allah în tot ceea ce făcea. Ghidându-l, împingându-l, dându-i un ghiont uşor în această călătorie spre burta fiarei. Viitorul său era dintr-o dată mai puţin sigur; destinul său de a conduce într-o zi o revoltă în cea mai sfântă dintre ţinuturi. Poate că totul se va sfârşi în America. Karim nu s-a putut abţine să nu se simtă uşor dezamăgit, dar nu a durat decât o secundă. Ştia că Allah îl punea la încercare. Să se asigure că era umil. Făcându-l să rămână concentrat pe sarcina pe care o avea de îndeplinit. Aşa să fie, s-a gândit Karim. Dacă America va fi ultima mea bătălie, voi face ca ea să aibă un final glorios şi înflăcărat.
Karim şi-a îndreptat atenţia către Ahmed, care încă respira greu. Încă nu abordase o problemă foarte importantă; odată cu plecarea lui Zachariah, structura trebuia realinată. Karim proiectase echipa pentru a funcţiona la fel ca Navy SEALs şi sistemul lor de camarazi de înot. Fiecărui om îi fusese desemnat un partener cu care să se antreneze. Cei opt oameni puteau fi împărţiţi în două forţe de luptă de patru sau în patru echipe mai mici de câte doi. Karim se gândise mult la asta. Acest lucru i-ar fi oferit forţa necesară pentru a face atacurile iniţiale şi flexibilitatea de a desfăşura unităţi mai mici, care ar fi fost mai greu de detectat odată ce puterile îşi dădeau seama ce se întâmpla.
„Ahmed”, spuse Karim în timp ce-şi întindea mâna, „aş fi onorat dacă m-ai accepta ca partener.”

Marocanul a fost şocat. „Amir, onoarea ar fi a mea.”
Karim a zâmbit. „Eşti un soldat bun şi am mare încredere în tine.” S-a uitat la ceilalţi bărbaţi şi s-a mândrit cu zâmbetele lor aprobatoare. Ca să mai destindă atmosfera, a spus: „Va trebui să mă asigur că nu va trebui să escaladăm niciun zid.”

CAPITOLUL 18

KARIM privea spre luminiş, fără să ştie la ce să se aştepte, dar credea că va simţi ceva. O schimbare importantă, o aşteptare chinuitoare pentru ceea ce avea să vină, un sentiment de mândrie pentru ceea ce realizaseră. Ceva, orice, dar tot ceea ce simţea era goliciune. S-a uitat de la o parte la alta a luminişului. A privit pista cu obstacole pe care o parcurseseră cu toţii de mii de ori, poligonul de tragere cu pistolul, unde îi transformase pe fiecare dintre ei în ţintaşi experţi cu Glock-urile lor 19. Şi nu doar în trăgători statici; îi transformase în pistolari. Învăţaseră să tragă atât cu mâna stângă, cât şi cu mâna dreaptă, cu două mâini, cu o singură mână, în mişcare, la sol, în picioare şi în şezut. Acoperiseră toate situaţiile imaginabile şi cu toţii erau mult mai buni. Dar erau suficient de bune?
Karim a simţit-o. Strânsoarea din pieptul lui. Respiraţia superficială. Era un alt atac de panică. Nu spusese nimănui. Până acum reuşise să-i convingă pe bărbaţi că erau doar migrene, dar el ştia mai bine. Mai avusese dureri de cap şi înainte, iar acestea nu erau dureri de cap. Erau mult mai înspăimântătoare. În mod normal, era vizitat de durerile îndoielii chiar înainte de a adormi. Când era singur cu gândurile lui. Când încerca cu disperare să-şi golească conştiinţa de toate grijile pentru a putea pur şi simplu să doarmă. Era fără speranţă, însă. Cu cât încerca mai mult, cu atât se înrăutăţea, iar acum i se întâmpla în mijlocul zilei. Boala, sau orice ar fi fost, venea întotdeauna în acelaşi mod. A început ca o îndoială; îndoială în propria lui capacitate şi în cea a oamenilor săi. Făcuseră atât de multe, ajunseseră atât de departe, dar oare era suficient? Unde era sentimentul de realizare, de finalitate sau cel puţin satisfacţia că părăsiseră acest loc îngrozitor? Locul care aproape îi condamnase de la început. Karim s-a gândit la acele prime săptămâni, când bărbaţii se îmbolnăviseră cu toţii, cu trupurile lor asaltate de tocătura oribilă de umezeală şi insecte. Era singurul lucru pe care nu reuşise să îl ia în considerare. Ştia că oamenii lui vor trebui să se adapteze la noul climat, dar presupunea că tinereţea şi sănătatea lor ar putea face faţă. La urma urmei, supravieţuiseră luptând împotriva americanilor în munţii reci şi aspri din Afganistan. Karim urâse frigul, dar niciodată nu-l va mai blestema. Aerul rece şi uscat de munte ucidea toate lucrurile pe care nu le puteai vedea; microbii şi bacteriile minuscule care asaltau corpul. Acei duşmani nevăzuţi prosperau în aerul umed al junglei.
În mod surprinzător, armata americană a fost cea care i-a salvat sau, mai exact, unul dintre manualele lor practice de supravieţuire tropicală. Karim le făcuse rost de medicamente şi îmbrăcăminte adecvată şi instituise o politică strictă de igienă. A durat aproape o lună întreagă până când toţi s-au vindecat de erupţii cutanate şi diaree. Din acel moment, au făcut mari progrese. Erau mai puternici, mai în formă, mai informaţi şi mai încrezători, dar era oare suficient? Ce nu reuşise să ia în considerare?
„Amir.”
Karim s-a întors şi l-a găsit pe Farid în picioare la câţiva metri în spatele lui, cu o privire îngrijorată.
„Da.”
„Eşti bine?”
„Da. De ce întrebi?”
„Nu arăţi bine. Scuză-mă că spun asta.”
„Mă simt bine.” Karim a minţit.
„Oamenii sunt gata.”
„Apă?”
„Raţii complete, aşa cum ai ordonat.”
„Ei ştiu că plecăm?”
Farid nu-şi putea ascunde propria surpriză.

„Nu credeam.” Karim s-a uitat înapoi spre colibe şi spre acoperişurile lor de tablă ruginită. Bărbaţii stăteau lângă rucsacurile lor, pregătindu-se pentru ceea ce credeau că va fi doar un alt marş lung prin junglă. „Aduceţi-i aici. Spune-le să-şi lase rucsacurile.”
Farid a lătrat un ordin rapid şi cei şase bărbaţi s-au grăbit să vină. S-au aliniat de la stânga la dreapta, distanţa de la un om la altul fiind de o lungime de un braţ. Făcuseră acest lucru de atâtea ori în ultimele şase luni, încât puteau pur şi simplu să calculeze distanţa din ochi.
Karim îşi supraveghea echipa de elită. Şapte dintre ei, de la stânga la dreapta. Cel mai înalt depăşea cu puţin peste un metru optzeci, iar cel mai scund puţin sub un metru optzeci. Cu toţii erau în cea mai bună condiţie fizică. Puţina greutate în plus pe care o purtau pe cadrele lor agile dispăruse acum. Erau un grup impresionant cu umerii lor largi, muşchii proeminenţi şi talia îngustă. Întregul lor comportament se schimbase. Stăteau drepţi, cu umerii în spate şi pieptul în afară, cu ochii în faţă şi în centru, aşteptând un ordin. Numai postura le luase aproape o lună. Fusese nevoit să-i transforme, să îi dezbrace încet de toate obiceiurile proaste pe care le învăţaseră luptând pentru al-Qaeda şi talibani. Fuseseră încurajaţi să îi privească de sus pe americani şi formalităţile lor de comandă. Felul în care americanii mărşăluiau ca nişte roboţi. Karim a văzut asta pentru ceea ce era cu adevărat; o eficienţă care îndepărta identitatea unui individ. Era unul dintre multele lucruri care îi făceau să fie nişte adversari atât de descurajatori şi era fundamentul eficienţei lor. Când li se dădea un ordin, se puteau mişca cu o viteză şi o eficienţă uimitoare.
Karim s-a uitat la oameni şi şi-a dat seama pentru prima dată cât de mândru era de ei. A dat ordin ca oamenii să se relaxeze şi apoi, cu un zâmbet subţire pe buze, a spus: „Războinicii mei, Allah mi-a spus că sunteţi pregătiţi. Nu mai putem face nimic aici”.
„Plecăm?” Era Ahmed, unul dintre marocani.
„Da. Vom pleca într-o oră.”
Unul câte unul, bărbaţii s-au uitat unul la altul. Unii au zâmbit. Alţii păreau nervoşi. Karim a văzut asta, a călcat pe propria furie şi şi-a spus că era firesc. Oricât de oribil ar fi fost acest loc, el îşi servise scopul. Devenise un cămin pentru ei. „Ştiu că unii dintre voi sunt nerăbdători. Unii dintre voi sunt nervoşi, iar unuia sau doi dintre voi probabil că le este frică. Toate aceste sentimente sunt fireşti. Când Dumnezeu i-a cerut profetului Iona să meargă la Ninive şi să denunţe răutatea, el s-a temut. Atât de frică, încât a fugit în direcţia opusă, unde a ajuns în burta fiarei. Chiar şi unul dintre marii profeţi s-a temut. Este normal să ai astfel de sentimente. Chiar să ne îndoim în cauza noastră... în misiunea noastră. Totuşi, ne avem unul pe celălalt. Am devenit o familie. Ne vom menţine puternici unul pe celălalt şi nu vom fugi. Vom merge de bunăvoie şi cu mult curaj în burta fiarei şi îi vom provoca atâta rău şi durere încât bestia nu va mai avea stomacul să se amestece în treburile noastre.”
Câţiva dintre bărbaţi au strigat şi şi-au bătut pumnii în aer. Cei mai solemni au dat pur şi simplu din cap. „A sta mai mult timp înseamnă să-i dăm inamicului mai mult timp să se pregătească”. Karim a început să se plimbe pe lungimea formaţiei cu mâinile împreunate la spate. Acum venea partea cea mai grea. „Nu v-am spus asta până acum pentru că nu am vrut să vă distrag atenţia în timpul antrenamentului.” S-a oprit la un capăt şi a privit înapoi în linie. „De celelalte două unităţi nu s-a mai auzit nimic de aproape o lună. Se teme că au fost interceptate.”
Au existat murmure de şoc şi dezamăgire. „Dar nu a apărut nimic la ştiri”, a spus Farid.
„Asta este adevărat.” Bărbaţii aveau acces la două laptopuri cu legături la internet, iar Karim i-a încurajat să citească zilnic câteva ziare americane. „Aş avea ceva speranţă dacă ar fi fost raportat în ziare. Asta ar însemna că CIA ar fi recunoscut capturarea lor şi, la rândul lor, ar fi trebuit să le documenteze tratamentul. Faptul că nu s-a spus nimic înseamnă că îi vor goli de tot ceea ce ştiu.”
„Celelalte unităţi ştiu de planurile noastre? „
Karim s-a uitat la Fazul Alghamdi, alături de care luptase în Afganistan. „Doar în termeni vagi”.
„Ei ştiu ce oraş vom ataca”, a spus Farid pe un ton agitat.
„Da, ştiu, dar este un oraş mare. După cum am discutat, există multe ţinte.”
Fazul părea deznădăjduit. „Erau oameni buni.”
„Da, au fost. Erau oameni curajoşi, dar aveau prea multă încredere în credinţa lor că Allah voia ca ei să reuşească.” Karim petrecuse mult timp în ultima vreme încercând să lămurească acest lucru. Cu grija unui

imam, a spus: „Allah vrea ca noi să reuşim, dar vrea să ne provoace. Vrea să ne testeze. Vrea să vadă cât de hotărâţi suntem să ne învingem inamicul”.
„Suntem cu toţii dedicaţi, Amir”, a spus Farid, vorbind în numele tuturor.
„Bine. Iată de ce am predicat pregătirea şi vigilenţa. I-am admonestat pe mulţi dintre voi pentru ceea ce consider a fi o lipsă de respect faţă de inamicul nostru. Sunteţi slabi dacă cădeţi pradă acestui lucru. Sunteţi imaturi şi vă este frică... ca un şcolar care este gelos pe un elev care obţine o notă mai bună la un examen. Adevărul este că americanii sunt extrem de buni şi, dacă nu suntem atenţi, vom sfârşi la fel ca ceilalţi... capturaţi şi, sunt sigur, torturaţi.”
„Nu te vom dezamăgi, Amir”, a spus Farid.
„Bine.” Karim îşi făcea mereu griji pentru bărbaţi. Îşi turnase tot ce avea pentru a-i pregăti pentru această misiune şi ştia că nu va fi niciodată pe deplin mulţumit. Asta era firea lui. Aceste preocupări, însă, trecuseră în plan secundar faţă de ceva care îl împovăra foarte tare. Ştia că americanii erau buni, dar nu era atât de naiv încât să creadă că celelalte două unităţi fuseseră interceptate din pură întâmplare. Din ce în ce mai mult, Karim era convins că liderii al-Qaeda fuseseră compromişi.
„Mai am o altă îngrijorare”, anunţă Karim cu o voce extrem de gravă. „Mi-e teamă că Zachariah ar fi putut să-i transmită informaţii unchiului său.”
Cei doi marocani, care erau cei mai apropiaţi de egiptean, au împărţit o privire nervoasă.
Karim a sesizat-o şi a întrebat: „Am dreptate?”.
Ambii bărbaţi au dat din cap.
Karim şi-a spus că se putea supăra mai târziu pe asta. Suspiciunile sale confirmate, s-a simţit foarte vulnerabil stând în picioare în luminiş. A avut acel sentiment pe care îl avusese de multe ori în Afganistan. Acela în care aproape că putea simţi una dintre dronele americane care zburau deasupra lui. Un bâzâit slab care prevestea moartea din cer. Dintr-o dată s-a bucurat foarte mult că îl omorâse pe Zachariah şi şi mai mult că făcuse alte pregătiri.
„Are cineva vreo întrebare înainte de a pleca?”
„Unde mergem?”
„La pista de aterizare.” Karim se uită spre nord. „Dacă ne grăbim, ar trebui să ajungem acolo până la căderea nopţii.”
„Şi apoi spre Mexico City?” a întrebat Fazul.
„Nu.”
„Dar cum rămâne cu planul?”
„Nu mai putem avea încredere în proprii noştri oameni. Undeva, de-a lungul timpului, americanii au pătruns în conducerea noastră. Suntem pe cont propriu”.
„Dar cum vom ajunge în America?”
„Am făcut alte aranjamente.”
„Care sunt acestea?”
„Îţi voi spune când va fi momentul potrivit.” Bărbaţii au acceptat acest lucru fără alte întrebări. Karim s-a uitat la Farid şi a spus: „Daţi foc clădirilor. Nu vreau să rămână niciun indiciu în urmă în cazul în care americanii află de acest loc.”
„Da, Amir.”
Karim a scanat cerul albastru de deasupra lor în căutarea unui semn că erau urmăriţi. Simplul fapt de a face acest lucru îi făcea pe toţi bărbaţii nervoşi. „Cred că ar trebui să părăsim acest loc cât mai repede posibil.”
Nimeni nu s-a opus. Bărbaţii s-au mutat de la o clădire la alta, folosind uleiul de la felinare pentru a aprinde focurile. Cele două laptopuri, radiourile suplimentare, hărţile şi telefoanele prin satelit au fost aruncate în focul violent. Paisprezece caiete de notiţe pline cu cercetări despre persoane, clădiri, entităţi şi organizaţii au fost toate incendiate. Karim îi pusese să memoreze planul lor de luptă. Din acest moment, nimic nu mai trebuia să fie pus pe hârtie. Orice comunicare cu conducerea al-Qaeda trebuia să înceteze.
Cu focurile care se înteţeau în spatele lor, oamenii s-au deplasat pe o potecă îngustă. Karim stătea la marginea junglei în timp ce fiecare om dispărea sub coronamentul dens. Era fericit să părăsească în sfârşit acest loc şi mai mult decât mulţumit că rupea orice legătură cu comandanţii săi. Nu mai aveau ce să facă

pentru el. El şi oamenii lui erau pe cont propriu. Îl vor înfrunta pe Goliat şi vor da o lovitură puternică pentru tot Islamul.

CAPITOLUL 19

WASHINGTON, D.C.

MIKE Nash zăcea întins pe o parte, cu vântul scos din plămâni, cu braţele prinse sub corp. Ochii îi fluturau, apoi s-au deschis doar pentru a găsi o mare de praf şi moloz. Cu mare efort, s-a rostogolit pe spate. O tresărire de durere înjunghiată i-a străbătut corpul. După o clipă a trecut şi a fost înlocuită de o căldură ciudată şi reconfortantă care s-a răspândit sub el. Era o linişte ciudată, iar aerul era plin de un miros înţepător. Încet, în mod constant, durerea din urechi a început să crească. O siluetă a apărut din praf, ţinând în mână o puşcă. Nash, cu gura căscată, se holba la om, încercând să înţeleagă totul. Unde naiba se afla? Nimic din toate acestea nu avea sens.

A fost arma care l-a readus pe jumătate la realitate. Era o carabină M4. Nash nu ştia de ce ştia ce era, dar avea o familiaritate aproape instinctivă cu arma. Bărbatul care stătea deasupra lui şi-a învârtit puşca, s-a lăsat pe jumătate ghemuit şi a început să tragă. Cartuşele s-au rostogolit din portul de ejecţie, împroşcând capul lui Nash. Alama fierbinte de pe obrazul lui a fost ca o palmă pe faţă. Percepţia sa asupra realităţii a trecut de la îngustă la panoramică într-o fracţiune de secundă, şi apoi înapoi. Ultimele câteva tumbe au căzut la locul lor şi Nash şi-a dat seama că avusese loc o explozie. Senzaţia aceea caldă care se răspândea sub el era propriul său sânge blestemat.

Nash a încercat să se mişte. Ştia că trebuie să se mişte. Odată ce începeau împuşcăturile, trebuia să te mişti. Mişcarea însemna supravieţuire. Opusul însemna moarte sau, mai rău, capturare. S-a rostogolit pe o parte şi a simţit cum o mâzgă caldă şi lipicioasă începe să-i iasă din ureche. Bărbatul care stătea deasupra lui s-a lăsat în genunchi şi a început să treacă o mână peste spatele lui Nash, în timp ce ochii şi arma lui măturau zona. Bărbatul şi-a smucit arma spre stânga şi a lansat o altă salvă, în timp ce Nash s-a rostogolit din nou pe spate.

Nash a privit cum bărbatul a apăsat butonul de eliberare a încărcătorului armei sale. A văzut cutia metalică goală căzând liberă. L-a văzut cum bărbatul a trântit un nou încărcător fără să se uite. A mai tras o salvă, s-a uitat în jos la Nash şi a strigat o întrebare. Nash nu a putut auzi nimic din ce spunea bărbatul, dar în cele din urmă şi-a dat seama cine era – Mitch Rapp.

Undeva, în depărtare, se auzea un zgomot ritmic de bubuituri; ciudat de familiar, dar clar nelalocul lui. Rapp l-a apucat de hamul de umăr şi a început să-l tragă în afara liniei de foc. Spatele lui Nash a luat brusc foc de durere în timp ce era tras peste resturile exploziei. Pe măsură ce primul val de durere a trecut, şi-a dat seama cu groază că nu-şi mai simţea picioarele. Zgomotul ciudat de lovituri a devenit din ce în ce mai puternic.

Ochii lui Nash s-au deschis brusc, iar el a fost transportat instantaneu la mii de kilometri de la Zonele tribale administrate la nivel federal din Pakistan la locuinţa sa din suburbia Washington, D.C. Braţul său drept s-a strecurat sub aşternuturi şi a găsit pielea caldă a soţiei sale. Ochii lui s-au concentrat asupra candelabrului familiar de cristal alb-roz şi alb-roşu pe care ea insistase să îl atârne deasupra patului lor. A suspinat, a închis ochii şi şi-a mişcat degetele de la picioare. Zgomotul de bubuituri a început din nou. Venea din capătul holului şi nu era nici nefamiliar, nici nedorit.

Nash s-a rostogolit pe o parte, a aruncat la loc pătura şi şi-a balansat picioarele pe podea. Purta o pereche de pantaloni de pijama din flanelă gri şi nimic altceva. Şi-a pus coatele pe genunchi şi şi-a trecut mâinile prin părul scurt şi castaniu. La treizeci şi opt de ani, era încă în formă fizică de vârf, dar exteriorul cizelat ascundea defecte interioare. O durere înjunghiată a pornit de la o tâmplă la alta, atât de mult încât l-a durut să deschidă ochii. Îi amintea de zilele petrecute în Corpul Puşcaşilor Marini, când obişnuia să bea mult prea mult. Dacă ar fi fost atât de norocos. Fusese la trei specialişti diferiţi şi niciunul dintre ei nu-i

putea spune de ce era năpădit de o durere de cap în fiecare dimineaţă când se ridica din pat. Aparent, exploziile masive puteau face mai mult decât să-ţi provoace o comoţie cerebrală.
Lăsând la o parte toate plângerile, era recunoscător că putea să meargă. Fusese nevoie de patru operaţii pentru a scoate toate schijele din spate. Ultima fusese cea mai delicată, deoarece presupunea îndepărtarea unei bucăţi de metal ascuţit ca un bricior dintre vertebrele L3 şi L4. După această operaţie, progresele sale au fost uimitoare.
În afară de cicatricile fizice ale şrapnelului fierbinte şi topit care îi împroşcase spatele, existau puţine semne că Mike Nash se schimbase, dar cei apropiaţi îşi dădeau seama că se ţinea un pic prea tare. Soţia lui îl avertizase. Thomas Dudley, psihiatrul cu care lucra, îl trăgea deoparte ori de câte ori avea ocazia – încercând să-l facă să vorbească despre ceea ce trăise. I-a spus că trebuie să găsească o modalitate de a se descărca.
O alegere nefericită de cuvinte, având în vedere dezastrul care avusese loc în seara precedentă. Ultimul lucru pe care Nash dorea să-l facă era să revină asupra acelui subiect. Era un expert în triaj mental. Îl învăţase bine pe covoarele de lupte şi pe terenurile de fotbal din tinereţe. Puşcaşii marini îi perfecţionaseră şi mai mult această abilitate de supravieţuire, iar CIA îi oferise echivalentul unui masterat. Reprimă şi mergi mai departe, acesta era motto-ul lor. Poate că ar fi avut timp să se ocupe de toate acestea mai târziu. Poate că, pur şi simplu, se va rezolva de la sine. Spera din tot sufletul să fie aşa, pentru că viaţa devenise cu siguranţă mai puţin plăcută.
Gândurile i s-au îndreptat spre Rapp. Nash îşi spuse că nu avea dreptul să se plângă de nimic. Omul sărise pe o grenadă pentru ei toţi. Furtuna de rahat a tuturor furtunilor de rahat era pe cale să se abată asupra lor, iar Rapp intrase direct în ea. Le-a spus celorlalţi să plece. Nash s-a uitat peste umăr la soţia lui, s-a gândit la anii grozavi pe care îi avuseseră împreună şi s-a întrebat cum ar fi reacţionat ea şi copiii dacă ar fi fost pus sub acuzare. Rapp era convins că poate să facă faţă şi să nu atragă atenţia celorlalţi, dar Nash avea îndoieli. Investigaţiile Congresului erau destul de grave, dar cea a lui avea semnele a ceva mult mai mare. Mirosea ca una pentru Biroul de Consilieri Speciali şi asta însemna că putea dura ani de zile, plasa lor devenind din ce în ce mai mare şi prinzând tot felul de porcării pe care niciunul dintre ei nu le-ar fi putut prezice.
Zgomotul loviturilor din hol a crescut în ferocitatea sa. Soţia lui s-a agitat. Nash s-a ridicat în picioare şi a traversat rigid camera şi a mers pe hol. Alte două uşi de dormitor erau bine închise, dar ultima din stânga era întredeschisă. Zgomotul misterios emana din cea mai mică cameră de la etajul doi. Nash s-a oprit chiar afară şi a tras cu ochiul prin crăpătură. Înăuntru l-a zărit pe Charlie, în vârstă de un an, în timp ce alerga de la un capăt la celălalt al pătuţului şi apoi înapoi, ca şi cum ar fi fost un luptător profesionist care ţopăia în corzi şi se pregătea pentru o cădere de rufe sau o cădere atomică de picior.
După încă câteva ture, s-a oprit şi s-a agăţat de balustrada laterală. Degetele lui mici s-au agăţat de lemnul alb, obrajii i s-au umflat de aer şi a dat tot ce avea mai bun. Înainte şi înapoi, înainte şi înapoi, înainte şi înapoi. Bang... bang... bang. Bang... bang... bang.
Mike Nash a fost foarte încântat de determinarea acestui copil. A mai împins uşa cu încă un picior şi a aşteptat să fie văzut.
Charlie a surprins mişcarea şi s-a uitat peste balustrada de sus cu ochii lui mari şi căprui. Un zâmbet uriaş s-a răspândit pe faţa copilului. A sărit în vârful picioarelor, şi-a întins braţele şi a ţipat: „Tata. Dada.”
Mike Nash deborda de o dragoste nemărginită. Nu-l mai văzuse pe micuţ de o săptămână. A traversat mica cameră de copii, l-a apucat pe Charlie pe sub braţele întinse, l-a ridicat şi l-a adus înăuntru strâns. Nash l-a sărutat pe obrazul roşu şi strălucitor, apoi s-a apucat de gât. Charlie a chicotit şi apoi a chiţăit de râs.
„Bună dimineaţa, Chuck”, a spus Nash în şoaptă. „Ţi-a fost dor de mine?”
Charlie şi-a luat cele două mâini grăsuţe, i-a dat o palmă pe faţa tatălui său cu o forţă surprinzătoare, apoi a încercat să apuce cât mai multă piele. Nash s-a eliberat clătinând din cap şi apoi a început să pocnească din dinţi la degetele lui Charlie. Charlie şi-a tras mâinile înapoi şi a guiţat de încântare.
Nash l-a aşezat pe masa de schimb, a desfăcut fermoarul pijamalei băiatului şi, cu eficienţa unui sergent de artilerie din Marina care dezbracă pe teren un M-16, s-a pus pe treabă. Un scutec proaspăt a fost desfăcut şi pus la locul lui. În acelaşi timp, filele scutecului umflat au fost trase înapoi, dar înainte de a fi

eliberat, Nash a luat o lavetă pe care să o pună peste inghinalul lui Charlie, în caz că se hotăra să dea cu furtunul în camera copilului. Învăţase lecţia asta pe calea cea grea cu fratele mai mare al lui Charlie. Nash l-a aruncat pe cel folosit în găleata cu scutece, i-a dat băiatului o tură cu un şerveţel umed şi apoi a fixat scutecul nou.
Cei doi s-au îndreptat spre parter, cu Charlie agăţat de gâtul tatălui său. Nash s-a oprit la uşa din faţă şi s-a uitat pe fereastra mică. A încercat să-şi amintească dacă auzise ceva aseară despre vreme. Călătoria asta de pe un continent pe altul te putea zăpăci cu adevărat. Ajunsese târziu acasă şi toţi copiii dormeau. Din nefericire, se obişnuiseră atât de bine cu venirea şi plecarea lui, încât niciunul dintre ei nu s-a deranjat să îl aştepte treaz. Nash a introdus codul de securitate şi a oprit alarma. A întredeschis uşa din faţă şi a tras cu ochiul afară. Aerul era umed, pentru o schimbare. Părea că în sfârşit sosise primăvara.

CAPITOLUL 20

BAZA AERIANĂ BAGRAM, AFGANISTAN

RAPP stătea întins pe patul lui şi privea în sus, spre tavan. Îi luaseră uniforma şi îi dăduseră o salopetă portocalie, la fel ca cele purtate de ceilalţi prizonieri. A luat totul cu calm. Fusese în situaţii mult mai rele. Nu i-ar fi folosit la nimic dacă ar fi început să vocifereze şi să ceară să fie tratat cu mai multă demnitate. Adevărul era că i se părea amuzant faptul că aleseseră să îl pună în aceeaşi unitate care îi găzduia pe Haggani şi al-Haq. Rapp s-a gândit că acesta era singurul loc unde îl puteau ţine izolat până când Washingtonul se va pronunţa asupra situaţiei unice. Închisoarea principală era plină de sute de combatanţi şi teroriști. Să-l bage pe Rapp în acel grup era aproape de neimaginat, dar căpitanul acela prostănac chiar sugerase să facă asta. Din fericire, generalul Garrison părea să aibă o doză decentă de bun simţ şi a intervenit.
Chestia asta avea să ajungă până la cele mai înalte niveluri din Washington, iar aliaţii săi de pe Capitoliu aveau să fie indignaţi de faptul că nu-l trataseră pe Rapp mai bine decât un terorist de rând. Şederea lui în închisoare era la două zile şi era în curs de desfăşurare. Știa, pentru că încă mai avea ceasul la el. Îi ordonaseră să îl predea, dar el refuzase. După o scurtă discuţie, cei patru gardieni care îl prelucrau au decis că nu merita să se lupte. Văzuseră deja ce-i făcuse unuia dintre prizonieri, precum şi căpitanului Leland, şi, cum nu-l plăceau nici pe teroristul scuipător, nici pe căpitanul Leland, au decis să-l lase mai moale. I se aduseseră şase mese şi o aştepta pe a şaptea din clipă în clipă. Mâncarea nu era grozavă, dar nu era rea. Cu siguranţă era mai bună decât tot ce mâncau tipii ăştia în munţi.
Până acum, singura surpriză reală fusese că nu apăruse nimeni să îl scoată pe cauţiune. S-a gândit că trebuie să fi fost din cauza schimbării orei şi a faptului că se întâmplase în weekend. Oricum ar fi fost, Rapp ştia că vor veni în curând. Va fi târât înapoi la Washington, iar apoi va începe adevăratul spectacol. Singurătatea îi dăduse destul timp să se gândească la asta. Să se gândească la fiecare persoană, la ceea ce aveau să spună şi la modul în care avea să le înfrunte pe toate. Era timpul. Fugeau de această luptă de prea mult timp. Cantitatea de timp, energie şi bani pe care o cheltuiseră încercând să ascundă ceea ce făceau de propriul guvern era ridicolă.
Rapp a auzit clicul metalic al încuietoarei de la uşă fiind eliberată şi s-a ridicat, gândindu-se că sosise următoarea masă. Când uşa s-a deschis, a văzut chipul familiar al lui Rob Ridley. Directorul adjunct al Serviciului Naţional Clandestin îl privi pe Rapp cu o combinaţie de amuzament şi îngrijorare.
„De data asta chiar ai reuşit, prietene”.
„Puteai să mai dureze mai mult?” a întrebat Rapp în schimb.
Ridley a ridicat telefonul cu cameră şi a spus: „Nu te mişca. Trebuie să înregistrez acest moment pentru arhiva mea personală”.
Rapp a făcut un gest obscen şi a spus: „Mă bucur că poţi găsi ceva umor în asta”.
Ridley a târât un scaun în celula mică şi a închis uşa. „Nu în fiecare zi am ocazia să-mi văd idolul în portocaliu de închisoare.”

Tot ce a putut face Rapp a fost să-i zâmbească lui Ridley şi să dea din cap. Se bucura să îl vadă, dar nu avea de gând să îi spună asta. „Serios, unde naiba ai fost?”.
Ridley s-a aşezat şi a lăsat să iasă un oftat lung. „Este o situaţie complicată, Mitch”.
Rapp a luat faptul că prietenul său a închis uşa ca pe un semn rău. „Deci un nemernic vrea să mă ţină aici şi să-mi dea o lecţie?”.
„Într-un fel. Poftim, ţi-am adus ceva.” Ridley i-a întins lui Rapp o pungă de hârtie.
Rapp a luat-o şi s-a uitat înăuntru. A scos o mănuşă de baseball din piele uzată, o minge de baseball şi un exemplar din Mein Kampf. „Ce naiba e asta?”
Ridley era cunoscut ca unul dintre cei mai mari glumeţi din agenţie, ceea ce îl făcuse să fie îndrăgit de mulţi. I-a arătat lui Rapp zâmbetul său caracteristic de băiat şi a spus: „M-am gândit să te ajut să te pun în dispoziţie. Ştii tu, „Marea evadare” cu Steve McQueen. Tu, blocat aici, în răcitor... jucându-te de-a prinsul de perete... citind autobiografia lui Adolf Hitler. M-am gândit să te ajut să te pun în starea de spirit potrivită, pentru că s-ar putea să stai aici o vreme.”
„Eşti un dandy.” Rapp a râs în timp ce-şi punea mănuşa şi a început să bată mingea în vechea mănuşă. „Grozav film, apropo.”
„Unul dintre cele mai bune.” Ridley şi-a ridicat telefonul pentru ca Rapp să-l vadă şi apoi i-a făcut cu ochiul.
Bine, s-a gândit Rapp. Avea acelaşi telefon. Emitea o umbrelă de trei metri de zgomot alb și făcea inutile dispozitivele de ascultare ale celulei. Celulele erau cablate pentru a înregistra totul. Ar fi fost de înţeles că, din moment ce era cetăţean american, orice ar fi spus nu ar fi fost admisibil în instanţă, dar acesta era un prag destul de scăzut, având în vedere ceea ce urmau să discute.
„Serios”, a spus Rapp, „de ce a durat atât de mult?”.
„Au fost nişte complicaţii”.
„Cum ar fi?”
„Cum ar fi faptul că ai lovit un ofiţer al Forţelor Aeriene ale Statelor Unite şi aproape că i-ai rupt încheietura mâinii.”
„Nu poţi să vorbeşti serios”, a gemut Rapp.
„Trebuia să-l loveşti?”
„Nu l-am lovit.”
„Serios”, a spus Ridley pe un ton de neîncredere. „Cum s-a ales cu vânătaia?”
„A căzut.”
„Haideţi.”
„Serios... a încercat să tragă cu arma spre mine.”
„Şi?”
Rapp s-a oprit din lovit mingea în mănuşă. Nu s-a mai mişcat deloc. „Nu poţi vorbi serios.”
„Sunt foarte serios. O parte din asta avem o şansă să o rezolvăm, dar faptul că l-ai lovit pe tipul ăsta a provocat o adevărată agitaţie.”
„Nu l-am lovit. A vrut să scoată arma.” Rapp a ridicat din umeri. „Mi s-a părut că a fost o forţă excesivă.”
„Vă aşteptaţi să cred asta?”
„Nu a fost singurul motiv, dar sunt sigur că nu-mi place ca armele să fie îndreptate spre mine. Mai ales de către un nemernic cu nasul înfundat ca el.”
„Destul de corect. Practic, asta le-am spus şi eu, dar căpitanul ăsta face un mare scandal din asta. Mai sunt şi alte motive pentru care ai fi făcut-o? Între noi fie vorba.”
„Bineînţeles... se pregătea să cheme poliţia militară şi să-i trimită să-i aresteze pe ceilalţi. Trebuia să mai câştig un pic de timp pentru ca ceilalţi să scape şi nu l-am lovit. Îşi aducea pistolul spre mine, l-am apucat, l-am răsucit şi l-am eliberat, iar în acest proces a căzut şi s-a lovit cu capul de un scaun.”
„Am avut ocazia să vorbesc cu comandantul bazei în particular.”
„Generalul Garrison.”
„Da... confirmă cam tot ce tocmai ai spus, dar acest căpitan este...” Ridley s-a oprit şi şi-a dat ochii peste cap.
„Un motan mic, asta este. Ar fi trebuit să-i rup maxilarul.”

Ridley a gemut. „Tipul ăsta de atitudine nu ne va ajuta.” Ridley s-a aplecat în faţă şi şi-a pus mâinile pe genunchi. „Cred că dacă îţi ceri scuze din inimă căpitanului, probabil că l-am putea convinge să renunţe la toată povestea asta.”
„La naiba, nu.”
„Nu fi nerezonabil.”
„Sunt dispus să înfrunt consecinţele. Ţi-am spus asta înainte de a veni aici. E timpul să forţăm această problemă.”
„E în regulă, şi Irene e de acord, dar chestia asta cu lovirea unui ofiţer nu va fi de bun augur cu cei de care avem nevoie pentru a te susţine.”
„Da... ei bine, l-ai cunoscut deja?”
„Da.”
„Şi?”
„Înţeleg de ce ar putea deranja pe unii oameni.”
Rapp s-a încruntat. „Tipul e un nemernic cu P mare.”
„Şi are un chiştoc uriaş şi poartă o praştie, iar dacă va ajunge în faţa uneia dintre comisii îmbrăcat în uniforma de serviciu, va aduna o grămadă de simpatie din partea exact a oamenilor pe care ne bazăm pentru sprijin.”
Rapp a mai înfipt mingea în mănuşă de câteva ori, apoi a întrebat: „Şi ce vrei să fac?”.
„Ştii ce vreau să faci.”
„La naiba.”
„Nu este atât de greu. Dă-i mâna şi spune-i că-ţi pare rău. I-am explicat că ai un trecut foarte colorat şi chiar i-am dat de înţeles că preşedintele îţi datorează câteva favoruri. Că, mai mult ca sigur, ar privi cu ochi buni pe cineva care este dispus să-l ajute într-o situaţie atât de delicată.”
„Cine este „noi”?”
„Stephen Roemer, asistent special al secretarului apărării.”
Rapp s-a gândit la opţiunile sale pentru o clipă şi apoi a înjurat. „Dacă puştiul ăsta are o atitudine...”
„Mă voi asigura că nu o va face. Important este să te scoatem de aici ca să putem trece la celelalte lucruri. Încă va mai fi o anchetă şi audieri şi Dumnezeu ştie ce altceva. Acum, dacă nu vrei să-ţi ceri scuze... poţi să stai în celula asta în următoarea lună sau cam aşa ceva, în timp ce o grămadă de avocaţi îţi vor decide soarta.”
„La naiba, nu.”
„Atunci fă-o.”
„Bine.”
„Să fie sincere, Mitch. Avem nevoie de tine înapoi în D.C.”
„Am spus bine”, a mârâit Rapp.
Ridley a băgat mâna în geanta de lângă scaun şi a scos un costum de zbor kaki. „Oricât de mult mi-ar plăcea să te văd nevoit să te plimbi în ţinuta ta de puşcăriaş, cred că ar putea transmite un mesaj greşit.”
„Credeam că ai spus că s-ar putea să trebuiască să stau aici pentru o vreme?”
„Asta a fost înainte de a fi de acord să te porţi frumos. Acum, grăbeşte-te şi pune-ţi astea pe tine. Trebuie să-ţi ceri scuze şi apoi trebuie să prindem un avion.”

CAPITOLUL 21

WASHINGTON, D.C.

NASH locuia în North Arlington, nu departe de Universitatea Marymount. Cartierul era de lux, dar nu respingător. Loturile aveau în mare parte o dimensiune de un sfert până la jumătate de acru, iar casele erau toate la nord de un milion de dolari, dar la sud de două. Cartierul era un compromis. Ea îşi dorea mai mult. El voia mai puţin. A fost un punct de fricţiune constant în căsnicia lor. El fusese crescut cu foarte puţini bani, iar ea fusese crescută cu tone de bani. El câştiga un salariu decent lucrând pentru CIA, dar

pălea în comparaţie cu venitul de şapte cifre pe care ea îl obţinea ca partener la una dintre cele mai bune firme de relaţii publice din Washington. Veneau din lumi diferite. Lumi extrem de diferite, dar erau extrem de loiali unul faţă de celălalt.
Nash s-a uitat în sus şi în jos pe strada plină de copaci. În afară de aspersorul vecinului care pocnea, era destul de linişte. Nici măcar o singură maşină nu era parcată pe stradă, ceea ce îi plăcea lui Nash. În lumea lui, fiecare maşină era o posibilă bombă. A scrutat tufişurile din apropiere, apoi a coborât pe trotuarul din faţă, unde erau împrăştiate trei ziare. Le-a recuperat pe toate şi s-a întors înăuntru, închizând şi blocând uşa.
Charlie a fost depus în scaunul său înalt şi legat. Nash a apăsat butonul de pornire al cafetierei, apoi a luat o cutie de Cheerios din cămară. A turnat câteva pe tava scaunului înalt şi l-a privit pe Charlie cum începea să lucreze la motricitatea fină. Apoi, a umplut o sticlă de lapte, a făcut-o să scadă timp de treizeci de secunde şi i-a dat-o fiului său. Apoi a luat un borcan de mâncare pentru bebeluşi din piureul gastronomic pe care soţia lui a insistat să îl cumpere. A desfăcut capacul, s-a uitat la pastă şi a încremenit. Era convins că aceste borcănaşe scumpe erau motivul pentru care rahatul lui Charlie era atât de înţepător.
Nash a deschis televizorul, s-a aşezat şi s-a uitat la cele trei ziare încă rulate şi aşezate pe masă. Îi era teamă să le deschidă de teamă că va vedea numele lui Rapp pe prima pagină şi a decis să amâne până când va termina de hrănit Charlie. Nash i-a băgat în gură lui Charlie o lingură de pastă verde şi maro. Puştiul a mâncat-o fără să protesteze. Nash a mai umplut o lingură, a mirosit-o, a făcut o faţă ciupită şi a spus: „Yuck".
Charlie şi-a încreţit faţa micuţă şi a repetat ca un papagal pe lângă tatăl său: „Yuck".
„Aşa e, amice." Nash a băgat lingura în gura copilului său.
O prezentatoare trăncănea pe fundal despre ştiri. Nash nu auzise nimic din ce spusese până când a rostit acronimul angajatorului său. Şi-a abătut atenţia de la Charlie spre televizor şi, în acest proces, aproape că i-a dat ochiului stâng al lui Charlie o lingură de dovleac şi mazăre.
„The Washington Post", a anunţat femeia, „relatează că, în ultimul an, CIA a desfăşurat în secret o operaţiune de spionaj intern fără ştirea FBI, a Departamentului de Justiţie sau a comitetelor de supraveghere de la Capitol Hill. Nu este clar în acest moment ce rol ar fi putut juca Casa Albă în scandalul spionajului intern. În articol se spune că CIA a vizat în mod special lideri musulmani, clerici, moschei şi organizaţii caritabile într-o jumătate de duzină de oraşe din Statele Unite de mai bine de un an."
„La naiba", a izbucnit Nash în timp ce a întins mâna spre exemplarul său din Washington Post. Chiar în momentul în care a găsit titlul de pe prima pagină, l-a auzit pe fiul său cum îl papagaliza. Nash a făcut o pauză, a aşteptat o clipă şi s-a uitat la Charlie, sperând că nu-l auzise bine.
Charlie a tras o gură din sticlă, a oftat, s-a uitat la tatăl său ca şi cum s-ar fi plictisit şi a spus: „La naiba".
Nash l-a apucat pe Charlie de mână şi i-a spus: „Nu, amice. Ăsta e un cuvânt urât".
În ciuda eforturilor lui Nash, Charlie a spus din nou cuvântul.
În orice altă dimineaţă, Nash probabil că ar fi râs, dar şi-a auzit soţia agitându-se la etaj. Dacă cobora şi-şi auzea îngeraşul înjurând ca un puşcaş marin, s-ar fi speriat. Şi-a pus cea mai severă faţă, a arătat spre Charlie şi a spus: „Cuvânt urât".
Charlie s-a încruntat, a arătat înapoi spre tatăl său şi a spus: „Nu". A trecut o clipă şi apoi a repetat cuvântul din patru litere, dar de data aceasta cu mai multă vigoare.
Nash şi-a auzit soţia coborând scările şi a început să intre în panică. Apucând lingura de pe masă, a băgat-o repede în borcanul pentru copii şi i-a băgat mâncarea în gură lui Charlie chiar în momentul în care acesta începea să rostească din nou noul său cuvânt preferat.
Maggie Nash a intrat în bucătărie purtând un halat alb lejer, părul ei negru ca de corb îi aluneca în cascadă pe lângă umeri. S-a îndreptat direct spre Charlie şi l-a sărutat pe frunte. Charlie a început să se strâmbe de emoţie şi a încercat să vorbească, dar Nash era chiar acolo cu o altă încărcătură de piure de dovleac şi mazăre.
Maggie a luat o sticlă de loţiune de pe tejghea, şi-a turnat puţin în mâini şi a început să o frece pe cicatricile de pe spatele soţului ei. Şi-a înclinat capul într-o parte şi şi-a dat părul pe spate. „În legătură cu

noaptea trecută", a spus ea cu prudenţă, „nu vreau să te gândeşti prea mult la toată chestia asta". A lucrat loţiunea pe umerii lui musculoşi şi a adăugat: „Nu este ceva neobişnuit".
Nash s-a încruntat şi a mormăit: „Aş prefera să nu vorbesc despre asta".
„Este tot stresul de la slujba ta, dragă. Este normal ca bărbaţii să..."
„Te rog", a întrerupt-o Nash. „Nu în faţa copilului."
Ea a făcut un pas înapoi. Şi-a pus mâna dreaptă pe şold. „Bebeluşul abia dacă poate spune mami şi tati. Nu cred că e pe cale să rostească „disfuncţie erectilă"."
Nash a tresărit la menţionarea afecţiunii medicale. Asta semăna cu soţia lui. Ar fi vrut să vorbească despre asta la nesfârşit până când ar fi privit-o din toate unghiurile posibile, iar apoi ar fi vrut ca el să vorbească cu un psihiatru. Dar el era bine. Era cu Maggie de cincisprezece ani şi nu o dată nu reuşise să se ridice la înălţimea situaţiei. S-a încordat şi a spus: „Nu vom vorbi despre asta".
„Să nu îndrăzneşti", a răbufnit ea.
„Să nu ce?", a ripostat el.
„Să te comporţi ca tatăl tău." Ea i-a dat o împingere pe umăr. „Nu am de gând să te privesc cum mori de un atac de cord înainte de a ajunge la cincizeci de ani pentru că eşti prea macho ca să vorbeşti despre problemele tale!"
„Trebuie să te relaxezi."
„Nu eu sunt cel căruia îi este greu să se relaxeze." S-a întors şi a pornit spre cealaltă parte a bucătăriei. „Ai dovedit asta aseară." În timp ce a deschis cu un smucit dulapul în căutarea unei căni, şi-a început predica despre tatăl lui Nash.
El o auzise de multe ori. Maggie îl iubise. Credea că era un om grozav, dar cu siguranţă era nasol că nepoţii lui nu apucaseră să-l cunoască niciodată. Nash se gândea dacă să stea acolo şi să înghită sau să riposteze, când Maggie a smuls cafetiera din leagănul ei cu un pic prea multă forţă, prinzând coşul cu filtre şi balansând-o în poziţia deschis. Deoarece aparatul nu terminase de preparat, coşul era plin de cafea fierbinte şi tulbure. Nămolul se prelingea peste margine pe tejgheaua de marmură albă, pe podea şi pe halatul alb al lui Maggie.
Maggie a sărit înapoi, şi-a întins braţele şi a spus: „La naiba!".
Nash a aruncat o privire laterală către Charlie şi a văzut recunoaşterea din ochii fiului său, care se uita mirat la mama lui. În tăcere, Nash l-a îndemnat să continue. A privit cum buzele acoperite de mâncare pentru bebeluşi se deschid şi, o fracţiune de secundă mai târziu, cuvântul temut a zburat din gura lui Charlie cu mai multă plăcere decât ar fi putut spera vreodată să obţină de la el.
Cu o expresie de groază pură pe faţă, Maggie s-a întors şi s-a uitat la îngeraşul ei. Charlie a zâmbit şi a mai rostit cuvântul încă o dată, pentru o măsură bună.
Nash s-a ridicat, i-a înmânat soţiei sale borcanul cu mâncare pentru bebeluşi şi a spus: „Bună treabă, dragă".

CAPITOLUL 22

TRIPLA FRONTIERĂ

KARIM a ţinut binoclul la ochi şi a scanat pista de aterizare de la un capăt la altul. Fusese un marş bun şi greu în ziua precedentă. Oamenii exersaseră o disciplină excelentă. În linie dreaptă, valea îngustă se afla la doar cinci kilometri de tabăra lor. Totuşi, ca în majoritatea lucrurilor din junglă, drumul cel mai direct era şi cel mai periculos. Învăţaseră pe calea cea mai grea că era o prostie să te lupţi cu jungla, aşa că au luat-o pe poteca care urmărea un pârâu uscat spre vest şi ocolea cea mai abruptă şi mai înşelătoare parte a crestei care despărţea valea lor de următoarea.
Karim ştia de pista de aterizare încă de la început. Libanezul de la care cumpărase terenul îl avertizase să stea departe de vecini. Pista era folosită de un cartel de droguri ca punct de colectare şi distribuţie pentru traficul lor de cocaină. Numai această informaţie îl pusese pe Karim pe gânduri.

În prima lună, Karim a stat departe de acel loc, dar, pe măsură ce oamenii săi deveneau mai pricepuţi în manevrele şi ascunderea lor, a decis să se uite mai atent la pista de aterizare. Avea o problemă de securitate. Nu-i plăcea să nu ştie ce se întâmpla la o distanţă atât de mică de tabăra sa. A văzut, de asemenea, o oportunitate. O şansă de a agita ceea ce devenise o rutină monotonă pentru oameni. Era un instrument de antrenament, o facilitate reală, condusă de oameni adevăraţi care purtau arme.
Au păstrat distanţa pentru o vreme. Vârful crestei le oferea o vedere clară asupra pistei de aterizare şi a clădirilor dărăpănate de la un capăt. Karim s-a folosit de filozofia Navy SEAL a echipelor formate din doi oameni pentru a-şi culege informaţiile. Trimitea perechile dis-de-dimineaţă devreme şi le spunea că vor fi înlocuite la prânz în ziua următoare. Le-a condus astfel timp de şaisprezece zile, fiecare echipă de doi oameni făcând patru schimburi. A fost un exerciţiu de antrenament excelent, iar oamenii au reacţionat bine la provocare. Orice lucru care să rupă monotonia zilnică a cursei cu obstacole era un lucru bun.
Bărbaţii luau notiţe meticuloase, aşa cum li se ordonase, şi în curând Karim a avut o idee detaliată despre cum funcţiona locul. La început, părea că nu exista nicio structură, dar din haos a ieşit un tipar. Niciunul dintre bărbaţi nu părea să aibă mai mult de treizeci de ani, iar cei mai mulţi dintre ei păreau a fi adolescenţi. Rareori se trezea cineva înainte de zece dimineaţa, iar când se aventurau în cele din urmă afară erau letargici, irascibili şi, cel mai probabil, extrem de mahmuri. În fiecare seară, bărbaţii stăteau până târziu jucând, bând şi vizionând filme porno. De două ori, fuseseră aduse prostituate cu avionul. Nu era neobişnuit să vezi un bărbat ieşind din buncăr mult după răsăritul soarelui şi vomitând.
Totuşi, armele erau întotdeauna prezente, iar ei purtau o multitudine de arme, de la AK-47, la MP-5, la toate tipurile de pistoale şi, din câte îşi dădea seama, mai puţin de douăzeci la sută dintre ele foloseau aceeaşi muniţie, un alt semn că era o operaţiune neglijentă. Îşi organizau propriile antrenamente de tragere improvizate, trăgând în sticlele de bere şi lichior din seara precedentă. Niciodată nu-i văzuse să treacă de o sesiune fără ca una dintre arme să se blocheze. Invariabil, celorlalţi li se părea amuzant. Karim se folosea de asta ca de o ocazie de a le arăta oamenilor săi cum să nu se comporte.
Într-o seară, Karim a executat un atac simulat. A împărţit echipa în două grupuri şi apoi i-a condus la câţiva metri de barăci, unde bărbaţii beau şi jucau. Exerciţiul a fost un mare stimulent de încredere, dar pentru Karim nu exista un sentiment de împlinire că se furişaseră la câţiva metri de o gaşcă de oameni beţi şi drogaţi. Aceşti idioţi nu erau un test demn de ei şi a avut mare grijă să le atragă atenţia oamenilor că americanii vor fi mult mai vigilenţi.
În timp ce privea prin binoclu, Karim se gândea la acea primă zi, când a ajuns pe creastă şi a privit în jos la operaţiunea dărăpănată. În câteva secunde s-a întrebat: Cum aş putea ataca acest loc? Cum îmi voi desfăşura oamenii? Care erau şansele unui succes total? Care erau şansele de eşec? Ce s-ar face dacă ar pierde unul sau mai mulţi oameni?
Acesta era modul în care funcţiona mintea militară, se gândea el. Este un dar. Ne uităm la o ţintă în acelaşi mod în care un sculptor se uită la un bloc de piatră sau un tâmplar la o bucată de lemn. Doar că munca lui era mult mai grea. Subiectul său nu era static. Ar fi ripostat dacă i s-ar fi dat ocazia. De aceea trebuia să îi surprindă. Karim văzuse în Afganistan ce se putea întâmpla când gloanţele începeau să zboare. Tactica, manevrele, ascunderea şi ţinta ar fi fost cele care ar fi dus greul, dar exista întotdeauna şansa ca un glonţ rătăcit să ricoşeze până când ar fi atins o bucată de carne. Nu-şi putea permite să piardă un singur om. Nu înainte de a ajunge în America şi de a începe adevărata bătălie.
Farid se strecură lângă el şi se uită în jos la fâşia goală de pământ şi iarbă. „Ordinele tale, Amir?”
„Vom pleca în treizeci de minute. Trimite doi oameni să măture poteca din faţa noastră şi pune-i să ne contacteze prin radio.”
„Pot să vă întreb ce aţi plănuit?”.
Karim a continuat să se uite prin binoclu. „Un avion va sosi în jurul orei nouă. Vom securiza aerodromul înainte să aterizeze.”
„Deci avionul este al nostru?”
„Da.”
„Aţi plănuit asta de luni de zile. „
Karim a coborât binoclul, şi-a permis un zâmbet şi a spus: „De ce aş face aşa ceva?”.
„Pentru că nu ai încredere în Zawahiri?”

„Asta este o parte din ea.”
Farid a privit în jos, la pista de aterizare, timp îndelungat.
„Ai ceva în minte?” a întrebat Karim.
Fără să se uite, a întrebat: „Ai încredere în noi?”.
„Bineînţeles.”
„Atunci de ce ne ascunzi atâtea lucruri?”.
„Pentru securitate. Prea mulţi oameni ştiu prea multe detalii. Primele două echipe au eşuat. Noi suntem singura speranţă.”
Farid a privit cum vântul se lăsa în jos şi îndoia vârfurile copacilor. „Ne-aţi antrenat ca pe forţele speciale americane, dar nu comandaţi ca unul dintre ei.”
Cuvintele sincere au fost o palmă peste faţă. „Ce vrei să spui?”
„La îndemnul tău, am citit cu toţii mult în ultimele luni. Cred că ai citit prea mult despre marii generali americani.”
Karim era enervat de ceea ce auzea, dar a spus: „Continuă”.
„Am citit unele dintre aceleaşi cărţi. Toate vorbesc despre necesitatea de a te ţine la distanţă, astfel încât judecata ta să nu fie afectată. Presupun că în armata obişnuită are sens, dar tot ce am citit despre forţele lor speciale spune altceva. Oamenii înrolaţi participă la planificarea misiunii.”
„Ce vrei să spui?”
„Cred că trebuie să încetezi să mai păstrezi secrete faţă de noi. Trebuie să ai încredere în noi. În câteva zile nu vei avea de ales.”
Lui Karim nu i-a plăcut să audă cuvintele, dar o parte din el ştia că erau corecte. „Destul de corect. Când vom ajunge la următoarea noastră destinaţie, le voi spune oamenilor despre planul meu.”
Farid a zâmbit: „Mulţumesc, Amir.”
„Ţine minte doar că aceasta nu este o democraţie”.
„Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa asta. Bărbaţii au prea mult respect pentru tine şi mai mult decât puţină teamă.” Farid s-a strecurat înapoi pe burtă şi apoi a dispărut în tufişuri.

CAPITOLUL 23

LANGLEY, VIRGINIA

Asistenta i-a spus lui Nash că îl aşteptau. Acesta a aruncat o privire către cele două gărzi de corp care stăteau la post în faţa biroului directorului CIA şi a deschis uşa grea şi izolată fonic. Irene Kennedy era aşezată în spatele biroului ei, cu receptorul telefonului securizat ţinut la urechea dreaptă. A ridicat privirea şi i-a aruncat o privire de unde naiba ai fost, înainte de a-şi roti scaunul şi de a se uita pe fereastră. Nash şi-a blestemat în tăcere soţia. Stând în mijlocul biroului mare, îşi dorea să o fi putut târî aici, ca să simtă cum e să îl enervezi pe cel care conducea Agenţia Centrală de Informaţii.
Doi bărbaţi stăteau pe canapeaua din faţa biroului lui Kennedy. Domnul cu părul cărunt din stânga rosti o înjurătură şi îşi duse o mână la ureche ca şi cum ar fi ţinut un telefon. Era Chuck O'Brien, directorul Serviciului Naţional Clandestin şi un veteran de treizeci şi doi de ani al CIA. Încercase să dea de Mike încă de la ora 6:00 dimineaţa şi acum era aproape ora 9:00.
Nash avea două telefoane distincte, emise de CIA, pe care trebuia să le poarte asupra sa în permanenţă. De îndată ce a auzit-o pe prezentatoarea TV vorbind despre articolul din Washington Post, a ştiut ce se întâmplase. Când se întorsese din Afganistan, Maggie îl întâmpinase la uşă purtând un halat subţire şi o expresie pofticioasă. I-a dat un pahar de vin, l-a informat că copiii erau în pat şi i-a sugerat să urce la etaj şi să facă un duş. Se oprise mai întâi în sufragerie şi îşi conectase ambele telefoane. După ce a urcat la duş, Maggie a închis ambele telefoane. Nu era înnebunită de faptul că el lucra pentru CIA şi avea o problemă serioasă cu faptul că cei mai sus-puşi de la Langley îi cereau soţului ei să fie conectat douăzeci şi patru de ore pe zi, în fiecare zi a anului. Ea avea dreptate, ei aveau dreptate şi, ca de obicei, el era blocat la mijloc, încercând să-i facă pe toţi fericiţi.

Nash a aruncat o privire spre un scaun gol, dar a ales să rămână în picioare. Unii ar fi putut crede că era un vechi obicei din Corpul Puşcaşilor Marini, dar s-ar fi înşelat. Lui Nash nu-i plăcea etajul şapte. Nu-i plăcea deloc cartierul general. Disconfortul nu avea nimic de-a face cu Kennedy. Cel puţin nu personal. Se înţelegeau bine. O respecta, chiar se temea puţin de ea, ceea ce era sănătos în domeniul lui de activitate. Disconfortul, îşi dădea seama, se datora faptului că nu-şi găsea locul. Etajul al şaptelea era o arenă în care el nu era potrivit să concureze.
Ultimul etaj al clădirii sediului central era plin de birocraţi. Nash ar fi fost şocat dacă unul din zece ar fi avut o experienţă reală pe teren. Asta nu-i făcea oameni răi, dar vorbea despre perspectiva lor îngustă. Cei mai mulţi erau soţi şi soţii, taţi şi mame buni. Erau activi în vieţile copiilor lor şi în comunităţile lor. Erau oameni care se sacrificaseră şi erau dispuşi să se sacrifice şi mai mult. Erau patrioţi, dar fuseseră îndobitociţi de mass-media şi hăituiţi de politicieni. Erau ca nişte copii care au fost pedepsiţi pentru căile sălbatice ale unui frate mai mare. Mike şi colegii săi operatori din Serviciul Clandestin erau fratele sălbatic din această relaţie. În multe privinţe, neîncrederea birocraţilor faţă de oameni ca Nash şi Rapp era inevitabilă.
„Nu, dle. Preşedinte", a spus Kennedy în timp ce se învârtea pe scaun. „Vă pot asigura că nicio operaţiune de acest gen nu a fost aprobată de CIA." Ea a ascultat o secundă şi apoi a răspuns: „Le place să se supere, domnule. Le dă un motiv să meargă la televizor şi să le spună alegătorilor lor că sunt încă în viaţă." Ea a mai ascultat o clipă şi apoi a spus: „Da, domnule. Voi fi acolo la ora patru".
Nash stătea în mijlocul biroului spaţios şi făcea tot posibilul să pară plictisit şi indiferent de revelaţia că preşedintele era deja implicat.
Kennedy a aşezat combinatul alb la loc în suportul său şi s-a uitat la Nash. „Preşedintele este foarte neliniştit."
Nash nu a ştiut ce să răspundă, aşa că s-a limitat să dea din cap.
Kennedy a ţinut în mână exemplarul ei din Washington Post şi a spus: „Asta nu e bine".
„Sunt de acord."
„Te rog, spune-mi că este o invenţie completă".
„Este o invenţie completă."
Bărbatul care stătea lângă şeful lui Nash a râs cu neîncredere.
Nash s-a întors şi l-a privit cu dispreţ pe Glen Adams, inspectorul general al CIA. Bărbatul îl hărţuia de paisprezece luni şi tot atâtea. Mike nu se putea gândi la nimic mai satisfăcător decât să-l strângă de cap şi să-l bată măr.
Kennedy se uită la Adams şi apoi se întoarse la Nash. „Stimatul nostru inspector general nu este de acord cu tine."
„Te-am avertizat de luni de zile", a spus Adams cu o voce de „Ţi-am spus eu". „Este un tun liber. Banii mei îl pun să conducă întreaga operaţiune."
Nash a simţit cum îi revine durerea de cap. A închis ochii pentru o secundă şi apoi s-a uitat la Adams. Articolul din Washington Post i-a trecut prin minte şi s-a întrebat dacă nu cumva Adams ar putea fi una dintre sursele anonime pe care le cita reporterul. Nash a făcut un pas mai aproape de canapea şi, ca răspuns la acuzaţia lui Adams, a spus: „Dovedeşte-o."
„Nu este treaba mea, dar nu mă îndoiesc, pe baza acestui articol, că Departamentul de Justiţie şi FBI-ul sunt deja în curs de a face acest lucru."
„Da, mă întreb dacă cineva din această clădire le-a dat un avans."
„Nu face asta despre mine", a spus Adams cu o voce tristă.
„Du-te naibii."
„Mike", a spus Kennedy cu putere.
„Asta e o prostie", i-a spus Nash direct lui Kennedy. „Vreau să ştiu câţi terorişti a capturat această risipă de spermă. Câţi oameni din biroul lui au fost ucişi la datorie de la 9-11?".
„Nu este vorba despre mine, domnule Nash". Adams a clătinat din cap şi a îndepărtat cu dezinvoltură o bucată de scame de pe piciorul pantalonilor săi.
„Nu, cu siguranţă că nu este, pentru că nu mă pot gândi la un singur lucru pe care l-aţi făcut pentru a proteja poporul american de un alt atac."

„Cu toţii avem rolul nostru de jucat”, a spus Adams.
„Unii mai importanţi decât alţii”.
Adams a suspinat ca şi cum s-ar fi plictisit. „Nu am de gând să vă permit să mă atrageţi într-o luptă, când eu nu am nimic de-a face cu asta.”
„Pe naiba că nu ai.” Întorcându-se spre Kennedy, Nash a întrebat: „Vreau să ştiu dacă sunt anchetat de Gestapo aici.”
Înainte ca Kennedy să poată răspunde, Adams a spus: „Asta nu e treaba ta.”
„Cum rămâne cu drepturile mele?”
„Le-ai predat în ziua în care ai intrat pe uşa din faţă.”
„Dar dumneavoastră? Cine te investighează?”
Adams a râs. „E amuzant, domnule Nash. Cine mă investighează pe mine?” A clătinat din cap. „Nu am nevoie să fiu investigat. Eu joc după reguli”.
„Vorbeşti ca un adevărat sociopat.”
„Hai să ne calmăm”, a avertizat Kennedy.
Durerea de cap a lui Nash s-a agravat. S-a uitat la femeia pe care o respectase întotdeauna şi şi-a pierdut brusc răbdarea. „La naiba cu asta.”
„Poftim?” Kennedy era şocată.
„Toate astea sunt o grămadă de tâmpenii. Îmi spui să mă calmez. Am văzut prima pagină a ziarului Post. Totul e o grămadă de minciuni, dar nu contează. Politicienii vor dori să ardă pe cineva pe rug, iar puţoiul ăsta îngâmfat de aici încearcă să mă ofere pe mine.”
„Nu e nevoie să-mi vorbeşti aşa.”
„Eşti un gunoi, într-adevăr. Eşti un trădător al propriei tale ţări.” Întorcându-şi privirea spre Kennedy, a spus: „Cât vrei să pariezi că este una dintre sursele anonime menţionate în articolul din Post?”.
Adams s-a ridicat brusc în picioare. „Nu am nevoie să răspund. Munca mea aici este ireproşabilă, iar eu unul nu am făcut nimic care să facă de râs această agenţie.” Adams a pornit spre uşă şi, în timp ce trecea pe lângă Nash, a spus: „Mă îndoiesc că puteţi face aceeaşi afirmaţie.”
Mâna dreaptă a lui Nash a ţâşnit şi a apucat bicepsul cărnos al lui Adam. L-a învârtit înapoi şi a spus: „Să nu compari niciodată ceea ce faci tu aici cu ceea ce fac eu. Când ai o zi proastă, un dosar se pierde. Când eu am o zi proastă, unul dintre băieţii mei este ucis.”
Adams a încercat să-şi îndepărteze braţul. „Ia-ţi mâinile de pe mine!”
Nash l-a ignorat. „Tu nu eşti pe teren. Nu eşti în echipă. La naiba, nici măcar nu eşti în arenă. Eşti acasă, cu o sticlă de bere şi o pungă de chipsuri, urmărind meciul la televizor, criticându-ne fiecare mişcare, când adevărul este că fundul tău gras şi leneş nu ar rezista nici cinci minute pe teren.”
„Domnule Nash!” a strigat Kennedy în timp ce se ridica în picioare. „Ajunge!”
„Sigur că da.” Nash i-a dat drumul lui Adams şi a pornit spre uşă. A apucat mânerul şi s-a uitat peste birou la Kennedy. „Data viitoare când ai nevoie de cineva care să meargă în Afganistan şi să fie împuşcat, poţi să-l trimiţi pe acest nemernic”. Nash a tras de uşă şi a dispărut înainte ca Kennedy sau şeful său să mai spună vreun cuvânt.

CAPITOLUL 24

BAZA AERIANĂ BAGRAM, AFGANISTAN

Îl aşteptau în biroul generalului Garrison; asistentul special al secretarului apărării stătea în partea stângă a biroului generalului, iar căpitanul Leland în cealaltă parte. Rămânând un singur scaun, Garrison s-a ridicat în picioare şi le-a spus tuturor să ia loc la masa de conferinţe formată din opt persoane. Generalul s-a îndreptat amplu spre masă. Părea gata să scape de toată această problemă, deşi ştia că nu avea să dispară pur şi simplu. Deocamdată, însă, era bucuros că avea ocazia să-l scoată pe acest om din baza sa, pentru a se putea întoarce la activitatea de aprovizionare a bărbaţilor şi femeilor cu ceea ce aveau nevoie pentru a purta războiul.

După cum s-a raportat, Leland purta o praştie albastră. Se potrivea cu BDU-ul său de camuflaj şi arăta puţin ridicol. Rapp îl privi pe căpitan cum se ridica încet şi cu greu în picioare. I-a amintit instantaneu de vreun reclamant colportor cu gulerul în gât care încerca să convingă un juriu că era în agonie. A fost nevoie de o mare reţinere pentru ca Rapp să nu-l apuce de gât şi să nu-i dea un şut în fund. Leland s-a târât până la masă şi s-a coborât cu grijă pe scaunul din dreapta generalului. Rapp nu voia să se aşeze, dar ştia că trebuie să o facă. A ales scaunul aflat chiar vizavi de generalul Garrison, ca să nu fie nevoit să se uite direct la Leland.
„Ei bine", a început Ridley, „nu trebuie să prelungim asta cu o mulţime de discuţii inutile. Ne-a luat destul timp şi aşa. Mitch a fost de acord că îşi va prezenta scuzele sale sincere, iar apoi ne vom da la o parte din calea ta." Ridley se uită la Rapp. „Mitch."
Rapp şi-a privit mâinile încrucişate şi apoi şi-a trasat un deget de-a lungul granulelor false ale blatului de masă din lemn presat. Fără să-şi ridice privirea, a spus: „Îmi pare rău pentru toate astea."
Ridley s-a uitat nervos în jurul mesei, sperând că asta ar fi fost suficient, dar ştiind deja că nu era. După o tăcere lungă, şi-a curăţat gâtul.
Rapp s-a uitat la generalul Garrison şi a spus: „Îmi pare rău că a trebuit să se întâmple asta".
„Poftim?" a spus Leland cu neîncredere.
„Îmi pare rău că a trebuit să se întâmple. Mi-aş fi dorit să nu te fi implicat în asta".
„Astea sunt scuzele tale?"
„Da", a intervenit Ridley. „Îi pare foarte rău pentru asta. Ştie că ai încercat pur şi simplu să-ţi faci treaba".
„Nu se simte prost pentru ceea ce mi-a făcut. Omul este un monstru... este un sociopat. E incapabil de remuşcări."
„Ce naiba ştii tu?" a întrebat Rapp.
Leland s-a aşezat pe spate şi a spus: „Ţi-am spus." S-a uitat la Garrison şi a adăugat: „Acest lucru ar trebui să fie transmis Departamentului de Justiţie".
Rapp, uitându-se la Garrison, a spus: „Întotdeauna este atât de nesimţit?".
Generalul şi-a ridicat privirea cu ochii injectaţi de sânge şi cu o voce obosită a spus: „Aş vrea ca amândoi să o lăsaţi baltă".
„Nu am făcut nimic rău, domnule", a protestat Leland.
Ridley, simţind că lucrurile scăpau de sub control, a făcut un gest cu mâna pentru a atrage atenţia tuturor şi a spus: „Evident, nervii sunt încă un pic la pământ. Aş dori să te asigur, căpitane Leland, că domnul Rapp va fi tratat cu asprime. Directorul Kennedy m-a asigurat că va fi pedepsit pentru că v-a lovit şi..."
Înainte ca Ridley să poată continua, Leland s-a întors către comandantul său şi către secretarul adjunct al apărării şi a spus: „Nu am încredere în niciunul dintre ei. Vreau să depun plângere".
„Eşti un nemernic." Rapp s-a ridicat de pe scaun cu viteza fulgerului. „Şi tu ai un sentiment exagerat de cât de important eşti în toată povestea asta. Sunt mii de ofiţeri care pot face exact ceea ce faci tu, căpitane, şi alte mii care o pot face mult mai bine decât tine. Uită-te la tine." Rapp îi făcu semn cu mâna deschisă lui Leland. „Ţi-am răsucit încheietura mâinii şi ai căzut, iar acum stai aici arătând ca o soţie care a fost bătută de soţul ei. Nu eşti nici pe departe jenat? Eşti un nenorocit de ofiţer al Forţelor Aeriene ale Statelor Unite. Poţi măcar să te prefaci că eşti un războinic?".
„Vreau să depun plângere şi vreau să fie aruncat înapoi în închisoare."
„Taci din gură, căpitane", a răbufnit Rapp. „Faptul că ţi-am luat arma a fost cel mai norocos lucru care s-a întâmplat vreodată carierei tale fără viitor. Dacă ţi-ai închide gura pentru un minut şi ai asculta, ţi-ai da seama cât de norocos eşti. Vei fi promovat imediat la gradul de maior, iar apoi vei fi pe calea cea mai rapidă pentru colonel. Orice post îţi doreşti, numeşte-l."
„Nu caut să prosper din asta."
„Are dreptate, căpitane." Au fost primele cuvinte rostite de asistentul secretarului apărării. „Secretarul England vrea să ştii că el consideră cooperarea ta în această chestiune o favoare personală, la fel ca şi preşedintele. Ştie că domnul Rapp de aici poate fi puţin dur, dar vrea să înţelegeţi că fiecare american, inclusiv dumneavoastră, îi este dator cu recunoştinţă."

Leland a simţit cum se învârte camera. A fost lovit de o febră bruscă. Nu-i venea să creadă ce auzea. Era împotriva a tot ceea ce fusese învăţat la Academia Forţelor Aeriene. De ce nu vedeau superiorii lui că nu era bine?
„Spuneţi cuvântul, căpitane. Vrei Colorado, California, Hawaii... Europa? Cum doriţi.”
Un Leland exasperat a spus, „Vreau dreptate.”
„Ţi-am spus că e un nemernic.”
Leland şi-a ridicat privirea şi l-a văzut pe Rapp vorbind cu celălalt om de la CIA.
„Am plecat de aici.” Rapp s-a uitat la Garrison şi la Roemer. „Îmi pare rău pentru toate astea. Chiar îmi pare rău. Nu am vrut niciodată să pun armata în mijlocul acestei situaţii, dar nu mai avem multe opţiuni.”
„Îl veţi lăsa să plece pur şi simplu de aici?”, a întrebat Leland şocat.
Pentru prima dată, lui Rapp i-a fost milă de tânărul ofiţer. Tipul era mult peste puterile lui şi nu avea nici cea mai mică idee. „Căpitane, trebuie să renunţi la asta”, a spus Rapp cu o voce aproape rugătoare. „Toată treaba asta este mult peste nivelul tău de plată. Ţi-am spus să nu scoţi arma. Ţi-am spus că voi coopera, dar tu nu m-ai ascultat. Poate că dacă ai şti unde am fost şi ce am făcut în ultimii optsprezece ani ai putea înţelege de ce am făcut ceea ce am făcut. Cam asta e tot ce pot să-ţi spun. Îmi pare rău că a trebuit să devin fizic.”
„Dar nu-ţi pare rău că m-ai lovit?”
„Nu te-am lovit. Te-am dezarmat, iar tu ai căzut cu faţa la pământ.”
„M-ai agresat”, a ţipat Leland pe jumătate.
Rapp nu mai avea răbdare. „Ştii ceva, căpitane, mult noroc în carieră. Eu am plecat de aici.”
„Nu, nu pleci”, a strigat Leland. „Generale, faceţi ceva”.
Generalul a suspinat şi şi-a pus mâinile pe faţă. „Căpitane, lasă-l în pace.”
„Dar, domnule, trebuie să protestez...”
Ridley a deschis uşa.
„Este un ordin, căpitane. Vreau să aştepţi patruzeci şi opt de ore, să cântăreşti toate opţiunile şi apoi să depui raportul oficial. Până atunci, nu vreau să mai aud nici un cuvânt despre această problemă. M-am făcut înţeles?”
Ridley nu a aşteptat răspunsul. L-a împins pe Rapp pe hol şi a închis uşa în urma lor. Mişcându-se rapid pe hol, s-a uitat drept înainte şi a spus: „Băiete, a mers bine”.
„Ţi-am spus că e o pacoste.”
„Şi tu eşti o plăcere să ai de-a face cu el.” Ridley şi-a aruncat o privire la ceas. „Să ne grăbim. Avem un avion de prins.”

CAPITOLUL 25

LANGLEY, VIRGINIA

Uşile liftului s-au deschis, iar Mike Nash a fost uşurat să vadă că era gol. A intrat, a apăsat butonul pentru parter şi s-a sprijinit de peretele îndepărtat. Luminile strălucitoare de deasupra capului îi agravau durerea de cap. Şi-a acoperit ochii cu mâna dreaptă şi a început să mormăie în sinea lui, ştiind foarte bine că dimineaţa lui avea şanse mari să se înrăutăţească.
Uşile erau la câţiva centimetri de a se închide, când o mână mare şi calofilă a trecut prin ele şi a apucat garnitura de cauciuc. Uşile s-au deschis şi a intrat Chuck O'Brien. La 1,80 m, O'Brien era cu câţiva centimetri mai înalt decât Nash. Era absolvent al Universităţii Dartmouth şi venise la CIA prin intermediul Serviciului de Informaţii al Marinei. Cu mai mult de douăzeci de ani mai în vârstă decât Nash, era totuşi o figură impunătoare din punct de vedere fizic.
Din fericire, liftul era aproape la fel de mare ca cele pe care le găseai într-un spital. Nash l-a privit pe O'Brien cum se îndrepta spre colţul îndepărtat. Ştia că şeful său nu va fi deloc entuziasmat de faptul că îşi pierduse cumpătul în faţa directorului.
De îndată ce uşile s-au închis, O'Brien a spus: „Ce naiba e în neregulă cu tine?”.

„Ce naiba e în neregulă cu mine?” a întrebat Nash în timp ce arăta spre el însuşi şi sărea de pe perete.
„Am dormit poate zece ore în ultimele cinci nopţi, îl am pe nenorocitul ăla de Adams peste tot pe mine, Postul pune rahatul ăsta pe prima pagină, Mitch stă într-o celulă în Afganistan, iar eu mă culc în fiecare noapte şi mă trezesc în fiecare dimineaţă cu o durere de cap care mă face să mă simt de parcă cineva îmi bagă o şurubelniţă prin orbită, iar tu vrei să ştii ce e în neregulă cu mine.”
O'Brien a aruncat o privire spre camera din colţ, ca să-i amintească lui Nash să fie atent la ceea ce spune şi apoi, cu maxilarul încleştat, a spus: „Trebuie să te calmezi”.
„Şi tu trebuie să-mi păzeşti spatele”, a replicat Nash. „Asta este înţelegerea. Eu îmi fac treaba, iar tu îi ţii pe idioţii ca Adams departe de mine.”
„Nu-l pot controla pe Adams, şi ştii asta.”
„Atunci nu mă mai chema aici şi nu-mi mai pierde timpul. Am lucruri mai importante de care ar trebui să mă ocup acum.”
„Ceea ce s-a întâmplat acolo sus nu a fost vina mea. Dacă aveai telefonul pornit puteam să ne ocupăm de asta într-un mod mai rapid.” O'Brien a dat din cap în direcţia camerei.
„Ştiu că este acolo sus”, a răbufnit Nash. „Probabil că ne urmăreşte chiar acum.” Nash s-a întors şi a oprit camera. „Mă asculţi, Adams, nemernicule? Există o a treia celulă acolo, amice, dar eu îi caut? Nuuuu! Sunt aici ca să mă asigur că toate formularele au fost completate în trei exemplare şi că nu am călcat în picioare drepturile vreunui terorist.”
O'Brien a tras mâna lui Nash în jos chiar în momentul în care uşile s-au deschis. L-a târât pe Nash afară din lift şi l-a scos în hol. „Ai vreo idee despre cum operează un tip ca Adams? Îşi construieşte cazul încet, pe o perioadă lungă de timp, iar episoadele de genul ăsta intră toate în dosarul lui. „ O'Brien l-a tras mai aproape şi i-a şoptit: „Şi, deşi înţeleg şi sunt de acord cu toate frustrările tale, îi dai omului tot ce-şi doreşte. El va duce chestia asta la acei funcţionari de pe Capitoliu şi la Departamentul de Justiţie şi te va face să arăţi ca un nebun turbat.”
„Ei bine, poate că sunt”, a spus Nash cu o privire nebună, cu ochii larg deschişi.
„Nu spune asta.”
Nash şi-a smuls braţul. O'Brien l-a urmat prin punctul de securitate şi a traversat holul până la uşa principală. Când au ieşit afară, Nash a spus: „Nu glumesc.”
„În legătură cu ce?”
„Uneori am impresia că înnebunesc.”
„Nu e adevărat.”
Chiar înainte de a ajunge în parcarea pentru vizitatori, Nash s-a învârtit şi a spus: „Atunci răspunde-mi la o întrebare. De ce parte este Adams?”.
„E de partea noastră.”
„Pe naiba. Poate că FBI-ul ar trebui să-l ancheteze. Poate că e pe statul de plată al Al-Qaeda. Te-ai gândit vreodată la asta?”
„Am terminat cu vorbitul despre el”, a spus O'Brien, evident exasperat. „Avem lucruri mai importante de care să ne facem griji.” O'Brien, cu părul cărunt, a arătat spre maşina lui Nash şi a spus: „Hai să facem o plimbare.”
Ambii bărbaţi s-au urcat pe scaunul din faţă al monovolumului Chrysler albastru al lui Nash. Nash a pornit vehiculul şi a pornit sistemul stereo. Postul de radio era reglat pe Elliot in the Morning pe DC101. Gazda a terminat de abuzat un invitat şi apoi a dat pe „Rockstar” de Nickelback.
În timp ce maşina dădea cu spatele, O'Brien a spus: „Te rog, spune-mi că ai scos din priză chestia asta”.
„Este în lucru.” Mai rămăsese un capăt nerezolvat, dar Nash nu a văzut nici un motiv să-l enerveze pe O'Brien pentru ceva ce niciunul dintre ei nu putea controla.
„Avarie?”
„Daune?” Nash s-a gândit o secundă la asta. „Suntem terminaţi. Eram pe punctul de a face câteva descoperiri. Acum zburăm pe nevăzute tocmai când totul indica ceva important.” A pus dubiţa în marşarier şi a spus: „Nici că se putea întâmpla într-un moment mai prost.”

Au virat la stânga la ieşirea din parcare şi au început să şerpuiască prin campus. Niciunul dintre ei nu a vorbit timp de câteva momente. Cu toate acestea, amândoi se gândeau la acelaşi lucru. În cele din urmă, O'Brien a întrebat: „Cine a avut o scurgere de informaţii?".
„Nu am fost eu sau cineva care lucrează pentru mine."
„Nu poţi fi sigur de asta."
„Sunt atât de sigur pe cât trebuie să fiu. Dacă ar trebui să pariez pe asta, aş spune că a fost cineva din biroul tău sau un alt clovn de la etajul şapte."
O'Brien a râs. „Eşti un dandy."
„Cum aşa?"
„Cred că te străduieşti să mă enervezi." S-a întins şi a dat muzica tare mai încet.
„Ei bine, nu prea simt prea multă dragoste şi susţinere din partea biroului tău astăzi."
„Ei bine... dacă nu ai vreo dovadă, nu da vina pe oamenii mei pentru că se destramă totul. Vei căpăta reputaţia de a fi unul dintre acei oameni de teren nevoiaşi care nu primesc niciodată suficient sprijin."
Nash a suspinat frustrat. „Nu întoarce asta împotriva mea. Am un grup unit şi îţi spun că niciunul dintre ei nu ne-ar trăda."
„Iar eu îţi spun să te mai uiţi o dată la ei, de sus până jos, şi trebuie să o faci imediat. Dacă se află toată amploarea acestei chestii, agenţia va dispărea în propriul fund."
În timp ce se învârteau prin partea din spate a masivului lot de angajaţi, Nash a spus: „Această operaţiune a salvat vieţi."
„Nu contează. FBI-ul ne va smulge boaşele. Le-am călcat pe teritoriul lor."
„FBI-ul nu a avut curajul să pună aceste moschei sub supraveghere, aşa că noi am făcut-o."
„Nu a fost vina FBI-ului. Departamentul de Justiţie a fost cel care le-a spus nu."
„Ei nu le-au spus nu. Le-au spus că Comitetul Judiciar s-ar speria."
„Deci, revenind la ideea mea... ei nu au avut curajul să facă asta, chiar dacă are sens, aşa că a trebuit să intervenim noi şi să o facem în locul lor, iar acum e vorba de fundurile noastre."
„Sunt o mulţime de oameni buni acolo care vor face tot ce le stă în putinţă pentru a ne proteja."
„Dar Mitch?"
„Ridley este acolo chiar acum încercând să rezolve lucrurile."
„Şi?"
„Ascultă, asta o să te enerveze şi mai tare, dar Irene spune că te vrea cât mai departe posibil de afacerea cu Mitch."
„De ce?"
„Din mai multe motive, dar cel mai important este că trebuie să te ocupi de cealaltă chestie şi trebuie să o faci astăzi. Nu ai timp să-ţi bagi nasul în această altă afacere."
Nash şi-a luat ochii de la drum. „Să-mi bag nasul în ea... Sunt băgat până peste cap în ea. Al-Haq vrea să încheie o înţelegere cu noi. L-am convins să vină aici. Trebuie să mă trimiteţi înapoi acolo ca să pot împinge chestia asta peste linia de poartă."
„Nu, şi nu am de gând să mă cert cu tine în legătură cu asta. Irene este de neclintit. Vrea să te îndepărtezi cât mai mult posibil de cealaltă chestie. Se va rezolva."
„De către cine?"
„Nu e treaba ta. Acum scoate-ţi asta din cap. Vrea să te duci să-l vezi pe Stan în această dimineaţă."
O'Brien se referea la Stan Hurley, un spion pensionat. Nash s-a gândit la bătrânul şi grosolanul agent şi la metodele sale neconvenţionale. „Chiar trebuie să o fac?"
„Mike, pune-te înapoi la Şcoala de aspiranţi la ofiţeri. Eu sunt detectivul tău. Uită-te aici la mine şi imaginează-ţi că port pălăria aia verde şi urâtă a lui Smokey Ursul şi că sunt pe cale să te muşc de cap dacă mai scoţi un cuvânt. Tu nu lucrezi pentru Microsoft. Acesta nu este un club de dezbateri. Se întâmplă ceva aici despre care ea nu-mi spune şi cu siguranţă nu-ţi va spune nici ţie, aşa că îţi dau un ordin şi mă aştept să îl execuţi. M-ai înţeles?"
Nash s-a uitat fix în faţă. „Da, domnule." Nu era atât de sigur, pe baza stării sale mentale actuale, că se putea descurca cu faimosul Hurley. „Unde este?"
„La spitalul naval Bethesda. L-am văzut ieri."

„E bine?” Nash a fost surprins.
„Este bine. I-a fost înlocuit şoldul când erai în Afganistan.” O'Brien şi-a verificat ceasul. „Te aşteaptă. Lasă-mă înapoi la uşa principală. Oh, şi încă ceva. Comisia de informaţii vrea pe cineva acolo la ora două. Te trimit pe tine.”
„Haide...”
O'Brien s-a uitat la el în lateral. „Ai terminat de făcut pipi şi de gemut, maiorule?”
Nash ştia că folosirea gradului său din Corpul Puşcaşilor Marini era menită să-i reamintească faptul că exista încă un lanţ de comandă. „Da.”
„Bine. Şi nu vă certaţi când ajungeţi în faţa comisiei. Ţine-ţi temperamentul sub control. Nu le da un motiv să te urască mai mult decât te urăsc deja.”

CAPITOLUL 26

TRIPLA FRONTIERĂ

OAMENII s-au mutat în poziţiile lor finale cu treizeci de minute înainte de începerea asaltului. Până atunci, dimineaţa decursese conform planului. Zgomotele din junglă le-au mascat mişcările. Păsările exotice cântau şi ciripeau, rozătoarele se furişau şi se zgâriau, iar o mulţime de lucruri care trăiau în copaci scoteau cele mai ciudate zgomote dintre toate. După mai bine de şase luni, Karim se obişnuise în cele din urmă. Poate că, până la urmă, îi va fi dor de acest loc. Ca la un semn, un ţânţar a aterizat pe încheietura lui expusă şi a început să scoată sânge. Nu, a decis Karim, nu-mi va fi dor de acest loc.
După micul dejun, care consta în batoane energizante şi câteva alune sărate, îi mai dăduse o şansă să se roage. Nimeni nu se plânsese de mâncare. Se obişnuiseră cu ea. Împachetaseră patru zile de raţii uşoare, în caz că ceva nu mergea bine. Totuşi, apa era lucrul cel mai important. Aveau apă din belşug şi tablete de purificare în caz că rămâneau fără. După micul dejun, au făcut o verificare a armelor, apoi Karim a petrecut un moment cu fiecare om, cerându-i să-şi recitească îndatoririle pentru raid. Toţi cei şapte ştiau ce se aştepta de la ei.
Şedinţa de planificare din noaptea precedentă fusese scurtă. La urma urmei, foloseau acelaşi plan pe care îl exersaseră deja cu câteva luni înainte. Era o variaţie a unei simple ambuscade în formă de L. Din punct de vedere tehnic, era un raid, din moment ce atacau o poziţie fixă, dar bărbaţii continuau să se refere la ea ca la o ambuscadă, iar Karim nu vedea niciun sens în a-i corecta. A fost destul de simplu, forţa de asalt formată din patru oameni asigurând focul direct, iar forţa de sprijin formată din trei oameni asigurând focul indirect. Singura abatere reală pe care a făcut-o a fost să îl poziţioneze pe Ahmed la trei sute de metri mai jos pe pistă şi puţin mai sus în pantă, astfel încât să poată oferi acoperire cu puşca sa lungă în cazul în care ar fi apărut ceva neaşteptat. Nu-i plăcea ideea de a se retrage, cel puţin nu aici, pentru că asta însemna eşec, iar dacă nu puteau executa acest plan simplu, poate că meritau să moară aici, în acest loc neospitalier.
În timp ce Karim se uita prin vizorul său Trijicon Reflex Sight, se întreba încă o dată dacă acesta va fi cu adevărat un test sau pur şi simplu un măcel. Dacă totul decurgea conform planului, ar fi fost cea de-a doua variantă, iar Karim nu vedea niciun motiv pentru care nu ar fi fost aşa. Era mult mai nervos în legătură cu cealaltă parte a planului său – cea care implica transportul lor. Era de departe cel mai mare risc pe care şi-l asuma. Avea să fie zeci de active care îl aşteptau să facă drumul spre Mexico City, iar el era pe cale nu doar să-i dezamăgească, ci nici măcar să nu le spună ce avea de gând să facă. Karim hotărâse că organizaţia fusese penetrată şi nu avea nici timpul, nici activele necesare pentru a afla unde. Alegerea era de fapt simplă. Pur şi simplu să se deconecteze de la întreaga organizaţie. Conducerea al-Qaeda ar fi trebuit să afle de isprăvile sale din ziar.
Cu carabina M-4 cu dungi de camuflaj la nivel, a privit prin vizor spre buncăr, la doar treizeci de metri distanţă. Avea un om în dreapta sa şi încă doi în stânga sa. Erau distanţaţi la cinci metri unul de celălalt; fiecare bărbat era întins pe burtă la marginea junglei. Cu toţii îşi aplicaseră vopsea neagră şi verde pe faţă

pentru asalt. Cu uniformele lor de camuflaj şi pălăriile lor flexibile, erau aproape imposibil de văzut, chiar şi în plină zi.
Buncărul era aproape identic cu cel în care trăiseră luni de zile. Era înălţată la un metru sau cam aşa ceva de la sol şi acoperită cu paravane pe laterale. Marea diferenţă era că aceşti oameni aveau cearşafuri de-a lungul perimetrului zonei de dormit, astfel încât să poată bloca soarele. Karim nu le-a permis niciodată oamenilor săi acest lux. Se trezeau când răsărea soarele şi dormeau când apunea. Aşa cum îşi imaginase Karim, era aproape nouă şi încă nimeni nu ieşise să facă vreo treabă.
Îşi închipuise că treaba asta se va termina în două feluri. Primul era că vor ciurui cu gloanţe buncărul în timp ce oamenii dormeau. Spera că nu se va ajunge la asta. Îşi petrecuse cea mai mare parte a unui an învăţându-i pe aceşti oameni să-şi aleagă cu grijă ţintele. Să-i pună să distrugă o clădire orbeşte era sub demnitatea lor. Se gândise să planteze o bombă sub structură, dar trebuia să pună în balanţă acest lucru cu dorinţa sa de a păstra liniştea. Nu că s-ar fi aşteptat ca cineva să dea peste ei sau să vină în ajutorul traficanţilor de droguri. Nu se aştepta, dar voia ca acest prim angajament să fie cât mai perfect posibil. Voia să nu dureze mai mult de douăzeci de secunde şi voia să fie complet tăcută.
Acesta era lucrul interesant despre arme. Pentru cei care nu experimentaseră niciodată lupta, zgomotul puternic al unei puşti făcea lucruri ciudate în corp. Timpul se oprea, frica acapara creierul, iar corpul rămânea blocat într-un moment de limpezime care era de obicei urmat de panică. Pentru cei care erau obişnuiţi cu zgomotul, însă, reacţia la împuşcături era instantanee. Găsiţi sursa şi ripostaţi la foc, iar soldaţii buni puteau face acest lucru în câteva secunde. Karim nu avea de gând să le ofere această şansă. Avea de gând să îi atragă afară. Avionul avea să survoleze o dată la ora nouă, survolând pista. Era încrezător că asta îi va trezi pe oameni din somn şi îi va atrage afară. Cu sau fără arme, nu conta. Atenţia lor va fi îndreptată spre cer. Nu vor observa niciodată cei patru bărbaţi ascunşi în dreapta lor sau pe ceilalţi trei din spatele lor.
Cu zece minute înainte de oră, Karim a auzit pe cineva agitându-se în interiorul buncărului. O clipă mai târziu apăru un bărbat. S-a împiedicat pe treptele de lemn şi s-a uşurat chiar acolo, lângă clădire. Când a terminat, s-a îndreptat spre fântână şi şi-a băgat capul sub robinet. După ce şi-a udat cea mai mare parte a feţei şi a părţii superioare a corpului cu apă rece, s-a împiedicat până la depozitul în aer liber unde îşi depozitau drogurile. A dispărut printre doi paleţi de cocaină bine împachetată şi a reapărut o clipă mai târziu, ştergându-şi praful alb de pe nas. S-a deplasat pe partea cealaltă a clădirii şi Karim l-a pierdut din vedere. La scurt timp după aceea, a auzit un zgomot de agitaţie. Era foarte mecanic. Dintr-o dată, s-a auzit o bubuitură puternică şi o coloană de fum întunecat a ţâşnit în aer. Apoi s-a auzit zgomotul inconfundabil al unui motor diesel care se tura. Era tractorul.
Gândurile lui Karim s-au întors cu spatele la seara precedentă. Fusese Ahmed – nu, nu, nu era corect, fusese Fazul cel care îl menţionase. Vorbeau despre cât de leneşi erau aceşti oameni şi despre faptul că era o raritate să vezi pe cineva ieşind din buncăr înainte de prânz. Fazul a spus că, într-o ocazie, văzuse un om care nivelase pista cu tractorul cu mult înainte de prânz. Conversaţia s-a mutat rapid într-o altă direcţie. Karim era acum lovit de imaginea oribilă a avionului care se întorcea pentru că tractorul bloca pista.
Angrenajele au măcinat împreună şi un ambreiaj urlător a spulberat aerul calm al dimineţii. Toată această gălăgie avea să-i trezească, fără îndoială, pe ceilalţi. Karim se gândi la ei ieşind din buncăr, unul câte unul, împrăştiindu-se în jurul complexului. Nu putea permite asta. Trebuia să-i ţină împreună. Dacă se împrăştiau, lucrurile ar fi devenit foarte complicate.
Tractorul a intrat în vizor. Karim şi-a mutat puşca spre dreapta şi a pus punctul roşu al vizorului pe capul bărbatului. Se afla la aproximativ optzeci de metri distanţă. Karim avea şansa de a trage. Ştia că nimeni altcineva nu o va face decât dacă el le va ordona să o facă. Fusese precis în privinţa asta: „Nimeni nu trage până nu dau eu ordinul”.
Tamponul moale al degetului arătător drept al lui Karim s-a mutat pe curba trăgaciului. A început să mărească presiunea şi apoi s-a gândit la o soluţie mai bună. Fiecare bărbat purta o cască de ascultare care era conectată la un radio digital. Înainte de a pleca în această dimineaţă, cu toţii le puseseră în modul de transmisie şi verificaseră să se asigure că funcţionează. „Ahmed”, a şoptit Karim în căştile subţiri.
„Îl văd.”

„Ai o imagine?”
„Da.”
„Când ajunge pe pistă, înainte de a face virajul, împuşcă-l în cap.”
„Da, domnule.”
Karim nu-şi făcea nicio iluzie că bărbatul ar fi ţinut piciorul pe acceleraţie după ce a fost lovit. Nu o va face. Pistolul Heckler & Koch PSG-1 cu amortizor ar fi tras cu cartuşul NATO de 7,62x51 mm şi probabil că l-ar fi despărţit pe bărbat de tractor într-un mod foarte violent. Karim spera ca impulsul tractorului să ducă vehiculul până pe cealaltă parte a pistei. Dacă nu, ar fi trebuit să îl mute ei înşişi.
În timp ce Karim urmărea tractorul prin vizor, a fost surprins de zgomotul puternic al unei uşi de protecţie care se trântea. Fără să vrea să mişte puşca, şi-a ridicat încet capul din spatele vizorului şi a scanat spre stânga. Acolo, în picioare la baza treptelor, se afla un al doilea bărbat care nu purta decât o pereche de chiloţi albi murdari. Era cu faţa spre Karim, cu chiloţii traşi în jos, cu ochii închişi, ţinându-şi scula în mână, uşurându-se. Ochii i s-au deschis brusc şi, pentru o clipă, a părut să se holbeze direct la poziţia lui Karim. Apoi capul i s-a întors brusc şi s-a aplecat spre cer.
Lui Karim i-a luat o secundă să realizeze că omul trebuie să se uite la un avion care se apropia. Înconjurat de tufişurile dese, Karim nu auzise încă avionul, dar ştia că acesta trebuie să fie ceea ce privea bărbatul. Bărbatul a început să latre ordine în spaniolă şi a fugit înapoi în buncăr înainte ca Karim să poată lua o decizie. O clipă mai târziu, bărbatul a reapărut, de data aceasta într-o pereche de blugi, cu o puşcă într-o mână şi un tricou în cealaltă.
Bărbatul a făcut o duzină de paşi lungi spre depozit şi apoi s-a oprit. Karim putea auzi acum avionul. Bazându-se pe cât de tare suna, a presupus că se apropia de capătul îndepărtat al pistei. Lui Karim nu-i plăcea faptul că bărbatul se îndepărta de buncăr, dar situaţia era încă gestionabilă. Apoi, pe neaşteptate, bărbatul şi-a ridicat puşca şi a ţintit-o pe lungimea pistei. În acelaşi moment, uşa de la paravan s-a trântit din nou. Karim nu s-a obosit să vadă cine sau câţi bărbaţi tocmai ieşiseră din buncăr. Gândul că bărbatul ar fi tras asupra avionului i-a forţat mâna.
Karim a manevrat punctul roşu pe capul bărbatului şi a ţinut ambii ochi deschişi. Nu a aşteptat ca bărbatul să tragă cu arma. Ştia că asta i-ar fi determinat pe ceilalţi să îşi ia propriile puşti şi să iasă în fugă, posibil mai alerţi şi mai pregătiţi să tragă. Chestia asta se desfăşurase atât de departe cât era dispus să o lase să meargă. Era timpul să renunţe la planul perfect şi să treacă la ucidere.
Karim era un bun trăgător, unul dintre acei tipi care nu trebuiau să se gândească prea mult la asta. Tehnologia îl ajuta, desigur. Din ce în ce mai mult era ca un joc video. Puneai punctul roşu pe persoană şi apăsai pe trăgaci. Niciodată să nu-l tragi, întotdeauna să apeşi. Nu o face mai dificilă decât trebuie. A plasat punctul direct în centrul cefei ţintei şi a apăsat uşor şi uniform pe trăgaci. Glonţul de .233 a scuipat din capătul amortizorului. Arma a sărit un centimetru şi apoi vizorul mare şi pătrat a revenit la nivel, exact la timp pentru a vedea un nor de ceaţă roz ieşind din capul bărbatului.
„Foc”, a spus Karim, în timp ce-şi muta puşca înapoi spre buncăr. În momentul în care îşi punea următoarea ţintă în vizor, bărbatul a căzut. În acelaşi timp, avionul a ţipat la mică înălţime deasupra capului. Cu ambii ochi deschişi, Karim a văzut că mai erau încă doi bărbaţi, dar până să ajungă la unul dintre ei, amândoi fuseseră eliminaţi. După socotelile sale, cinci oameni erau afară şi mai rămăseseră doi înăuntru. Conform planului, bărbaţii au trecut la arme automate şi au început să tragă gloanţe în buncăr. Karim şi-a consumat primul încărcător cu 30 de cartuşe şi s-a dus să reîncarce. Atunci a observat pe cineva ţipând din interiorul buncărului.
Fără ezitare, Karim a încărcat un nou cartuş şi s-a ridicat în picioare pentru a putea trage la nivelul podelei buncărei. Ceilalţi şapte bărbaţi au făcut la fel. Au mărşăluit din junglă, apropiindu-se din două părţi până când au ajuns la nu mai mult de zece metri de structură. Karim a mai ars încă un încărcător şi s-a oprit să se uite la oamenii săi. Trăgeau cu focul, îşi măturau puştile înainte şi înapoi, având grijă de zonele care le fuseseră atribuite. Era mândru de disciplina lor. Două linii de încăierare perfecte care făceau exact ceea ce le spusese el. Poate că adversarul era slab, dar oamenii lui se comportaseră exact aşa cum li se spusese. Se simţea foarte mândru de cât de departe ajunseseră şi şi-a permis pentru o scurtă clipă să se gândească la statutul de legendă pe care îl va obţine după ce va lovi în inima Americii.

CAPITOLUL 27

SPITALUL NAVAL BETHESDA

NASH a prins sfârşitul orei de vârf în timp ce traversa podul Chain Bridge. Little Falls, la nord, nu era atât de mică. Ploile abundente de primăvară făcuseră ca Potomacul să fie mai umflat decât îl văzuse de ani de zile. Cu toate lucrurile care nu erau în regulă în Washington, priveliştea nu era unul dintre ele. Nash a coborât geamul şi a ascultat vuietul râurilor. Durerea de cap i s-a mai atenuat puţin. Când a ajuns pe malul îndepărtat, gândurile lui s-au îndreptat spre Stan Hurley. Omul era tot ceea ce întruchipa vechea CIA. Un străin ar putea considera ciudat faptul că Hurley, la şaptezeci şi opt de ani şi retras oficial de la Langley de aproape treizeci de ani, se afla în mintea directorului CIA în această dimineaţă înnebunită de presă.

Pentru cei care îl cunoşteau pe Hurley, însă, era mult mai puţin surprinzător faptul că Kennedy îi ordonase lui Nash să meargă să-l vadă pe bătrân. În lumea afacerilor, există un cadru de top al avocaţilor la care apelează oamenii cu putere mare atunci când au probleme. Aceşti avocaţi sunt experţi în manipularea sistemului şi lucrează în spatele scenei pentru a face ca problemele clienţilor lor să dispară pur şi simplu. În lumea insulară a spionajului, Stan Hurley a fost un astfel de om. Curajos, îndrăzneţ şi, deşi nu s-ar fi ştiut niciodată după înfăţişarea sa, fabulos de bogat. Spre deosebire de acei avocaţi de mare putere, Hurley era însă la fel de dur ca un luptător de stradă din partea de sud a Philadelphiei.

Era un om care putea, cu o simplă expresie, să-ţi trimită un fior pe şira spinării sau să-ţi aducă o lacrimă în ochi. Nu mai era nimeni altcineva ca el. Nash a presupus că Rapp era cel mai apropiat de el, dar Rapp era mai mult o forţă de talent şi determinare pură. Hurley era tot ce-i dicta situaţia. Era un magician, un entertainer, un filozof, un asasin şi un om cu pasiuni care uneori puteau părea insaţiabile. A fost, fără îndoială, cea mai colorată persoană pe care Nash a întâlnit-o vreodată. Cumva, găsea întotdeauna o modalitate de a scoate la iveală în tine lucrurile pe care voiai cel mai puţin să le discuţi. Acesta era atât darul, cât şi blestemul lui. Te forţa să te confrunţi cu problemele tale.

În timp ce Nash îşi croia drum prin District spre Maryland, s-a întrebat ce anume simţea Kennedy că Hurley ar putea face pentru a-i rezolva criza. Ori ştia ceva care l-ar putea ajuta, ori avea o idee care, mai mult ca sigur, l-ar fi ţinut treaz noaptea. Acesta era un alt lucru la Hurley. Era de modă veche şi nu se dădea în lături de la a folosi cele mai năstruşnice tactici pentru a-şi câştiga bătăliile.

Hurley îl făcea nervos şi lui Nash nu-i era teamă să recunoască asta. Nu era vorba de faptul că nu-l plăcea pe om. Îl plăcea cu desăvârşire. Soţia lui îl adora, copiii lui se bucurau de el, iar Nash însuşi nu se putea abţine să nu venereze unele dintre realizările omului în lumea spionajului. Dar cei doi bărbaţi aleseseră căi semnificativ diferite în viaţă. Lui Nash nu-i plăcea faptul că, cu tot ce se întâmpla în dimineaţa asta, Kennedy voia ca el să se întâlnească cu Hurley. Hurley era frâna de urgenţă. Mânerul de ejecţie. Tipul la care mergeau atunci când opţiunile erau puţine şi problema era mare.

S-ar putea ca Kennedy să-şi piardă curajul sau, mai exact, calmul. Nu se putea nega faptul că se schimbase de la atacul asupra convoiului ei în Irak din toamna precedentă. Fusese o şefă extrem de inteligentă şi capabilă care, în circumstanţele potrivite, putea să schiţeze un zâmbet, dar în niciun caz nu ar fi manifestat furie. Răbdarea ei, mai mult decât orice altceva, îl uimise. Era înconjurată de agenţi de teren pasionaţi, ca el, O'Brien, Ridley şi Rapp. Cowboy cărora nu le era teamă să spună ceea ce gândeau într-un mod foarte energic şi uneori necizelat. Chiar şi cu toate orgoliile şi mădularele mari care îşi spuneau părerea, ea îşi păstra calmul.

Lucrurile se schimbaseră însă de la răpire. Era mult mai înclinată să-şi facă cunoscută nemulţumirea, iar răbdarea ei caracteristică dispăruse aproape complet. Lucrul care o îngrijora cel mai mult pe Nash era noul ei comportament agresiv. De ani de zile, Nash şi Rapp făcuseră presiuni pentru operaţiuni mai îndrăzneţe. Kennedy a fost cea care le-a contestat fiecare idee şi le-a disecat fiecare mişcare. Ea le asculta cu răbdare schemele lor adesea trăznite, apoi le spulbera metodic planurile şi le expunea multitudinea de capcane. Reacţia ei constantă îi făcea mai ageri, iar planurile lor mai bune. Cele care au fost cu adevărat

naşpa nu au pornit niciodată, datorită capacităţii lui Kennedy de a extrapola – de a privi lucrurile din toate unghiurile imaginabile şi de a le proiecta până la capăt.
Acele zile păreau să fi dispărut. Ea nu le mai provoca. Nash se temea că războiul devenise personal pentru ea şi, în zelul ei de a duce lupta la inamic, lua decizii neglijente. Lucrurile erau dezechilibrate, iar Nash nu putea să scape de sentimentul că o gorilă de două sute de kilograme era pe cale să sară peste el. Văzuse mult prea mulţi bărbaţi şi femei de valoare prinşi în focul încrucişat politic neîncetat al Washingtonului. Vieţi reale şi securitatea naţională erau distruse pentru câştiguri politice şi personale, şi nu era niciodată frumos.
Nash s-a oprit la poarta principală a Centrului medical naval naţional şi şi-a arătat insigna guvernamentală. Paznicul a semnat pentru el şi i-a făcut semn să treacă. După ce a parcat în parcarea pentru vizitatori, Nash a început ceea ce s-a dovedit a fi o căutare de douăzeci de minute a unui bărbat de şaptezeci şi opt de ani care se presupunea că era imobilizat după operaţie. În cele din urmă, Nash l-a găsit aşezat într-un scaun cu rotile sub un copac umbrit, cu o asistentă bine hrănită care îl linguşea.
Prima observaţie a lui Nash a fost că cei doi păreau un pic prea confortabili. În timp ce se apropia, l-a văzut pe Hurley întinzându-se şi punându-şi mâna pe coapsa amplă a asistentei. Asistenta i-a îndepărtat mâna cu o palmă jucăuşă şi a început să chicotească.
Oricine altcineva, Nash ar fi putut fi surprins sau ar fi crezut că citea mai mult decât era înţelept, dar nu şi cu Hurley. Omul era un vânător de păsărici legendar. Iubea femeile şi îi plăcea să le urmărească. La opt metri distanţă, Nash s-a oprit şi şi-a curăţat gâtul. „Sper că nu întrerup ceva."
D.C. avea mii de ofiţeri federali de aplicare a legii, care lucrau pentru toată lumea, de la FBI la Serviciul Poştal al SUA. Mulţi dintre ei se încadrau într-o descriere destul de elementară. Păr scurt, constituţie atletică, costum închis la culoare, de tip cutie, şi umflături pe fiecare şold – unul de la telefoanele mobile şi celălalt de la o armă de mână emisă de guvern. Mike Nash se potrivea perfect.
Nash a privit-o pe asistentă cum roşeşte şi a spus: „Domnişoară, ştiţi că vă asociaţi cu un infractor cunoscut?".
Hurley a izbucnit în râs. „Beatrice, dragă, nu asculta nimic din ce are de spus acest cretin. Din ceea ce am citit în ziarul de astăzi, nu eu sunt cel care trebuie să-şi facă griji că va ajunge la închisoare. Acum, dragă, de ce nu te duci să mă laşi câteva minute singur cu prietenul meu? Dar nu te îndepărta, vreau să te pot supraveghea. Nu vreau să flirtezi cu alţi pacienţi."
„Oh..." L-a plesnit peste piciorul lui bun. „Eşti pur şi simplu oribil". Asistenta s-a ridicat şi s-a retras pe cărare.
„Aşteaptă să mă bagi în pat", a spus Hurley în sinea lui. „Atunci vei vedea că sunt de-a dreptul urât".
Asistenta s-a uitat înapoi peste umăr şi a întrebat: „Aţi spus ceva?".
„Nu, dragă. Doar admiram figura ta superbă."
Nash şi-a descheiat jacheta şi s-a uitat la fundul în formă de pară al asistentei. Trebuia să cântărească la fel de mult ca Hurley, dacă nu chiar mai mult. „Eşti de necrezut."
„Foloseşte-o sau pierde-o, amice."
„Da, sigur." Nash s-a aşezat pe bancă. Umerii i s-au lăsat în jos.
Hurley l-a privit cu ochii cuiva care şi-a petrecut o viaţă întreagă studiind oamenii. „Totul e în regulă cu Maggie şi cu copiii?".
La naiba, s-a gândit Nash în sinea lui. Şi iată că începe. Îi era teamă să se uite în ochii bătrânului spion. Erau momente ca acum când ar fi jurat că omul îi citea gândurile. „Sigur... totul e minunat. Le place faptul că m-au văzut în total vreo opt ore în ultimele două săptămâni."
Hurley a luat un telefon mobil din buzunarul halatului şi a apăsat câteva butoane. Aparatul era dotat cu măsuri anti-interceptare pentru a frustra pe oricine ar fi încercat să le asculte conversaţia. „Ce se întâmplă?"
„Ştii cum e. Zbor peste tot, iar când nu zbor şi ar trebui să fiu cu ei sună nenorocitul de telefon."
„Nu e uşor. Am dat peste cap trei căsnicii. Doi copii vorbesc cu mine... trei nu vorbesc."
„Şi apoi mai sunt toate cele despre care nu ştii."
Hurley a dat din cap. „Şi mai sunt şi acelea. La naiba, pun pariu că mai am încă o jumătate de duzină care umblă pe aici."

„Cel puţin.”
„Cine ştie?” Hurley avea o privire îndepărtată în ochii lui albastre limpezi. „Doamne, m-am distrat foarte mult. Ăsta e un lucru de care nu mă pot plânge niciodată. Pun pariu că am pus în sac mai multe funduri decât orice spion din istoria ţării.”
„Pun pariu că orice ţară. Mă mir că nu ţi-a căzut scula.”
„Apropo de ciocuri... e totul în regulă între aşternuturi?”
Întrebarea l-a luat pe Nash atât de prins cu garda jos încât nu a putut să o ia ca pe un nimic. Creierul lui a luat-o razna în mai multe direcţii, întrebându-se în succesiune rapidă: cum putea Hurley să ştie, dacă a fost o presupunere norocoasă, dacă Maggie a vorbit sau dacă casa lui era plină de microfoane? Meseria lui era mai propice crizelor de paranoia decât poate orice altă ocupaţie din lume, iar acum îi făcuse creierul să îngheţe o jumătate de secundă prea mult. Suficient de mult pentru ca Hurley să observe.
„Puştiule”, a spus bătrânul spion cu o voce tristă, „odată ce nu vă mai culcaţi unul cu celălalt, sunteţi terminaţi.”
„Bine, Yogi.”
Hurley s-a dat mai în faţă, ignorând referinţa la marele prinzător al lui Yankees şi la toate zicerile lui cu susul în jos. „Puştiule”, a spus el, „dă-ţi jos ochelarii ăia”.
„De ce?”
„Pentru că vreau să te privesc în ochi.”
Nash şi-a dat jos ochelarii cu reticenţă.
„Ai pe umeri greutatea acestei ţări nenorocite şi nerecunoscătoare. Ştiu pentru că am fost acolo”.
„Eşti încă acolo.”
„Nu mai sunt. La naiba, nu am fost niciodată atât de adânc ca tine. Pe vremuri, puteam conta pe oricare dintre cele câteva zeci de senatori şi vreo cincizeci de congresmeni care să sprijine ceea ce făceam. Şi prin sprijin mă refer la mult mai mult decât la bani. Ei au înţeles că trebuia să operăm în umbră. Că urma să ne murdărim mâinile şi că, ocazional, ni se va întâmpla să ne explodeze rahatul în faţă. Această nouă generaţie...” Hurley a clătinat din cap. „Nu valorează nimic.”
„N-o să obţii un argument de la mine.”
„Rahatul ăsta se agravează. Totul este aruncat în oală, fie că vrei sau nu să fie acolo. E micul tău gulaş personal. S-ar putea să nu crezi că un lucru îl va afecta pe altul, dar ascultă-mă când îţi spun că o face.”
„Da... ştiu.”
„Deci spune-mi”, a spus Hurley cu o îngrijorare sinceră, „ce e în neregulă cu tine şi cu Maggie?”.
„Nu am venit aici ca să vorbesc despre căsnicia mea.”
„Ştiu că nu ai venit, dar acum eşti unul dintre aruncătorii mei titulari şi am nevoie să-ţi pui mintea la contribuţie.”
„Braţul meu se simte grozav.”
„Pe naiba. Am vorbit cu Irene înainte să ajungi aici.”
„Şi?”
„Mi-a spus că ţi-ai pierdut cumpătul în faţa lui Glen Adams.”
„Mare lucru.”
„Mi-a spus că Adams a depus deja o plângere oficială în care susţine că l-ai agresat fizic.”
„Tot ce am făcut a fost să-l apuc de braţ.”
„Trebuie să te comporţi ca un profesionist. Mai ales în preajma unor clovni ca Adams.”
Nash s-a uitat peste peluză şi a dat din cap. „Mesaj primit. Ce altceva?”
„Am sunat-o pe Maggie.”
„Ai sunat-o pe soţia mea?” a spus Nash cu o voce şocată.
„Da. Am auzit zvonuri că nu ai fost tu însuţi în ultima vreme, aşa că am sunat-o. E îngrijorată pentru tine.”
„Întotdeauna este îngrijorată pentru mine. Cine n-ar fi?”
„Ascultă-mă”, a spus Hurley cu o intensitate muşcătoare. „Avem multe în pregătire acum, iar tu ai o tonă de rahaturi de care trebuie să te ocupi, aşa că am să trec peste toate prostiile şi am să pun cărţile pe masă. Ştiu că ai avut ceva dificultăţi în a ridica bătrânul catarg în ultima vreme...”

Nash nu a mai auzit niciun cuvânt. Se simţea de parcă tocmai fusese aruncat într-o groapă adâncă şi întunecată. Iadul lui personal aici pe pământ. Această conversaţie era în afara limitelor în atât de multe feluri, încât tot ce a reuşit să spună a fost „Nu vom vorbi despre viaţa mea personală”. Nash a început să se ridice în picioare, dar înainte de a ajunge departe, Hurley a întins mâna şi, cu o forţă surprinzătoare, l-a tras înapoi la pământ.
„Ba da, aşa vom face, şi, aşa să-mi ajute Dumnezeu, dacă mai ridici măcar o dată vocea la Maggie, o să te bat măr. Trebuie să-ţi pui mintea la contribuţie şi asta înseamnă că trebuie să faci dragoste cu soţia ta şi trebuie să o faci repede, băiete. Eşti un as. Ştii cu cât este plătit un as în liga mare? Cei buni câştigă 20 de milioane pe an. Cum crezi că s-ar descurca tipii ăştia dacă ar urca pe movilă şi ar şti că nu li se scoală? Ar fi fost înfrânţi. Încrederea lor ar fi distrusă.”
„Stan, nu prea văd ce...”
„Ţine-ţi gura închisă pentru un minut, junior. Slujba asta îţi dă destul de mult peste cap. Dacă mai pui ceva de genul ăsta peste toate celelalte, poţi deveni foarte repede o povară.”
„Sunt bine. A fost o chestie de o singură dată.”
„Atunci explică-mi cum de ai lăsat un costum fără valoare ca Glen Adams să te enerveze în dimineaţa asta, pentru că nu ăsta este Mike Nash pe care îl cunosc eu. Mike Nash pe care îl ştiu eu nu şi-ar pierde niciodată controlul în felul ăsta.”
Oricât de mult ar fi urât Nash să audă asta, ştia că Hurley era un pic prea aproape de adevăr. Cu mai multă atitudine decât era înţelept, a întrebat: „Deci ce vrei să spui?”.
„Vreau să spun, prostule, că în timp ce tu îţi faci de cap cu scula ta, Roma arde. Asta e problema cu toată ţara asta. Prosperitatea imensă nenorocită. Nimeni nu mai are probleme reale. Nouăzeci la sută din nenorociţii de politicieni din oraşul ăsta fie cred că nu există un război împotriva terorismului, fie că dacă am fi drăguţi cu fanaticii ăştia ne vor lăsa în pace. Ei bine, asta nu se va întâmpla. Hunii se învârt în cerc, iar noi stăm şi ne certăm despre drepturile homosexualilor, rugăciuni, arme, încălzire globală şi tot felul de prostii. Idioţii ăştia se vor trezi în cele din urmă la ameninţare, dar până atunci s-ar putea să fie prea târziu.” Hurley s-a uitat peste ambii umeri pentru a se asigura că nu era nimeni în apropiere, apoi a spus: „Trebuie să te culci cu cineva, băiete, şi apoi trebuie să afli cine naiba îi divulgă operaţiunile tale acestui nenorocit de reporter de la Post şi trebuie să-i tragi un glonţ în cap.”
„Haide, Stan. Nu poţi vorbi serios.”
„Despre ce parte?”
„O să am grijă de viaţa mea amoroasă, bine? Hai s-o luăm pe asta de pe masă.”
Hurley şi-a trecut o mână peste faţa încremenită şi a spus: „Puştiule, dacă cineva de la Langley scurge rahaturi către reporteri, este un trădător, iar trădătorii în afacerea noastră sunt scoşi în spate şi împuşcaţi. Cel puţin aşa se făcea până când s-au implicat toţi aceşti fătălăi PC şi toată lumea şi-a pierdut curajul.”
„Vrei să ucid un coleg angajat al CIA?” a întrebat Nash aproape neîncrezător.
„Ai mai omorât o mulţime de oameni înainte. Nu-mi spune că ţi-ai pierdut curajul.”
„Nu am ucis niciodată un coleg american.”
„Ei bine, nu te gândi la el ca la un american. Gândeşte-te la ei ca la un trădător care expune o operaţiune de informaţii care a făcut mai mult pentru a proteja această ţară decât orice altceva am făcut pe aici în ultimii douăzeci de ani. Şi acum avem confirmarea că o a treia celulă este acolo. Ce naiba vrei să mai aştepţi? Vrei ca o şcoală primară plină de copii să fie luată ostatică şi măcelărită? Vrei să vezi un nenorocit de nor de ciuperci deasupra Capitoliului?”
„Nu.” Nash a clătinat din cap. Acestea erau coşmarurile cu care trăise de la 11 septembrie.
„Atunci pune-ţi mintea la contribuţie şi du-te acolo şi prinde-i pe nenorociţii ăştia înainte ca ei să ne prindă pe noi.”

CAPITOLUL 28

BAZA AERIANĂ BAGRAM, AFGANISTAN

LELAND mergea prin rândul de la popotă, glisându-şi tava pe măsură ce înainta. Deoarece nu-şi putea folosi braţul drept, a ales pastele Alfredo în locul cărnii, care era greu de tăiat chiar şi cu două mâini bune şi un cuţit ascuţit. A sărit peste barul de salate, a luat o bucată de plăcintă cu afine, iar apoi a venit partea cea mai grea dintre toate. S-a întors şi a privit spre uriaşa sală de mese. Partea asta nu era niciodată amuzantă, încercând să găsească un loc liber, de preferinţă lângă cineva pe care chiar îl plăcea.
Locul era abia o treime plin. Leland s-a uitat în jur după o faţă cunoscută, dar nu a găsit niciuna. De obicei, era de serviciu la ora asta, dar Garrison îi dăduse seara liberă. Neavând chef să facă conversaţie, a ales o masă liberă, şi-a aşezat tava şi s-a îndreptat spre staţia de băuturi. A luat un pahar şi l-a umplut cu gheaţă şi apoi cu Diet Coke. Întors la masă, s-a aşezat şi a luat o înghiţitură. S-a gândit la comandantul său şi la sfatul pe care i-l dăduse – să aştepte patruzeci şi opt de ore înainte de a-şi scrie raportul oficial. Leland a fost tentat să treacă peste Garrison doar din acest punct de vedere, dar nu ştia în cine să aibă încredere. Toată treaba era greşită din atâtea puncte de vedere, încât îl durea capul numai gândindu-se la toate compromisurile pe care i se cerea să le facă. Şi apoi, ca să înrăutăţească lucrurile, Garrison ceruse să vorbească singur cu el. Neoficial. De la absolvent de academie la absolvent de academie. Cuvintele îl usturau mai mult decât brutalitatea pe care o suferise din partea fascistului de la CIA. Garrison i-a spus că avea reputaţia de a fi dificil. Şi nu era doar aprecierea lui; şi comandantul anterior era de aceeaşi părere. Fusese deja refuzat o dată pentru promovarea la gradul de maior. Garrison i-a explicat că totul se reducea la faptul că nu era plăcut nici de ofiţerii săi superiori, nici de cei pe care îi comanda.
Garrison i-a spus foarte ferm că, dacă voia să se ridice vreodată la înălţimea abilităţilor sale şi să devină ofiţer de pavilion, va trebui să înceteze să mai fie un nemernic atât de inflexibil. Ce îndrăzneală, s-a gândit Leland, să transforme asta într-un concurs de popularitate. Era împotriva a tot ceea ce fusese învăţat. Aici nu era vorba de liceu. Promovările nu se bazau pe popularitate. Erau în război, iar în timpul luptei era vorba de rezultate. Talent şi rezultate. Cine putea face lucrurile, iar Leland le făcea.
Existau câţiva băieţi din ROTC de aceeaşi vârstă cu el care primiseră avansul. Leland a luat-o personal şi a considerat că comandantul său nu-l plăcea, şi iată-l din nou cu un alt comandant care nu-l plăcea.
Leland şi-a înfipt furculiţa în tăiţeii cremoşi şi a găsit o bucată de pui. A încercat să răsucească furculiţa, dar nu a reuşit. Era stânjenit din cauza lipsei sale de dexteritate şi s-a uitat în jur pentru a se asigura că nimeni nu-l privea. Satisfăcut că era în siguranţă, s-a aplecat înainte şi a băgat o furculiţă în gură. Simţea o pată de sos cremos de brânză pe bărbie şi a luat un şerveţel. În timp ce-şi ştergea bărbia, s-a gândit la CO-ul său anterior. Omul nu fusese absolvent de academie, aşa că faptul că nu-l plăcea pe Leland era de înţeles. Leland avusese întotdeauna impresia că în rândurile ofiţerilor exista o animozitate puternică între cei care îşi deprinseseră abilităţile la instituţii mai puţin importante. Garrison, însă, era absolvent de academie. Era unul dintre acei ofiţeri care se dădeau peste cap pentru a nu da dovadă de favoritism? Leland nu era sigur, dar se gândea că era mai mult decât probabil să fie aşa. Oricum ar fi fost, omul nu se ridica la standardele şi idealurile unui ofiţer comandant.
Întreaga situaţie era atât de complet greşită, încât Leland se simţea aproape fără trup. Îi pulsa încheietura mâinii, îl durea ochiul, dar cel mai rău dintre toate, onoarea îi fusese agresată. Să încalci regulile era una, dar asta era mult mai rău. Aceşti oameni rupeau, încălcau şi distrugeau chiar regulile care constituiau coloana vertebrală a Forţelor Aeriene ale Statelor Unite. Leland nu se simţise niciodată atât de izolat, nici măcar în timpul hărţuielilor oribile pe care le suferise la academie în primul an de facultate. Nimic din toate acestea nu era corect. Făcuse totul ca la carte. Îşi merita promovarea la gradul de maior, dar nu voia să fie aşa. Voia ca talentul şi efortul său să fie recunoscute. Îşi spunea că, la un nivel mult mai profund, altruist, îşi dorea dreptate. Oferta oricărei detaşări şi faptul că ar fi putut ajunge mai repede colonel nu era altceva decât o mită. Oare chiar îl considerau atât de lipsit de principii?
Leland nu era suficient de atent la mâncare şi a sfârşit prin a vărsa cea mai mare parte a unei furculiţe în faţa uniformei. A înjurat în sinea lui şi a pus furculiţa jos. În timp ce se ducea să-şi şteargă uniforma, a auzit râsete de la o masă din apropiere. Şi-a ridicat privirea şi a văzut un maior şi două asistente râzând de el. Îl cunoştea suficient de bine pe maior pentru a-l dispreţui. Numele lui era Cliff Collins. Era absolvent al programului ROTC al Forţelor Aeriene de la Universitatea din Dakota de Nord. Era atletic, chipeş, spiritual şi mult prea plin de sine. De fapt, el era cam ceea ce nu era în regulă cu comisiile de promovare. În opinia lui Leland, omul era dovada că era mai mult vorba de a fi popular decât de a avea talent.

Stresul din ultimele zile îi uzase răbdarea. S-a uitat fix la Collins şi a spus: „Ţi se pare amuzant, domnule maior?”.
„Îmi pare rău, căpitane”, a spus Collins cu un zâmbet nesincer.
„Nu pari foarte rău, maiorule”. Leland a fixat o privire de laser asupra bărbatului.
Collins şi-a schimbat şi el expresia, zâmbetul jovial dispărând.
„Mă bucur că găseşti umor în durerea altui om”, a adăugat Leland.
Collins a dat din cap. A părut să ezite o secundă, apoi a spus: „Da... ei bine, nu i s-ar fi putut întâmpla unui tip mai drăguţ. Poftă bună la restul mesei, căpitane. Doamnelor, să mergem să vedem filmul.”
Collins şi cele două femei s-au ridicat şi au plecat.
Leland le-a privit în tăcere cum plecau, cu măruntaiele răscolindu-i-se încet, iar stomacul i se răsucea din ce în ce mai tare. Ce voia să spună cu asta? Collins ştia ce s-a întâmplat şi, dacă da, câţi alţii ştiau? Leland a simţit cum faţa i se înroşeşte de furie. Bazele militare erau la fel de pline de bârfe ca un liceu american. Gândul că alţii şopteau despre asta pe la spatele lui îl făcea să-i vină să vomite. Erau cu toţii atât de indisciplinaţi. Leland s-a gândit la ceva ce-i fusese dat la academie. Era un ghid la care se întorcea din când în când, pentru a-l ajuta să-şi amintească cine era şi ce însemna totul.
A lăsat tava pe masă şi s-a îndreptat direct spre camera lui. Se afla aproape de fundul dulapului său de picioare şi, după câteva minute, a găsit-o în siguranţă ascunsă în paginile Bibliei sale King James. Leland s-a uitat în jos la cărticica albastră şi a citit cuvintele cu voce tare. „Valorile fundamentale ale Forţelor Aeriene ale Statelor Unite ale Americii. Integritatea pe primul loc. Serviciul înainte de sine. Excelenţă în tot ceea ce facem.” Cuvintele încă mai aveau greutate după atâţia ani. În orice caz, ele însemnau mai mult pentru el astăzi decât atunci când le citise pentru prima dată ca cadet, cu mai bine de zece ani în urmă. De ce nu le înţelegea generalul Garrison importanţa lor? Leland a continuat să parcurgă broşura care îi fusese dată la academie. A găsit citatul pe care îl căuta pe a doua pagină.
Scria:

În 1965 eram infirm şi eram singur (într-o închisoare nord-vietnameză). Mi-am dat seama că ei aveau toată puterea. Nu vedeam cum aş putea ieşi vreodată cu onoarea şi respectul de sine. Singurul lucru pe care am ajuns să îl realizez a fost că dacă nu îţi pierzi integritatea nu poţi fi avut şi nu poţi fi rănit. Compromisurile se înmulţesc şi se acumulează atunci când lucrezi împotriva unui şantajist sau manipulator priceput. Nu poţi fi păcălit dacă nu iei prima scurtătură, de „a-i întâlni la jumătatea drumului”, cum se spune, sau dacă nu cauţi acea înţelegere tacită, sau dacă nu faci primul compromis.
- Amiralul James B. Stockdale

Leland şi-a trecut degetele peste cuvinte şi le-a recitat din nou, de data aceasta cu lacrimi în ochi. Când a terminat, şi-a spus că nu va lua prima scurtătură. Nu avea să se întâlnească cu ei la jumătatea drumului. Nu va face primul compromis. Le va ţine piept. Le va arăta ce înseamnă să trăieşti viaţa cu integritate şi onoare.
A închis broşura, a pus-o înapoi în Biblie şi a început să-şi analizeze opţiunile. Dacă nu se descurca în mod corespunzător, putea cu uşurinţă să-şi ruineze cariera. Totuşi, dacă o făcea în mod corect, acest lucru îl putea catapulta spre mari înălţimi. Dar încotro să se îndrepte mai întâi? Era izolat în această bază, la mii de kilometri de cei care simpatizau cel mai mult cu cauza lui. Pe cine putea să sune? La cine ar putea să apeleze? Exista Biroul de Investigaţii Speciale, desigur, dar asta prezenta o cu totul altă serie de probleme. Foarte mulţi oameni l-ar fi considerat un turnător, iar clubul băieţilor vechi care încă mai conducea forţele aeriene probabil că nu ar mai fi avut încredere în el niciodată. Numele său ar fi fost ataşat pentru totdeauna de scandalul care cu siguranţă avea să urmeze. Avea nevoie de altcineva care să dea alarma. Să tragă un semnal de alarmă şi să arate că el este adevărata victimă în această farsă a justiţiei.
Leland se plimba nervos de la un capăt la altul al camerei sale mici. A trecut printr-o listă mentală a tuturor ofiţerilor comandanţi pe care îi avusese şi niciunul dintre ei nu se potrivea. Cine ar fi dispus să se

înfrunte cu CIA? s-a întrebat Leland. S-a oprit brusc, s-a gândit la începutul săptămânii şi a spus: „Bineînţeles”.
Leland s-a repezit la biroul micuţ pe care îl împărţea cu un coleg ofiţer. A mutat un teanc de reviste şi o grămadă de plicuri deschise şi scrisori şi pixuri şi vechituri şi apoi, în sfârşit, acolo era. O frumoasă carte de vizită în relief cu un vultur auriu chiar în centru. Leland a smuls cartea de pe birou şi a ridicat-o ca şi cum ar fi fost un bilet de loterie câştigător. Şi-a trecut un deget peste numele în relief şi s-a întrebat dacă persoana respectivă îşi va aminti de el. După o scurtă clipă, Leland a decis că da. Aceasta era calea lui de ieşire. Avea să sune la Washington şi să dea alarma, iar apoi acel imbecil arogant avea să răspundă pentru ceea ce făcuse.
Leland a luat una dintre cartelele telefonice preplătite care îi fuseseră trimise într-un pachet de îngrijire şi apoi a încercat să se gândească la cel mai sigur loc din care să dea telefonul. Era mijlocul dimineţii în Washington. Probabil că era cel mai bun moment pentru a suna. Leland a pornit spre uşă. Pentru prima dată în ultimele zile, un zâmbet i s-a răspândit pe faţă. În timp ce alerga pe hol, s-a gândit la Rapp şi şi-a spus: „Vom vedea cât de îngâmfat eşti după ce voi termina cu tine. O să-ţi doreşti să nu fi pus mâna pe mine.”

CAPITOLUL 29

TRIPLA FRONTIERĂ

Se apropia cu paşi repezi de amiază. Soarele era sus pe cer. Valea se transforma într-un amestec de căldură şi umiditate. Karim a îndepărtat cu mâna un gândac mare care aproape că i-a intrat în nas şi apoi şi-a şters fruntea cu o bandană de măsline de culoare ternă. A privit spre avionul alb şi albastru. Era un Basler BT-67. Practic, un vechi DC-3 care fusese recondiţionat cu două motoare Pratt & Whitney cu turbopropulsie şi cu un schelet şi o avionică noi. Stătea la doar 15 metri de depozitul dărăpănat, cu cele două elice strălucind în soare.
Tractorul fusese recuperat de la marginea junglei, iar cupa fusese îndepărtată şi înlocuită cu un set de furci. Cei doi paleţi de cocaină au fost apoi scoşi cu uşurinţă din depozit şi poziţionaţi cât mai aproape de avion. Patru dintre oamenii lui Karim au format o linie, trecându-şi cărămizile de cocaină unul altuia şi apoi în cala de marfă. Lucrau în mod constant de o oră. Un palet fusese încărcat şi erau la jumătatea celui de-al doilea. Spre deosebire de cei pe care tocmai îi uciseseră, aceşti oameni lucrau fără să se plângă şi erau mult mai eficienţi în sarcina lor.
Karim îşi privi ceasul şi se gândi la pichetele pe care le plasase pe cele două trasee principale. Trecuseră aproape treizeci de minute de la ultima lor verificare. A apăsat pe radio şi a cerut un raport de situaţie. Amândoi au raportat că traseele erau liniştite. Karim a simţit cum i se strânge pieptul şi cum i se accelerează pulsul. Era prins într-o ţară a nimănui, între două gânduri contradictorii. Primul era că voia pur şi simplu să iasă din acest loc oribil, iar al doilea era că ura să zboare. Cu motoare noi sau nu, acest avion părea a fi de un design foarte vechi. Prietenul său Hakim îi spusese că, într-adevăr, era un model vechi. Aproape o sută de mii de exemplare fuseseră fabricate în anii 1930 şi apoi în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, dar acesta era un lucru bun. Faptul că încă mai erau recondiţionate şi zburau după atâţia ani era o dovadă a designului simplu şi robust al avionului.
Karim s-a uitat nervos peste umăr la avion şi s-a întrebat dacă prietenul său din copilărie ştia ce face. Nu în ceea ce priveşte zborul. El era mai mult decât capabil de asta. Hakim zbura de când avea şaisprezece ani. Elicoptere, avioane, avioane cu reacţie, planoare – cam tot ce-i punea la îndemână şi, în plus, adusese chestia asta aici şi o aterizase cu o singură mică săritură. Preocuparea mai imediată a lui Karim era cum încărcau avionul. Nu ştia prea multe despre astfel de lucruri, dar se părea că ar trebui să existe o ştiinţă în acest sens. Cei doi bărbaţi se cunoscuseră la vârsta de şapte ani. Locuiau la doar câteva străzi distanţă unul de celălalt şi frecventau aceeaşi şcoală. Karim ştia că vechiul său prieten avea multe talente, dar competenţa academică nu era unul dintre ele. Hakim nu fusese niciodată un elev bun, iar gândul că acum încerca să încarce mai mult de o mie de kilograme de marfă într-un avion îl făcea să fie extrem de nervos.

Karim a mărşăluit spre avion şi le-a spus oamenilor săi să ia o pauză rapidă de cinci minute. Toţi cei patru picurau de sudoare şi ar fi avut nevoie de un pahar de apă.
Hakim scoase capul pe uşă, arătându-şi zâmbetul cu un uşor decalaj între cei doi dinţi din faţă de sus. „Karim, eşti un geniu."
Karim a aruncat o privire nervoasă peste umăr la oamenii săi.
Hakim a văzut îngrijorarea şi a gemut: „Când o să-ţi treacă?".
„Poate niciodată."
Coborându-şi vocea pentru ca ceilalţi să nu-l audă, a spus: „Atunci eşti un prost."
Dacă orice alt bărbat i-ar fi vorbit aşa, s-ar fi gândit să-l omoare, dar era vechiul său prieten, aşa că a lăsat-o să treacă. Fiind un musulman devotat, el detesta drogurile, dar opţiunile sale erau limitate.
„Te iubesc ca pe un frate, dar eşti atât de naiv în ceea ce priveşte căile lumii."
Karim era mândru de faptul că era naiv faţă de astfel de căi. Erau căi care îl duceau pe cineva să se abată de la calea cea bună. Cu trei ani în urmă îl convinsese pe Hakim să vină să lupte în războiul sfânt şi cei doi făcuseră împreună călătoria spre Pakistan. La doar un an de la absolvirea şcolii postuniversitare, Karim văzuse prea puţin din lume. Drogurile erau inexistente în Makkah, oraşul în care crescuseră. După facultate, părinţii săi încercaseră cu disperare să-i găsească o soţie, în speranţa că astfel îl vor împiedica să fugă şi să lupte în Afganistan sau Irak. În mintea lui, Irakul nu fusese niciodată luat în considerare. Lumea musulmană era un loc mai bun fără Saddam Hussein, iar el nu voia să-şi dea viaţa luptând pentru huliganii din partidul Baath pentru ca aceştia să se întoarcă din nou împotriva vecinilor lor saudiţi şi să-şi reprime semenii musulmani.
Aşa că a plecat în Pakistan pentru a se alătura luptei cu al-Qaeda şi talibanii. Karim se pregătise pentru toate provocările mentale şi fizice, dar nu ar fi putut ghici niciodată rolul pe care comerţul cu heroină l-a jucat în această luptă. Opiumul era peste tot. Era cultivat, colectat, vândut şi distribuit. Mulţi dintre luptătorii străini erau dependenţi de ea. Pentru ei, era cea mai bună modalitate de a face faţă greutăţilor din munţi şi de a lupta împotriva unui inamic nevăzut care te putea ataca de peste orizont în orice moment, zi sau noapte. Pentru talibani, era sângele lor.
Karim nu îşi făcea griji că va cădea sub vraja heroinei care dădea dependenţă, dar îşi făcea griji pentru prietenul său Hakim. Totuşi, şi mai îngrijorătoare a fost lipsa totală de discernământ a conducerii al-Qaeda. Faptul că aceştia s-au coborât la statutul de traficanţi de droguri de rând era de necrezut. Faptul că ar fi participat cu atâta bunăvoinţă la ceva împotriva căruia profetul era atât de împotrivă era un afront adus credinţei lor, iar acest lucru i-a afectat profund dorinţa de a se oferi voluntar în numele lor.
Karim s-a uitat la paleta pe jumătate încărcată, a clătinat trist din cap şi a spus: „Nu ştiu dacă ne va ierta pentru asta".
„Oh," a gemut Hakim, „sunt momente în care aş vrea să te sugrum. „ A sărit din avion şi s-a îndreptat spre palet, de unde a luat una dintre cărămizi. „Aveţi idee cât valorează asta?"
„Mi-ai spus că, dacă avem noroc, am putea obţine un milion de dolari pe ea."
„Da", a râs Hakim, „dar nu ai spus niciodată că va fi atât de mult. Vorbeai despre încărcarea mai multor saci de voiaj. Asta..." Hakim s-a dat înapoi, a întins mâinile şi s-a învârtit în cerc. „Asta valorează... nici măcar nu sunt sigur... zece milioane, poate mai mult."
Karim nu şi-a putut ascunde surpriza. „Zece milioane?"
„Da. Poate mai mult."
„Habar n-aveam..."
„Acum, ce părere ai despre droguri?" Hakim şi-a apucat prietenul şi şi-a pus braţul în jurul umărului său. „Ţi-am spus că asta va funcţiona. Gândeşte-te ce poţi face cu o asemenea sumă de bani. Nu va mai trebui niciodată să le ceri permisiunea. Vei putea să-ţi finanţezi şi să-ţi conduci operaţiunile."
Karim a zâmbit foarte uşor. Nu avea să uite niciodată ceea ce prietenul său îi spusese cu aproape doi ani în urmă, în timp ce stăteau lângă focul de tabără într-o seară. Karim fusese într-o dispoziţie deosebit de pioasă în acea seară şi era supărat pe Hakim pentru că petrecea prea mult timp cu afganii traficanţi de droguri. Cearta începuse cu o premisă simplă din partea lui Hakim: Cu ce se deosebea opiul de petrol?
Karim a fost şocat de stupiditatea întrebării, dar nu pentru mult timp. Hakim şi-a expus cazul foarte clar, că opiul era o resursă la fel ca orice altă marfă. Când Karim încercase să argumenteze că petrolul nu

distrugea vieţile oamenilor, Hakim râsese de el. La ce folosiseră toate profiturile petroliere Arabiei Saudite? Discutaseră despre asta de multe ori în timpul facultăţii. Că petrolul le corupea ţara. Hakim şi-a întărit punctul de vedere spunând că Karim era un ipocrit. Că a luat de bunăvoie banii din petrol pentru a duce jihadul lor, dar că, cumva, profiturile din recolta locală nu erau suficient de bune pentru cauză.
În acea seară se duseră la culcare la fel de supăraţi unul pe celălalt ca niciodată, dar mai târziu Karim a început să se întrebe ce ar fi vrut Allah. Voia ca ei să câştige, asta era sigur, dar cu orice preţ? Karim nu era sigur, dar, pe măsură ce conducerea al-Qaeda şi a talibanilor se dovedea din ce în ce mai ineptă, el căutase alte căi. Alte căi de a duce lupta împotriva inamicului fără ajutorul al-Qaeda. Karim i-a părăsit la scurt timp după aceea. A vrut să-şi facă singur banii. Bani pe care nu i-ar fi putut face niciodată în Arabia Saudită, pentru că nu exista mobilitate ascendentă. Familia regală şi prietenii lor deţineau monopolul asupra puterii şi bogăţiei.
Când Karim a pus ochii pe pista de aterizare şi pe operaţiunea de droguri, prima persoană la care s-a gândit a fost Hakim. În următoarea lună, s-a gândit din ce în ce mai mult să aibă un plan de rezervă şi să se izoleze de al-Qaeda. Într-un e-mail codificat, i-a trimis ideea lui Hakim, care a acceptat-o imediat.
Când celelalte două celule au dispărut, Karim s-a hotărât că îl va pune pe Hakim să le zboare cu avionul.
„Aceasta este o zi foarte bună, Karim.”
„Da, este.”
„Ai de gând să zâmbeşti? Măcar arată că eşti fericit.”
„Lui Allah îi place să fim umili.”
„De asemenea, Allah vrea ca tu să fii fericit şi astăzi este o zi în care trebuie să fii fericit.”
Karim şi-a permis un scurt zâmbet, apoi şi-a amintit ce îl aşteaptă. Expresia lui a devenit solemnă şi Hakim l-a întrebat ce s-a întâmplat. Karim s-a uitat la oamenii săi, aşezaţi pe jos, bând din gamela lor. Într-o săptămână sau două aveau să fie cu toţii morţi. Acele trupuri tinere şi perfecte, atât de pline de viaţă, vor fi zdrobite şi frânte. Probabil ciuruite de gloanţe. Singura lui consolare era că vor face America să simtă durere. O frică adevărată, iar apoi ar fi urmat al doilea act, al treilea şi al patrulea. După succesul lor, mulţi alţii vor veni să le ia locul. Vor lovi America cu val după val. Ar conduce un adevărat jihad. Nu un atac grandios şi apoi să stea deoparte şi să nu facă nimic. Actuala conducere a Al-Qaeda îl dezgusta.
„Ce s-a întâmplat?” a întrebat Hakim.
„Când vom începe să ucidem americani, îmi voi permite să zâmbesc. Până atunci, nu va fi nicio sărbătoare”.

CAPITOLUL 30

WASHINGTON, D.C.

NASH a sărit pe Beltway şi s-a întors în jurul oraşului în sens invers acelor de ceasornic. Făcuse trei opriri aparent întâmplătoare: o benzinărie, o cafenea şi o farmacie. Ambele sale telefoane erau închise şi cu bateriile scoase. Calculatorul GPS intern al minivanului fusese dezactivat de mult timp. În acest fel, dacă ar fi încercat vreodată să-i scoată dosarele, nu ar fi existat nicio înregistrare a faptului că se oprea în aceste diverse locaţii în fiecare săptămână. În perioada imediat următoare atacurilor din New York şi Washington, nimic din toate acestea nu fusese necesar. În Arabia Saudită şi Siria, da. Era obişnuit să fie urmărit atunci când opera acolo, dar nu şi aici, în America.
Când au decis să lanseze propria lor operaţiune în America, însă, totul s-a schimbat. Din motive politice, FBI-ul nu era tocmai încântat de ideea de a trimite agenţi sub acoperire în moschei. Ideea fusese sugerată de mulţi oameni, de mai multe ori decât se putea număra. Cei de la birou ştiau că este un lucru corect din punct de vedere al securităţii naţionale, dar ştiau şi că oricine ar fi semnat acest lucru ar fi fost crucificat pe Capitoliu, aşa că biroul a găsit o cale de mijloc. Soluţia lor a fost să nu se amestece în moschei şi să se concentreze în schimb asupra organizaţiilor caritabile musulmane. A fost un început bun şi la început au avut mult succes, în special pe partea financiară. La asta se pricepea foarte bine biroul. Puteau să investigheze naibii orice. Aruncă o sută de agenţi străluciţi şi motivaţi la o problemă şi o inhalează.

Strângeau fiecare firimitură de pâine până când puneau cap la cap o imagine uimitoare a ceea ce se întâmpla.
În cazul organizaţiilor caritabile, au descoperit că multe dintre aceste organizaţii aparent inofensive erau de fapt faţade pentru grupuri teroriste mai militante precum Hezbollah, Hamas şi Al-Qaeda. La fel ca şi crima organizată, grupurile s-au adaptat. Au schimbat modul în care făceau lucrurile şi s-au retras încet în spatele zidurilor moscheilor lor, iar FBI-ul s-a oprit la linia imaginară. O linie învăluită în Primul Amendament. Dreptul de a-ţi practica religia, de a spune ceea ce vrei şi de a te asocia cu cine crezi tu că este potrivit. Au bătut-o pe asta până la moarte – „ei" fiind toţi bărbaţii şi femeile care făceau parte din personalul Centrului Naţional de Contraterorism, sau NCTC. Centrul nervos al luptei împotriva terorismului în toate formele sale emergente.
Cei câţiva care au îndrăznit să vorbească au spus că nu era vorba de Primul Amendament. Decizia de a sta departe de moschei a fost corectitudinea politică la apogeu. A fost o teamă de a nu fi zugrăviţi ca bigoţi pentru că spionau minorităţile care practicau o religie minoritară şi s-a născut din filosofia ilogică, bazată pe emoţii şi pe sentimente de bine a anilor şaizeci. Pentru că islamul era diferit, nu îndrăzneau să-l critice. Unul dintre omologii lui Nash de la FBI a rezumat cel mai bine situaţia la un moment dat când a spus: „Dacă mâine ar fi aruncate în aer patru clinici de avort, ucigând sute de oameni, iar un grup de bărbaţi albi care fac parte dintr-un grup baptist sudist antiavort şi-ar asuma meritele pentru aceste atacuri, credeţi că am ezita o secundă să trimitem agenţi sub acoperire în bisericile lor?".
Întrebarea nu a primit niciodată un răspuns. De sus s-a spus că vor continua să investigheze organizaţiile caritabile, dar că vor sta departe de moschei. Asta se întâmplase cu aproape doi ani în urmă şi se presupune că atunci Kennedy, Stan Hurley şi câţiva senatori selectaţi s-au reunit şi au convenit că trebuie făcut ceva. I-au chemat pe Rapp şi Nash şi le-au dat ordinele de plecare. Totul urma să fie finanţat în mod neoficial. Pentru început a fost prevăzut un buget de zece milioane de euro. Milionul iniţial a fost culeş din cutiile de valori de la o veche bancă din Williamsburg. Alte sume au fost aduse cu avionul de peste mări şi nu s-a păstrat nici măcar o chitanţă. Totul a fost distrus la fiecare pas. Kennedy îşi pusese încrederea în Rapp şi Nash că vor cheltui banii cu înţelepciune, şi aşa a fost. Cea mai grea parte a fost recrutarea agenţilor. Au început cu patru şi i-au agăţat cu servicii aduse ţării lor şi cu o grămadă de bani. Un milion de dolari pentru fiecare, fără taxe, şi puteau alege să păstreze cât mai mult sau cât mai puţin din ei în străinătate.
Au vizat patru moschei. Una în Washington, una în Philadelphia şi două în zona New York-ului. Au ajuns acum la opt agenţi, iar informaţiile curgeau cu repeziciune. Acolo aflaseră pentru prima dată că al-Qaeda antrena echipe de comando pe care să le trimită în America pentru atacuri coordonate împotriva persoanelor şi a infrastructurii. Ultimele şase luni fuseseră o adevărată abundenţă de informaţii. Se făcea legătura în mod constant între punctele unei reţele teroriste care se construia pentru a ajuta la finanţarea şi susţinerea jihadului în America. Două celule fuseseră interceptate şi o a treia fusese în sfârşit confirmată. Şi acum i se cerea să oprească totul. Să o închidă şi să o facă să dispară. Să se pregătească pentru anchetă. Nash a trecut de punctul de control de securitate de la NCTC şi a parcat în garajul subteran. Nu ştia de ce se temea mai mult, de urcarea la etaj sau de faptul că trebuia să se prezinte în faţa Comitetului de Informaţii mai târziu în cursul după-amiezii. Cel puţin cu majoritatea oamenilor din Comitetul de Informaţii ştia care era poziţia sa, şi anume că nu respecta trei sferturi dintre ei. La etaj era plin de oameni pe care îi plăcea. Oameni pe care îi respecta şi oameni pe care urma să fie nevoit să-i mintă încă o dată. Conflictul intern îl obosea, ceea ce îl făcu să se gândească la Hurley şi la comentariile lui despre cum se lega totul.
Nash îşi puse telefoanele la loc, le porni şi se îndreptă spre lifturi. Când uşile s-au deschis la etajul şase, s-a forţat să iasă. A traversat holul mochetat, şi-a ţinut cartea de vizită în dreptul blocului negru şi a aşteptat să audă clicul care îi permitea să intre în buldozer. Acesta a venit, iar el a deschis uşa şi a păşit în camera mare. Au fost prezenţi bărbaţi şi femei din aproape toate agenţiile federale care au avut legătură cu aplicarea legii, cu colectarea de informaţii şi cu armata. Aceştia erau împrăştiaţi în sala de sport de mărimea unei săli de sport în poduri de lucru concepute pentru a-i face mai eficienţi. Pe peretele îndepărtat se afla un ecran masiv de mărimea unui cinematograf de cartier. Pe el clipeau imagini de la opt organizaţii de ştiri diferite.

Nash nu s-a uitat la ele, dar a simţit cum se răspândeşte liniştea în zumzetul din încăpere şi ştia că, rând pe rând, se întorceau pentru a-i observa sosirea. Nash îşi petrecuse mare parte din zi pregătindu-se pentru ceea ce urma să se întâmple. Căsuţa vocală era plină şi nu se deranjase să o golească. Se gândise că va aştepta până când va putea să se aşeze la birou şi să îl sune pe speaker. În plus, oamenii care contau cu adevărat ştiau să nu sune la acel număr.
Nash a rupt-o la stânga şi s-a îndreptat spre partea laterală a camerei. A trecut pe lângă mai multe birouri cu pereţi de sticlă şi şi-a ţinut bărbia jos. Ajunsese la câţiva metri de propriul său birou când şi-a auzit numele lătrat de o voce mult prea cunoscută. Nash s-a întors încet şi l-a privit pe Art Harris. Bărbatul de 42 de ani era directorul adjunct al biroului, directorul adjunct al diviziei lor CTC. Avea aproape un metru optzeci, părul retras şi tuns scurt şi pielea de culoarea moca. Era extrem de în formă pentru un om care îşi petrecea zilele în spatele unui birou.
Harris avea o mână sprijinită pe mânerul pistolului său 357 Sig, iar cu cealaltă ţinea un exemplar din Post. „Vrei să-mi spui despre ce naiba este vorba?”.
„Bună ziua, Art.”
„Nu-mi spune bună ziua. Explică-mi asta.”
„Nu e nimic de explicat.”
„Prostii.”
Nash a arătat spre şoldul lui Harris. „Ai de gând să desenezi pe mine, cowboy?”
Harris, simţindu-se uşor prost cu toată lumea privindu-l, şi-a luat mâna de pe armă. „Nu schimba subiectul. Ţi-am pus o întrebare directă.”
„Nu eram conştient că îţi răspund ţie, Art.”
„Nu te juca cu mine, Nash. Voi face să fii transferat de aici până la apusul soarelui.”
„Te rog, fă-o. Deşi s-ar putea să-mi fie dor să te privesc cum te joci de-a asistenta medicală.”
Harris a scuturat hârtia. „Nu te mai eschiva de la întrebarea mea.”
„Sunt numai prostii, Art.”
„Ficţiune?”
„Da.”
„Ştii că nu sunt un fan al Postului. De obicei, reuşesc să dea o mică turnură la majoritatea propagandei pe care o difuzează, dar nu-mi amintesc ca ei să se ocupe de a inventa rahaturi din prima.”
„Nu ştiu ce să vă spun.”
„Ce zici de adevăr?”
Nash a suspinat şi a spus: „Art, nu ştiu cum să o spun altfel. Habar n-am despre ce vorbeşte reporterul ăla.”
„Dacă aflu că mă minţi, am să te bat în cuie de perete.”
„Ticălos arogant.” Nash a făcut câţiva paşi spre Harris. „Ai de gând să începi să investighezi oameni pe baza a ceea ce este tipărit în Washington Post? Pentru că, dacă aşa stau lucrurile, poate că ar trebui să vă investigăm pe voi pentru că sunteţi o gaşcă de fătălăi nebuni.”
Harris a făcut trei paşi rapizi înainte şi s-a dus direct în faţa lui Nash. „Vrei să duci asta în parcare?”.
„N-aţi avea nicio şansă şi ştiţi asta.”
„Nu fi atât de sigur.”
„Sunt sigur”, a spus Nash în timp ce se dădea înapoi. „De ce nu-l suni pe reporterul ăla şi să afli de ce tipăreşte minciuni despre CIA. Poate că ai putea să-l acuzi de trădare.” Nash s-a strecurat în biroul său şi a trântit uşa. Cu un zâmbet pe faţă, s-a îndreptat spre biroul său şi s-a uitat la o listă de apeluri tipărită. Afurisita aia de listă avea o pagină şi jumătate. Soţia lui sunase de trei ori. Nash a ales rapid care erau cele mai importante şi apoi şi-a verificat ceasul. Avea aproximativ o oră înainte de a trebui să plece la spectacolul de comandă cu Comitetul de Informaţii. Ar fi făcut aproape orice ca să scape de asta, dar ştia că nu avea de ales. Trebuia să stea acolo şi să le înghită rahatul lor pompos, apoi să-i mintă şi să le mulţumească pentru grija şi patriotismul lor.

CAPITOLUL 31

SENATORUL Lonsdale se holbă la totalul voturilor de pe tablă şi se uită în jur căutând pe cineva care să se sufoce. Aşteptase şaisprezece ani pentru ca partidul ei să obţină controlul Senatului, iar acum, cu o majoritate de cinci persoane, nu puteau trece nici măcar o simplă rezoluţie de cheltuieli. A scanat puţul Senatului în căutarea şefului majorităţii. Nu-l plăcuse niciodată pe micuţul pudd din Illinois şi condusese o opoziţie foarte vocală la primirea lui în funcţie. Ochii ei căprui închis s-au oprit asupra lui şi a început să mormăie câteva înjurături pe sub respiraţie.
Apoi, la fel de repede cum începuse, s-a oprit. O expresie placidă i s-a aşternut pe faţă când şi-a amintit de admonestarea pe care i-o dăduse întregul personal cu puţin peste o lună în urmă. Ceva legat de faptul că arăta bătrână, furioasă şi constipată. Le luase micilor fătălăi două săptămâni întregi ca să-şi facă curaj să-i spună că cineva deschisese un site web dedicat aspectului ei în declin. A fost o intervenţie în toată regula, cu opt dintre ei intrând în biroul ei cu o prezentare de diapozitive de pe site-ul web. Şeful ei de cabinet, Ralph Wassen, care nu fusese implicat în conspiraţie, a dat peste intervenţie şi a fost îngrozit. După ce a văzut câteva dintre imaginile mărite ale chipului ei adânc ridat şi contorsionat, a anunţat, spre încântarea totală a tuturor, că arăta ca o lesbiană furioasă. Wassen, pe lângă faptul că era cel mai apropiat consilier şi prieten al ei, era şi regină. Preferinţa sa sexuală îi dădea acoperire pentru a spune tot felul de lucruri incorecte din punct de vedere politic.
Oricât de mult o durea pe Lonsdale să recunoască, aveau dreptate. Era ca şi cum Mama Natură ar fi supt toată umezeala din frumoasa ei piele şi i-ar fi sculptat linii adânci pe toată faţa. În acea seară se dusese acasă şi se uitase la un şir de fotografii recente şi era şi mai deprimată. Era ca şi cum împlinirea vârstei de 58 de ani ar fi îmbătrânit-o brusc cu un deceniu întreg. Se îngrăşase cel puţin cinci kilograme, dacă nu chiar zece. Devenise leneşă. Lonsdale nu era genul care să stea şi să se autocompătimească prea mult timp, aşa că a doua zi a început o dietă drastică, şi-a dublat numărul de ţigări pe care şi le permitea de la patru pe zi la opt şi a început să meargă şi să facă paşi de câte ori avea ocazia. Şi-a făcut o programare la un dermatolog şi deja făcuse două şedinţe de dermabraziune care au durut ca naiba, dar care păreau să o ajute.
O lună mai târziu, slăbise cinci kilograme şi era hotărâtă să mai piardă cel puţin încă cinci. Vorbise cu dentistul ei despre posibilitatea de a-şi face nişte faţete pentru dinţi şi era în sfârşit convinsă că era timpul să îşi facă o mică operaţie facială minoră. Doar în jurul ochilor. Dar fără Botox. Se întâlnise cu prea multe dintre acele târfe nebune la strângerile de fonduri. Arătau ca nişte ciudaţi, umblând cu expresia aia stupidă, cu ochii sălbatici de permafrost. Nu avea de gând să se plângă colegilor ei în legătură cu asta, dar nu exista nicio îndoială că era mult mai dificil pentru o femeie să facă această meserie.
În timp ce Lonsdale îşi strecura picioarele într-o pereche de pantofi negri, şi-a amintit să îşi păstreze acea expresie placidă pe faţă. Încet, dar sigur, se reprograma să fie mai conştientă de feţele pe care le făcea. S-a ridicat în picioare şi şi-a apucat partea de jos a jachetei argintii, dând o smucitură. A coborât pe culoar, aranjându-şi mai întâi părul negru ca de corb, lung până la umeri, după urechea stângă şi apoi după cea dreaptă. Când a ajuns la fântână, a virat la dreapta şi a încetinit când a trecut pe lângă masa de conducere a partidului ei.
„Minunată treabă, domnilor”, a spus ea cu falsă sinceritate. S-a oprit în faţa senatorului senior din Illinois şi s-a aplecat în faţă. Cu un zâmbet binevoitor pe faţă, a spus: „Adună-te, Dickie. Ne faci de râs pe toţi”.
Lonsdale a părăsit sala şi a intrat în vestiar. Doi dintre colaboratorii ei o aşteptau. Un bărbat şi o femeie, sau mai exact, un băiat şi o fată. Fata îşi ţinea dosarul de informare din piele de culoare burgundă strâns pe sânii ei vioi şi purta un pulover de caşmir cu mânecă scurtă de culoare ivorie. Lonsdale s-a resemnat brusc cu tinereţea femeii. Asta şi faptul că era supărată că pierduse votul au făcut-o să întrebe un pic nerăbdătoare: „Şi acum?”.
Femeia, în jur de douăzeci de ani, şi-a înclinat dosarul de informare în faţă şi şi-a scanat notiţele. „Aveţi o ocazie de a face o fotografie cu Sindicatul instalatorilor de ţevi...”
Lonsdale a ascultat-o pe asistenta ei vorbind cu entuziasm despre evenimentele rămase din acea zi. Era o litanie cu totul plictisitoare şi, din păcate, ea nu avea de ales decât să asiste la fiecare dintre ele. Băiatul a făcut un pas înainte. Îl chema Trent sau Trevor sau ceva de genul ăsta.
„Wade Kline vă aşteaptă în biroul dumneavoastră”.

„Care dintre ele?” a întrebat Lonsdale, încercând să pară neinteresat.
„La etaj.”
Fiind cea mai în vârstă femeie senator din partidul ei, Lonsdale avea un birou în Capitoliu, precum şi pe cel mai mare din clădirea Dirksen Senate Office Building.
„A spus ce vrea?”
„Nu.”
Fără să mai piardă o clipă, s-a întors şi a părăsit vestiarul. A făcut un pas spre scări şi apoi s-a îndreptat spre lift. Inima îi bătea destul de repede la perspectiva de a-şi vedea angajatul preferat al Departamentului de Justiţie. Nu voia să apară înroşită şi fără suflare. Paula sau Pastel sau Pearl sau cum o chema a sărit în lift împreună cu Trent. A aşteptat să vadă ce buton apăsase şeful ei. Jos însemna tramvaiul spre Dirksen şi Pipefitters şi sus însemna avocatul chipeş de la Departamentul de Justiţie. Lonsdale a apăsat butonul de la etajul patru, iar asistenta a început imediat să ciugulească un e-mail pe BlackBerry-ul ei care să alerteze restul personalului senatorului că va întârzia la şedinţa foto.
Biroul din Capitoliu al lui Lonsdale era format din cinci încăperi: o zonă de recepţie care era deservită de doi recepţioneri, o sală de conferinţe, un bulpen plin cu cinci asistenţi legislativi, un birou de dimensiuni bune pentru şeful ei de personal şi un birou masiv pentru ea însăşi, cu o verandă care dădea spre Curtea Supremă, clădirile Russell, Dirksen şi Hart Senate Office Buildings, precum şi spre Union Station. Lonsdale ştia că Kline o va aştepta în biroul ei. A trecut pe lângă recepţionistele ei, ignorând rugăminţile lor de a vorbi, şi a continuat direct în biroul ei, închizând uşa în urma ei.
Kline nu s-a deranjat să se ridice. Era întins pe canapeaua din piele, cu haina de costum deschisă, cu talia îngustă şi pieptul slab la vedere. S-a uitat la senatorul din Missouri şi a spus: „Arăţi fantastic. Ce e asta, Donna Karan?”.
„Este, de fapt.” Lonsdale a scos degetul de la piciorul stâng în faţa celuilalt picior, şi-a îndoit genunchiul şi şi-a întins braţele, adoptând o postură elegantă. Jacheta ei argintie şi fusta asortată erau accesorizate cu o curea neagră, o bluză neagră şi pantofi negri. Nu părea să aibă 58 de ani.
„Aţi slăbit.”
„Vă rog.” Lonsdale s-a învârtit şi s-a îndreptat spre biroul ei. Era extrem de mulţumită că el observase. Biroul semăna cu un salon european, cu plafoanele din ipsos aurit de cincisprezece picioare, şemineul masiv din piatră şi portretele mari în ulei ale unor bărbaţi bine hrăniţi din secolele trecute. Lonsdale a deschis sertarul din stânga sus al biroului ei şi a scos un pachet de Marlboro Lights. A ridicat pachetul pentru ca Kline să-l vadă.
„Vrei să mi te alături?”
„De ce crezi că sunt aici?” Kline a zâmbit. „În afară de faptul că vreau să te văd, desigur.”
Cei doi s-au îndreptat spre verandă, ca nişte liceeni care se fumează pe furiş la prânz. Era o după-amiază superbă. Soarele era afară, în aer se simţea o urmă de umiditate, iar florile înfloreau. Lonsdale s-a uitat în ochii lui Kline în timp ce-şi aprindea ţigara şi a simţit că se agită. Şi-a întors privirea şi a expirat un nor de fum. Era din cauza ochilor lui blestemaţi, şi-a spus ea însăşi. Erau de un albastru cenuşiu nebun care te absorbea. Dacă te uitai la ei prea mult timp începeai să te gândeşti la lucruri la care nu ar trebui să te gândeşti în mijlocul după-amiezii.
„Chestia aia în care voiai să sap”, a spus Kline în timp ce îşi termina de aprins propria ţigară.
Vraja s-a rupt, iar Lonsdale a fost momentan confuz. Şi-a scuturat privirea agitată de pe faţă. „Ce lucru?”
„Tipii ăştia cu saci negri de la Langley. Rapp şi Nash.”
„Oh, ăştia doi”, a gemut Lonsdale. „Te rog, spune-mi că te pregăteşti să-i pui sub acuzare.”
„Aş vrea eu, dar în ritmul în care merg lucrurile, vom fi amândoi la pensie până când voi avea ocazia să-i interoghez.”
„Te împiedică?”
„Nici nu aş spune că le ocolesc. Nu pot să le dau de urmă. De o lună de zile cer întâlniri cu ei şi nu am primit nimic. În sfârşit, l-am făcut pe directorul Kennedy să apară vineri. Apropo, ce căţea fără inimă este.”
„Nu e persoana mea preferată din Washington.”

„Ei bine, eu şi ea ne-am certat şi nu a fost frumos. I-am cam spus că dacă nu mi-i aduce pe Rapp şi Nash în faţa mea până vineri, voi începe să trimit citaţii.”
„Şi?”
Kline a tras un fum şi a ridicat din umeri. „Femeia e o căţea cu inima rece. Nu ştiu ce să vă spun. Stătea acolo şi se holba la mine.” Kline a privit în depărtare spre Union Station şi, după o clipă, a spus: „Ca să fiu sincer, mi-a cam dat fiori.”
„Cum aşa?”
„Am avut impresia că ar vrea să-mi facă rău.”
Lonsdale a chicotit ca o fetiţă.
„Nu e amuzant”, a spus Kline încruntat. „Ea are multă putere.”
Lonsdale şi-a acoperit gura. Râdea pentru că şi ea însăşi ar fi vrut să o rănească pe Kline, dar probabil nu în felul în care ar fi vrut Kennedy. „Îmi pare rău... nu am vrut să fiu atât de insensibilă.” A întins mâna şi i-a atins bicepsul ferm. „Eşti un băiat mare. Cred că eşti mai mult decât capabil să ai grijă de tine însuţi.”
„Nu mă înţelege greşit. Am băgat la închisoare o mulţime de oameni răi, dar tipii ăştia sunt diferiţi. Nu sunt criminali obişnuiţi.”
„Nu sunt de acord. Exact asta sunt şi de aceea trebuie să fie închişi.”
„Barbara”, a spus Kline pe un ton lipsit de frustrare, „nu sunt lipsit de convingeri. Cred cu tărie că aceşti indivizi trebuie să fie aduşi în faţa justiţiei, dar ignorarea faptului că sunt periculoşi ar fi o prostie.”
„Îţi acord acest punct de vedere, dar acum nu este momentul să fii timid. Acest război fictiv împotriva terorismului se prelungeşte de prea mult timp. Acum este momentul să acţionăm. Aţi văzut nenorocitul de Post din această dimineaţă?”.
„Da.”
„Trebuie să-l faci pe acel reporter să se aşeze în faţa unui mare juriu şi să-ţi spună care au fost sursele sale pentru acel articol şi apoi trebuie să începi să împarţi citaţii.”
Să-i pui pe reporteri sub jurământ nu ar funcţiona. A fost încercat de o mulţime de procurori şi tot ceea ce a făcut a fost să se asigure că reporterul va fi transformat într-un martir şi i se va oferi un avans mare pentru o carte. „Ar fi de ajutor”, a spus Kline, „dacă aţi putea convinge comisiile să facă presiuni asupra lor.”
„Wade... dragă, am încercat asta şi voi continua să fac presiuni asupra lor. Nash se va prezenta în faţa Comitetului de Informaţii în această după-amiază. Un asalt cu un singur front împotriva acestor tipi nu va funcţiona niciodată. Trebuie să-i presăm. Trebuie să-i prindem în minciunile lor.”
Ea a văzut cum Kline şi-a întors privirea. A tras un fum lung din ţigară şi s-a încruntat. „Ce? „, a întrebat ea, prea nerăbdătoare să mai aştepte ca el să-şi spună părerea.
„Preşedintele.”
„Ce-i cu el?”
„Am auzit că el şi Kennedy sunt apropiaţi. Am auzit chiar că îi place de Rapp.”
„Nu-ţi face griji în legătură cu politica acestei chestii. Asta e domeniul meu. Doar prinde-i pe ticăloşii ăştia şi dă-le un exemplu. Arată-le americanilor că suntem o naţiune a legilor.” Lonsdale i-a arătat o unghie perfect manichiurată şi a adăugat: „Fă asta, Wade, şi vei putea să-ţi scrii biletul în acest oraş.”

CAPITOLUL 32

DEALUL CAPITOLIULUI

NASH şi-a sprijinit ambele braţe pe masă şi a privit în sus la cei nouă bărbaţi şi femei care stăteau la judecată. Singurul lucru bun al şedinţei de până acum era că şase dintre membri nici măcar nu se deranjaseră să participe – zece, dacă îi socoteai pe cei patru membri din oficiu – veteranii cărora li s-a acordat un statut special pentru a putea ţine o mână în afacerile uneia dintre cele mai importante comisii. Nash a pus pariu că dacă ar fi fost în camera 216 şi şedinţa ar fi fost deschisă presei, ar fi fost cu toţii

acolo şi ar fi făcut poze pentru camerele de luat vederi, arătându-le alegătorilor lor cât de mult muncesc. Hrănindu-şi orgoliile nesăţioase.
Dar nu era aşa, se aflau în Cameră, una dintre cele mai sigure, dacă nu chiar cea mai sigură, încăpere din Capitoliu. Nu exista niciun sigiliu împodobit sau vreun scris auriu care să anunţe oricui păşea pe hol că aici se întrunea Comisia de Informaţii. Doar două litere cu majuscule şi trei cifre – SH 219. SH însemna Senatul Hart, iar 219 însemna al doilea etaj, camera 19. Întregul spaţiu era învelit în oţel, ceea ce făcea imposibilă intrarea sau ieşirea undelor electromagnetice din încăpere. Singurele persoane cărora li se permitea accesul erau angajaţii comisiei, cei mai verificaţi de pe Capitoliu, membrii comisiei şi doar cei mai în vârstă şi mai verificaţi angajaţi ai acestora şi cei care erau invitaţi să depună mărturie sau să facă informări. Camera în sine era mai degrabă un apartament cu camere mai mici pentru informări individuale şi o cameră mai mare pentru ca întreaga comisie să stea şi să ţină o audiere în presupusul secret. Telefoanele mobile, aparatele de fotografiat şi aparatele de înregistrare digitală au fost colectate la uşă. Ceea ce se spunea în SH 219 trebuia să rămână în SH 219, dar din ce în ce mai mult nu era cazul. Nash nu a dat vina pe angajaţii Comisiei de informaţii, ci pe membrii comisiei înşişi. În timp ce majoritatea respectau regulile, Nash şi colegii săi considerau că cel puţin jumătate dintre membri scurgeau informaţii securizate în mod regulat. Unele dintre acestea erau rezultatul unor bârfe inutile. Erau politicieni cărora li se cerea să vorbească în faţa unui grup după grup toată ziua, şapte zile pe săptămână. Când vorbeai atât de mult, era greu să-ţi aminteşti ce era în regulă să spui şi ce nu. Cei care erau cu adevărat periculoşi, însă, erau senatorii care deţineau poziţii de putere în cadrul propriului lor partid. Aceştia au băut Kool-Aid şi au crezut că cealaltă parte încearcă să-i distrugă şi, prin urmare, era în regulă să scurgă informaţii clasificate dacă îi făceau pe adversarii lor să arate rău.
În alte vremuri, aceşti intermediari ai puterii ar fi fost spânzuraţi sau mai rău, dar în această mare democraţie, această ramură egală a guvernului a strâns rândurile şi s-a protejat. Ei vedeau în adversarii lor aceleaşi slăbiciuni pe care le vedeau în ei înşişi, aşa că atunci când un scandal izbucnea din interiorul micului lor club exclusivist, ei trăgeau pumnii şi îşi lăsau colegul să scape. Dar Doamne fereşte dacă altcineva încalcă regulile.
Nash era recunoscător că O'Brien se hotărâse să apară. Nimeni nu era dispus să recunoască, dar Nash ştia că colegii lui erau îngrijoraţi că se va dezlănţui şi nu aveau încredere în el că-şi va putea ţine cumpătul sub control în faţa comisiei. Aveau dreptate, pentru că nu trecuseră decât douăzeci de minute de la începerea şedinţei şi el era complet dezgustat. Din cei nouă senatori prezenţi, doar doi dintre ei puteau fi consideraţi pro-CIA. Şase erau ferm în tabăra anti-CIA şi doar unul dintre cei şase independenţi din comisie se prezentase. Această parte a fost surprinzătoare. Ei nu voiau să asiste la toate fanfaronadele şi ameninţările. Moderaţii urmau să vină mai târziu şi să citească transcrierile sau să fie informaţi de unul dintre membrii comisiei.
Cu excepţia cazului în care unul dintre senatori deţinea informaţii dăunătoare, nu avea să se întâmple nimic important astăzi. Acesta era jocul pe care îl jucau. Senatorii au cerut adevărul. Unii dintre ei îl doreau, alţii nu, dar totuşi l-au cerut. O'Brien şi Nash se uitau la ei şi îi minţeau la aceeaşi întrebare pusă în nouă feluri diferite. Aceasta era zona gri care se micşorase până aproape de nimic înainte de 11 septembrie şi care de atunci devenise uriaşă. Armata încercase „Don't Ask, Don't Tell", iar acum comitetele de informaţii aveau o politică „Întreabă şi te rog nu spune adevărul". Cel puţin până când presa a pus mâna pe ceva şi atunci s-a dezlănţuit iadul. Atunci s-au întors imediat la faimoasa scenă „Sunt şocat, şocat să aflu că aici se fac jocuri de noroc" din Casablanca.
„Domnule Nash, există anumiţi membri ai acestui comitet care consideră că nu aţi fost prea sincer cu noi în trecut."
Nash s-a uitat înapoi la senatorul din Vermont. Omul a fost, probabil, cel mai rău divulgator din întreaga comisie. „Este o întrebare sau o declaraţie, domnule?"
„Ambele." Bărbatul i-a aruncat lui Nash un zâmbet care părea că vrea să-l mănânce la cină.
Lui Nash nu i-ar fi plăcut nimic mai mult decât să le spună că îi minţise, că toţi ştiau că îi minţise şi că ştia că ei voiau ca el să mintă, pentru că îi ţinea în siguranţă, dar nu aşa se juca jocul. El se ocupa de înşelăciune şi de destructurarea reţelelor teroriste şi încerca să salveze vieţi americane. Ţinând cont de acest lucru, de ce Dumnezeu ar fi spus adevărul unui comitet de politicieni care, în marea lor majoritate,

dovedisera că nu pot păstra un secret pentru a-şi salva viaţa? Dar el nu a spus asta. În schimb, s-a uitat respectuos la senator şi a spus: „Domnule, dacă aveţi o întrebare mai specifică, aş fi mai mult decât fericit să vă răspund".
„Ceea ce stimatul meu coleg este prea drăguţ pentru a spune este că el crede că sunteţi un mincinos."
A urmat un mic scandal, deoarece mai mulţi membri ai comisiei au obiectat la tonul senatorului din Missouri. Nash s-a întors şi s-a uitat la Barbara Lonsdale. Era o femeie atrăgătoare, cu ochi căprui adânci şi un nas micuţ. Era întotdeauna îmbrăcată în haine de ultimă generaţie şi era foarte mândră de aspectul ei. În acel moment, acei ochi frumoşi erau fixaţi pe Nash, iar buzele ei perfect căptuşite erau întoarse foarte uşor în sus la colţuri. Era în mod evident mulţumită că tulburase decorul întâlnirii.
Când s-a liniştit suficient, Nash a spus: „Doamnă senator, credeţi că sunt un mincinos?". Nash a simţit cum O'Brien îl împinge pe sub masă.
„Sunt o persoană deliberată, domnule Nash, aşa că îmi voi alege cu grijă cuvintele. Sunt unul dintre membrii care consideră că nu aţi fost deloc sinceră cu această comisie."
„Cu alte cuvinte, credeţi că v-am minţit?".
„Dacă acesta este cuvântul pe care doriţi să îl folosiţi, sunt de acord cu el."
„Doamnă senator, pot să vă promit că acest articol din Washington Post este complet inexact. De ce ar lansa CIA o operaţiune care este atât de clar în afara mandatului nostru?"
„Este mai mult decât în afara mandatului dumneavoastră. Este ilegală şi vă promit amândurora că, dacă voi afla că vreunul dintre voi m-a minţit, ceea ce bănuiesc că aţi făcut, mă voi asigura că vă veţi petrece cât mai mult din restul zilelor rămase în spatele gratiilor."
„De ce îi punem sub acuzare pe aceşti oameni din cauza unui articol scris de un ziar care a arătat o ostilitate constantă faţă de CIA? Poate cineva să răspundă la această întrebare?"
A fost senatorul Gayle Kendrick din Virginia. Ea şi Lonsdale nu se înţelegeau, chiar dacă erau în acelaşi partid. Kendrick era suficient de inteligentă pentru a înţelege că unul dintre cei mai mari angajatori din statul ei era CIA şi agenţiile surori din sfera Securităţii Naţionale. Kendrick ştia, de asemenea, că, atunci când va avea loc un alt atac, acesta va afecta probabil mai mult populaţia din statul ei decât pe cea din Missouri.
„Am constatat în trecut", a spus Lonsdale, „că ziarele precum Post sunt de obicei primele care dau publicităţii astfel de ştiri".
„Îmi pare rău, ştiu că nu am servit în Senat atât de mult timp ca dumneavoastră, dar sunt un pic mai suspicioasă cu privire la ceea ce citesc în ziare."
„Am constatat", a ripostat Lonsdale pe un ton foarte autoritar, „că Post nu tipăreşte articole decât dacă sursele au fost verificate."
„Iar sursele au o istorie de minciună. Dacă ar trebui să credem tot ce se scrie în Post, atunci ar trebui să cred că în prezent te întâlneşti cu o duzină sau mai mulţi dintre cei mai puternici bărbaţi din Washington."
A fost rândul lui Nash să-l lovească pe O'Brien sub masă. S-a aplecat şi a şoptit: „Asta o să fie bine".
Kendrick era la fel de arătoasă ca Lonsdale şi cu zece ani mai tânără, şi era de asemenea căsătorită cu fidelitate, sau cel puţin aşa părea să fie. Era evident, după privirea constipată de pe faţa lui Lonsdale, că lovitura lui Kendrick dăduse lovitura de graţie. Totuşi, înainte de a se mai întâmpla ceva, Ralph Wassen, şeful de cabinet al lui Lonsdale, a intrat în încăpere şi s-a strecurat în jurul său pentru a-i şopti şefului său la ureche. După un scurt schimb de replici, Lonsdale s-a ridicat şi l-a urmat pe Wassen afară din cameră. Înainte ca Nash să se gândească la ceva, tânărul senator din Kentucky i-a adresat o întrebare.

CAPITOLUL 33

LONSDALE şi Wassen s-au strecurat înapoi în biroul ei din Dirksen, folosind uşa privată a acesteia, astfel încât să evite holul şi pe oricine ar fi putut să o aştepte. În timp ce treceau pe lângă asistentul administrativ al senatorului, Wassen i-a spus acestuia să reţină toate apelurile. Odată intrată în sanctuarul ei intim, Lonsdale şi-a dat jos pantofii şi s-a aşezat în spatele biroului ei. Wassen şi-a dat jos jacheta şi şi-a desfăcut cravata. Şi-a împăturit sacoul o dată şi l-a aşezat pe cotiera canapelei lungi. Întorcându-se la

biroul şefei sale, şi-a ridicat mâinile cu palmele în sus, dar înainte de a mai putea spune ceva, Lonsdale l-a redus la tăcere cu o privire. A deschis un sertar şi a recuperat ţigări, o brichetă şi o tăbliţă proaspătă de hârtie. A aprins ţigara, a aruncat bricheta şi a luat un pix. În mijlocul paginii a scris cu majuscule numele lui Mitch Rapp.
„Mai încet de data asta", a spus ea. „Acest maior... cum îl cheamă?"
„Căpitanul... Căpitanul Leland. L-aţi întâlnit când aţi fost în Afganistan săptămâna trecută."
„Vreun motiv pentru care să mi-l amintesc?"
„Nu. Nu e destul de chipeş."
„Dar ţi-l aminteşti?"
„Da."
„De ce?" Lonsdale a întrebat cu suspiciune.
„Nu este ceea ce crezi."
„Ar fi bine să nu fie. Pentru că dacă îl susţin pe tipul ăsta şi CIA află că este homosexual şi că şeful meu de personal homosexual este omul la care s-a dus, am putea avea nişte probleme."
„Babs, habar nu am dacă e gay sau heterosexual. Mi-am amintit de el pentru că mi-a exprimat unele îngrijorări cu privire la CIA şi la metodele lor de interogare."
„Ar fi bine să nu fie homosexual."
„Nu văd de ce ar conta."
„Probabil că nu contează, dar vreau să afli. Ştii că urăsc surprizele." Lonsdale a tras un fum şi apoi a expirat. „Iar ticăloşii ăştia nu vor cădea fără luptă."
„Nu... cu siguranţă nu o vor face."
„Te rog să nu-mi spui că tu crezi că ar trebui să refuz?"
„Nu, cred doar că ar trebui să mergi cu grijă."
„Ralph, conform celor spuse de tine, Rapp l-a atacat pe acest ofiţer."
„Un ochi vânăt şi o încheietură a mâinii grav luxată. Posibile leziuni ale ligamentelor. Doctorul i-a spus că ar fi fost mai bine dacă şi-ar fi rupt-o."
„Doctorul a făcut fotografii?"
„Nu ştiu. Sunt sigur că a făcut o radiografie."
„Adică fotografii ale ochiului... umflături la încheietura mâinii... chestii de genul ăsta."
„Nu ştiu."
„Ţi-a spus că e-mail-ul este cea mai bună cale de a da de el?"
„Da."
„Trimite-i un e-mail şi spune-i să facă nişte poze şi să le trimită înapoi."
Wassen a făcut un pas înapoi şi s-a pregătit pentru furia şefului său. „Nu sunt sigur că va fi dispus să facă asta."
„De ce?" Lonsdale a întrebat tăios.
„Nu vrea ca asta să pară că a venit la noi. Vrea ca noi să investigăm din partea noastră, ca şi cum am fi preluat un zvon."
Lonsdale s-a încruntat. „Asta e o prostie."
„Nu chiar. Nu şi dacă vrea să aibă o carieră în forţele aeriene."
„Cred că pot apela la destule favoruri de la preşedintele Comitetului pentru Servicii Armate pentru a-i obţine orice slujbă îşi doreşte."
„Postarea, Babs. Aşa se numeşte în armată."
Lonsdale l-a ignorat. „Trebuie să-l facem să facă un fel de declaraţie oficială. Pe cine avem acolo în care am putea avea încredere?"
„Babs", a strigat pe jumătate Wassen, „nu mă asculţi şi dacă ai şti ceva despre armată ai înţelege de ce nu vrea să fie el cel care se prezintă... care depune o plângere oficială."
„Ralph, ştiu că asta o să fie o adevărată surpriză pentru tine, dar nu-mi pasă. Mi s-a dat pe tavă boaşele lui Mitch Rapp şi nu am de gând să renunţ. Spune-i tipului ăstuia că ori completează o plângere oficială, ori îl voi considera parte a unei muşamalizări."

Wassen şi-a dat ochii peste cap de oboseală. În calitate de şef de personal, purta mai multe pălării, iar una dintre ele era să-şi protejeze şefa de ea însăşi. Era o mare luptătoare de campanie, pentru că, la fel ca Stonewall Jackson, nu poseda capacitatea de a se retrage. Ataca întotdeauna şi nu dădea niciodată un sfert inamicului. Acesta, şi alte câteva motive, a fost motivul pentru care Wassen îi dădea adesea informaţii pe rând. În acest fel, avea cel puţin o şansă să o împingă în direcţia cea mai chibzuită. „Mai e ceva ce nu ţi-am spus."
„Te-ai culcat cu el, nu-i aşa?" Ochii căprui ai lui Lonsdale îi ieşeau practic din cap.
„Destul despre viaţa mea sexuală, bine? Nu m-am culcat cu el şi nu mă voi culca niciodată cu el, iar dacă mai aduci vorba despre asta, o să arunc cu capsatorul în tine."
„Bine", a spus ea, ca şi cum Wassen ar fi fost cea care nu era rezonabilă.
„Te-ai deranjat să te opreşti şi să te întrebi de ce ar face Rapp aşa ceva?".
„Adică să lovească un alt om? Nu am nevoie să o fac. E un maniac criminal."
„Te-am avertizat, nu ştiu de câte ori." O privire de o intensitate reală l-a cuprins pe Wassen. „Dacă ai de gând să-i înfrunţi pe Rapp şi Kennedy, trebuie să încetezi să-i mai subestimezi."
„Vrei să argumentezi ultimul punct?"
„Nu... Rapp are cu siguranţă unele tendinţe criminale, dar nu cred că este un maniac."
„Ei bine... hai să fim de acord că nu suntem de acord pentru moment. Care este celălalt lucru pe care îl ai?"
„Nu te-ai deranjat să întrebi de ce Leland a încercat să-l aresteze pe Rapp."
„Bine... de ce a încercat Leland să-l aresteze pe Rapp?"
Wassen şi-a bătut din palme şi se pregătea să lanseze bomba. „Îţi aminteşti cele două ţinte de mare valoare pe care le-am văzut în timp ce eram acolo... Abu Haggani şi Mohammad al-Haq?"
„Da." Lonsdale şi-a înjunghiat ce mai rămăsese din ţigară. „Şi îmi amintesc că am lăsat ordine specifice ca ei să fie trataţi în strictă conformitate cu Convenţiile de la Geneva."
„Da, aţi făcut-o, dar se pare că domnul Rapp nu a primit această notă, pentru că undeva în primele ore ale dimineţii de sâmbăta trecută, Rapp şi alte câteva persoane neidentificate au sosit la bază deghizaţi în ofiţeri de la Biroul de Investigaţii Speciale al Forţelor Aeriene."
„Sunteţi sigur de asta?"
„Potrivit căpitanului Leland. Rapp a mers apoi la centrul special de interogare care îi găzduia pe al-Haq şi Haggani." Wassen se opri pentru un efect dramatic.
„Şi?", a răbufnit Lonsdale nerăbdător.
„A bătut cel puţin unul dintre prizonieri şi l-ar fi ameninţat pe celălalt."
„Bătut?", a întrebat Lonsdale emoţionat. „Definiţi bătaie. Vorbim de lovituri, lovituri cu piciorul, pumni... fiţi mai precis."
„Lovit cu pumnii şi sugrumat. Se pare că a curs mult sânge."
„Te rog, spune-mi că acest căpitan a înregistrat totul pe casetă." Lonsdale a întins mâna după o ţigară şi şi-a permis un moment de glorie anticipată pentru că a dat publicităţii o casetă cu Rapp bătând un prizonier neajutorat.
„Nu pot găsi caseta. Ori Rapp a dezactivat camerele de supraveghere, ori cineva a distrus casetele."
Lonsdale a făcut o grimasă la acest eşec şi a inspirat adânc înainte de a vorbi. „Cine a mai văzut ce s-a întâmplat în afară de Leland?"
„Comandantul bazei şi câţiva poliţişti militari."
Lonsdale a scris rapid câteva notiţe. „Şi comandantul bazei nu a depus un raport?".
„Nu, de fapt, potrivit lui Leland, comandantul bazei şi Stephen Roemer, asistentul special al secretarului apărării, i-au spus să nu întocmească raportul oficial şi să aştepte până când va lămuri faptele. I-au promis orice detaşare pe care o doreşte."
„Oh... e din ce în ce mai bine." Lonsdale îşi lăsă stiloul jos. „Avem crima şi muşamalizarea. Acum singura întrebare este cum voi ţine asta departe de Comitetul pentru Servicii Armate şi de Serviciile Secrete."
„Asta va fi greu."
Lonsdale s-a uitat înapoi la el. „Voi face din asta o problemă de libertăţi civile."

„Pentru Leland?”
„Da.”
„Dar el nu vrea să coopereze.”
„Mă doare-n cot dacă vrea să coopereze. Îl voi obliga să coopereze.”
„Dar ai nevoie de el ca să pornești lucrurile.”
„Am nevoie de câțiva agenți speciali care să-l pună la masă și să-l facă să dea o declarație. Unde e Rapp?”
„Se întoarce din Afganistan. Nu știu când ar trebui să aterizeze.”
„Unul dintre avioanele CIA?”
„Cred că da. Leland a spus că Ridley s-a dus să-l ia și au plecat de la bază în după-amiaza asta.”
„Ridley e implicat și el în asta?”, a întrebat Lonsdale emoționat. „Oh, asta e pur și simplu fantastic”.
Lonsdale a mai notat câteva nume și apoi a făcut un cerc mare în jurul lui Rapp. „Ce zici de Nash? Nu era chiar acolo?”.
„Nu sunt sigur. Leland nu l-a menționat.”
Lonsdale a apăsat pe stilou și a tras mult din el. După zece secunde bune, a spus: „Iată ce vom face. Vreau să afli când trebuie să aterizeze avionul lui Rapp. Apoi vreau să-l aduci pe Wade aici. Îl vom pune la punct pentru asta. În calitate de ofițer șef al Departamentului de Justiție pentru libertăți civile, el va putea afla pe cine are FBI-ul la acea bază și le poate ordona să-l găsească pe Leland și să ia o declarație de la el. Noi vom lua acea declarație și o vom da judecătorului...” Lonsdale a început să pocnească din degete.
„Cine ar fi un judecător bun?”
„Broeder. Extrem de liberal. O să-i placă ocazia de a se implica în așa ceva.”
„Bine. Îl vom folosi, dar trebuie să păstrăm discreția.”
„Tu conduci Comitetul Judiciar. Credeți-mă, Broeder ne va face jocul.”
„Și vom păstra secretul. Tu, eu, Kline, Broeder și un singur membru al personalului. Adu-l pe Kline aici imediat.”
„Imediat.” Wassen făcuse deja un pas spre un alt telefon și îi cerea unuia dintre oamenii din biroul exterior să-i facă legătura cu Wade Kline.
Lonsdale și-a învârtit scaunul și s-a uitat pe fereastră. Zâmbea de la o ureche la alta. Vedea totul desfășurându-se în ochii minții. Se va mișca în liniște în seara asta, iar apoi, dimineața, va ține o conferință de presă cu Kline și va arunca bomba asupra unui Washington neștiutor. Colegii ei președinți de la Informații și de la Servicii Armate vor fi furioși, dar ce puteau face decât să o susțină și să susțină tot ce va spune? Acest lucru avea potențialul de a fi unul dintre cele mai mari scandaluri pe care acest oraș le-a văzut vreodată. Era unul pentru cărțile de istorie. Îi avertizase de ani de zile pe președinte și pe colegii ei în legătură cu CIA și nimeni nu o ascultase. Acum ar fi trebuit să o facă.

CAPITOLUL 34

CUBA

KARIM stătea lângă hayonul uneia dintre camionete și privea cum ultima cantitate de cocaină era încărcată în cele două ambarcațiuni rapide. În timpul zborului de la Tripla Frontieră spre Cuba, se opriseră în Venezuela pentru a se realimenta. Acolo, bărbații scăpaseră de hainele de junglă și primiseră haine civile. Puștile au fost dezbrăcate și împachetate, dar pistoalele au fost păstrate și îndesate în centura blugilor și a pantalonilor kaki.
Karim se aștepta pe jumătate ca, atunci când vor ateriza în Cuba, avionul lor să fie înconjurat, drogurile confiscate, iar ei să fie aruncați într-o închisoare fierbinte și umedă, unde vor putrezi ani de zile. Hakim îl asigurase în repetate rânduri că totul va fi bine. Ajutarea traficului de droguri era o modalitate prin care militarii cubanezi puteau atât să-și suplimenteze salariile mizerabile, cât și să le-o tragă americanilor. Hakim plănuise cu atenție fiecare pas al călătoriei. Își petrecuse aproape o jumătate de an zburând prin regiune, întâlnind oamenii potriviți și evaluând în cine putea avea încredere. Niciodată nu a discutat

despre islam sau despre jihad. Era vorba despre droguri, ceva faţă de care Statele Unite erau mult mai tolerante decât faţă de islam.
Karim s-a ţinut departe de soldaţii care îi întâmpinaseră la aeroport şi le-a ordonat oamenilor săi să procedeze la fel. Cu toţii vorbeau spaniola în diferite grade, dar nici pe departe la fel de bine ca Hakim, care vorbea fluent această limbă. Soldaţii erau în număr de zece. Toţi din armata cubaneză. Un ofiţer şi nouă soldaţi. Erau puternic înarmaţi, dar Hakim îl avertizase în prealabil să nu-şi facă griji. Pur şi simplu, aşa făceau cubanezii. Purtau cu ei AK-47 aşa cum majoritatea oamenilor poartă un telefon mobil. Cele mai multe dintre ele nici măcar nu erau încărcate. Totul îl făcea pe Karim extrem de nervos. Pentru un om care era obişnuit să deţină controlul, care trebuia să deţină controlul, aceasta a fost cea mai rea parte a călătoriei. Trebuia pur şi simplu să aibă încredere şi să se lase în voia sorţii.
Hakim şi ofiţerul cubanez zâmbeau şi râdeau despre ceva. Karim presupunea că era vorba de faptul că bărbatul avea acum în posesie de trei ori mai multă cocaină decât i se spusese iniţial că va avea. Partea de zece procente pe care ofiţerul o luase valora acum mai mult de un milion de dolari dacă reuşea să o descarce prin canalele potrivite. Hakim jucase perfect. La fiecare pas le spusese acestor oameni că era un avansat al unui cartel de droguri care căuta noi rute comerciale pentru a introduce droguri în Statele Unite. Dacă ştiau că aceasta era o afacere unică, Hakim se temea că vor lua pur şi simplu drogurile şi îi vor arunca în închisoare sau chiar mai rău. Hakim vorbea mult şi bine. Le-a spus că nu erau interesaţi de o afacere unică. Căutau parteneri care să îi ajute să îşi dezvolte afacerea. Aveau de gând să testeze mai multe rute şi apoi să înceapă să facă transporturi la fiecare două-trei săptămâni. Cu astfel de cifre, orice om care nu era ancorat în religia sa ar fi fost tentat.
Ofiţerul cubanez şi Hakim îşi luau acum la revedere. Karim a privit cum vechiul său prieten se întindea şi îl îmbrăţişa pe bărbat, sărutându-l o dată pe fiecare obraz, apoi anunţând pentru ca toată lumea să audă: „Viva la Revolución!”.
Restul contingentului cubanez a repetat cântecul şi şi-a scuturat puştile în aer. Hakim a luat un moment pentru a le mulţumi celorlalţi soldaţi. Strângând un braţ aici şi dând mâna acolo, el a mers în josul rândului arătându-şi zâmbetul său contagios şi privindu-i pe fiecare om în ochi.
Karim fusese întotdeauna uimit de capacitatea prietenului său din copilărie de a fermeca practic pe oricine îi ieşea în cale. Era un cameleon, capabil să socializeze cu nenorociţi şi prinţi deopotrivă. Nu stătea niciodată degeaba şi era mereu interesat de ceea ce făceau ceilalţi şi de modul în care ajungeau din punctul A în punctul B. Cum îşi făcuseră afacerea cu spălătorie să funcţioneze, cum deveniseră profesori, cum îşi începuseră afacerea de construcţii, cum aveau grijă de barca lor de pescuit, cum deveniseră comercianţi de obligaţiuni... lista putea continua la nesfârşit. Dacă nu ar fi fost anii lor de loialitate, Karim s-ar fi simţit probabil ameninţat de uşurinţa cu care Hakim trecea prin viaţă, dar nu s-a simţit.
Loialitatea lor reciprocă provenea din faptul că fuseseră prieteni din copilărie. O competiţie sănătoasă care se transformase într-un respect profund. A ajutat şi faptul că Hakim era unul dintre cei mai mari credincioşi ai lui Karim. Întotdeauna cel mai bun elev şi egalul său din punct de vedere sportiv, Karim era admirat de Hakim. Hakim a fost primul care a crezut că Karim avea un destin care îl va transforma într-o figură istorică în lupta pentru salvarea Islamului de un nou atac din partea Occidentului. Ca adolescenţi, ei au visat la măreţie. Disecaseră ceea ce era bun şi ceea ce era greşit în diversele grupări jihadiste şi îşi stabiliseră propriul curs.
Hakim fusese cel care sugerase primul să înfiinţeze propria lor reţea. Amândoi deveniseră suspicioşi în legătură cu toate luptele interne dintre talibani şi al-Qaeda. Luptele intestine erau dezgustătoare şi amândoi se temeau că au dus la faptul că diverse facţiuni îşi sabotau intenţionat fraţii prin scurgerea de informaţii către americani. Lui Karim nu-i plăcuse ideea de a-l trimite pe Hakim pe cont propriu pentru a explora alte opţiuni, dar vechiul său prieten fusese perseverent ca de obicei. După ce Zawahiri îl pusese în cârcă pe nepotul său imbecil, Karim a decis că putea, cu bună ştiinţă, să-i dea drumul lui Hakim.
Karim s-a uitat în jurul micului port de agrement şi a simţit o mare mândrie faţă de prietenul său. Nu înţelesese niciodată pe deplin cuvântul ironie. Nu era sigur, dar credea că oamenii îl confundau adesea cu întâmplare. Oricare ar fi fost cazul, i se părea destul de amuzant faptul că, în adolescenţă, Hakim fusese complet îndrăgostit de scriitorul american Ernest Hemingway. Admira atât de mult simţul de aventură al bărbatului, încât la vârsta de treisprezece ani, după ce citise Bătrânul şi marea, făcuse autostopul de unul

singur până la Jeddah şi convinsese un pescar să îl scoată în larg pentru o zi. La nouăsprezece ani a escaladat Kilimanjaro, iar la douăzeci şi unu a împlinit ceea ce spunea că a fost cea mai mare emoţie a sa, prinzând un peşte spadă în largul Florida Keys. Hakim îi mărturisise într-o seară rece că adevăratul motiv pentru care venise să lupte în Afganistan era că Hemingway fugise să fie şofer de ambulanţă în timpul Războiului Civil Spaniol. Simţea că un om nu a trăit până când nu a experimentat fiorul crud al războiului.
Hakim s-a apropiat cu zâmbetul său dezarmant. A pus un braţ pe umărul lui Karim şi a spus: „Nu a fost aşa de rău acum, nu-i aşa?".
„Mă uimeşti."
„Chiar şi după toţi aceşti ani?"
„Da, chiar şi după toţi aceşti ani." Karim s-a uitat nervos peste umăr la soldaţi. „Deci suntem liberi să plecăm?"
„Suntem încurajaţi să plecăm." Hakim a făcut o mişcare către oamenii din bărci şi aceştia au pornit motoarele. „Nu vor să zăbovim."
„Bine, deci plecăm?"
„Da." Hakim a arătat spre vest, spre soarele care apunea. „Am raţii pe bărci. Vom pleca acum şi vom naviga în jurul capătului vestic al insulei până în apele internaţionale. Apoi vom stabili cursul spre Florida Keys."
Cei doi bărbaţi au păşit pe cheiul vechi de lemn, având grijă unde îşi puneau picioarele, deoarece scândurile erau putrede şi inegale. „Sunteţi sigur că acesta este locul potrivit?" Karim crezuse întotdeauna că ar trebui să încerce să intre în ţară mai la nord. Sus, spre Tampa sau chiar spre Panhandle.
„Ţi-am mai spus, prietene. Este un joc de numere."
„Știu... mai multă coastă, mai multe bărci..."
„Da. Ei nu pot face diferenţa între traficanţii de droguri şi pescari. Nu ne grăbim în seara asta, iar dimineaţă ne vom îndrepta spre Keys."
„Şi dacă apare paza lor de coastă?"
„Atunci vom fugi ca dracu'." Karim a arătat cu degetul spre cele două bărci din fibră de sticlă de un gri tern. Fiecare vas avea în spate trei motoare exterioare Mercury de 250 CP. „Bărcile astea sunt la fel de rapide ca tot ce au ei."
„La fel de rapide, dar nu mai rapide?"
„Nu, dar nu vă faceţi griji. Avem o armă secretă".
Ridurile de pe fruntea lui Karim s-au adâncit. „Ce armă secretă?"
„Tu şi oamenii tăi. Ei nu sunt obişnuiţi să fie împuşcaţi." Hakim a râs şi a arătat spre a doua barcă. „Rămâneţi la două sute de metri în spate şi urmaţi-mă în urma mea. Totul este programat în GPS, iar dacă aveţi întrebări, sunaţi-mă la radio."
Karim a întins mâna şi şi-a oprit prietenul. „Aşteaptă. Aceasta este amploarea planului tău? Noi fugim?"
„În esenţă, da."
Karim a simţit simptomele unuia dintre atacurile sale de anxietate. „După toate prin câte am trecut... după toate pregătirile... la asta se va rezuma totul?".
„Nu, prietene, se va ajunge la mai mult decât la asta, dar nu putem controla totul. La un moment dat trebuie să facem saltul credinţei." Hakim a putut vedea agitaţia prietenului său. Ochii care săgetau de la stânga la dreapta, concentrându-se asupra a nimic. Respiraţia lui devenind rapidă şi superficială. „Ai prefera să încerci să zbori în ţară cu toate armele tale?".
Karim nu a răspuns.
„Ai vrut să găsesc o cale de a ne introduce în America cu toate armele şi detonatoarele tale. Nu există o cale uşoară, prietene, şi tu ştiai asta de la început. La un moment dat trebuie să ne punem credinţa în Allah şi să mergem mai departe." Hakim s-a întins şi l-a apucat de ambii umeri. „Priveşte-mă în ochi. Respiră adânc. Ai încredere în mine că te voi ajuta să treci prin această parte a călătoriei tale. Suntem atât de aproape. America se află chiar dincolo de orizont. Când soarele va răsări, te voi duce acolo."
„Dar cum rămâne cu...?"

Hakim i-a tăiat calea, spunând: „Nu este momentul să eziți... să pui întrebări. Acum este momentul să acţionăm. Aminteşte-ţi, întotdeauna mi-ai spus că victoria îi favorizează pe cei curajoşi. Acum este momentul nostru să fim curajoşi. Ai încredere în mine. Urcă-te în barcă şi urmează-mă. Te voi conduce în această etapă a cruciadei tale şi nu te voi dezamăgi."

CAPITOLUL 35

ARLINGTON, VIRGINIA

NASH şi-a parcat minivan-ul lângă un Ford Taurus dărăpănat şi a intrat în Safeway Food and Drug. A luat un cărucior şi a început să se plimbe prin raionul de produse. Singurul lucru de care avea cu adevărat nevoie era laptele pentru Charlie, dar avea alte motive pentru care se afla la magazin. A luat o jumătate de duzină de banane, două grapefruituri mari şi un pepene galben. Câteva culoare mai jos a luat nişte unt de arahide, pentru că învăţase în trecut că niciodată nu se poate avea destul unt de arahide. Pe culoarul următor l-a văzut pe tipul pe care îl căuta aşteptându-l în faţa cojilor de taco. Părul blond îi ieşea de sub şapca de baseball a echipei Washington Nationals.
Nash s-a oprit lângă el şi s-a uitat înapoi pe culoar pentru a se asigura că ceilalţi cumpărători nu erau la ureche. Ţinându-şi ochii pe cochilii de taco, Nash a spus: „Ce mai faci, amice?".
„Mai bine decât tine." Bărbatul era cam de aceeaşi mărime cu Nash, deşi poate puţin mai slab şi cu un deceniu mai în vârstă.
„Fără îndoială", a spus Nash când şi-a amintit că luni seara era seara taco. Şi-a luat o cutie, pentru orice eventualitate.
„Ce mai fac copiii?"
„Bine."
„Charlie?", a întrebat el în timp ce citea pe spatele unei cutii.
„A rostit cuvântul preferat al naşului său în această dimineaţă."
Bărbatul şi-a întors capul şi s-a uitat la Nash. „Îţi baţi joc de mine?"
„Aş vrea să fi glumit."
„Asta e grozav."
„Nu, nu este", a spus Nash serios deranjat. „Are doar un an."
Scott Coleman a început să râdă în tăcere pentru el însuşi. Îl cunoştea pe Nash de ceva mai mult de şapte ani şi deveniseră foarte apropiaţi. Coleman fusese cel care îl adusese pe Nash în atenţia lui Rapp. Asta se întâmpla pe vremea când alergau prin munţii Afganistanului şi se distrau de minune vânând talibani şi Al-Qaeda. Acum, fătălăii se ascundeau de cealaltă parte a graniţei, iar pakistanezii nu-i lăsau să vină să termine treaba.
Zâmbind şi vorbind pe o parte a gurii, Coleman a spus: „Trebuie să te relaxezi, amice. Ţi-am mai spus, cheia în rahatul ăsta este să nu-l iei niciodată prea în serios. În momentul în care faci asta, îţi pierzi avantajul, îţi pierzi curajul şi atunci o vei da în bară."
Nash auzise predica de multe ori înainte. Coleman, cu aproape zece ani mai în vârstă decât el, era un fost SEAL şi îşi conducea propria firmă de securitate şi consultanţă în D.C. chiar de dinaintea atacurilor. Avalanşa de bani care fusese pompată în firmele de securitate îl făcuse un om bogat, dar nu atât de bogat pe cât ar fi putut fi. Coleman a luat decizia conştientă de a rămâne mic. Nu avea niciun interes să conducă o companie mare şi să gestioneze sute de oameni.
Nash l-a întrebat: „Ai citit ziarul în dimineaţa asta?".
„Da." Coleman a luat o cutie de scoici, le-a pus în cărucior şi a început să se mişte. „Ai face bine să speri că nemernicii ăia de pe Capitoliu nu sapă prea adânc, altfel eşti terminat."
„Tocmai am plecat de la o audiere cu cei de la Informaţii. A fost o adevărată bucurie."
„Ai vreo idee de unde are reporterul ăsta comunist informaţiile?"
Nash a întors colţul şi a luat o pungă de Doritos. „Am o listă scurtă."
„Să o auzim."

„Imediat. Reporterul ăsta... Joe Barreiro... ai vreo problemă în a institui o supraveghere pasivă asupra lui?”
Coleman a scanat culoarul următor şi a spus: „Nu.”
„Bine. Verifică mai întâi telefoanele publice din apropiere şi apoi e-mailurile. Încă mai ai uşa din spate către serverul Postului?”.
Coleman a râs.
„Ce?” a întrebat Nash întrebându-se cu ce a greşit acum.
„Uită-te la tine. Atât de mare şi îmi spui cum să-mi fac treaba.”
Nash părea stânjenit. Poate chiar un pic bătut. „Îmi pare rău, ştiu că ştii ce faci. Asta e mai mult pentru mine, aşa că pot să o tai de pe lista mea.”
„Destul de corect. Nu vreau să te epuizezi.”
„Scrutează-i hard-disk-ul, precum şi pe cel al editorului său, şi verifică-i pe cei care stau lângă el, ca să fii sigură. Şi copiii lui... nu uita să te uiţi la telefoanele lor.”
„Dacă îmi dai lista suspecţilor, va fi mai rapid”, s-a oferit Coleman.
„Lasă-mă să mă gândesc la asta”, a spus Nash, cu ochii îngustându-se.
„Dacă s-au întâlnit faţă în faţă, pot să mă uit la înregistrările turnurilor de telefonie mobilă şi să aflu dacă s-au suprapus cât de cât în ultima lună.”
Nash s-a gândit o clipă, a cântărit argumentele pro şi contra şi a decis că nu-i păsa deloc. Avea nevoie să se descarce de o parte din lucrurile astea şi în cine să aibă mai multă încredere decât în Coleman. Cu o voce care abia dacă depăşea o şoaptă a spus: „Glen Adams”.
Coleman a dat din cap încet la început, apoi cu mai mult entuziasm. „Mi se pare normal. Nenorocitul ăla narcisist. Ar urî pe oricine care ar fi bun în meseria ta. Nu valora nimic pe vremea când era operativ.”
Nash a fost de acord şi a spus: „Vreau să te mişti repede. Trebuie să ştiu cât de multe ştiu şi cum le ştiu.”
„O să mă ocup de asta în seara asta. O să fii prin preajmă la meciul lui Rory de sâmbătă?”
Coleman se referea la fiul de paisprezece ani al lui Nash. „Dacă nu sunt la închisoare”.
„Haide... nu fi atât de morocănos. Fiul tău de un an este pe cale să stăpânească cel mai mare cuvânt din limba engleză.”
Nash a zâmbit. S-a gândit la Charlie aruncând bomba F la masa de mic dejun. La privirea de groază absolută de pe faţa soţiei sale. „O să-ţi povestesc despre asta cândva la o bere. Este destul de amuzantă. Dacă eşti prin zonă săptămâna asta, treci pe la mine să bem ceva.”
„Nu ştiu, lucrurile sunt destul de nebuneşti şi acum vrei să mă ocup de asta...”
„Lui Maggie şi copiilor le-ar plăcea să te vadă.”
Fără să piardă o clipă, Coleman a spus: „Ştiu că Maggie ar vrea.”
„De ce sunteţi voi toţi SEALs nişte porci?”
„Oh, iar voi, puşcaşii marini, sunteţi atât de demni.”
Nash a zâmbit. „Suntem nişte ticăloşi fermecători, nu-i aşa?”
„Arătaţi bine în ţinuta voastră, dar asta e tot.” Coleman s-a întors pe culoarul următor şi, peste umăr, a spus: „Ţine-ţi dobitocul sus.”
Grozav, s-a gândit Nash în timp ce se holba la Coleman care îşi plimba căruciorul pe culoar. Exact ce aveam nevoie, încă o reamintire despre noaptea trecută.

CAPITOLUL 36

AEROPORTUL INTERNAŢIONAL DULLES

Gulfstream G500 a coborât printre nori la 6.100 de picioare; trenul de aterizare hidraulic s-a rotit în poziţia jos şi apoi s-a blocat cu un zgomot uşor care l-a trezit pe Rapp din ceea ce fusese un somn neobişnuit de adânc. Şi-a întors capul spre dreapta şi a ridicat storul de la fereastră. Mii de lumini l-au întâmpinat. Dintre toate aeroporturile din întreaga lume, acesta era probabil cel mai familiar pentru el.

Fusese construit înainte ca el să se fi născut. Îl lipiseră aici, unde marginea comitatului Fairfax se întâlnea cu comitatul Loudoun. Pe atunci nu fusese nimic mai mult decât terenuri agricole şi cai. Acum era construită cu autostrăzi, drumuri, parcări, centre comerciale, întreprinderi, hoteluri, apartamente şi ansambluri de locuinţe. Extinderea urbană în cea mai bună formă.
Rapp a privit maşinile care urcau şi coborau pe Sully Road pe lângă vechea plantaţie şi, aşa cum făcuse de atâtea ori până atunci, a simţit o urmă de invidie. S-a întrebat cum ar fi fost să schimbe locul cu ei. Să duci o viaţă fără să ştii lucrurile pe care le ştia el. Cum ar fi să se trezească, să-şi sărute soţia şi copiii şi să intre într-un birou ca mulţi dintre prietenii cu care crescuse. Nu s-a gândit niciodată la asta mai mult de câteva secunde şi nu s-a simţit nici pe departe rău pentru el însuşi. Adevărul era că îi plăcea ceea ce făcea. Îi trebuise mulţi ani pentru a ajunge la această realizare, şi mai multe greutăţi, dar în cele din urmă se întipărise.
În mod ciudat, uciderea soţiei şi a copilului său nenăscut fusese cea care îl făcuse să recunoască în sfârşit. Nu la început, desigur. Plasaseră o bombă în casa lui din Golful Chesapeake, care îi fusese destinată lui. Încă o dată, înşelase moartea, dar de data aceasta a plătit pentru asta cu pierderea femeii pe care o iubea şi a copilului pe care îşi dorea atât de mult să-l cunoască, să-l ţină în braţe, să-l crească şi să-i fie tată. S-a gândit la acel moment fericit şi scurt pe care l-au petrecut împreună după ce ea i-a spus că era însărcinată. Fusese doar o săptămână, dar încă mai simţea gustul emoţiilor ca şi cum totul s-ar fi întâmplat chiar în acest moment.
Îndrăgita Anna, cu ochii ei verzi ca smaraldul, căpătase o strălucire care o făcea să pară desprinsă dintr-un vis. Nu s-ar fi gândit niciodată că ar fi putut fi mai frumoasă, dar cumva sarcina o făcuse. Pielea ei deja impecabilă strălucea, iar ochii îi scânteiau cu şi mai multă viaţă decât în mod normal. Era plină de entuziasm şi era cu atât mai exaltată ştiind că era ceva ce soţul ei dur şi neastâmpărat îşi dorea atât de mult. Să-i ofere cadoul suprem al unui copil, ştia ea, ar fi fost ultima piesă de manevră pentru a-l face să renunţe la profesia lui periculoasă. Îi spusese odată, după ce făcuseră dragoste, că dăduse destul pentru ţara lui. Fusese împuşcat, înjunghiat, vânat şi torturat, şi era timpul să renunţe. Să lase pe altcineva să intervină şi să lupte.
Cu toate înclinaţiile ei liberale, Anna nu era o liberală cu capul în nisip. Văzuse cu ochii ei cum erau aceşti fanatici şi nu a pus nici măcar o clipă la îndoială faptul că, atunci când le dădeai la o parte, treaba soţului ei era să-i vâneze şi să-i omoare înainte de a avea şansa de a incita şi mai multă ură şi de a ucide şi mai mulţi oameni nevinovaţi. Nu-i mărturisise niciodată, dar acum ştia că fusese în secret mândră de ceea ce făcea. Fratele ei îi mărturisise după moartea ei că Anna îl considera cel mai nobil om pe care îl cunoscuse vreodată.
După ce fusese luată pe neaşteptate de lângă el, reacţia lui imediată fusese previzibilă. Şi-a luat durerea, furia şi angoasa devastatoare şi le-a îndesat adânc în cuptorul din burta lui şi le-a folosit pentru a-şi alimenta vânătoarea celor responsabili. I-a urmărit metodic şi s-a răzbunat. Pe doi dintre ei i-a lăsat în viaţă. Motivele erau complicate, dar ştia că, în cele din urmă, asta ar fi vrut Anna. Cu răzbunarea rezolvată şi cu realitatea privindu-l drept în faţă, întreaga lui lume s-a prăbuşit apoi în jurul lui. Busola lui morală, simţul binelui şi al răului, fusese demagnetizat şi se trezise inundat într-o mare de vinovăţie şi autoironie.
După ce şi-a petrecut viaţa atât de sigur de sine şi de acţiunile sale, a ales singura cale care avea sens pentru el. A plecat pur şi simplu. Nimeni nu a ştiut unde a fost timp de mai bine de şase luni. Nici fratele său, nici măcar şefii săi de la Langley. Când a reapărut, era un om schimbat. Rupt, dar nu zdrobit, era mai conştient de greşelile sale. Îşi înţelegea mai bine neajunsurile şi modul în care acestea îi afectau munca. În cele din urmă, avea să se învinovăţească pentru totdeauna pentru că a crezut că poate avea o viaţă normală, şi purta cu el vina morţii ei în fiecare zi. O rugăciune rapidă către ea în fiecare dimineaţă şi în fiecare seară, cerându-şi scuze pentru că a implicat-o în lumea lui urâtă. Uneori recunoştea că ea a fost o participantă voluntară. La fel de hotărâtă ca oricine altcineva pe care îl cunoscuse vreodată, nimeni nu o convinsese să facă ceva ce nu voia să facă. A venit cu el pentru că îl iubea şi, în cele din urmă, acesta era singurul lucru glorios care îi aducea alinare, un pic de fericire şi chiar un zâmbet ocazional pe faţă. Ea credea în ceea ce făcea el şi îl iubea.

Îi luase undeva între un an şi jumătate şi doi ani ca să ajungă în acest punct, iar când a făcut-o, a fost ca şi cum rana a început să se vindece în mod magic. Nu până la capăt, bineînţeles. Încă mai exista o cicatrice care era adâncă şi largă, dar cel puţin nu era sfâşiată în fiecare zi, în timp ce el se plimba într-o mare de vinovăţie, furie şi autocompătimire. Nu va fi niciodată complet întreg din nou, dar îşi recăpătase încrederea în sine. Îşi recăpătase simţul scopului şi era mult mai înţelept decât fusese înainte de tragedie. Mai era, de asemenea, şi altceva. A fost un lucru ciudat pentru un om care se afla în al doilea deceniu de viaţă secretă, cea mai mare parte a vieţii sale operând singur, în ţări străine, timp de luni întregi. O viaţă în care i-a înşelat pe toţi cei din jurul său, chiar şi pe compatrioţii săi. Rapp simţea acum un imens sentiment de responsabilitate pentru a îndrepta lucrurile. Îi mărturisise doar lui Kennedy despre prima parte. Din cauza meseriei sale şi a naturii sale solitare, Rapp fusese antrenat să supravieţuiască gândindu-se în primul rând la el însuşi. Dar acum se uita în jur la oameni ca Mike Nash şi la familia sa şi îşi dădea seama ce era în joc. Într-un sens brusc imediat, Rapp a simţit nevoia de a-i proteja pe aceşti oameni şi de a îndrepta lucrurile.

În lumina stinsă a atacurilor care treziseră pentru scurt timp America la ameninţarea fundamentalismului radical islamic, politicienii se întorseseră la vechile lor obiceiuri. Se întorseseră împotriva aceloraşi oameni cărora le ceruseră să protejeze ţara de atacuri. Întotdeauna l-a uimit pe Rapp faptul că aceştia erau aceiaşi oameni care, în anul care a urmat după 11 septembrie 2001, au întrebat în mod repetat CIA dacă măsurile lor de interogare erau suficient de dure. Acum negau că ar fi spus vreodată astfel de lucruri. Erau la atac. Simţeau mirosul unei oportunităţi şi, mai devreme sau mai târziu, aveau să înceapă să distrugă vieţile bărbaţilor şi femeilor pentru care Rapp se simţea acum responsabil. Bărbaţi şi femei bune care se sacrificaseră pentru ţara lor atunci când ţara lor avea cea mai mare nevoie de ei. Iar acum, un Senat şi o Cameră a Reprezentanţilor nerecunoscători se învârteau ca nişte rechini în căutarea unei ocazii de a-şi creşte averile politice pe o orbită şi mai înaltă.

Avionul a plutit în jos şi s-a aşezat uşor pe pistă. Ridley s-a trezit la aterizare şi, după ce s-a întins o secundă, şi-a scos telefonul şi a început să-şi verifice mesajele. Rapp a continuat să se uite pe fereastră în timp ce continuau să treacă pe lângă terminalul mare spre secţiunea de aviaţie privată, unde Langley ţinea un hangar. Când au tras în paralel cu hangarul, a observat câteva maşini de poliţie şi încă o jumătate de duzină de sedanuri guvernamentale. Lui Langley îi plăcea să păstreze un profil cât mai discret posibil, aşa că aceasta nu era petrecerea obişnuită de întâmpinare a unor spioni care se întorceau din Afganistan. Ridley era prea preocupat de mesajele sale pentru a observa, iar Rapp a decis să nu-l deranjeze.

Când avionul s-a oprit în cele din urmă, Rapp şi-a luat geanta şi a mulţumit membrului echipajului şi piloţilor în timp ce se îndrepta spre ieşire. Acolo, pe pistă, se aflau nouă bărbaţi şi o femeie. Rapp şi-a dat seama că erau federali fără să fie nevoie să întrebe. Aveau cu toţii privirea aceea „încrâncenată, care se ia prea în serios".

Unul dintre agenţi a făcut un pas în faţă cu o bucată de hârtie în mână şi a întrebat: „Sunteţi Mitch Rapp?".

Rapp s-a gândit să facă un comentariu deştept, dar s-a hotărât să nu o facă. „Da."

„Am un mandat de arestare pe numele dumneavoastră. Vă rog să vă lăsaţi geanta, să vă întindeţi pe trotuar şi să vă puneţi mâinile deasupra capului."

Rapp l-a privit pe bărbat cu neîncredere. „Să vă spun ceva. Arătaţi-mi cu ce maşină doriţi să merg, iar eu o să mă plimb cu dumneavoastră... îmi vom arunca geanta în portbagaj, iar eu mă voi urca pe bancheta din spate."

Agentul şi-a mutat mâna dreaptă la mânerul pistolului său. „Nu am de gând să mai spun asta încă o dată. Aruncă-ţi geanta..."

Înainte ca agentul să-şi termine fraza, capul lui Ridley a ieşit din avion şi a strigat: „Ce naiba se întâmplă aici?".

Ochii agentului au sărit de la Ridley la Rapp şi apoi înapoi la Ridley. „Domnule, am un mandat de arestare în posesia mea pentru acest om, chiar aici. Vreau să vă daţi la o parte."

Ridley a coborât scările, a trecut pe lângă Rapp şi a ajuns la mai puţin de un metru de agent. „FBI?"

Ridley a lătrat.

Bărbatul era cu o jumătate de cap mai înalt decât Ridley. S-a uitat în jos la el şi a spus: „Nu mă obligaţi să folosesc forţa”.
„Nu-mi da un motiv să te dau afară de pe proprietatea mea, juniorule. Sunt directorul adjunct al Serviciului Clandestin de la Langley şi tu te afli pe teritoriul meu. Aşa că, înainte de a aresta pe unul dintre oamenii mei, o să-mi explici ce naiba se întâmplă.”
Agentul a făcut o jumătate de pas înapoi şi a spus: „Îmi fac doar datoria, domnule. Mi s-a ordonat să îl pun pe acel om”, a arătat spre Rapp, „sub arest. Nu mi s-a spus de ce, pur şi simplu mi s-a spus să o fac.”
„Cine de la Departamentul de Justiţie?”
„Wade Kline.”
„Cred că îţi baţi joc de mine. Lasă-mă să văd mandatul de arestare.” Ridley a întins mâna, agentul a ezitat, iar Ridley a spus: „Vreţi să îl sun pe directorul Powel?”.
Agentului nu i-a plăcut cum suna asta, aşa că i-a înmânat mandatul.
Ridley l-a desfăşurat, l-a citit rapid şi i l-a înmânat înapoi agentului. „Ştiţi cine este?” Ridley a arătat cu degetul mare peste umăr spre Rapp.
Agentul a clătinat din cap.
Ridley a făcut un pas mai aproape şi şi-a coborât vocea astfel încât doar agentul să-l poată auzi. „Este un nenorocit de erou american, iar asta”, Ridley a smuls mandatul din mâna agentului şi l-a fluturat, „este o grămadă de rahaturi PC. Nu te pot împiedica să-l arestezi, dar îţi spun de pe acum, agent special, sau cum naiba te cheamă, dacă îl faci să se întindă pe pista asta ca un infractor obişnuit, îţi voi distruge cariera. O să apelez la toate favorurile pe care mi le datorează FBI-ul ca să mă asigur că fundul tău nenorocit va ajunge în Yemen să percheziţioneze containere de marfă în următorii trei ani. Deci, ce vei face?”
Agentul a stat un moment îndelungat să se gândească la opţiunile pe care le avea, apoi a spus în cele din urmă: „E unul dintre băieţii tăi?”.
„Nu este băiatul meu. Cam singurele două persoane cărora le răspunde în acest oraş sunt directorul CIA şi preşedintele, şi nici măcar nu le răspunde în majoritatea timpului.”

CAPITOLUL 37

CHEILE FLORIDEI

SOARELE a răsărit strălucitor, aruncându-şi razele peste vasta întindere de apă albastră. Toţi cei nouă bărbaţi se aflau pe punte pentru a fi martori ai glorioasei puteri a lui Allah, în timp ce începea o altă zi a călătoriei lor binecuvântate. Îşi petrecuseră noaptea legaţi unul de altul, cele două bărci rostogolindu-se uşor în valurile puţin adânci. Totuşi, chiar şi cu apa calmă, patru dintre bărbaţi vomitaseră. Hakim a simţit o mică bucurie perversă văzându-i pe aceşti luptători pentru libertate iubitori de pământ cedând atât de uşor în faţa mişcării blânde a oceanului. Şi mai multă bucurie ştiind că îl deranja pe vechiul său prieten Karim faptul că nu reuşise să-i pregătească pentru această excursie relativ scurtă.
După ce au terminat de rugat, au fost împărţite raţiile, iar bărbaţii au fost încurajaţi să bea multă apă, mai ales cei care vomitaseră. Hakim le-a verificat din nou poziţia şi apoi a ieşit pe prova lungă a bărcii rapide. S-a uitat printr-un binoclu la o pată de pe orizontul vestic. Se aflau la şaisprezece mile marine, aproape la est de Marathon, Florida. La nord, la o distanţă aproape egală, se afla staţia Pazei de Coastă a Statelor Unite de la Islamorada. Mai departe, spre sud şi vest, se afla staţia Pazei de Coastă din Key West. Ambele baze erau dotate cu suficiente mijloace aeriene şi de suprafaţă pentru a face din această dimineaţă o dimineaţă mizerabilă, dar de Key West se temea cel mai mult. Acolo se afla centrul de comandă al noului Escadron Tactic de Interdicţie cu Elicoptere. Cu cât se îndreptau mai mult spre nord, cu atât se puteau amesteca mai mult cu amatorii de ambarcaţiuni de agrement şi cu pescarii sportivi care veneau dinspre Miami şi cu excursioniştii de o zi care traversau dinspre sudul Floridei spre Bahamas.
Hakim a scanat mai întâi suprafaţa şi apoi a înclinat binoclul spre cer. Se vedeau câteva dâre de aer de la avioanele comerciale care zburau la altitudini mai mari, dar niciun semn de elicoptere în acel moment. Din excursiile sale anterioare, Hakim ştia că acestea erau mai active în toiul nopţii şi apoi mai târziu în

timpul zilei, când traficul de bărci se intensifica. Ambarcaţiunile nu-l îngrijora atât de mult. Erau doar câteva care puteau ţine pasul cu ele şi nu erau înarmate cu tunurile mai mari ale cuirasatelor şi ale bărcilor de patrulare de coastă. Problema ar fi fost elicopterele. Erau mai rapide decât bărcile sale şi, mai rău, puteau să-i supravegheze de la distanţă şi să ceară ajutor prin radio. Dacă nu erau atenţi, puteau să se trezească cu o grămadă de unităţi de poliţie care convergeau spre ei când ajungeau la ţărm.
Acesta fusese cel mai dificil aspect de planificat, dar Hakim credea că a reuşit să se descurce. Karim i s-a alăturat la prova, iar Hakim l-a întrebat: „Eşti nervos?". A pus întrebarea ştiind cum va răspunde prietenul său.
„Numai proştii şi mincinoşii spun că nu sunt."
„Ei bine, prietene, atunci care dintre ei sunt eu?". Hakim şi-a continuat căutarea cerului, întorcându-se acum spre Key West.
„Nu eşti nervos?" a întrebat Karim cu îngrijorare.
„Nu. Nici pe departe."
„De ce ispiteşti soarta în felul ăsta? Ştii că nu ar trebui să spui astfel de lucruri."
Hakim a râs. „Sunt entuziasmat. De ce nu eşti entuziasmat? Pentru asta am muncit. Este o zi minunată."
Hakim a arătat spre ţărmul de pământ de la orizont. „Acolo, prietene, este marele Satana. În câteva minute vom porni aceste motoare şi vom pătrunde în apărarea lor. Apărări pentru care au cheltuit miliarde de dolari şi nu pot face nimic pentru a ne opri."
Karim s-a încruntat. „Presupui că nu ne vor opri."
„Da, aşa este." Hakim a coborât binoclul. „Când vei începe să ai încredere în destinul tău? Îţi spun de ani de zile că asta te aşteaptă." A arătat din nou spre ţărmul Americii.
„Allah preferă ca noi să fim umili."
„Atunci puteţi fi umili, dar eu voi fi entuziasmat. Este ceva despre care se va scrie. În câteva zile, întreaga lume arabă va vorbi despre aceşti noi lei ai al-Qaeda şi despre liderul lor, marele Karim Nour al-Din, care au lovit în inima Americii."
„Nu am făcut nimic încă."
„Este greşit să sperăm?"
Karim a făcut o figură meditativă şi în cele din urmă a spus: „Cred că nu."
„Şi gândeşte-te la feţele pe care le vor face acele bătrâne când vestea va ajunge în sfârşit la ele în ascunzătorile din munţi. Zawahiri va fi furios că el şi prietenul lui milionar nu primesc meritele."
„Nu vorbi aşa despre el", spuse Karim cu furie.
„Îmi pare rău, dar ştii că eu cred că Zawahiri l-a otrăvit."
„Merită totuşi respectul nostru. „ Karim era dezgustat de liderii al-Qaeda, dar conaţionalul său saudit nu merita să fie vorbit în acest fel. „Aşadar", a spus Karim, „spune-mi despre marele tău plan. Chiar crezi că vom naviga până la ţărm şi vom descărca drogurile tale?"
„Totul depinde de Paza de Coastă".
„Şi dacă vor apărea?"
„Vom fugi mai repede decât ei."
„Şi dacă e un elicopter? Aşa cum ai spus aseară."
„Tu mergi drept înainte, iar eu mă voi ocupa de elicopter."
„Asta e tot? Asta e tot planul tău măreţ?"
Hakim şi-a etalat zâmbetul alb şi strălucitor. „Nu, mai am câteva trucuri."
„Ahmed?"
„Da, el este unul dintre ele, de fapt, acum este momentul perfect pentru a-i arăta cadoul pe care l-am adus pentru el." Hakim s-a urcat pe parbriz şi a coborât sub punte. O clipă mai târziu a apărut cu o valiză lungă, neagră şi dreptunghiulară. S-a uitat în cealaltă barcă şi a spus: „Ahmed, am ceva pentru tine".
Marocanul de douăzeci şi patru de ani a sărit dintr-o barcă în cealaltă în timp ce ceilalţi se apropiau de margine. Hakim a aşezat servieta pe perna plată de la pupa cabinei de pilotaj şi a desfăcut închizătorile. A deschis servieta pentru a dezvălui un pistol foarte mare.
Ahmed a tresărit când a spus: „Un Barrett de calibrul cincizeci. Am visat să trag cu o astfel de armă."
„Poţi să te descurci cu ea?" a întrebat Hakim.

„Bineînţeles”, a spus Ahmed cu entuziasm. „De unde ai luat-o?”
„Din Nashville, Tennessee.”
„Nu acolo se fabrică?”.
„Aproape de acolo”.
Ahmed a luat-o în mână şi s-a uitat prin telescopul optic Barrett. „Când pot să trag cu ea?”
„Să sperăm că nu prea curând, dar, în caz că va trebui să o faci, eşti familiarizat cu arma?”.
„Nu sunt multe de ştiut. Este una dintre cele mai bune puşti construite vreodată. Robustă... precisă... foarte uşor de tras.”
„Bine. Sunt trei cutii de zece cartuşe deja încărcate.” Hakim arătă spre cutie.
„Ce tip de muniţie?”
„Calibru 50 BMG, incendiar perforant pentru blindate.”
Ahmed şi-a smuls ochii de la armă şi a spus: „Numai trupele NATO au această muniţie.”
„Şi tu.” Hakim a râs cu poftă.
„De unde naiba ai făcut rost...?”.
„Îţi voi spune în timpul lungului drum spre Washington. Vom avea destul timp, dar acum trebuie să ne punem în mişcare.” Hakim s-a întors şi s-a uitat la vechiul său prieten, care stătea de cealaltă parte a parbrizului. „Eşti gata, prietene?”
„Da.”
„Bine”, a spus Hakim cu un entuziasm nestăvilit. „Exact aşa cum am exersat aseară. Toată lumea să se aşeze la locul potrivit şi vom porni motoarele.” Bărbaţii au început să se înghesuie în bărcile care le-au fost repartizate. „Ţineţi minte”, a spus Hakim, „păstraţi-vă armele ascunse, cu excepţia cazului în care Karim sau eu vă spunem să le scoateţi.” Apoi s-a întors spre Ahmed şi i-a şoptit: „Rămâi aproape de mine şi asigură-te că noua ta jucărie este gata de utilizare.”
Hakim şi-a pornit motoarele pe rând şi a aşteptat ca prietenul său să facă acelaşi lucru. După încă un minut, Hakim a ordonat ca parâmele să fie desfăcute şi apoi a pornit la drum cu cincisprezece noduri. În timp ce vântul bătea deasupra capetelor lor, Hakim s-a întors spre Ahmed şi l-a întrebat: „Cunoşti elicopterul MH-65C Dolphin?”.
Ahmed a clătinat din cap.
„Nu vă faceţi griji”. Hakim a deschis micul torpedou de pe tabloul de bord şi a recuperat mai multe bucăţi de hârtie. „Aici sunt schemele. Am încercuit cele trei locuri în care este cel mai vulnerabil. Dacă dăm peste una, ar putea fi o informaţie utilă.”

CAPITOLUL 38

WASHINGTON, D.C.

RAPP a trebuit să râdă de ironia situaţiei. Iată-l într-un costum portocaliu de puşcărie încătuşat de o masă de metal într-o cameră care duhnea a urină. Pereţii din blocuri de zgură ai camerei de interogatoriu de trei metri pe trei metri erau acoperiţi cu o varietate de fluide corporale pe care Rapp nu voia să încerce să le identifice. Faptul că America îi trata pe teroriști mai bine decât pe proprii cetăţeni era doar un alt exemplu despre cât de răsturnate erau lucrurile. El se afla în Central Detention Facility, sau închisoarea din D.C., aşa cum este cunoscută mai des. Un loc situat într-unul dintre cele mai degradate cartiere din America, plin de infracţiuni. În fiecare an, în ultimii treizeci de ani, sud-estul D.C. a ajutat capitala să termine în primele cinci locuri în topul celor mai multe crime – de obicei pe primul loc. Închisoarea era plină de gangsteri, de drogaţi şi de orice alt fel de reprobabili care cutreierau străzile nu prea sigure ale capitalei naţiunii.
Era evident că forţele politice care se aflau în spatele arestării lui credeau că îl vor putea dezlega cumva băgându-l în acest loc, ceea ce era o dovadă că erau fie foarte proaste, fie foarte meschine sau probabil ambele. După ce au terminat de a-i lua amprentele şi de a-l fotografia, i-au luat toate hainele şi i-au dat salopeta portocalie şi papucii de hârtie şi l-au băgat în detenţie generală. Niciun avocat, niciun telefon,

doar Ridley stătea acolo, împărţind ameninţări ca o educatoare de grădiniţă în excursie. Ridley i-a avertizat că a fost o greşeală. Le-a spus de nenumărate ori să nu-l arunce în detenţie generală, dar puşcăriaşii au rămas la linia lor oficială conform căreia toată lumea primeşte acelaşi tratament.
Rapp a rezistat mai puţin de cinci minute în celula mare de 30 pe 10 picioare. Un infractor negru şi zvelt, drogat, i-a intrat în faţă aproape imediat ce a intrat pe uşă. În loc să înceapă o conversaţie cu el, Rapp l-a lovit cu o lovitură rapidă în plexul solar şi l-a trimis la podea, unde zăcea gâfâind după aer ca un peşte în afara apei. Doi bărbaţi de culoare ceva mai mari şi mai tineri s-au supărat pe asta şi au traversat celula hulind şi strigând despre tot răul pe care urmau să-l facă noii lor târfe. În cinci secunde, Rapp i-a evaluat, i-a atras şi i-a dezmembrat. Bărbatul din stânga a făcut o jumătate de pas înaintea celuilalt şi a dat primul pumn. Rapp şi-a mişcat capul cu doar 15 centimetri şi a lăsat pumnul să treacă pe lângă el. Cu o uşoară pivotare, şi-a ridicat piciorul drept şi apoi şi-a trimis piciorul să se prăbuşească pe partea exterioară a genunchiului drept al bărbatului. După ce a aruncat pumnul şi l-a ratat, bărbatul a rămas pentru o secundă cu nouăzeci şi cinci la sută din greutatea sa sprijinită pe acel picior din faţă. Când piciorul lui Rapp a intrat în contact şi a împins prin ţintă, bărbatul s-a îndoit ca şi cum ar fi mers pe o pereche de picioroange şubrede.
Cel de-al doilea tip s-a năpustit asupra lui aproape imediat şi chiar a reuşit să pună mâna pe salopeta lui Rapp pentru o secundă, înainte ca Rapp să se elibereze cu o serie de lovituri rapide de iepure în mai multe organe vitale. Apoi l-a luat pe bărbat de încheietura mâinii, i-a răsucit mâna la 180 de grade şi i-a îndreptat braţul astfel încât cotul să fie într-o poziţie blocată, îndreptată direct spre tavan. O lovitură rapidă în stomac l-a trimis pe bărbat la podea. A existat un moment în care întreaga încăpere a rămas nemişcată. Rapp s-a uitat prin celulă la ceilalţi membri ai bandei şi a încercat să le evalueze starea de spirit. Cu toţii erau cu toţii foarte atenţi, iar câţiva păreau că ar putea să li se alăture. Rapp a decis că cea mai uşoară cale de a opri violenţa era să dea un exemplu. Cu braţul infractorului încă în poziţie dreaptă şi blocată, Rapp s-a lăsat în genunchiul drept, şi-a ridicat braţul stâng deasupra capului şi a coborât cu cotul în jos. Când lovitura a izbit, orbita cotului celuilalt a explodat, sunând ca un două-pe-patru care se rupe de la prea multă greutate.
Când au apărut gărzile, primul infractor abia îşi recăpăta capacitatea de a respira, dar ceilalţi doi se rostogoleau pe jos ţipând de durere, cu membrele îndreptate în unghiuri foarte nefireşti. Gărzile au avut o conferinţă rapidă şi au decis să-l mute pe Rapp într-una din camerele de interogatoriu. Acolo stătuse de la aproximativ unu dimineaţa până acum. Era încătuşat la încheieturi şi la glezne şi înlănţuit de masa de metal. Pereţii din blocuri de zgură erau goi. Neavând la ce să se uite şi nimic altceva de făcut decât să aştepte, Rapp şi-a odihnit capul pe masă şi a încercat să doarmă. A pierdut noţiunea timpului, dar i se părea că se afla în cameră de aproape zece ore, ceea ce însemna că probabil era mai aproape de cinci. Singur cu nimic altceva în afară de gândurile sale, s-a întrebat cum lua Kennedy lucrurile. Era o şansă bună ca ea să fi stârnit un iad sfânt, dar nu se ştia niciodată cu adevărat în acest oraş.
Când uşa s-a deschis în cele din urmă, Rapp şi-a ridicat privirea şi a văzut un bărbat cam de vârsta lui, purtând un costum albastru şi o cravată cu dungi verzi şi albastre de mentă. Era chipeş, dar nu într-un mod masculin. Era prea perfect, prea deliberat. Ca şi cum ar fi depus mult efort pentru îngrijirea şi înfăţişarea sa. A intrat în cameră ţinând sub un braţ o ceaşcă de cafea, un biscuite şi un dosar de informare din piele. A închis uşa cu piciorul şi s-a aşezat în faţa lui Rapp.
După ce şi-a îndreptat cravata şi a luat o înghiţitură de cafea, a spus: „Ai reuşit să te bagi într-o mulţime de probleme”.
Rapp s-a uitat la el cu ochii lui căprui atât de întunecaţi încât erau aproape negri şi nu a spus nimic.
„Lovirea unui ofiţer al Forţelor Aeriene ale Statelor Unite este o infracţiune foarte gravă.” S-a uitat la Rapp cu cea mai serioasă expresie a sa şi a deschis dosarul de informare. „Ca să nu mai vorbim de partea în care ai îmbrăcat uniforma de colonel şi te-ai furişat într-o instalaţie militară a Statelor Unite fără acces autorizat. Aş spune că în cele din urmă ţi s-a terminat norocul, domnule Rapp.”
Rapp nu a spus nimic. Se holba din nou la bărbat şi se întreba dacă acesta chiar credea că îl va speria cumva.
„Vă aşteaptă zece ani... poate mai mult.”
Rapp a chicotit.

„Ţi se pare amuzant?”
„Găsesc amuzantă bravada ta teatrală.”
Bărbatul a luat o înghiţitură de cafea şi, pe un ton posomorât, a spus: „Nu cred că vei râde când vei sta într-o închisoare federală şi vei fi futut în fund de nişte deţinuţi duri.”
Ochii lui Rapp s-au îngustat, iar ridurile de pe frunte i s-au adâncit. Simţea ceva la bărbatul de peste masă. Ceva de care ar trebui să se ferească. „Cine eşti tu?”
Bărbatul şi-a îndreptat cravata şi a spus: „Sunt Wade Kline... ofiţerul şef al Departamentului de Justiţie pentru Confidenţialitate şi Libertăţi Civile, şi sunt cel mai rău coşmar al tău, domnule Rapp.”
„Serios?” a întrebat Rapp pe un ton deloc impresionat.
„Da. Sunt incoruptibil şi nu-mi plac oamenii care cred că nu trebuie să joace după reguli.”
Rapp a dat din cap. „Apropo de reguli”, Rapp a aruncat o privire spre camera de filmat din colţ, „vreţi să-mi spuneţi de ce nu l-am văzut pe avocatul meu?”.
Kline i-a zâmbit lui Rapp şi, cu o sprânceană arcuită, a spus: „Uneori este greu să dai de urma unui avocat în miez de noapte. Sunt sigur că va ajunge la timp pentru punerea dumneavoastră sub acuzare.”
„Ei bine, este foarte grijuliu din partea dumneavoastră să veniţi aici şi să vorbiţi cu mine fără ca avocatul meu să fie prezent, dar cred că voi refuza.”
Kline a smuls o bucată de scone din hârtia cerată şi a băgat-o în gură. „Ce-ar fi dacă v-aş spune că aş putea face ca toate astea să dispară?”
„Cum?”
„Dacă cooperezi cu ancheta mea. Vorbeşti cu mine despre superiorii tăi de la Langley. Mă pui la curent cu operaţiunile tale ilegale de spionaj intern. E singura ta şansă.”
„Glumeşti, nu-i aşa?”
„Dle Rapp, arăt eu ca tipul de persoană care glumeşte?”
Rapp s-a gândit că era un punct de vedere valabil. Tipul ăsta se lua mult prea în serios ca să se prostească.
„Ştii ce cred eu, Kline? Cred că se pregăteşte o adevărată furtună de rahat în afara acestei camere chiar acum. Cred că sunt o mulţime de oameni supăraţi la Pentagon şi la Casa Albă.”
„Serios?”
„Da... Cred că ai aflat de această mică neînţelegere dintre mine şi căpitanul Leland şi ai decis să te ocupi de ea înainte de a te informa cu superiorii tăi. Cred că procurorul general a fost bătut de preşedinte, ceea ce înseamnă că procurorul general s-a întors şi te-a bătut şi pe tine, şi cum tu eşti un tip disperat şi nu-ţi place să pierzi, ai decis că singura cale de a te salva din această afacere este să încerci această încercare penibilă de „Ave Maria”... promiţându-mi că mă vei lăsa în pace în schimbul faptului că îţi voi spune despre toate porcăriile pe care am văzut CIA-ul făcându-le în ultimii 18 ani.”
„Pot să vă promit, domnule Rapp, că nu fac ameninţări fără acoperire”, spuse Wade cu seriozitate. „Am petrecut prea multe ore într-o sală de judecată ca să spun ceva ce nu pot duce la îndeplinire.”
„Atunci ajutaţi-mă să vă înţeleg situaţia, pentru că nu aveţi un caz împotriva mea. Această mică încăierare dintre mine şi căpitanul Leland... există două părţi ale modului în care s-a petrecut şi chiar dacă credeţi tot ce vă spune el, ceea ce ar fi o greşeală, tot ce aveţi este un delict de agresiune. Amândoi ştim că nu voi vedea niciodată interiorul unei închisori, ca să nu mai vorbim de toţi iubiţii despre care vorbeşti. Iar în ceea ce priveşte faptul că am îmbrăcat uniforma de colonel” – Rapp a ridicat din umeri – „asta facem noi în Serviciul Clandestin. Aşa că, dacă nu ai ceva ce nu-mi spui, îmi pierzi timpul.”
„Ei bine”, a început Kline cu un zâmbet larg, „mai este şi cealaltă chestiune”.
„Şi care ar fi aceea?”
„Partea în care aţi bătut şi torturat un prizonier legat.”
Un mic zâmbet s-a răspândit pe buzele lui Rapp. Aştepta ca această carte să fie jucată. „Nu ştiu despre ce vorbiţi.”
„Sigur că ştii. Căpitanul Leland şi generalul Garrison şi-au depus deja rapoartele oficiale.” Kline îşi consultă notiţele. „Numele prizonierului este Abu Haggani. Avem fotografii cu faţa lui tăiată şi vânătă ataşate la raport.”
„Nu s-a întâmplat aşa ceva.”

„Am o casetă de securitate care spune altceva.” Kline se uită neclintit la Rapp. „Ar fi bine să faci această înţelegere cu mine sau vei fi prins într-o furtună mediatică care va face ca Abu Ghraib să pară un scandal de douăzeci şi patru de ore.”
Dacă Rapp nu ar fi vorbit deja cu Marcus Dumond, care îl asigurase că toate înregistrările fuseseră distruse, ar fi putut fi uşor neliniştit, dar chiar dacă Kline avea caseta, nu ar fi dat-o niciodată la întors. Rapp a aruncat o privire spre notiţele lui Kline şi a spus: „Arată-mi-o”.
„Ce?”
„Caseta.”
„FBI-ul”, a spus el calm, „o analizează pentru probe”.
„Sigur că da.” Rapp a zâmbit şi i-a aruncat lui Kline o privire ca şi cum amândoi ar fi fost în interiorul unei glume. „Nu ai nimic, Kline.”
„Ba da, şi te vei duce la fund... şi vei aduce cu tine şi restul bârlogului de şobolani.”
„Vorbeşti mult, Kline”, a spus Rapp cu o voce încrezătoare. „Am văzut cum cei ca tine vin şi pleacă la fiecare câţiva ani. Ai atitudinea ta de justiţiar plin de elan. Vorbeşti dur despre curăţarea criminalităţii şi apărarea Lady Liberty, dar amândoi ştim de ce o faci.”
Kline părea amuzat. „Abia aştept să aud asta. Un nenorocit de la CIA va împărtăşi o perlă de înţelepciune.”
„E vorba de ego-ul tău. Nu e vorba de simţul datoriei. Vrei să-ţi faci un nume. Vrei să urci pe scara succesului. Poate să candidezi într-o zi sau să-ţi deschizi propriul cabinet de avocatură. Nu eşti decât un mare fătălău în costum. Nu ai rezista nici măcar o zi făcând ceea ce facem noi.”
„Niciodată nu m-aş coborî atât de jos încât să fac munca ta.”
„Adică să omori teroriştişi să salvezi vieţi. Bineînţeles că nu ai face-o, pentru că eşti un nemernic egoist.”
„Ştii ce cred eu?”, a spus Kline cu înflăcărare. „Cred că eşti un om bolnav. Cred că îţi place să baţi oameni fără apărare”. Kline s-a învârtit în jurul lui Rapp şi i-a şoptit la ureche: „Cred că este o adevărată emoţie pentru tine.” Şi-a pus mâna pe ceafă lui Rapp şi a început să-l strângă.
„O să spun asta o singură dată”, a spus Rapp cu o voce fermă. „Ia-ţi mâna de pe mine, chiar acum.”
„Ce?” Kline a râs cu poftă. „Poţi să o dai, dar nu poţi să o primeşti.”
Cu o voce aproape fără trup, Rapp a spus: „Nu ai idee cu cine ai de-a face.”
„Am de-a face cu un tip care se distrează plesnind bărbaţi încătuşaţi.” Kline l-a plesnit jucăuş pe Rapp peste ceafă cu mâna deschisă.
„Asta e tot ce ai?” a întrebat Rapp, furia lui crescând.
Kline l-a pălmuit mai tare, apoi l-a apucat pe Rapp de un pumn de păr negru şi desprins de părul gros al lui Rapp şi i-a tras capul înapoi. „De ce ar trebui să respect eu regulile când tu nu le respecţi? Nu-i aşa, domnule dur?”
„Pentru că am scăpat de cătuşe, idiotule”.
Ochii lui Kline au îngheţat pentru o clipă, apoi s-au mutat de pe faţa lui Rapp în jos, până în poala lui, unde a văzut cătuşele şi lanţurile care zăceau în poala lui.
Înainte ca Kline să se poată mişca, mâna dreaptă a lui Rapp a ţâşnit în sus şi l-a apucat de cravată. Rotindu-se de pe scaun, Rapp s-a ridicat în picioare şi l-a împins pe angajatul Departamentului de Justiţie înapoi în colţ şi i-a aplicat o lovitură rapidă cu genunchiul în zona inghinală. Apoi, apucând cravata lui Kline cu ambele mâini, Rapp a început să strângă nodul din ce în ce mai tare.
În timp ce faţa lui Kline începea să devină purpurie, Rapp a întrebat: „Cine este tipul dur acum?”.

CAPITOLUL 39

CHEILE FLORIDEI

HAKIM a pornit radarul de suprafaţă, a observat locaţia mai multor nave care se aflau chiar de cealaltă parte a apelor teritoriale americane, apoi a oprit radarul. Totul părea normal, cel puţin în comparaţie cu celelalte trei teste pe care le făcuse cu barca. Hotărîse cu luni în urmă că vor face cursa lor într-o zi de

luni. Pentru Paza de Coastă din Keys, fiecare weekend era o pacoste. Mii de amatori de ambarcaţiuni ieşeau pe căile navigabile şi, deşi marea majoritate erau respectuoşi şi respectau legea, exista totuşi un număr semnificativ de persoane care beau prea mult, se purtau ca nişte idioţi şi provocau o mulţime de probleme. Aşa că Paza de Coastă a fost întotdeauna puţin cam lentă la plecare după un weekend aglomerat.
Acum venea partea pe care prietenul său nu o va înţelege niciodată. Karim era mult prea rigid. În multe privinţe, era ceea ce îl făcea un lider atât de bun, dar lipsa lui de încredere şi inflexibilitatea făcuseră, de asemenea, ca lucrurile să devină aproape imposibile. La un moment dat, trebuiau să se mute în afara grupului lor. Fără ajutor din interiorul Americii, Hakim ştia că le-ar fi fost imposibil să reuşească, aşa că acţionase unilateral.
Prefăcându-se că a scăpat ceva, Hakim s-a aplecat şi şi-a scos telefonul mobil din buzunarul cargo. A tastat rapid numărul şi a ţinut telefonul la ureche. A numărat soneriile, fiecare dintre ele făcându-l mai nervos. La al şaselea, persoana de la celălalt capăt al firului a răspuns.
„Alo.”
„Mike”, a spus Hakim, „sunt Joe. Ce mai faci?”
„Bine.”
„Ne mai vedem la micul dejun?”
„Da. Sunt aici şi te aştept.”
„Bine. Voi fi acolo în douăzeci de minute.”
„Te voi aştepta.”
Hakim a băgat telefonul înapoi în buzunar şi s-a ridicat. S-a uitat la Karim şi i-a făcut semn cu degetul mare în sus. Karim, care părea la fel de serios ca întotdeauna, i-a dat uşor din cap. Hakim a avut un moment de ezitare. Nu pentru el însuşi, ci pentru prietenul său. Cu toată energia, intelectul şi talentul lui Karim, îi lipsea luciditatea. Era prea rigid, iar într-o ţară relativ relaxată ca America, Hakim se temea că va ieşi prea mult în evidenţă. Avea un plan şi pentru asta. Cel puţin pentru a ajunge până la Washington.
Hakim a apucat căştile mari de pe bord şi le-a ţinut sus, deasupra capului. Le-a fluturat înainte şi înapoi până când Karim a văzut ce făcea şi apoi şi le-a pus pe cap. Odată ce au pornit motoarele, acesta ar fi fost singurul mod în care se puteau auzi unul pe celălalt. Karim şi-a pus şi el căştile pe urechi şi, după o scurtă verificare radio, au pornit puternicele motoare exterioare. Unul câte unul, acestea au răsunat în timp ce pistoanele au început să pornească. În afara circuitului de curse offshore, aceste bărci erau cât se poate de rapide. Chiar şi aşa, nu ar fi putut niciodată să depăşească elicopterele folosite de Paza de Coastă.
O rafală de vânt a suflat peste prova, formând valuri pe apa calmă. Hakim a întors capul şi a privit spre est. Marea părea încă destul de calmă, dar nu era probabil să dureze. Vremea era un lucru cu care nu voia să se confrunte. Dacă trebuiau să deschidă bărcile aproape la maximum pe o mare agitată, aveau probleme. Karim nu era nici pe departe un marinar suficient de bun pentru a se confrunta cu valuri mari.
Apăsând butonul de transmisie de pe cască, Hakim a spus: „Charlie, te voi întrece la micul dejun.” Hakim trecuse în revistă planul cu o seară înainte. Era exact ca în Afganistan, unde trebuia să presupui că americanii ascultau totul. „Ţine minte, nu te opri pentru mine.” S-a uitat peste apă la prietenul său, care i-a ridicat degetul mare.
Hakim a împins cele trei manivele înainte cu o cincime şi şi-a marcat direcţia. Mai făcuse exact această cursă şi înainte. Îndrepta barca drept spre Marathon şi se îndrepta cu o viteză constantă de 30 km/h. Karim a căzut în spatele lui, la cincizeci de metri în spate. Două minute mai târziu, Hakim a pornit radarul de suprafaţă şi l-a lăsat pornit de data aceasta. În timp ce se pregăteau să părăsească apele internaţionale, Karim l-a chemat jos pe Ahmed. I-a înmânat tânărului marocan binoclul şi i-a spus să înceapă să scaneze cerul în căutarea elicopterelor.
Toate drogurile fuseseră transferate pe barca lui Hakim, iar toţi bărbaţii, cu excepţia lui Ahmed, se aflau acum pe barca lui Karim. Hakim dezvăluise această parte a planului său în timp ce se aflau pe mare, în timpul nopţii, iar Karim nu fusese prea încântat. Nu-şi dăduse seama până când nu plecaseră din Cuba că toată încărcătura şi toţi oamenii ar fi încăput cu uşurinţă pe o singură barcă. Karim învăţase pe propria piele în Afganistan că, cu cât planul era mai simplu, cu atât existau mai multe şanse de reuşită. Ideea de a

folosi două bărci, când una singură ar fi fost suficientă, nu avea niciun sens pentru el. Hakim şi-a explicat raţionamentul, dar Karim, încăpăţânat ca întotdeauna, şi-a menţinut poziţia şi nu a fost de acord.
„De ce nu putem pur şi simplu să transferăm totul pe o singură barcă şi să o lăsăm pe cealaltă în derivă?”, întrebase el.
Hakim ar fi vrut să-l stranguleze. Ajunseseră pe prova bărcii lui Hakim certându-se pe un ton tăcut şi furios. În cele din urmă, totul s-a terminat când Hakim i-a spus vechiului său prieten că se comporta ca unul dintre acei comandanţi talibani supraalimentaţi care nu se aventurau niciodată pe front, dar care pretindeau că ştiu totul. Karim, care îşi petrecuse luni întregi fără ca vreun suflet să pună la îndoială tot ce spunea, aproape că şi-a aruncat prietenul în apă. Cu multă reţinere, s-a liniştit şi a consimţit să-i permită lui Hakim să continue să conducă această parte a operaţiunii.
Cele două bărci au trecut în apele americane fără fanfară. Ştiind că prietenul său era puţin copleşit de sarcina de a se menţine pe curs, Hakim se îndoia că a observat măcar evenimentul semnificativ. Au continuat încă două mile, îndreptându-se direct spre Marathon. Aceasta era partea cea mai dificilă. Paza de Coastă americană era foarte bine finanţată şi dispunea de unele dintre cele mai bune echipamente pe care banii le puteau cumpăra, dar existau limite. Cu mii de nave care intrau şi ieşeau din Keys în fiecare zi, Paza de Coastă trebuia să îşi desfăşoare mijloacele în mod judicios. Dacă o navă era pe cale să intre în port într-un oraş de dimensiuni decente, cum ar fi Marathon, Paza de Coastă se ocupa de ea când ajungea acolo sau trimitea una dintre numeroasele sale nave pentru a o inspecta. Elicopterele erau costisitoare şi mult mai rare decât sutele de bărci de patrulare care erau folosite pentru a menţine în siguranţă căile navigabile.
La kilometrul 8 km, pulsul lui Hakim a început să se accelereze. S-a uitat la radarul de suprafaţă şi apoi a scanat orizontul. Cu vântul biciuindu-i părul, a notat locaţia a o jumătate de duzină de contacte, niciunul dintre ele nu era suficient de aproape pentru a putea fi identificat ca fiind sau nu al Gărzii de Coastă. Din fericire, cerul era senin.
Pe măsură ce se apropiau de borna de trei mile, Hakim simţea adrenalina curgându-i prin vene. Aşa se simţea să trăieşti, să experimentezi cu adevărat marele fior al deschiderii unui drum în viaţă. Hakim a râs cu poftă, în timp ce vântul îi bătea pe faţă. S-a uitat la prietenul său, care era cocoţat în spatele parbrizului, încruntat cu intensitate. Hakim a râs şi mai tare. Prietenul său nu înţelesese niciodată fascinaţia lui pentru Ernest Hemingway, dar, din nou, Karim era anti orice lucru american. Mai ales cineva atât de american ca Hemingway. Dar Hakim citise tot ce scrisese omul, precum şi câteva biografii. Fusese la casa din Key West, precum şi la cea din Cuba, dar nu se putuse hotărî să viziteze casa din Idaho, unde îşi zburătăcise capul cu o puşcă de vânătoare. Lui Hakim nu-i plăcea să se gândească la el în acea fază a vieţii sale. Prefera versiunea mai tânără a lui Hemingway, care părea să fugă în mari aventuri o dată la două luni.
Hakim a aruncat o privire spre sistemul de navigaţie. Virajul spre nord era la doar douăzeci de secunde distanţă. Nu era sigur dacă mai fusese vreodată atât de entuziasmat de ceva în viaţa lui. A apăsat butonul de transmisie de pe căştile sale voluminoase şi a numărat secundele. La zero, a început virajul. Karim a rămas în spate, la babord, şi a executat virajul aşa cum îi spusese, astfel că acum era barca cea mai apropiată de ţărm.
Hakim l-a bătut pe Ahmed pe umăr şi a strigat: „Coboară jos şi pregăteşte puşca”. Hakim l-a văzut pe marocan uitându-se nervos spre nord. „Nu-ţi face griji, nu i-am văzut. Vreau doar să fiu pregătit.”
Ahmed s-a prins de balustradă şi a coborât cele patru trepte în cabană. O clipă mai târziu, a apărut frângerea triunghiulară a botului puştii de calibrul 50. Ahmed a ajustat picioarele de pe biped şi s-a pus în spatele lunetei. Când a fost convins că avea o poziţie de tragere confortabilă, a aşezat crosa puştii pe covor şi a ridicat binoclul.
La suprafaţă, Hakim i-a dat lui Karim semnalul de a mări viteza şi apoi a început să împingă propriile manivele înainte într-un ritm lent şi uniform. Cele trei motorizări exterioare Mercury Pro XS de 250 CP au prins viaţă, mârâind de putere. Bărcile au răspuns imediat. În mai puţin de cinci secunde, ele au străbătut apa cu aproape 100 km/h. La cinci secunde după aceea, au atins 130 km/h şi, conform planului, au lăsat mai uşor manetele de acceleraţie şi au menţinut viteza. Ambarcaţiunile s-au aşezat pe o bordură laterală, Hakim permiţându-i prietenului său să ia un avans de o jumătate de lungime în timp ce se îndreptau spre nord-est.

Hakim a intrat într-un tipar. Ochii lui au măturat constant de la dreapta la stânga la 180 de grade, apoi a verificat radarul de suprafaţă înainte de a scruta cerul. Elicopterele Gărzii de Coastă atingeau o viteză maximă de aproximativ 150 de km/h, dar aveau tendinţa de a se deplasa în regim de croazieră aproape de 100 de km/h. Din acest motiv, era mai puţin îngrijorat că unul dintre ele îi va prinde venind dinspre Key West. Problema era drept înainte, la Islamorada, şi chiar şi ei nu mai aveau timp. Sistemul de navigaţie a bifat distanţa până la următoarea ajustare a cursului. Acum mai erau doar patru mile şi marea era încă calmă. Dacă era nevoie, puteau să-şi mărească uşor viteza.
Hakim regreta pe jumătate că nu aveau să se întâlnească cu Paza de Coastă, când a zărit pata de pe orizont. Era cât pe ce să o rateze, dar soarele a prins parbrizul exact cum trebuie. Clipa rapidă de lumină i-a adus capul înapoi şi s-a concentrat asupra petei. Erau atât de aproape, dar acum, dacă următorul viraj ar fi fost prea rapid, elicopterul ar fi putut raporta noua lor direcţie de curs, iar el nu dorea asta.
Hakim a luat o decizie rapidă şi a apăsat butonul de transmisie de pe căştile sale. „Charlie, încetineşte până la patruzeci de mile pe oră”. Hakim a tras înapoi de manetă şi a privit elicopterul cum intră în raza de acţiune. Acum putea distinge nasul negru şi bulbos, parbrizul şi carcasa roşie care acoperea motoarele. Îşi gândise cu mare atenţie următoarea mişcare. Era riscantă, dar, având în vedere avantajul Gărzii de Coastă în ceea ce priveşte efectivele, era cea mai bună tactică a sa.
„Încetineşte până la douăzeci de mile pe oră”, spuse Hakim.
„Dar mi-ai spus să merg mai departe”, a spus Karim, surprins.
„Ştiu, dar m-am răzgândit”. Hakim s-a uitat la acest prieten şi a zâmbit. „Ai încredere în mine.”
Elicopterul se apropia rapid. Atât de repede încât Hakim a crezut pentru o clipă că ar putea continua direct pe lângă ei, dar apoi şi-a schimbat cursul cu câteva grade şi Hakim a ştiut că se pregătea să facă o buclă pentru a se uita mai de aproape.
„Ahmed”, a strigat el, „ţine minte, probabil că vei avea o singură şansă.”
Elicopterul a trecut de la o atitudine în jos la o atitudine uşor în sus, un alt semn că încetinea. Hakim l-a privit cum începea să alunece la tribordul său. Nu s-a deranjat să pornească radioul marin, deşi ştia că încercau să îl apeleze. Elicopterul se afla acum la un sfert de milă în faţă şi la tribordul său. Hakim şi-a menţinut cursul şi a aşteptat ca elicopterul să facă mişcarea despre care auzise. Pe măsură ce cele două ambarcaţiuni se apropiau la câteva sute de metri, elicopterul a început să facă o buclă.
Bine, s-a gândit Hakim. Exact cum mi s-a spus. Continuaţi să veniţi... continuaţi să veniţi. A început să facă semn cu mâna elicopterului, dar nu a făcut niciun efort pentru a ajunge la manetă. Erau o mulţime de idioţi pe apă în Florida, iar Paza de Coastă avea de-a face cu ei în fiecare zi. Nu deschideau focul decât dacă încercau să fugă, ceea ce Hakim nu era pregătit să facă încă. Elicopterul a alunecat lateral prin aer, ţinând pasul cu bărcile. O voce a răsunat prin difuzor şi, deşi Hakim o auzea, a arătat spre căşti şi a clătinat din cap. Totul avea să se întâmple în următoarele câteva momente. Karim i-a îndemnat în tăcere să se învârtă în jurul pupa lui şi să arunce o privire la motoarele sale. Mişcându-se aşa încet, puteau chema cu uşurinţă bărcile de patrulare şi ar fi fost prinşi în capcană.
Totuşi, HH-65 Dolphin era regele acestor părţi şi, dacă tot erau aici, puteau la fel de bine să arunce o privire amănunţită. Elicopterul roşu şi elegant a început să alunece pentru a ajunge în spatele celor două bărci. Karim a continuat să facă cu mâna şi să zâmbească, iar deasupra spălăturii rotorului a strigat: „Ahmed, vor intra în vizor dinspre tribord!”.
Pe măsură ce barca trecea pe lângă elicopter, Hakim a văzut că aveau un artilerist cu o mitralieră montată în praştie, aşezat în uşa deschisă. Acesta purta un costum de zbor şi o cască şi ţinea arma în ambele mâini, dar nu o avea îndreptată spre ei.
„Ţineţi minte”, a strigat Hakim, „mai întâi motoarele”.
A privit cum elicopterul pluteşte la cincizeci de picioare şi trece de la ora patru la cinci şi apoi, în cele din urmă, la şase. Hakim nu a îndrăznit să se uite în jos, deşi îşi dorea cu disperare să o facă. Totuşi, prima împuşcătură aproape că l-a făcut să sară din barcă, deoarece gazele fierbinţi de la gura de foc i-au măturat picioarele şi picioarele. Cu fiecare gram de control pe care îl putea strânge, şi-a ţinut ochii pe elicopter, pentru a putea număra loviturile. Era sigur că primele trei au lovit motorul de la tribord al elicopterului bimotor şi, eventual, au străpuns şi au lovit şi motorul de la babord. Gloanţele mari, penetrante pentru blindaj, ar fi ars la 3.000 de grade şi ar fi tăiat cam tot ce era pe elicopter, inclusiv motoarele.

Încă un glonţ a lovit carcasa motorului şi apoi, pe măsură ce elicopterul a început să piardă din putere şi să se încline, găurile au fost făcute, una după alta, de-a lungul cozii, iar în cele din urmă a explodat paleta ventilatorului de pe stabilizatorul spate. A fost ca şi cum mâna lui Allah a coborât şi a aruncat elicopterul în aer. Botul a făcut o săritură în jos, iar apoi coada a zburat cap la cap, izbind elicopterul în mare şi spărgându-l în zeci de bucăţi.
Hakim a rămas uimit. S-a întors să se uite la Karim şi cei doi au împărţit un scurt zâmbet. Apoi momentul a trecut şi amândoi şi-au dat seama că trebuiau să se mişte repede. Hakim s-a aplecat asupra manşoanelor de acceleraţie şi a pornit în trombă. Karim i-a urmat exemplul şi, câteva secunde mai târziu, se întreceau din nou pe mare la viteze care se apropiau de 160 km/h. Hakim a aruncat o privire la radarul de suprafaţă şi a fost uşurat să vadă că cel mai apropiat contact se afla la mai mult de o milă spre nord. Cu puţin noroc, ar fi ieşit de pe apă înainte ca Paza de Coastă să confirme că elicopterul lor era la pământ.

CAPITOLUL 40

ARLINGTON, VIRGINIA

Dimineaţa de marţi a lui NASH a început cam la fel ca şi dimineaţa de luni. S-a trezit cu o durere de cap strigătoare la cer, l-a luat pe Charlie din pătuţ şi a coborât la parter. Din fericire, nu era niciun articol de primă pagină în Post despre activităţile sale ilegale, dar se profila o altă problemă. Încă o dată, soţia lui se hotărâse să-l ignore şi îi închisese telefoanele de la serviciu. Tiparele de somn ale lui Nash erau previzibile doar în sensul că dormea ca naiba în majoritatea nopţilor, dar la fiecare trei săptămâni sau cam aşa ceva, epuizarea îl ajungea din urmă şi dormea nouă sau zece ore la rând. Noaptea trecută fusese una dintre acele nopţi.
Nash îl culcase pe Jack, fiul său de zece ani, puţin după ora nouă şi adormise cu el în timp ce citeau o poveste. Cândva în jurul miezului nopţii a ajuns în patul lui şi a adormit din nou cu faţa în jos. Cu câteva minute înainte de şapte se trezise la meciul de lupte de dimineaţă al lui Charlie şi abia când l-a aşezat în scaunul înalt a descoperit că telefoanele erau închise, la fel ca şi soneria telefonului de acasă. A venit plutind în bucătărie câteva minute mai târziu şi, când a fost întrebată despre asta, răspunsul ei a fost că nu era de folos familiei sale sau ţării sale dacă era la pământ.
Nash a pornit ambele telefoane şi a urmărit cum indicatoarele de mesaje au început să urce. Erau şaisprezece mesaje vocale şi patruzeci şi şapte de mesaje text şi e-mailuri. Primele două mesaje nu erau nimic prea important, dar cel de-al treilea i-a dat un şut în cap. Mesajele următoare nu făceau decât să o înrăutăţească. Jumătate dintre ele erau de la Ridley, cerând ajutor. Nash se simţea ca un prost. În timp ce toate acestea se întâmplau, el dormea liniştit în patul său.
S-a repezit să se pregătească şi s-a tăiat la bărbierit, suficient de rău încât a trebuit să îşi lipească o bucată de hârtie igienică pe mărul lui Adam pentru a opri sângerarea. Pe la ora 8:00 ieşea cu duba de pe alee. La capătul străzii sale s-a oprit pentru a face un viraj la dreapta şi s-a oprit brusc. Piciorul i-a rămas pe frână şi ochii i-au rămas fixaţi pe un indicator. Acolo, capsată de un copac, era o bucată de hârtie galbenă strălucitoare cu cuvintele „Câine pierdut” tipărite cu litere mari de tipar. Nash s-a uitat fix la hârtie timp de cinci secunde bune. De ce în această dimineaţă? De ce chiar aşa? Toată chestia aia blestemată trebuia să fie închisă.
Nash şi-a storcit creierul după procedurile pe care le stabiliseră. Ştia că galbenul era urgent, dar era o zi de marţi şi nu-şi amintea din prima cum afecta asta programul. După o clipă, i-a venit în minte: Java Shack de pe Franklin. A apăsat semnalizatorul şi a apăsat acceleraţia. Ar fi durat cam cinci minute să ajungă acolo. S-a gândit să-i sune pe Ridley sau pe O'Brien pentru a vedea ce se întâmpla cu Rapp, dar a decis că nu voia să vorbească cu ei până nu rezolva această problemă.
A mai trecut o dată pe lângă locul respectiv pentru a cerceta lucrurile şi apoi a găsit un metru după colţ. Nash a coborât din maşină şi a băgat patru monede de 25 de cenţi în aparat. Şi-a ajustat Glock-ul de calibrul 45 de pe şoldul drept şi a luat aminte la oamenii şi maşinile de peste drum, de la magazinul de anvelope. Cu dezinvoltură, şi-a butonat costumul şi a pornit pe trotuar. Era o dimineaţă uşor înnorată, dar

temperatura era deja în jur de şaizeci de grade. Când a ajuns la cafenea, a scanat mesele din exterior, dar nu a văzut pe cine căuta.
Înăuntru, s-a apropiat de tejghea şi a comandat o ceaşcă de cafea neagră de la femeia din spatele tejghelei. A numărat trei clienţi. Doi dintre ei nu erau omul lui, aşa că s-a concentrat asupra celui de-al treilea, care se ascundea în spatele secţiunii Metro din Post. Nash s-a apropiat de masa tipului şi a spus: „Te superi dacă mă uit la secţiunea de sport?".
Bărbatul a coborât un colţ al ziarului şi s-a uitat înapoi la Nash cu ochi furioşi, dar cu o voce politicoasă a spus: „Serveşte-te singur".
Nash a luat secţiunea şi s-a aşezat cu faţa la uşă, la fel ca celălalt tip. A luat o înghiţitură de cafea şi a ridicat ziarul.
Bărbatul de lângă el a şoptit din partea gurii: „Cine naiba ne-a turnat?".
Nash a ridicat ziarul şi s-a prefăcut că citeşte. „Mă ocup de asta."
Bărbatul îşi bătea cu degetele lungi şi negre pe masă. „Ştii cât timp a trecut de când n-am mai băut o bere?
"
Acesta era un subiect pe care nu dorea să îl abordeze din nou, dar ştia că agentul său fusese supus unui mare stres. Nash îl găsise pe Chris Johnson aproape de sfârşitul celei de-a doua misiuni în Irak, în timp ce servea în cadrul Diviziei 101 Aeropurtate. Să-l lase să se descarce pentru un minut nu era probabil cel mai rău lucru.
„O sută optzeci şi patru de nenorocite de zile", a spus bărbatul, răspunzându-şi la propria întrebare.
„Crede-mă", a spus Nash, „nici eu nu sunt fericit de asta".
„Nu m-am mai uitat la un meci de fotbal sau de baschet de aproape un an nenorocit. Nu am mai fost cu o femeie de şapte luni... la naiba... nici măcar nu m-am uitat la filme porno."
„Calmează-te", a spus Nash cu o voce lentă şi constantă.
„Vrei să mă calmez naibii", a şuierat celălalt bărbat. „Am trăit în moscheea aia împuţită în fiecare zi. Într-o săptămână bună s-ar putea să facă un duş."
„Nimeni nu spune că nu ai făcut o treabă bună", a spus Nash cu o voce uşoară.
„Nu asta e ideea. Ideea este că am investit o grămadă de timp. Am petrecut cea mai bună parte a unui an din viaţa mea pe care nu-l voi primi înapoi, apropo."
„Ştiu."
„Le-am mâncat mâncarea lor de rahat, a trebuit să le suport comentariile antisemite, intoleranţa lor, felul în care îşi tratează soţiile şi fiicele... şi acum, când în sfârşit le-am câştigat încrederea... tu le tragi ştecherul."
„Nu am fost eu de vină. A venit de sus."
„Ei bine, la naiba cu asta."
Nash s-a întors şi şi-a privit omul în ochi. „Vorbeşte mai încet, şi ăsta e un ordin."
Bărbatul s-a aşezat pe spate şi a respirat frustrat. După o clipă, a spus: „Am de gând să omor pe cineva".
Toată lumea îşi pierde minţile, s-a gândit Nash. „Nu, nu-i adevărat", i-a spus el bărbatului. „O să-i spui întâmplător unuia dintre ei că mama ta este bolnavă şi că trebuie să te întorci în Atlanta. Apoi îţi vei face bagajele şi vei sta ascuns până când voi spune altceva."
„Nu-mi vine să cred că se întâmplă asta".
„Crede-o. Închide-o, şi mă refer la ieri."
„Nu pot."
Nash s-a uitat la tânărul fost militar şi a spus: „Poţi şi o vei face".
„Sunt prea aproape", a spus bărbatul, clătinând din cap.
Nash începuse să se enerveze. Nu exista niciunul dintre ei în Serviciul Clandestin care să nu aibă în ei o dâră sănătoasă de insubordonare, dar asta era o exagerare.
Coborându-şi ziarul, Nash a renunţat la pretextul unei întâlniri clandestine şi, cu o voce foarte clară, a spus: „Îţi dau ordin direct să o închizi. M-aţi înţeles?".
Bărbatul s-a gândit o secundă. Cineva a intrat în cafenea şi ochii lui s-au îndreptat spre mişcarea de la uşa din faţă. Şi-a ridicat din nou ziarul şi a spus: „Ceva a început să se întâmple acum câteva zile".
„Nu face asta."

„Ce să fac?”
„Să începi să inventezi rahaturi.”
„Nu fac asta. Au sosit nişte cutii.”
„Mare lucru”, a spus Nash, brusc plictisit. Trebuia să pună capăt acestei chestii şi să se ducă la birou.
„Locul ăsta trebuie să primească trei sau patru livrări pe zi.”
„Adevărat, dar această livrare nu a venit în timpul orelor normale.”
„Haide”, a spus Nash cu o voce obosită. „Vă agăţaţi de un pai.”
„Ascultă-mă doar o secundă. Cutiile au sosit în timpul rugăciunii de seară, acum două zile. Ei nu fac niciodată nimic în timpul rugăciunii de seară, în afară de a se ruga. Şase dintre băieţii mai tineri şi mai radicali nu erau prin preajmă, aşa că m-am furişat să văd ce pun la cale.”
„Şi?”
„I-am văzut cărând cutiile astea la subsol.”
„Ce e în cutii?”
„Nu ştiu. Le-au pus într-o cameră de depozitare şi au pus câteva lacăte noi la uşă.”
„Asta e foarte subţire.”
„Dă-mi patruzeci şi opt de ore. Ţi-am dat un an din viaţa mea. Poţi să-mi dai patruzeci şi opt de ore.”
Nash şi-a luat cafeaua şi a luat o înghiţitură în timp ce se gândea la asta. Adevărul era că doar două persoane, în afară de el, cunoşteau adevărata identitate a bărbatului care stătea lângă el şi nu aveau de gând să dea fuga la FBI.
În timp ce Nash se gândea la asta, bărbatul a întrebat: „Ai obţinut vreodată o fotografie a tipului despre care ţi-am spus?”.
„Nu. Nu am putut trimite pe cineva acolo destul de repede”.
„Ei bine”, a spus bărbatul cu o voce de „ţi-am spus eu”, „ar trebui să se întoarcă în oraş astăzi sau mâine”.
Nash s-a gândit că ar putea să piardă toată dimineaţa făcând astfel de dus şi întors, dar nu avea timp. Un an din viaţa lui. Cuvintele au răsunat în urechile lui Nash.
„Nimeni nu ştie măcar că exist. Încă două zile este tot ce cer şi apoi am terminat. O să intru în primul bar sportiv pe care îl găsesc şi o să comand o nenorocită de Budweiser mare. Una din cele treizeci şi şase de kilograme. O să mă îmbăt şi apoi o să mi-o trag.”
„Pot măcar să te informez mai întâi?” a spus Nash cu un zâmbet.
„Dacă aduci berea.”
Nash a dat din cap. „Aruncă protocoalele normale. Trimite-mi un mesaj la acest număr”. Nash a notat numărul pe colţul ziarului. „Zece şi zece. M-ai înţeles?”
„Da. De două ori pe zi.”
„Să nu ratezi nenorocitul de check-in.”
„Da, domnule”, a spus el, mulţumit că obţinuse ceea ce voia.
„Nu există cavalerie care să vină să-ţi salveze fundul. Eşti acolo singur. Nici măcar nu exişti.”
„Nu am ajuns până aici ca să pierd. O să pun mâna pe nenorociţii ăştia.”
„Două zile. Asta e tot ce ai şi apoi te vreau afară.” Nash s-a aplecat în faţă ca să-l poată privi în ochi. „M-ai auzit?”
„Tare şi clar. „
Nash a împăturit secţiunea de sport şi i-a dat-o înapoi lui Johnson. Fără să mai spună un cuvânt, s-a ridicat şi a părăsit cafeneaua.

CAPITOLUL 41

CAPITOL HILL

CORDONUL larg din faţa sălii de şedinţe a Comisiei de Informaţii a Senatului era plin de angajaţi. Unii păreau, de fapt, în tranzit dintr-un punct în altul, dar un număr surprinzător de oameni pur şi simplu zăboveau – sprijinindu-se de pereţi şi înfundând uşile, stând alături de colegii lor care aveau aceleaşi

vederi politice. Nash ştia că nu ar fi trebuit să fie surprins. Aceasta era o distracţie pentru un grup de partizani prost plătiţi, bărbaţi şi femei care îl venerau fie pe senatorul pentru care munceau ca sclavii, fie partidul, fie ambele. Micul eveniment din această după-amiază era unul dintre motivele pentru care lucrau pentru resturi. Cei mai mulţi dintre ei puteau să traverseze strada şi în câteva ore să obţină o slujbă în sectorul privat, câştigând dublu faţă de ceea ce câştigau deja. Asta îi împiedica să plece – apropierea de putere. Atracţia bărbaţilor şi femeilor puternice care se întâlneau în secret pentru a discuta lucruri care ar fi avut implicaţii de anvergură.
Nash s-a oprit pentru o clipă în faţa uşii şi a privit feţele angajaţilor îmbrăcaţi conservator. Cei mai mulţi dintre ei păreau să nu aibă mai mult de câţiva ani de facultate. Nash a simţit un strop de furie faţă de întregul sistem. Nici unul dintre ei nu ar trebui să fie aici. Nimic din ceea ce s-a spus în interiorul SH 219 nu ar trebui să fie împărtăşit vreodată cu aceşti oameni. Erau prea tineri şi prea motivaţi politic pentru a li se încredinţa vreodată secrete naţionale. Dar aveau să fie. Audierea avea să dureze probabil până la ora cinei, iar cei mai înalţi membri ai personalului care fuseseră citiţi vor veni şi vor pleca în următoarele ore, transmiţând mesaje de la şefi în birourile lor şi, încet, dar sigur, vor începe scurgerile de informaţii. Ar fi început destul de nevinovat.
Se raportau stările de spirit, cine era supărat şi cine încerca să calmeze oamenii. De acolo, faptele ar fi început să se scurgă. Poate doar zece-douăzeci la sută din ceea ce se întâmpla de fapt. Pe asta te puteai baza pe angajaţii care făceau asta. Adevăratele pagube ar fi venit din partea senatorilor înşişi – bărbaţi şi câteva femei care erau şcoliţi în cel mai urât joc dintre toate – politica. În arena relaţiilor publice, ei erau luptătorii de stradă supremi, în multe cazuri dispuşi să facă orice pentru a câştiga. Exista un bloc de aproximativ şase persoane care îşi respectau partea lor de înţelegere şi alţi şase care se ţineau de cuvânt până când altcineva se scurgea primul. Rămâneau doi sau trei senatori, în funcţie de problemă, plus cei patru membri din oficiu, care erau cei mai răi infractori dintre toţi. Aceştia erau cei cu care Rapp plănuia să se întâlnească frontal şi niciunul dintre ei, cu excepţia lui Kennedy, nu credea că era o mişcare înţeleaptă. Nash nu-şi dădea seama ce se întâmpla cu ea, dar toată chestia asta îl neliniştea. Simţea că ceva rău se pregăteşte. Ce era, habar n-avea, dar îi răscolea stomacul. Ultima dată când o simţise atât de acut fusese chiar înainte de misiunea din Afganistan, când aproape murise.
Nash şi-a scuturat gândul din cap şi a intrat în cameră. Şi-a scos ambele telefoane mobile şi le-a predat unui membru al personalului, care le-a băgat într-un dulap numerotat pentru ca el să le recupereze la plecare. Niciun dispozitiv electronic nu era permis în interiorul camerei securizate fără o autorizaţie specială. Ca măsură de precauţie pentru a împiedica pe cineva să îi extragă lista de apeluri, e-mailurile şi agenda de adrese, Nash scosese deja cartelele SIM şi bateriile din fiecare telefon.
Nash a urcat mica rampă şi a intrat în partea securizată a camerei comisiei. S-a strecurat printre câţiva oameni în holul interior îngust, a deschis uşa de sticlă spre sala principală de şedinţe a comisiei şi a fost lovit de un zid de zgomot. Porţiunea ridicată a sălii în care stăteau senatorii era plină. Şaisprezece din cele nouăsprezece locuri erau ocupate, iar zona din spatele senatorilor era plină de angajaţi ai comisiei şi de angajaţi de rang înalt din biroul fiecărui senator. Erau cel puţin două persoane pentru fiecare senator şi poate chiar mai multe. Şi oamenii se întrebau de ce nu puteau păstra secrete.
În faţa lui se aflau două rânduri de scaune şi o masă lungă la care stăteau şase persoane. Nash îi cunoştea intim pe patru dintre ei, iar pe ceilalţi doi doar în treacăt, şi spera că nu avea niciun motiv să îi cunoască mai bine. Erau consilierul general al CIA şi adjunctul său. Cei doi bărbaţi îl flancau pe Kennedy, care stătea în mijlocul mesei. Charles O'Brien, directorul Serviciului Naţional Clandestin, era acolo, la fel ca şi adjunctul său, Rob Ridley. Rapp era ultimul, şi stătea cu totul în stânga. Nash apucă un scaun în spatele lui Rapp şi îl strânse de umăr.
Rapp s-a întors şi i-a oferit lui Nash un zâmbet încrezător. Era îmbrăcat într-un costum albastru închis cu dungi, cu o cămaşă albă şi o cravată de mătase paisley albastru deschis. „Mă bucur că ai reuşit să vii.”
Nash s-a aplecat în faţă. „Eşti sigur de asta?”
„Absolut”, a spus Rapp pe un ton optimist.
„Dar ştii” – Nash a aruncat o privire spre bărbaţii şi femeile care reprezentau aproape o cincime din Senatul Statelor Unite – „sunt nişte nenorociţi urâţi, Mitch. Nu vor să joace corect”.

Rapp a râs dezinvolt şi a spus: „Am câteva trucuri în mânecă. Stai jos şi ţine-ţi gura închisă. Eşti aici doar pentru că te-au chemat.”
„Nu-mi place ca tu să iei toată vina asupra ta.”
„Mă doare-n cot de ce-ţi place”, a spus Rapp cu un zâmbet, „nu tu conduci spectacolul. Fii un bun puşcaş marin şi stai acolo.”
Zgomotul de fond a atins un crescendo când ultimii doi senatori au intrat în cameră. Bob Safford, preşedintele comisiei, şi Evan Whaley, vicepreşedintele, au încercat să ajungă la locurile lor, dar la fiecare câţiva metri erau opriţi de un coleg sau de un membru al personalului. Lui Nash i se spusese de către Ridley că existaseră deja multe certuri între cele două partide şi diverse facţiuni din cadrul partidelor, nu doar în legătură cu modul în care ar trebui să se desfăşoare această audiere, ci şi cu privire la faptul dacă Comisia de Informaţii ar trebui sau nu să primească măcar prima muşcătură din măr. Atât Comisia pentru servicii militare, cât şi Comisia juridică încercau să îşi revendice drepturile, iar apoi trebuia să se ocupe Camera Reprezentanţilor. Exista o şansă foarte reală ca toţi să petreacă cea mai mare parte a anului următor depunând mărturie în faţa tuturor acestor comisii şi, foarte probabil, în faţa unui procuror special şi a unui mare juriu.
Safford a deschis audierea, iar următoarele cinci minute au fost ocupate de moţiuni şi de o serie de chestiuni procedurale care aveau foarte puţin de-a face cu oricare dintre persoanele care au fost chemate să depună mărturie. Era pur şi simplu natura Senatului. După ce toate acestea au fost rezolvate, Safford a aruncat o ultimă privire asupra notiţelor sale şi apoi şi-a ridicat ochelarii de citit pe frunte, ceea ce era obiceiul său atunci când camerele de luat vederi nu erau prin preajmă.
„Domnule director Kennedy, aş dori să vă spun că sunt profund tulburat de acuzaţiile care au fost aduse unuia dintre angajaţii dumneavoastră.” Ochii adânci ai lui Safford au plutit spre Rapp.
Rapp a ridicat mâna în cazul în care cineva avea vreo îndoială cu privire la care angajat se referea senatorul. Nash a tresărit. Îşi dădea seama că Rapp era într-una din stările lui insolente de „nu-mi pasă”. Buzele lui Safford s-au curbat într-un rânjet, dar nu l-a angajat pe Rapp. Asta avea să vină mai târziu.
Adresându-se lui Kennedy, a spus: „Au fost multe manevre în Senat astăzi. Există mai mulţi preşedinţi care consideră că această problemă a comportamentului potenţial ilegal şi categoric neprofesionist al domnului Rapp ar fi mai bine tratată în comisiile lor într-o manieră mai deschisă. Senatorul Whaley şi cu mine am reuşit să-i convingem că, pentru moment, această problemă ar trebui să fie tratată de această comisie.”
„Aş dori să se consemneze în procesul-verbal”, a spus cu tărie senatorul Lonsdale, „că, în calitate de preşedinte al Comisiei juridice, nu sunt deloc de acord cu decizia dumneavoastră şi intenţionez să organizez audieri deschise chiar mâine pentru a ajunge la fondul problemei.”
„Sunt sigur că o veţi face”, a fost răspunsul obosit al lui Safford.
„Şi aş dori, de asemenea, să se consemneze” – de data aceasta era vorba de senatorul Russell Sheldon – „că, în calitate de fost ofiţer şi procuror al forţelor aeriene şi actual membru al Comitetului pentru Servicii Armate, sunt profund tulburat de ceea ce pare a fi o încercare de mușamalizare din partea CIA şi a anumitor simpatizanţi de la Pentagon. Sunt şocat de lipsa de profesionalism de care a dat dovadă domnul Rapp şi mă aştept să îl văd urmărit penal în toată măsura legii.”
Cu umerii cocoşaţi, Safford s-a uitat de la un capăt la altul al mesei curbate şi a spus: „A terminat toată lumea sau vom avea un microfon deschis în această după-amiază?”.
Au existat câteva chicoteli din partea senatorilor mai în vârstă, care erau mândri că unul dintre colegii lor elefanţi taurine îi pusese pe cei tineri la locul lor.
„Pentru că”, a continuat Safford, „nu am de gând să suport asta. Toată lumea cunoaşte regulile. Fiecare membru va avea la dispoziţie cincisprezece minute pentru a pune întrebări comisiei. Faceţi plângerile verbal... depuneţi-le în scris... nu-mi pasă. Aşteptaţi-vă doar rândul. Ne-am înţeles cu toţii?”
Câţiva senatori au dat din cap, dar majoritatea pur şi simplu l-au ignorat pe preşedinte.
„Acum, domnule director Kennedy, doriţi să spuneţi ceva înainte de a începe?”
Kennedy s-a aplecat în faţă şi, cu o voce respectuoasă, dar distantă, a spus: „Nu, domnule preşedinte”.
Safford s-a uitat în dreapta sa şi a dat acordul pentru a începe interogatoriul.

CAPITOLUL 42

BRUNSWICK, GEORGIA

HAKIM îşi încleştă maxilarul şi se uită la cadavru cu o furie mocnită. Gaura de glonţ era clar vizibilă în ceafă. Un semn de încreţitură îngrijit, nu mai mare decât o monedă de 5 cenţi. Slavă lui Allah că bărbatul fusese aruncat cu faţa în jos, pentru că Hakim nu voia să vadă ce-i făcuse glonţul de calibru mare pe faţă. Atât de multă materie explodase din partea cealaltă, încât Hakim şi-a imaginat o gaură imensă care cuprindea ceea ce fusese gura şi nasul.
„Ce risipă", şi-a spus el însuşi.
Călătoriseră aproape opt sute de kilometri în puţin mai puţin de opt ore, de la extremitatea sudică a Floridei până la ieşirea din stat. Acesta fusese scopul lui Hakim şi îl atinseseră, iar aceasta era răsplata lor. S-a uitat din nou la cadavru şi nu ştia dacă să plângă sau să râdă. Să plângă pentru băiatul a cărui singură crimă fusese că îi ajutase, sau să râdă pentru că nu voia să plângă. Punea sub semnul întrebării, poate pentru prima dată, inima prietenului său. Fusese Karim, bineînţeles. Ceva se schimbase în omul acela. Hakim s-a gândit la ziua aceea. Cum începuse cu distrugerea magnifică a elicopterului Gărzii de Coastă şi cu fuga nebună spre ţărm. Exaltarea de a tăia prin mare şi vânt cu o sută de kilometri pe oră, ştiind că fiecare secundă poate conta. Karim a fost fericit atunci. Hakim se uitase şi îl văzuse zâmbind aşa cum nu-l mai văzuse de ani de zile. Din păcate, nu a durat. Starea lui de spirit s-a înrăutăţit instantaneu atunci când au debarcat bărcile în iarba înaltă din Long Key State Park. Bărbaţii din cartelul de droguri aşteptau cu maşinile lor cu patru roţi să descarce drogurile, iar Karim era livid. Îşi pusese în minte că vor lăsa pur şi simplu bărcile şi nu vor fi văzuţi de nimeni. Făcea scandal despre securitatea operaţională şi o grămadă de alte lucruri pe care Hakim bănuia că le citise într-unul dintre manualele militare americane pe care le studia mereu. Omului nu-i intra în cap că Forţele Speciale americane aveau mijloace aproape nelimitate pentru a-i duce din punctul A în punctul B. Portavioane de miliarde de dolari, submarine de miliarde de dolari, avioane stealth şi cele mai bune elicoptere şi piloţi din lume. Ei, pe de altă parte, această mică ramură a al-Qaeda, nu aveau nimic altceva decât pe ei înşişi, iar Karim avea iluzii dacă credea că pot reflecta atât de bine modelul american – doar ei nouă.
Aproape că ajunseseră să se ia la bătaie din cauza asta, şi dacă nu ar fi fost faptul că portoricanii erau atât de bine înarmaţi, Hakim nu avea nicio îndoială că Karim i-ar fi executat pe toţi pe loc. Hakim a preluat conducerea şi le-a ordonat oamenilor să ajute la descărcarea cărămizilor de cocaină. Karim a încercat să contramandeze ordinul până când Hakim s-a răstit la el şi l-a întrebat cum se aştepta să plătească pentru tot ceea ce urmau să facă. Apoi, cu o voce mult mai liniştită, l-a întrebat cum se aştepta să iasă din ţară după ce vor termina de făcut ravagii.
Karim se afla pe un teren nesigur aici, iar Hakim şi-a forţat uşorul avantaj spunându-i că avea să fie foarte scump să cumpere un pasaj sigur pentru a ieşi din ţară. Ca la un semn, unul dintre portoricani i-a înmânat o geantă de voiaj plină cu un milion de dolari în numerar şi Karim a tăcut. Restul banilor, aproximativ opt milioane de dolari, urmau să fie transferaţi într-un cont bancar din Dubai. Bărbaţii din cartelul de droguri erau bine instruiţi în acest exerciţiu. Primele opt cărămizi de cocaină au fost scoase de pe vas şi puse în genţile a două motociclete, care au plecat imediat. În acest fel, cartelul îşi acoperea costurile în cazul în care restul drogurilor ar fi fost confiscate.
În puţin mai puţin de zece minute, drogurile au fost descărcate, iar apoi a venit următoarea mare surpriză pentru Karim. Au terminat drumul de o sută de metri prin iarba înaltă până la o dubă de pasageri care îi aştepta. Hakim i-a prezentat lui Karim lui Mohammad, un student libian absolvent al Universităţii din Miami pe care îl recrutase cu câteva luni înainte. Acest lucru l-a făcut pe Karim să intre într-o furie apoteotică. Era furios că cineva fusese adus să ajute fără aprobarea sa. Dacă nu ar fi fost faptul că au auzit un elicopter apropiindu-se, s-ar fi putut întâmpla chiar acolo, ceea ce ar fi fost într-adevăr o prostie.
Asta, se gândea Hakim acum, în timp ce se uita în jos la cadavru, era doar o pierdere. O risipă totală de talent şi de viaţă umană... şi pentru ce?

Toţi cei zece s-au urcat în furgoneta cu cincisprezece pasageri şi s-au îndreptat spre nord pe autostrada 1. Geamurile din spate erau puternic fumurii, aşa că bărbaţilor le-a fost uşor să se schimbe. Fiecare bărbat avea câte o geantă de voiaj pe care Hakim şi Mohammad o umpluseră cu tricouri, şosete, treninguri şi şepci de baseball. Totul, cu excepţia şosetelor, era o combinaţie de albastru, alb şi roşu şi purta sigla vulturului de la Universitatea Americană din Washington, D.C. Totul fusese cumpărat online şi personal de la librăria şcolii. De asemenea, furgoneta avea plăcuţe de înmatriculare din Districtul Columbia şi autocolante pentru bara de protecţie a şcolii. Dacă erau opriţi de poliţie, povestea lor era că se întorceau la şcoală de la o competiţie de atletism de la Florida International University.
Au reuşit să treacă prin Miami chiar când traficul de dimineaţă începea să se intensifice. Interstatul 95 era aglomerat, dar maşinile se mişcau până la ieşirile din Palm Beach şi apoi lucrurile s-au mai subţiat. Au ţinut radioul acordat pe un post de ştiri AM şi au rămas cu opt kilometri peste viteza afişată. Karim pusese la îndoială acest lucru, dar ei au subliniat că majoritatea maşinilor mergeau cu zece până la cincisprezece mile peste limita de viteză. În rest, Karim nu vorbea, iar atmosfera din dubă era tensionată. Furgoneta avea două rezervoare de douăzeci şi cinci de galoane, iar ei se opriseră pentru benzină o singură dată, la sud de Jacksonville. Singura persoană care a coborât din vehicul a fost Mohammad. Atunci Karim s-a aplecat în faţă şi i-a şuierat admonestarea la urechea lui Hakim.
Înapoi pe drum, Karim a cerut o hartă, iar o oră şi jumătate mai târziu i-a spus lui Mohammad să oprească la următoarea ieşire. Era timpul ca bărbaţii să îşi dezmorţească picioarele. Au ieşit de pe I-95 la Hickory Bluff şi au intrat în Parcul de Stat Blythe Island. Pinii impunători de la intrare au făcut loc copacilor de mangrove şi muşchiului spaniol pe măsură ce se apropiau de apă. Hakim a avut un sentiment de neliniște pe măsură ce se adânceau tot mai mult în parc, dar nu a spus nimic. Au ajuns la un drum de pământ plin de gropi care părea să dispară pur şi simplu în pădurea deasă. Bietul Mohammad a fost cel care l-a văzut şi l-a întrebat dacă ar trebui să o ia. Karim i-a spus că da.
Câteva sute de metri mai târziu s-au oprit. Bărbaţii s-au îngrămădit cu toţii să iasă din dubă. Karim le-a făcut o serie de semnale subtile cu mâna şi, fără un cuvânt, au început să se împrăştie. Doi dintre ei s-au îndreptat înapoi pe drum pentru a fi cu ochii în patru în caz că cineva dădea peste ei. Alţi doi s-au îndreptat mai departe pe drum, iar ceilalţi trei s-au împrăştiat în jurul dubei. Karim s-a alăturat cu dezinvoltură tânărului absolvent şi lui Hakim în partea din faţă a dubei. După numai câteva secunde, a arătat peste umărul lui Mohammad spre pădure şi a spus: „Ce este asta?”.
Hakim a văzut cum totul se întâmpla cu încetinitorul. Karim şi-a scos Glock-ul de calibrul 45 de la brâu. Un amortizor butucănos de zece centimetri fusese înşurubat la capăt. Karim a plasat vârful amortizorului la nu mai mult de câţiva centimetri de ceafa tânărului şi a apăsat pe trăgaci. Glonţul greu a ieşit din armă cu un pocnet şi apoi o ceaţă roz de carne, sânge şi oase a explodat din cealaltă parte a capului lui Mohammad. Într-un mod ciudat, lui Hakim i s-a părut că arăta de parcă Mohammad îşi vomitase propria faţă.
Cu pistolul încă întins şi cu trupul fără viaţă prăbuşindu-se la pământ, Karim a întrebat: „La ce te-ai gândit?”.
Cuvintele păreau îndepărtate, de parcă cineva îi vorbea de dincolo de o ţesătură grea. Hakim a ridicat încet capul şi s-a uitat la prietenul său din copilărie. Pentru prima dată în viaţa lui, simţea că nu-l cunoştea pe cel pe care îl considera un frate. S-a îndepărtat încet de trupul contorsionat şi i s-a adresat prietenului său cu aproape dezgust: „Ce e în neregulă cu tine?”. a întrebat Hakim.
Karim a ignorat întrebarea şi a spus: „Nu ar fi trebuit să-l recrutezi niciodată”.
„De unde să ştii tu? Nu i-ai pus niciodată o singură întrebare”.
„Nu contează. El este un străin. Nu putem avea încredere în el.”
„Crezi că lucrează pentru FBI?” Hakim şi-a arătat cu degetul spre propriul cap.
„Nu se ştie niciodată. Asta este problema.”
„Problema este că ai devenit un fanatic paranoic şi furios.”
„Nu-mi vorbi în acest fel.”
„Sau ce? Ai de gând să mă împuşti aşa cum l-ai împuşcat pe el? Aşa cum l-ai împuşcat pe Zachariah?”
„S-ar putea.”

Hakim şi-a bătut joc de el. „Gândeşte-te la asta! Întotdeauna ai fost cel mai bun elev. Dacă ar fi lucrat pentru FBI, nu crezi că ar fi coborât din cer chiar acum?”
„Poate că ar vrea să vadă mai întâi unde mergem.”
„Uită-te la tine... nici măcar nu te crezi pe tine însuţi. Crezi că ar lăsa patru bărbaţi cu pielea închisă la culoare să doboare unul dintre elicopterele lor şi apoi să înceapă să conducă spre nord, spre Washington şi New York?”
„Nu asta e ideea.”
„Atunci care este ideea?”
„Nimeni nu poate fi de încredere.” Karim îşi potrivea volumul. „Ţi-am spus asta încă de la început. Doar oamenii alături de care am luptat în Afganistan pot fi de încredere.”
„Şi câţi dintre aceşti oameni sunt aici, în America?”
„Acesta este punctul meu de vedere!” a strigat Karim. „Ţi-am dat ordine precise. Voi sunteţi elementul de înaintare. Treaba voastră era să intraţi primii şi să ne deschideţi calea.”
„Şi ce crezi că am făcut eu, în numele lui Allah?”
„Ne-ai compromis întreaga operaţiune prin recrutarea unui student.” Karim s-a uitat cu dezgust la cadavru. „Dacă nu ai fi fost prietenul meu, nu ştiu ce aş fi făcut.”
„Şi dacă nu ai fi ca fratele meu, ţi-aş scoate creierii în bătaie.” Hakim îşi strânse pumnii de furie.
„Nu te voi mai avertiza din nou. Nu-mi mai vorbi pe un asemenea ton.”
Hakim şi-a adus nasul la câţiva centimetri de cel al lui Karim şi, într-o şoaptă furioasă, a spus: „Cred că tu eşti cel care ar trebui avertizat. Cred că tu crezi un pic prea mult în destinul tău. Cred că ţi s-a urcat la cap.”
Karim şi-a împins prietenul. „Îţi ordon să te urci în dubă... chiar acum”.
Hakim nu s-a mişcat. „Nimeni nu ţi-a fost mai loial. Nimeni nu a avut mai multă încredere în tine decât mine şi aşa mă răsplăteşti tu pe mine.” Hakim a arătat spre corpul fără viaţă.
„Eşti un prost.”
„Ai grijă ce spui, Karim. Nu sunt unul dintre roboţii tăi cărora le-ai spălat creierul în ultimele şase luni în junglă.”
„Aceşti oameni sunt războinici de elită”.
„S-ar putea să fie, dar încă nu au dovedit nimic. Au fost abilitatea şi ingeniozitatea mea care v-au adus până aici, precum şi ajutorul unui student de 22 de ani.”
„Nu avem nevoie de ajutorul tău.”
„Hah!” Hakim a luat în derâdere afirmaţia scandaloasă a prietenului său. „Atunci de ce m-aţi trimis aici?”
Karim a refuzat să răspundă la întrebare, spunând în schimb: „Este timpul să plecăm. „ S-a uitat la unul dintre oamenii săi şi i-a făcut un semn cu mâna.
Hakim l-a apucat de partea din faţă a tricoului şi a strigat: „M-ai trimis aici pentru că nu ai putut să o faci singur şi nu-ţi place să recunoşti asta, pentru că ai o părere atât de bună despre tine. Eu nu sunt unul dintre soldaţii tăi, Karim, sunt egalul tău”.
Karim şi-a înfipt pistolul în burta prietenului său: „Te voi ucide chiar aici şi acum dacă nu-mi dai drumul”.
Ochii lui Hakim au căutat în ochii lui Karim un semn că blufa, dar nu a văzut niciunul. Hakim i-a dat drumul şi s-a îndepărtat. „Bine, fă cum vrei tu, dar când ajungem la Washington, am terminat. Din moment ce tu şi oamenii tăi sunteţi atât de talentaţi, sunt sigur că nu veţi avea nicio problemă în a vă îndeplini misiunea fără mine.”
Hakim a pornit spre portiera şoferului şi a adăugat în sinea lui: „Mult noroc în găsirea drumului înapoi în Pakistan”.

CAPITOLUL 43

COLINA CAPITOLULUI

NASH a stat în tăcere şi a privit cum senator după senator îşi asedia şefii cu întrebări. Rapp era cel mai mult înfierbântat, urmat de Kennedy, iar ei se ţineau bine în faţa intelectului considerabil combinat al membrilor comisiei. În mod normal, nu-i plăcea să facă vreun compliment grupului de bătăuşi, Nash trebuia să recunoască faptul că nu era o colecţie de proşti. Aveau defectele lor, cu siguranţă, dar nu şi când venea vorba de lupta verbală.
Timp de aproape două ore, îi urmărise cum manevrau şi încercau să dea găuri în poveştile lui Rapp şi Kennedy. Naraţiunea lui Kennedy era destul de uşor de respectat. Ca parte a aranjamentului lui Rapp, singurul lucru pe care trebuia să îl facă era să nege orice cunoştinţă despre operaţiune. Acest lucru ar fi părut destul de uşor, dacă nu ar fi fost faptul că ea era la conducere. Treisprezece dintre cei nouăsprezece membri aveau diplome de drept, iar doi dintre ei fuseseră procurori. Fără o galerie de reporteri cărora să le facă jocul, au fost rapizi şi la obiect. De asemenea, lui Nash i s-a părut că i-a observat călcând mai uşor decât de obicei.
Primul grup de senatori s-a concentrat pe a-i determina pe Rapp şi Kennedy să dea declaraţii sub jurământ, iar apoi, pe măsură ce versiunea lor a evenimentelor devenea oficială, senatorii care au urmat au căutat să evidenţieze neconcordanţele şi să încerce să-i determine să se contrazică. Din nou, pentru Kennedy, acest lucru nu a fost dificil, deşi mai mulţi senatori au încercat să facă din istoricul de insubordonare al lui Rapp o problemă. Aceştia i-au reproşat lui Kennedy lipsa ei de leadership şi de responsabilitate. Un senator a mers atât de departe încât a spus chiar că a avertizat-o pe Kennedy de mai mulţi ani că trebuie să îl ţină pe Rapp într-o lesă mai scurtă.
A fost singura dată când Kennedy s-a enervat în faţa celor care o întrebau. Pe un ton care a fost la limita rebelei, ea a admonestat comisia pentru că s-a referit la cel mai decorat agent clandestin al ei într-un mod atât de înjositor. „Indiferent de sentimentele voastre personale", le-a spus ea, „ar trebui să respectaţi sacrificiul pe care acest om l-a făcut pentru a apăra această ţară".
Majoritatea senatorilor au luat cuvintele lui Kennedy cu sobrietate, dar câţiva nu s-au putut abţine să nu chicotească şi să-şi şoptească unul altuia remarci batjocoritoare. Ziua se prelungea, iar ora cinei se apropia. Cum aproape o treime dintre membri mai aveau încă de primit ora, preşedintele le-a sugerat să ia o pauză rapidă de cincisprezece minute şi apoi să insiste. Cei cinci s-au dus într-una dintre cele mai mici săli de şedinţă securizate şi s-au adunat, în timp ce cei doi avocaţi ai CIA au plecat să încerce să discute cu preşedintele. Starea de spirit a lui Kennedy era, ca de obicei, ilizibilă, în timp ce O'Brien şi Ridley arătau ca nişte războinici bătrâni şi obosiţi care ştiau că se aflau în mijlocul unei bătălii care era deja pierdută. Rapp, pe de altă parte, era optimist, ţopăind prin cameră bătând din palme şi frecându-şi mâinile ca şi cum abia aştepta să se întoarcă acolo.
Trebuie să fi observat expresia cumplită de pe faţa lui Nash, pentru că l-a apucat de umăr şi i-a spus: „Înveseleşte-te. Distracţia e pe cale să înceapă".
„Nu pare să fie foarte distractiv acolo."
Rapp a râs. „Nu m-am mai distrat atât de bine de când l-am înecat pe nemernicul ăla mic în..."
„Mitch!" a strigat Kennedy din cealaltă parte a camerei, împiedicându-l să mai dea detalii despre o crimă despre care doar ei doi ştiau.
„Linişteşte-te", a spus Rapp în timp ce se uita prin cameră. „Sunteţi mult prea crispaţi."
Kennedy a luat un telefon şi a format numărul biroului. Ridley s-a alăturat lui Rapp şi Nash şi a spus: „Serios, Mitch, ce naiba crezi că se întâmplă acolo? Suntem luaţi la bătaie".
„Nu", a răspuns Rapp, „eu sunt bătut măr".
„Nu crezi că asta ne va afecta şi pe noi ceilalţi?". a spus Ridley.
„Nu am spus niciodată asta."
„Ei bine, ne va afecta şi este foarte posibil să ne afecteze capacitatea de a ne face treaba."
„Prin muncă, te referi la a alerga aici de cinci ori pe săptămână pentru a-i ţine de mână şi a completa toate formularele în trei exemplare, sau te referi la a merge acolo şi a distruge aceste celule teroriste înainte ca ele să ne lovească?"
„Ştii ce vreau să spun."
„Nu sunt sigur că ştiu uneori, Rob." A făcut un gest către Nash şi a spus: „Uitaţi-vă la voi doi. Arătaţi frânţi. Arătaţi ruşinaţi".

„Suntem îngrijoraţi”, a spus Nash.
„Ei bine, nu fi”, a răspuns Rapp, „am totul sub control”.
„Cu siguranţă nu pare să fie aşa.” Ridley s-a întors şi s-a îndreptat spre O'Brien.
Uitându-se la Nash, Rapp a spus: „Ce naiba este în neregulă cu el?”.
„Mitch”, a spus Nash cu o voce obosită, „uneori nu înţelegi.”
Rapp a părut uşor surprins. „Acum înţeleg şi eu de la tine, juniorule”.
Nash şi-a pus mâna dreaptă pe şold şi s-a uitat la pământ. „Nu arată prea bine acolo.”
„Totul decurge exact aşa cum am crezut că va decurge.”
„Asta include şi faptul că vei merge la închisoare?”
„Nu mă duc la închisoare. Pot să-ţi promit asta.”
„Dar noi?”
„Nu-i vezi punându-ţi întrebări, nu-i aşa?”
„Nu încă. Asta e problema cu lucrurile astea, Mitch. Au un mod de a creşte. Ai spus-o chiar tu. Înainte ca totul să se termine, vor fi alte cinci comisii care vor cerceta ce s-a întâmplat.”
„Lasă-le.”
„Şi nu crezi că asta ne va afecta şi pe noi? Atât pe plan personal, cât şi profesional?”
„Pe mine mă urmăresc.”
„Nu există nicio îndoială în privinţa asta”, a spus Nash cu tristeţe, „dar nu va fi un atac aerian de precizie. Niciodată nu este aşa, cu tipii ăştia. Ne vor bombarda cu covorul şi nu poţi garanta că nu vor cădea câţiva dintre noi în acest proces.”
Rapp a suspinat: „Deci de asta sunteţi atât de abătut?”.
„Da”, a spus Nash cu voce scăzută. „Noi avem familii, Mitch. Maggie este speriată de moarte că federalii vor apărea într-o zi şi mă vor lua în cătuşe. Chiar în faţa copiilor. Chiar în mijlocul nenorocitei de cine. Are coşmarul ăsta cel puţin o dată pe săptămână. Sunt ţări în care nu mă pot duce acum pentru că s-a aflat despre programul ăla nenorocit de extrădare. Italia! Am fost acolo în luna de miere şi acum nu ne mai putem întoarce. Rahatul ăsta ne oboseşte familiile. Uită-te la Rob acolo.” Nash a arătat spre Ridley. „Are trei copii pe care trebuie să-i trimită la facultate. Cum naiba crezi că o să facă asta dacă măgarii ăştia îl concediază şi îi iau pensia? Cum naiba crezi că îşi va permite avocaţii pe care va trebui să îi angajeze pentru a încerca să nu ajungă la închisoare?”
Rapp a dat din cap ca şi cum ar fi înţeles în sfârşit pentru prima dată acest lucru, dar nu era aşa. Acesta era punctul central al motivului pentru care forţase problema. S-a întors spre O'Brien şi Ridley, care discutau în celălalt colţ. „Băieţi, veniţi aici.”
Cei doi bărbaţi au mai schimbat câteva cuvinte şi apoi s-au alăturat lui Rapp şi Nash.
„Domnilor, poate că nu am fost suficient de clar cu voi. Chuck”, i-a spus Rapp lui O'Brien, „cred că tu probabil înţelegi asta mai bine decât ei doi, pentru că Irene te-a ţinut la curent.” Rapp a rânjit şi a adăugat: „Copiii tăi sunt toţi pe cont propriu şi, fiind un nemernic sărat cum eşti, ai petrecut suficient timp ca să le poţi spune fiecăruia dintre acei senatori să şi-o bage direct în fund, dacă ai chef.”
„Aşa este”, a spus O'Brien fără să zâmbească.
„Aşa că comentariile mele se adresează mai mult celor doi, dar cred că vei dori să le auzi şi tu.” Rapp s-a uitat la Nash şi apoi la Ridley şi a spus: „Ne-am petrecut ultimii şase ani evitând această luptă. Şi mă refer la rahatul ăsta de aici.” Rapp a arătat spre pământ. „Acest comitet. Suntem ca o armată invadatoare care continuă să ocolească oraşele pentru că ştim că lucrurile vor ieşi urât dacă intrăm şi încercăm să-i curăţăm pe nenorociţii ăştia de şobolani bloc cu bloc. Am evitat problema, iar acum, pentru că nu am făcut-o cum trebuie de prima dată, avem această insurgenţă pe cap. Liniile noastre de aprovizionare sunt distruse şi încrederea noastră este distrusă. Ne petrecem fiecare zi uitându-ne peste umăr întrebându-ne dacă guvernul nostru ne va prinde într-o ambuscadă.” Nash şi Ridley au împărtăşit un schimb de replici de cunoaştere tristă şi au dat din cap.
Rapp s-a aplecat câţiva centimetri şi a spus: „Ei bine, am terminat cu prostiile. Şi, ca doi ofiţeri de luptă pensionaţi din Marina Militară, voi doi ar trebui să înţelegeţi asta mai bine decât majoritatea. Această luptă cu Hill a venit, indiferent dacă o dorim sau nu. Cunoaşteţi tactica... dacă o luptă este inevitabilă, atunci ar fi bine să alegeţi momentul şi locul. Scoateţi din ecuaţie o parte din presupuneri şi duceţi bătălia

la inamic. În ceea ce priveşte motivul pentru care am decis să forţez problema acum... ştiţi amândoi răspunsul la asta. Această a treia celulă de care ne-am îngrijorat... ne-am lovit de un zid. Nu ştim nici măcar de unde să începem să-i căutăm pe aceşti tipi."
„Şi ce se va realiza cu toate astea?" a întrebat Nash. „Încerci să te pui pe cruce? Nu înţeleg."
„Nu mă interesează chestia cu martirajul", a zâmbit Rapp. „Știi asta. Ceea ce încerc să fac este să duc chestia asta la capăt."
„De ce?" întrebă Ridley. „De ce acum?"
„Pentru că eu cred că vom fi loviţi. Şi tocmai ţi-am spus că aş prefera să aleg momentul şi locul luptei. Aţi observat că niciun senator nu s-a deranjat să mă întrebe de ce aş risca atât de mult să conduc o operaţiune ca aceasta?"
Ceilalţi trei bărbaţi au împărţit o privire şi au spus: „Nu."
„Este din cauză că sunt atât de blocaţi în lumea lor. Le-am permis să ne prezinte ca pe o gaşcă de bătăuşi care lovesc prizonieri pentru că ne provoacă un fior bolnav şi sadic. Ei ne trag la răspundere, dar noi nu-i tragem niciodată la răspundere."
„Cum naiba îi vom trage la răspundere?" a întrebat O'Brien cu vocea lui răguşită.
„Spunându-le despre aceste alte două celule şi anunţându-i că a treia este în libertate."
„Şi ce vei face când vor cere detalii despre acest complot? Întregul motiv pentru care nu le-am spus până acum este pentru că ei întotdeauna vor să ştie detaliile. O să le spui că britanicii l-au încredinţat la thailandezi – şi că aceştia i-au torturat până la sânge?"
„Vei vedea când ne vom întoarce acolo."
„Ce mai aştepţi? Ai trecut deja prin două treimi din ei."
Rapp a zâmbit. „Îl aştept pe Lonsdale."
„De ce pe ea?" a întrebat Nash.
„Pentru că ea prezidează Judecătoria şi acolo se îndreaptă toată chestia asta."
Unul dintre angajaţii comisiei şi-a băgat capul pe uşă şi le-a spus că era timpul. Rapp a spus că vor veni imediat, iar apoi, imediat ce uşa s-a închis, s-a uitat în ochii fiecărui om şi a spus: „Voi toţi aveţi posibilitatea de negare, aşa că nu mai arătaţi atât de înfrânţi când sunteţi acolo. Sunteţi războinici... fiţi mândri de ceea ce facem".

CAPITOLUL 44

SENATORUL Lonsdale se grăbea pe hol cât de repede îi puteau purta pantofii de piele neagră Marc Jacobs, cu care îşi purta cadrul aproape perfect proporţionat. Şeful ei de cabinet, subţire ca o şină, galopa alături de ea, pasul său lung şi filiform dublându-l pe cel al şefei sale. Au trecut de la clădirea Hart Senate Office Building la Dirksen. Din punct de vedere tehnic, erau două clădiri, dar existau ca una singură, fiecare etaj al celor două clădiri fiind conectat. Lonsdale şi Wassen au intrat pe uşa privată a senatorului. Wassen s-a oprit pentru a discuta cu cei doi asistenţi executivi, dar senatorul şi-a continuat drumul.
A intrat direct în biroul ei mare şi a închis uşa. Acesta era drastic diferit de biroul ei din Capitoliu. Era aproape la fel de mare, dar acolo unde celălalt era decorat cu ornamente, acesta era utilitar. Nu existau reliefuri din marmură sau ipsos, ci doar plăci de gips-carton şi mochetă. Mobilierul reflecta spaţiul. Totul era foarte liniar şi uşor modern.
Lonsdale şi-a dat jos pantofii cu piciorul şi şi-a luat pachetul de ţigări şi bricheta din sertarul din stânga sus al biroului. A apăsat comutatorul de pe unitatea specială de ventilaţie pe care o instalase şi şi-a aprins prima ţigară. Fumul moale şi cald i-a umplut plămânii şi a simţit că începe să se relaxeze. A fost nevoie de toată rezerva ei pentru a sta acolo în tăcere timp de două ore, în timp ce colegii ei făceau manevre. Acolo era Joe Valdez, de care nu fusese niciodată impresionată, servind o întrebare retardată după alta. Îşi dădea seama că, în calitate de preşedinte al Comisiei pentru Relaţii Externe, avea de gând să încerce să obţină o parte din acţiune, dar aşa cum îşi dădea ea seama că el era al cincilea pe listă, iar ea nu avea de gând să-i dea nici un rahat.

Câteva pufuri mai târziu, s-a uitat în jos şi şi-a scanat foaia de telefon. Majoritatea numelor nu erau suficient de importante pentru a fi sunate astăzi, dar mai erau câteva la care trebuia să ajungă în seara asta, atunci când se încheiau lucrurile. Deocamdată voia să se pună în starea de spirit potrivită pentru încercarea ei de a ataca bârlogul mincinoşilor. Cam toată lumea îşi depăşise cele cincisprezece minute alocate, iar Lonsdale plănuia să facă la fel. Se gândea că, în calitate de preşedinte al Judecătoriei, se aşteptau cu toţii ca ea să se ia după ei, iar cincisprezece minute nu erau nici pe departe suficiente pentru a-i interoga pe toţi cinci.
Pe birou se afla un dosar de manila nemarcat. L-a deschis şi a început să citească lista de întrebări potenţiale pe care personalul ei o alcătuise pentru ea pe baza primei runde de întrebări. Până când a terminat de citit, terminase de fumat ţigara. A înjunghiat-o în scrumiera de cristal, unde stătea acolo strâmbă şi tatuată cu ruj roşu. Lonsdale a ezitat, apoi s-a hotărât să mai ia una. Tocmai terminase de aprins-o când Wassen a intrat în cameră. Ca de obicei, a închis uşa în urma lui.
„Cinci minute."
Ea a dat din cap şi a expirat un nor peste umăr spre aparatul de ventilaţie.
„A doua?" a întrebat Wassen cu un ochi curios.
„Nu ştiam că le numeri."
„Am observat o creştere în ultima vreme", a spus el cu o voce dezaprobatoare.
Nasul mic şi drăguţ al lui Lonsdale s-a strâmbat şi pentru o clipă a părut că ar putea să-i scoată limba. Wassen o neliniştea uneori, probabil pentru că nimeni nu o cunoştea mai bine. De la moartea soţului ei, cu treisprezece ani în urmă, el fusese tovarăşul ei constant. Era ca un tată, un soţ şi o prietenă, toate la un loc.
„Mare lucru", a spus ea în timp ce mai trăgea un fum. „Încă mai fumez doar un pachet pe săptămână".
Wassen ştia că era mai aproape de două, dar nu avea timp să se certe pe tema asta acum. „Aţi revăzut întrebările?"
„Da."
„Şi?"
„Sunt bune."
„Ai vreo idee cu cine vei începe?".
„Kennedy", a spus ea, în timp ce se întorcea şi se privea într-o oglindă de lungime întreagă de pe perete. „Am de gând să o aprind şi apoi să mă duc după Rapp, iar dacă am timp, îl voi demonta pe Nash."
„Bună strategie. „
Lonsdale şi-a trecut o mână pe partea din faţă a jachetei sale negre din Teoria „Rory-Tailor" şi a pantalonilor asortaţi. A zărit câteva riduri şi s-a încruntat.
Wassen i-a citit gândurile şi i-a spus: „Nu-ţi face griji. Fără camere de luat vederi".
Avea dreptate. A aşezat ţigara pe jumătate terminată în scrumieră şi a luat o mică geantă de machiaj de pe dulapul din spatele biroului ei. A luat o pensulă cu pudră şi a început să-şi tamponeze faţa. „Îţi vine să crezi că Joe Valdez este senator al Statelor Unite?".
„Nu este cea mai ascuţită pungă din sertar."
„Şi apoi târfa aia de Patty Lamb. O să încerce să smulgă chestia asta de lângă mine şi să o ducă în faţa Securităţii Naţionale."
„Las-o să încerce", a spus Wassen în timp ce-şi verifica ceasul, „nu se va întâmpla niciodată."
Lonsdale a pus pensula de machiaj deoparte şi s-a ciupit de gâtul tricoului ei alb din spandex pentru a îndepărta o parte din pudra de culoarea pielii. A început să-şi alinieze buzele şi a spus: „Va fi vorba de mine şi Ted Darby".
„Da, aşa va fi, şi amândoi veţi sfârşi prin a ţine audieri. Nu ai cum să i-o smulgi lui şi nici el nu are cum să ţi-o smulgă ţie."
S-a gândit la preşedintele Comisiei pentru Servicii Armate în timp ce îşi termina de căptuşit buzele.
„Presupun că ai dreptate."
„Trebuie să ne întoarcem. Nu vrei să înceapă fără tine şi să laşi pe altcineva să se ia după ei la fel de tare ca tine."
Lonsdale şi-a stins ţigara şi a spus: „Ai dreptate, Ralphy."

Şi-a dat un spray rapid de parfum şi şi-a pus pantofii cu toc, iar ei au plecat. Asistenţii ei personali erau în picioare când ea a intrat în micul hol. Amândoi i-au urat noroc şi i-au spus să se ducă să-i ia. Lonsdale şi-a păstrat o privire plăcută, dar hotărâtă, şi a dat din pumn în aer în timp ce trecea pe lângă ei şi intra în holul larg. În timp ce se plimba înapoi spre sala comisiei, mai multe persoane i-au urat noroc. Acesta era marele spectacol de astăzi de la Capitoliu şi toată lumea ştia că ea va fi cea care va lua gâtul.
Lonsdale a fost, de fapt, unul dintre ultimii oameni care au ajuns înapoi în sala comisiei. S-a aşezat la locul ei şi a privit în jos la angajaţii CIA. Faţa ei s-a transformat încet într-o încruntare dezaprobatoare şi apoi a început să dea din cap cu tristeţe. Senatorul Safford a chemat din nou şedinţa la ordine şi, înainte de a da cuvântul lui Lonsdale, le-a reamintit martorilor că sunt încă sub jurământ.
„Domnule senator Lonsdale", a spus Safford în timp ce-şi strecura ochelarii de citit pe fruntea sa lucioasă, „puteţi începe".
Lonsdale i-a mulţumit preşedintelui şi a luat un moment pentru a se uita la notiţele sale, chiar dacă ceea ce urma să spună nu era scris. Şi-a scos în mod deliberat ochelarii de lectură negri şi eleganţi şi a spus: „Domnule director Kennedy, cred că performanţa dumneavoastră ca director al Agenţiei Centrale de Informaţii a fost o ruşine pentru această ţară din ziua în care aţi preluat conducerea. Mandatul dvs. a fost un dezastru după altul şi, pentru viaţa mea, nu înţeleg de ce nu demisionaţi pur şi simplu."
Obiecţiile au izbucnit din partea cealaltă a mesei. Chiar şi colegii de partid ai lui Lonsdale dădeau din cap şi mormăiau între ei. Safford a bătut cu ciocanul până când s-a restabilit liniştea şi apoi l-a admonestat pe Lonsdale. „Ne aflăm astăzi aici pentru a aduna informaţii, nu pentru a acuza şi condamna pe baza unor probe incomplete".
Lonsdale a rămas în ofensivă, spunând: „Nici măcar nu vorbesc despre activităţi ilegale. Voi ajunge la asta într-un minut. Vorbesc despre incompetenţă crasă. Aceasta nu este prima noastră încercare cu domnul Rapp. Această comisie îi spune de ceva timp directoarei Kennedy că trebuie să-l ţină pe dl Rapp într-o lesă mai scurtă. Se pare că ne-a ignorat în mod intenţionat sau că este incapabilă să-şi gestioneze oamenii. Alegeţi dumneavoastră", a spus ea, uitându-se direct la Kennedy. „Oricum ar fi, trebuie să plece."
Obiecţiile au izbucnit din nou, senatorul Gayle Kendrick conducând atacul: „Aş dori să-i reamintesc colegei mele din Missouri că directoarea Kennedy şi-a dedicat aproape douăzeci şi cinci de ani din viaţă în slujba acestei ţări şi că merită să fie tratată cu respect, indiferent de convingerile politice ale fiecăruia."
„Deci vreţi să respectăm orbeşte oamenii doar pentru că au fost birocraţi timp de douăzeci şi cinci de ani, fără să luăm în considerare abuzurile şi activităţile ilegale pe care le-au tolerat şi la care au participat?"
„Vedeţi", le-a spus Kendrick preşedintelui şi vicepreşedintelui, „iată ce va face ea când va ajunge în faţa comisiei sale. Va transforma o audiere într-un proces şi va acţiona în calitate de judecător, chiar dacă are deja o hotărâre luată."
„Nu este adevărat", a spus Lonsdale fără prea multă convingere.
„Ştii că este. Tot ce vrei să faci este să o crucifici în faţa unei audienţe televizate la nivel naţional."
„Comitetul meu va merge acolo unde ne vor duce faptele", a răspuns Lonsdale cu o privire de oţel.
„Veţi face mult rău unei organizaţii care face tot posibilul să ne protejeze de duşmanii noştri."
„Aş dori să-i reamintesc senatorului din Virginia că suntem o naţiune a legilor. Şi este datoria noastră să ne asigurăm că aceste legi sunt respectate. „
„Şi aş dori să îi reamintesc senatorului din Missouri că nicăieri în Constituţie nu se spune că ar trebui să ne străduim să acordăm aceste protecţii duşmanilor noştri."
Membrii comisiei au izbucnit din nou, cele două tabere strigând una la alta. Safford a readus sala la tăcere, iar apoi, fără să i se spună să continue, Lonsdale a spus: „Cred că putem fi cu toţii de acord că lovirea unui ofiţer al Forţelor Aeriene ale Statelor Unite este o infracţiune. Acum, domnule Rapp, sunteţi de acord cu această afirmaţie?".
Un zâmbet slab s-a format pe buzele lui Rapp.
„Vi se pare amuzant, domnule Rapp?".
„Nu, doamnă. Găsesc că francheţea dumneavoastră este mai degrabă revigorantă."
„Aş aprecia aceeaşi francheţe din partea dumneavoastră atunci când îmi răspundeţi la întrebări."
„Voi face tot ce pot, doamnă."

„Infracţiuni comise”, a repetat Lonsdale, „Sunteţi de acord, domnule Rapp, că aţi încălcat mai multe legi?”.
„Nu suntem complet de acord, dar, cu tot respectul, înţeleg de ce credeţi că am comis o infracţiune, sau mai multe infracţiuni.”
Lonsdale a fost uşor surprins de aparenta disponibilitate a lui Rapp de a-i răspunde. „Ei bine, să începem cu prima. Să loveşti un ofiţer al Forţelor Aeriene ale Statelor Unite... este asta o infracţiune?”
Rapp negase deja că l-a lovit pe căpitanul Leland, dar a răspuns oricum la întrebarea lui Lonsdale. „Sunt de acord că este o infracţiune, dar nu l-am lovit pe om.”
„Dacă vă voi chema în faţa comisiei judiciare a Senatului, veţi răspunde la aceeaşi întrebare sau veţi invoca al cincilea amendament?”.
Fără ezitare, Rapp a spus: „Voi răspunde sincer la întrebările dumneavoastră, doamnă senator.”
A fost un murmur liniştit de voci, în timp ce colegii lui Lonsdale îşi împărtăşeau opiniile surprinse.
„Deci”, a insistat Lonsdale, „nu veţi invoca al cincilea paragraf”.
„Nu am nicio dorinţă de a invoca al cincilea, doamnă”.
„Să lăsăm dorinţa deoparte”, a spus Lonsdale. Era obişnuită să lucreze cu avocaţi şi a avut sentimentul că acest cuvânt îi va oferi lui Rapp o anumită marjă de manevră. „Îmi spuneţi chiar acum că veţi depune de bunăvoie mărturie în faţa comisiei mele şi că nu veţi invoca dreptul la al cincilea amendament?”.
„Da, aşa este.”
Şocul provocat de deschiderea lui Rapp i-a cuprins pe toţi. Fiecare senator şi-a luat o clipă pentru a se uita unul la altul şi a-şi împărtăşi surpriza. Nimeni nu era mai uimit decât Lonsdale. Avea în minte de ceva vreme că va trebui să-l târască pe Rapp în faţa comisiei sale şi să-l bată măr în timp ce el refuza cu încăpăţânare să se autoincrimineze, ceea ce, într-un fel, îi convenea. Angajaţii CIA aveau o istorie frumoasă de a părea vinovaţi în timp ce invocau al cincilea. Această schimbare bruscă, însă, era şi mai bună.
Lonsdale şi-a îndreptat privirea spre Kennedy şi a spus: „Dar dumneavoastră, domnule director Kennedy? Veţi depune mărturie în faţa comisiei mele sau vă veţi exercita dreptul la al cincilea amendament?”.
Vocea ei picura cu dispreţ.
„Ca orice cetăţean american, îmi voi rezerva dreptul de a-mi exercita cel de-al Cincilea Amendament.”
Lonsdale a clătinat din cap într-o manieră prea dezamăgită. Şi-a întors privirea spre Rapp. „Deci, domnule Rapp, dacă vă întreb despre interogatoriul pe care l-aţi făcut lui Abu Haggani, un afgan aflat în custodia forţelor americane, nu vă veţi prevala de cel de-al cincilea amendament?”
„Voi răspunde la întrebările dumneavoastră, doamnă”.
Răspunsurile lui Rapp au fost atât de neaşteptate, încât Lonsdale nu ştia încotro s-o apuce. Simţind acest lucru, şeful ei de personal s-a aplecat în faţă şi i-a atins umărul. Lonsdale s-a întors spre Wassen, care i-a pus o mână peste ureche.
„N-are sens să aducem ceva aici sus, unde îl pot clasifica. Păstraţi-vă praful de puşcă până când îi aduceţi în faţa comisiei dumneavoastră.”
Un sfat sănătos, ca de obicei, s-a gândit Lonsdale în sinea ei. A dat din cap, apoi s-a uitat la Bob Safford şi a spus: „Nu, alte întrebări, domnule preşedinte.”

CAPITOLUL 45

ARLINGTON, VIRGINIA

NASH a ţintit mingea de tenis care atârna de grinzile garajului ca un pilot de F-18 care se concentrează pe puntea unui portavion măturat de ploaie. Garajul fusese proiectat pentru două maşini, dar nu pentru două maşini, trei biciclete, câteva cărucioare, o tricicletă veche, trotinete, aparate de ras, skateboard-uri şi toate beţele şi mingile cunoscute de omenire. Mingea de tenis a sărutat parbrizul, iar Nash a aruncat schimbătorul de viteze în parcare. În siguranţă în garajul meu, s-a gândit el. Poate că voi sta aici restul nopţii. Dar oricât de mult i-ar fi plăcut să plece pentru câteva zile, voia să-i vadă pe copii.

A coborât, a făcut ocolul şi a luat cumpărăturile din spate. La uşa din spate a lăsat o pungă jos şi a verificat mânerul. Era descuiat. Sângele lui a început să fiarbă. Îi spusese de o sută de ori întregii familii că uşile trebuie să fie întotdeauna încuiate. A deschis uşa şi a cărat cumpărăturile prin camera de depozitare şi a intrat în bucătărie, unde l-a găsit pe fiul său de zece ani stând la doar un metru de televizor şi mâncând un bol de cereale. Nash a pus cumpărăturile jos şi s-a întors în camera de depozitare, unde a închis şi a încuiat uşa, apoi a deschis seiful pentru pistol. Şi-a scos husa neagră cu padele şi pistolul de pe şold şi le-a băgat în seif.
Când s-a întors în bucătărie, fiica sa de paisprezece ani, Shannon, îl aştepta cu Charlie în braţe. Arăta exact ca mama ei. Piele frumoasă de fildeş, cu părul negru, gros şi strălucitor. „Bună, tată."
Nash a sărutat-o pe obraz şi a întrebat-o cum a fost ziua ei. În loc să-i răspundă, ea şi-a întins braţele şi i l-a întins pe Charlie. „Mama trebuia să fie acasă acum douăzeci de minute. Am întârziat la antrenamentul de joacă".
Şi uite-aşa, a dispărut cu rucsacul ei pe uşa din camera de gunoi.
Nash s-a uitat în ochii zâmbitori ai tânărului Charlie şi din cealaltă parte a camerei a auzit: „Cred că are o bombă în pantaloni".
Nash s-a uitat la copilul de zece ani, care era lipit de televizor. Cu reticenţă, l-a întors pe Charlie şi i-a mirosit posteriorul. Cu o faţă acră, Nash a spus: „Doamne, ce pute!".
„Ţi-am spus eu", a spus copilul de zece ani după ce a mai dat pe gât o lingură de cereale.
„Mama ta te-a învăţat deja cum să schimbi un scutec?".
„Nu" – Jack a clătinat din cap – „asta e treabă de femeie".
Nash a vrut să râdă, dar s-a abţinut. „Ar fi bine ca mama ta să nu te audă spunând asta".
Jack s-a întors încet spre tatăl său, cu gura întredeschisă. „De la cine crezi că am luat replica asta?".
„Nu contează. Ai zece ani. Dacă vorbeşti aşa în preajma mamei tale, e foarte probabil să iei bătaie la fund." Apoi, sub respiraţie, a spus: „Iar eu chiar voi avea probleme."
„Am învăţat de la tine, tată."
Nash l-a purtat pe Charlie prin bucătărie şi, în timp ce trecea pe lângă el, copilul de zece ani a mormăit: „Sunt înconjurat de trădători". A continuat în sufragerie şi l-a aşezat pe Charlie pe podea. Îngenunchind lângă el, a luat câteva şerveţele umede şi un scutec proaspăt de pe raftul cu cărţi. Charlie s-a întins pe spate cu picioarele în sus, făcând zgomote de barcă cu motor cu buzele. Nash a râs de smocul lui micuţ de păr fin şi blond. În afară de asta, era cam chel. Nash a pregătit totul şi apoi a intrat. A desfăcut croiala de la salopeta cu salopetă a copilului şi a desfăcut scutecul vechi. Un amestec odios de legume stricate şi diaree a ieşit de sub scutecul eliberat.
Nash şi-a întors capul şi a tras o gură de aer proaspăt. „Asta da tortură!". S-a uitat din nou la Charlie şi a spus: „Cu ce te hrănesc, amice? E oribil". Întorcându-şi capul spre bucătărie, a strigat: „Jack, vino aici".
O clipă mai târziu a apărut băiatul de zece ani, cu părul nisipos şi părul plat. „Da, tată?"
Nash a terminat de şters toate crăpăturile, apoi a rulat scutecul vechi bine şi l-a sigilat. „Aruncă asta în găleata cu scutece". A văzut aprehensiunea fiului său şi a adăugat un „te rog" pentru o măsură bună. Soţia lui susţinea că copiii ar fi mai deschişi să ajute dacă toată lumea din casă ar fi puţin mai politicoasă. Nash a replicat că el a rezolvat o mulţime de lucruri în Corpul Puşcaşilor Marini, la fel şi oamenii lui, şi nimeni nu a spus niciodată „te rog" nimănui. Maggie a replicat că el nu mai era puşcaş marin şi nici copiii lor nu mai erau.
Nash i-a întins scutecul de mărimea unui softball.
Copilul de zece ani s-a ţinut tare. „Eşti cu trei săptămâni în urmă cu plata alocaţiei mele".
„Da... ei bine, tu eşti cu zece ani în urmă cu chiria, aşa că, dacă nu vrei să ajungi să dormi în găleata cu scutece, mişcă-ţi fundul."
Puştiul şi-a ridicat tricoul de la Boston Celtics peste nas şi gură şi a apucat scutecul cu două degete de parcă ar fi fost o bucată de deşeu radioactiv. Mirosul încă persista, aşa că Nash a decis să-i facă baie lui Charlie. L-a cărat în camera de baie şi a început să umple cada de rufe. Jack s-a întors din excursia sa în garaj în timp ce tatăl său băga dopul în fundul căzii.
„Cum a fost la şcoală azi?"
„Bine... ce-ţi mai face spatele?"

„Mai bine, mulţumesc.”
„Şi pepenele tău.” Jack a arătat cu degetul spre propriul cap.
Nash a zâmbit. Jack era comediantul familiei. „Pepenele este în regulă astăzi. Nu grozav, dar ok. Ai avut un test astăzi?”.
„Test.”
„Cum te-ai descurcat?”
„Douăzeci şi cinci din douăzeci şi cinci.”
„Felicitări”, a spus Nash în timp ce a adăugat nişte săpun în apă. „Ţi-ai terminat temele?”
„Când a fost ultima dată când nu mi-am făcut temele în momentul în care am ajuns acasă de la şcoală? De celălalt fiu al tău trebuie să-ţi faci griji... trogloditul.”
Nash i-a aruncat celui de-al treilea copil al său o privire dură. „E un cuvânt mare pentru un copil de zece ani”. L-a aşezat pe Charlie în cadă. „Ştii măcar ce înseamnă?”.
Jack a început să danseze ca o maimuţă. Cu maxilarul ieşit în afară, a spus: „Caveman”.
Cu o privire părintească de dezaprobare, a luat o cârpă de spălat pentru copil. Rory, cel de-al doilea copil, se chinuia la şcoală, dar excela în sport. Avea treisprezece ani şi jumătate şi era pe punctul de a se rade.
„Jack, lasă-mă să-ţi dau un mic sfat. Să nu-i spui asta fratelui tău.”
„El îmi spune mereu „fetiţo”.”
„Asta fac fraţii mai mari.”
„Eu nu-i fac asta lui Charlie.”
Nash s-a uitat în jos la copilul de un an, care se stropea fericit şi sugea din prosopul cu săpun. Privind înapoi la Jack, a spus: „Dă-i drumul. Spune-i băiat de fată, dacă asta te face să te simţi mai bine”.
Jack a zâmbit, s-a apropiat de cadă şi a spus: „Băieţel. Charlie, eşti un băieţel de fată”.
Charlie s-a uitat la fratele său mai mare şi a dat drumul unui ţipăt care i-a spart urechile. Au început să râdă cu toţii şi Jack a încercat din nou. Nash s-a întins, şi-a pus braţul în jurul lui Jack şi l-a sărutat pe creştet. „O să vorbesc cu el, Jack, dar trebuie să-ţi aminteşti că Rory trece printr-o perioadă grea acum. Şcoala nu este la fel de uşoară pentru el cum este pentru tine.”
„Deci... aş prefera să fiu bun la sport ca el.”
„Prietene, nici măcar nu ai ajuns la pubertate încă.”
„Rory era bun la toate. Chiar şi înainte de pubertate.”
„Cu toţii avem darurile noastre date de Dumnezeu, fiule. Eu am fost un atlet bun şi acum aş prefera să am creierul tău decât muşchii mei.”
Tocmai atunci, Maggie a intrat pe uşă, cu părul strâns într-o coadă de cal înaltă. S-a uitat cu dragoste la soţul ei, cu braţul în jurul celui de-al treilea copil şi cu capul săpunit al bebeluşului abia vizibil peste marginea de sus a căzii de rufe.
„Oh... nu-i aşa că e o poză frumoasă? Uită-te la tati şi la micul lui ajutor şi la scumpul meu copil.”
Charlie fusese preocupat de ceva sub linia de plutire, dar când a auzit vocea mamei sale, ochii lui mari şi căprui au sărit în sus pentru a găsi cea mai importantă persoană din lumea lui. Un zâmbet uriaş i s-a răspândit pe faţă şi degetele lui mici s-au întins spre marginea căzii. S-a agăţat de buză şi, cu un efort considerabil, s-a tras până la înălţimea sa deplină de douăzeci şi şapte de centimetri şi a rostit cuvântul pe care îl strigase cu atâta mândrie cu aproape douăsprezece ore mai devreme, în timp ce-şi mânca micul dejun.
Maggie a încremenit, Nash a încercat să nu râdă, iar Jack a scăpat: „Jur că nu eu l-am învăţat cuvântul ăsta”. Niciunul dintre părinţi nu a răspuns, aşa că a adăugat: „Pun pariu că a fost Rory.”
„A fost mama ta”, a spus Nash fără lipsă de bucurie.
Maggie s-a răstit la soţul ei: „De parcă tu nu umbli pe aici înjurând tot timpul”.
„Jack”, a spus Nash, „cine înjură mai mult, eu sau mami?”.
Jack s-a uitat înainte şi înapoi între cei doi părinţi, apoi a dovedit cât de deştept era, trecând în fugă pe lângă tatăl său şi intrând în bucătărie. „În niciun caz nu mă bag în asta”, a strigat peste umăr.
Maggie şi-a încrucişat sfidător braţele pe piept şi s-a uitat fix la soţul ei. „Sunt sigură că te-a mai auzit spunând asta.”

Nash a dat din cap, a băgat o mână în apa cu săpun şi a venit cu cârpa de spălat. A început să se şteargă pe fundul lui Charlie. „Fă tot ce trebuie să faci ca să te simţi mai bine de data asta, prinţesă."
Charlie şi-a privit mama. Privirea fericită dispăruse, înlocuită de o privire care oglindea privirea îngrijorată a mamei sale. Cu o voce mult mai blândă de data aceasta, a murmurat cuvântul care îi provoca mamei sale neliniştea. Nash nu a mai putut suporta şi a izbucnit în râs.
Maggie, încercând să-şi păstreze o expresie neutră, a spus: „Michael, trebuie să-l ignori".
Charlie i-a zâmbit tatălui său şi a repetat cuvântul de încă două ori. Nash a început să râdă şi mai tare. Charlie a reacţionat cu aceeaşi vigoare şi a început să arunce cuvântul în rafale repetate rapid. Nash şi-a pierdut complet cumpătul şi a început să urle.
„Încetează!" Maggie a ţipat la el. „Tot ce faci este să-i întăreşti comportamentul".
Nash a încercat să se oprească, dar nu a făcut decât să înrăutăţească situaţia. Maggie, căreia nu i se părea nimic amuzant, şi-a lovit soţul peste umăr şi a strigat: „La naiba, Michael, nu este amuzant".
Charlie a încetat brusc să mai rostească cuvântul. S-a uitat la mama lui şi apoi la tatăl său, iar globii maro închis care îi dominau ochii deveneau parcă mai mari. A fixat la zero expresia nu tocmai fericită a mamei sale, iar apoi buza de jos a început să tremure, ochii mari şi căprui s-au umplut de lacrimi, iar apoi totul a ieşit la iveală.
„Nu, dragă", a spus Maggie cu o voce liniştitoare. „Mami şi tati se iubesc".
„De cele mai multe ori", a spus Nash în sinea lui.
Maggie şi-a întors capul şi i-a aruncat o privire care l-a făcut să-şi acopere inghinalul cu mâna uscată.
Charlie gemea acum. Maggie i-a mângâiat obrazul cu dosul mâinii şi a spus: „Uite... Mami şi tati se iubesc. Uită-te aici sus, dragă".
Maggie şi-a înfăşurat mâna stângă în jurul gâtului soţului ei şi l-a tras mai aproape. Nash îşi ţinea acoperite bijuteriile de familie, în eventualitatea în care ea îl ademenea pentru un genunchi în vintre.
Maggie a depus un sărut mare şi exagerat pe soţul ei, plin de efecte sonore. S-a întors spre Charlie, care încă plângea, şi a spus: „Vezi, mami şi tati se iubesc". El plângea în continuare, aşa că ea s-a întors la sărutul soţului ei.
Nash a decis că nu avea de gând să-l rănească, aşa că i s-a alăturat cu plăcere. Zece secunde mai târziu, cei doi erau încă prinşi într-un sărut pasional care, dintr-o dată, a fost mult mai mult decât un act. Mâinile lui Nash au început să se plimbe pe corpul soţiei sale şi a tras-o mai aproape. Charlie a încetat încet-încet să mai plângă, dar ei au continuat. Maggie şi-a coborât mâna sub centura lui şi i-a dat o strângere uşoară. Şi-a îndepărtat buzele de ale lui şi i-a oferit obrazul. „Se pare că totul funcţionează foarte bine acolo jos."
Nash a dat din cap cu entuziasm. „Hai să mergem sus."
„Va trebui să aştepţi."
Nash a lăsat să iasă un geamăt lung. „Te iubesc", a gemut el.
„Şi eu te iubesc."
Charlie a început să chicotească şi să zâmbească.
„Aşa este", a spus Maggie. „Mami şi tati se iubesc unul pe celălalt. „
Charlie a rostit din nou cuvântul, deşi de data aceasta cu o voce blândă şi sensibilă.
Nash s-a uitat la el şi a spus: „Aşa este, amice".
Maggie a cedat în cele din urmă şi a început să râdă. „Eşti oribil".
„Ştiu."
„Cum ţi-a fost ziua?", a întrebat ea cu o notă de îngrijorare.
„A fost interesantă?"
„Dar nu poţi să vorbeşti despre ea".
„Nu."
Ea s-a înţepenit puţin. Momentul fericit dispăruse şi stresul muncii sale se întorsese în căsuţa fericită.
„Promite-mi doar că îmi vei spune chiar tu. Nu vreau să mă trezesc într-o dimineaţă şi să citesc asta în ziar."
Nash i-a sărutat fruntea. „Îţi promit."

CAPITOLUL 46

CAPITOL HILL

SENATORUL Lonsdale a ieşit în linişte din biroul ei de la Capitoliu şi a intrat pe verandă. A stat nemişcată şi a privit priveliştea frumoasă din faţa ei. Soarele care apunea scălda coloanele de alabastru ale Curţii Supreme într-o strălucire portocalie strălucitoare, dar ea nu a observat acest lucru. Era încremenită ca o adolescentă îndrăgostită, privindu-l pe Wade Kline, care stătea cu spatele la ea, cu o mână pe balustrada de piatră şi cu cealaltă ţinând un telefon mobil la ureche. Nu-l mai văzuse niciodată fără haina de costum, iar ochii ei îşi croiau drum de la umerii lui largi până la talia îngustă şi, în cele din urmă, la posteriorul lui. Lonsdale a inspirat lent în timp ce îşi mușca uşor buza de jos. Poate că în adolescenţă avusese astfel de îndrăgostiri, dar niciodată gânduri atât de erotice.
De la moartea soţului ei, avusese parte de iubiţi, dar niciunul atât de tânăr. Asta, şi-a spus ea însăşi, va trebui să fie tratată foarte discret.
Kline s-a întors şi l-a salutat pe Lonsdale cu un zâmbet în timp ce ridica un deget. „Trebuie să plec”, a spus el. „Senatorul este aici. Te sun mai târziu.”
Ceva din tonul lui i-a spus lui Lonsdale că era vorba de o femeie. „Cine era?”, a întrebat ea cât se poate de întâmplător.
Kline a ezitat şi apoi a spus: „Soţia mea. Este în New York”.
„Oh”, a spus Lonsdale, observând că el nu i-a spus că o iubeşte înainte de a închide. „Faceţi naveta?”
„Da şi nu”, a spus el un pic ruşinat. „Am un apartament aici, dar volumul meu de muncă este destul de mare, aşa că sunt norocos dacă mă întorc la fiecare două săptămâni.”
„Ei bine”, a spus ea, în timp ce ochii ei dansau din nou pe corpul lui, „este evident că îţi găseşti timp să faci exerciţii fizice.”
„Este singurul lucru care mă ţine sănătos la cap.”
„Ţine minte doar că viaţa poate fi scurtă. Am aflat asta pe calea cea mai grea cu soţul meu. Lucra şaptezeci, optzeci de ore pe săptămână, construindu-şi afacerea de familie şi a sfârşit prin a muri la patruzeci şi cinci de ani.”
„Îmi pare rău să aud asta.”
„Nu-i nimic”, a spus ea cu o voce veselă. „Mi-a dat o fiică frumoasă şi multă siguranţă financiară.”
„Sunt sigur că frumuseţea vine de la tine”, a spus Kline cu un zâmbet.
„Ei bine, vă mulţumesc.” Lonsdale învăţase cu mult timp în urmă cum să primească un compliment.
„Aveţi chef de o băutură sau doar de o ţigară?”.
„Mi-ar plăcea amândouă.”
„Bine.” Lonsdale s-a întors înăuntru. „Vreau o vodcă cu gheaţă şi un twist de lămâie. Tu ce doreşti?”
„La fel, dar lasă-mă să le aduc eu. Arată-mi doar direcţia corectă şi mă ocup eu de asta.”
Lonsdale l-a făcut să înceapă, apoi şi-a recuperat ţigările şi bricheta şi s-a întâlnit cu el din nou pe verandă. Kline i-a dat senatorului băutura şi i-a spus: „Doamne, am nevoie de asta”.
Înainte ca el să o ducă la buze, ea l-a oprit şi a spus: „Un toast”. Şi-a întins paharul şi a spus: „Pentru a trăi o viaţă fără regrete”. Lonsdale i-a făcut cu ochiul şi apoi a luat o înghiţitură.
„Voi bea pentru asta.”
„Deci, cum a fost ziua ta?”
„Destul de naşpa”, a spus Kline într-un mod obiectiv. „De fapt... aş spune că a fost una dintre cele mai proaste zile pe care le-am avut de mult timp. Poate dintotdeauna.”
Lonsdale şi-a aşezat băutura pe mica masă neagră de bistro. „Vorbeşti serios.”
„Ca un atac de cord.”
„Ce s-a întâmplat?”
S-a gândit la ziua aceea, regretând destul de intens că cedase instinctelor sale mai elementare şi, mai rău, că fusese atât de prost să-l subestimeze pe Rapp. Când dădea totul la o parte, bărbatul era un nenorocit de ucigaş profesionist. Chiar dacă doar o treime din zvonuri erau adevărate, făcuse nişte chestii de-a dreptul uimitoare. Cine erau ei să creadă că ei vor fi cei care îl vor doborî? Şi ar fi fost un lucru dacă ar fi putut

limita lupta la sistemul de justiţie, dar el fusese destul de nebun să treacă Rubiconul cu Rapp şi să intre în arena lui de violenţă. S-a gândit la ceea ce se întâmplase în camera de interogatoriu înghesuită şi ştia că avea să aibă coşmaruri despre asta multă vreme.
A avut noroc că psihopatul nu l-a ucis. După ce îl sugrumase până la inconştienţă, Rapp îi pusese din nou cătuşele şi chemase gărzile. Kline s-a trezit şi s-a trezit în situaţia ridicolă de a trebui să spună că nu ştia ce se întâmplase. Kline fusese implicat în câteva bătăi în viaţa lui. Mai degrabă încăierări, de fapt. Una fusese în facultate şi alta la douăzeci şi ceva de ani. De ambele ori fusese pentru a apăra onoarea partenerelor sale fierbinţi. Au fost câteva cămăşi rupte şi câteva zgârieturi minore, dar asta a fost tot. Niciun pumn nu a fost lovit, iar bodyguarzii au despărţit lucrurile înainte ca acestea să scape de sub control. Totuşi, îşi amintea că se ducea acasă cu partenerele sale şi că era recompensat pentru bravura sa. De data aceasta nu va fi aşa ceva, deşi nu avea nicio îndoială că ar putea să se culce cu femeia care stătea în faţa lui, dacă ar vrea. Era superbă, elegantă şi una dintre cele mai puternice femei din America, iar diferenţa de vârstă îl excita pentru prima dată în viaţa lui. Totuşi, totul va trebui să aştepte. Era o carte mult prea valoroasă pentru a o juca atât de neglijent şi atât de devreme în acest joc.
Gândurile i-au sărit la momentul în care s-a uitat în jos şi a văzut cătuşele lui Rapp aşezate în poala lui. Teroarea absolută pe care o simţise în acel moment nu se asemăna cu nimic din ceea ce experimentase vreodată în viaţa lui. O frică primară îl cuprinsese, ştiind brusc că era blocat într-o celulă de trei metri pe trei metri cu un prădător la fel de periculos ca oricare altul pe care l-ar fi găsit în sălbăticie. Dacă ar fi ştiut că Rapp nu avea cătuşe, nu l-ar fi împins şi înţepenit niciodată în felul în care o făcuse. Nu-i venea să creadă că fusese atât de prost încât să creadă că se putea juca cu el.
Şi apoi totul a fost un amalgam de mişcări şi durere. Rapp era pe el ca unul dintre leii ăia mari şi nenorociţi pe care îi vezi pe canalul National Geographic noaptea târziu, iar el era neajutorat. Privind în urmă, nu putea spune dacă se datora fricii sale incapacitante sau abilităţilor lui Rapp, sau ambelor, dar concluzia era că era complet şi cu totul şi cu totul slab. Kline se considera într-o formă fizică mai bună decât 99,9 la sută dintre oamenii de acolo, luase cursuri de kickboxing şi chiar făcuse şi câteva antrenamente, dar toate acestea îl dezamăgiseră atunci când avea cea mai mare nevoie.
Rapp îl sugruma cu propria cravată şi îi vorbea cu vocea lui profundă, încrezătoare şi deliberată, şi el ce făcuse? A făcut pe el. Voia să creadă că o făcuse după ce leşinase, dar ştia că o făcuse când era încă conştient, pentru că îşi amintea căldura care i se răspândea pe picior şi se gândea că Rapp îl înjunghiase şi că era sângele lui. Apoi, când şi-a revenit, a simţit umezeala şi a văzut expresia de pe faţa lui Rapp. Era o privire de dispreţ total. O privire care spunea: „Nu ştiam că eşti atât de mare laş.” Kline nu se simţise niciodată atât de castrat în toată viaţa lui. A tresărit la această amintire.
Lonsdale l-a văzut tremurând şi l-a întrebat: „Ce s-a întâmplat?”.
Kline s-a scuturat şi a spus: „Nimic, doar că a fost o zi foarte proastă.” De fapt, probabil că fusese cu adevărat cea mai proastă zi din viaţa lui, dar nu voia să pară atât de slab în faţa femeii care avea atâta influenţă asupra viitorului său.
„Ce s-a întâmplat?”
A sărit peste cum a început ziua lui şi a sărit înainte cu câteva ore. „A început cu adjunctul procurorului general care m-a certat cu mine timp de treizeci de minute bune, apoi adjunctul procurorului general pentru divizia penală mi-a citit actul de revoltă, apoi m-a sunat directorul FBI şi mi-a spus să-mi scot capul din fund, iar la scurt timp după aceea, însuşi procurorul general m-a sunat şi mi-a reamintit în termeni extrem de neplăcuţi pentru cine anume lucram. Biroul secretarului de stat Wicka mi-a lăsat un mesaj şi, în cele din urmă, m-a sunat însuşi secretarul apărării England.”
Lonsdale se aştepta ca din interiorul Departamentului de Justiţie să vină puţină căldură, dar nu şi din partea altor membri ai Cabinetului. „Ce a spus England?”
Kline s-a uitat peste paharul său în timp ce bea un pahar şi a spus: „Mi-a spus că sunt băiatul tău de fund.”
„Băiatul meu de fund?”, a repetat ea, oarecum şocată.
„Da. Mi-a spus că ştie foarte bine cine a fost în spatele acestei cascadorii şi că nu are de gând să suporte ca un avocat PC de la Departamentul de Justiţie să-şi bage nasul în ceva ce era deja în curs de rezolvare.”
„Sper că i-ai spus că nu s-a rezolvat.”

Kline a ridicat ţigările. „Nu cred că avea chef”, a spus el în timp ce a aprins prima ţigară şi apoi i-a înmânat-o lui Lonsdale, „să audă ce am avut de spus.”
Lonsdale a luat ţigara, încântat de perspectiva că tocmai atinsese buzele lui Kline. „Nu ai de ce să-ţi faci griji.”
„Din punctul meu de vedere, se pare că am multe motive de îngrijorare.”
Lonsdale a lăsat jos băutura şi s-a întins şi l-a apucat de braţ. „Trebuie să ai încredere în mine în această privinţă, Wade. Ei încearcă să te sperie de asta, sperând că pur şi simplu va dispărea, dar nu va dispărea. Toată această mizerie sordidă va fi în faţa comisiei mele poimâine, iar atunci vei arăta ca un erou.”
Kline a rămas tăcut pentru o lungă clipă şi apoi, după ce s-a uitat în jur, a început să râdă.
„Ce este atât de amuzant?”
„Nu ştiu”, a spus el. „M-am gândit doar la ceva ce mi-a spus tatăl meu cu ani în urmă”.
„Ce anume?”
„Şi el a fost avocat şi obişnuia să-mi înşiruiască toţi marii avocaţi din New York, iar mie îmi spunea: „Fiule, ştii ce au toţi în comun?”. Iar eu îi răspundeam: „Sunt toţi deştepţi”, iar el râdea şi spunea: „Sunt toţi deştepţi, dar ceea ce au cu adevărat în comun este că toată lumea îi urăşte”.”„
„Vechea zicală conform căreia nu poţi avea succes fără ca oamenii să te urască”, a fost de acord Lonsdale.
„Presupun că da.”
„Nu-ţi face griji, mă voi ţine de înţelegerea noastră”, a spus ea. „Divizia Penală este a ta. „
„Nu şi dacă Casa Albă are ceva de spus în legătură cu asta.”
„Dacă preşedintele vrea ca vreunul dintre judecătorii săi să fie confirmat, va fi de acord... credeţi-mă.”
Kline a luat o înghiţitură mare din băutura sa şi a spus: „Şi ce urmează?”
„Ce zici de o cină?”
„Oh”, a spus el, încercând să câştige o secundă de gândire, „Mi-ar plăcea, dar am planuri. De fapt, chiar ar trebui să plec.”
Lonsdale s-a uitat în ochii lui al naibii de albaştri/gri şi s-a gândit să-l sărute. „Dar abia am ajuns aici.”
„Ai întârziat patruzeci şi cinci de minute”, i-a reamintit el.
„Dar eu sunt senator.” Ea a zâmbit. „Am un program încărcat”.
Kline a făcut un pas înapoi şi a râs fără griji. Şi-a ridicat paharul şi a spus: „Cel mai frumos senator de pe Deal”.
Lonsdale s-a înroşit. „Flirtul te va duce peste tot.”
„Va trebui să ţin minte asta, dar va trebui să amânăm cina.”
Starea euforică a lui Lonsdale s-a prăbuşit, dar ea nu l-a lăsat să vadă dezamăgirea pe care o simţea.
„Ştiu”, a început ea, „mai am încă trei funcţii la care trebuie să particip în această seară, dar mi-ar fi plăcut să am companie.”
„Data viitoare”, a spus el în grabă. „Îţi promit.”
„Bine.” Nevrând ca respingerea să se prelungească mai mult decât o făcuse deja, ea i-a oferit obrazul ei şi a spus: „Ar fi bine să pleci.”
Kline a sărutat pielea netedă chiar sub pometele ei înalt şi apoi s-a retras. Lonsdale l-a privit cum s-a întors în biroul ei şi, când în sfârşit a plecat, a dat drumul unei expiraţii emoţionante şi a început să se evantaieze cu mâna liberă.

CAPITOLUL 47

RALPH Wassen a intrat în biroul extins şi a privit privirea abătută de pe faţa şefului său. Tocmai trecuse pe hol pe lângă Wade Kline şi a ghicit corect că consternarea lui Lonsdale se datora chipeşului băiat minune de la Departamentul de Justiţie. Nefiind niciodată genul de om care să o ia pe arătură, a scăpat din gură: „Vrei să te culci cu el, nu-i aşa?”.
„Poftim?” a spus Lonsdale, cu adevărat uimit.
„Nu te preface atât de şocat.”
„Ah...”, s-a bâlbâit ea.

„Știam eu.”
A zâmbit: „Poate că mi-a trecut prin minte”.
„O să câștig atât de mulți bani”.
Lonsdale l-a apucat de braț. „Ce?”
„Am început o bursă la birou”, a spus el într-un mod exagerat de nonșalant.
„Ești plin de rahat.”
„Bineînțeles că sunt.” Wassen s-a întors și s-a dus la bar. În timp ce începea să-și toarne un scotch cu gheață, a întrebat: „Ei bine... de ce nu?”.
Lonsdale s-a trântit pe canapeaua Empire din mătase și și-a dat jos pantofii. „Știi de ce?”
„Nu, nu știu.”
„Pentru început... e cam tânăr.”
„Asta nu te-a oprit până acum.”
„Ăsta e diferit.”
„Cum?” Wassen a întrebat în timp ce se prăbușea pe unul dintre scaunele din salon.
„Îmi datorează slujba lui.”
„Cui îi pasă? Oamenii fac asta în orașul ăsta tot timpul.”
„E căsătorit.”
„Asta nu prea mai contează în ziua de azi.”
„Credeam că ar trebui să ai grijă de interesele mele?”, a întrebat ea cu un ochi curios.
„Așa este. Doar că mi se pare că ești puțin cam tristă în ultima vreme.”
„O depresie?”
„Știi tu... un pic cam scorțoasă.” El a luat o înghițitură din băutură.
„Deci ar trebui să dorm ca să scap de ea?”
„În principiu. Nimeni nu-ți va purta pică. Cel puțin nu baza ta. Șacalii s-ar putea să se ia de tine, dar, din nou, asta ar putea să-ți ajute imaginea. Voi doi formați un cuplu impresionant.”
„Sunt destul de bătrână ca să-i fiu mamă.”
„Teoretic, da, dar nu arăți cu 20 de ani mai în vârstă decât el.”
„Mulțumesc.” Ea a zâmbit.
„Cel puțin nu cu hainele pe tine”, a adăugat el repede.
„Ești groaznică”, a spus Lonsdale cu o privire încruntată.
„Teasing”, a anunțat Wassen în timp ce-și ridica paharul. „Îmi cunoști motto-ul... „Trăiești o singură dată. Așa că, începe să trăiești. Culcă-te cu el, scoate-ți asta din cap și renunță la toate prostiile astea cu Rapp și Nash.”
Lonsdale a fost surprins. „De unde naiba a ieșit asta?”
„Toată lumea din birou vorbește despre asta.”
„Despre Rapp?”
„Nu, despre faptul că trebuie să ți-o tragi.”
„Termină cu prostiile pentru un minut. De ce naiba crezi că ar trebui să las CIA-ul să scape?”
„Nu știu,” Wassen a ridicat din umeri, „pentru că poate că fac ceea ce trebuie?”.
Lonsdale a stat o clipă lungă și s-a uitat fix la consilierul ei de mult timp. „Nu poți vorbi serios.”
„Sunt, și nu știu de ce te-ai hotărât să faci din asta cauza ta. Sunt o mulțime de lucruri pentru care să te superi în acest oraș.”
Lonsdale și-a pus băutura jos. Era obișnuită cu glumele lui Wassen, dar asta era diferit. Fără nici cea mai mică urmă de umor, a întrebat: „Nu cumva faci pe avocatul diavolului, nu-i așa?”.
„Nu, sunt sută la sută serios.”
„Ei bine, cred că te înșeli.”
„Te-ai uitat vreodată la sondajele de opinie pe această temă?”.
„Da... peste nouăzeci la sută din țară este împotriva torturii.”
„Și peste șaptezeci la sută din țară crede că pedofilii ar trebui castrați.”
„Numărul nu este atât de mare.”
„Este, dacă formulezi întrebarea cum trebuie.”

„Poţi face asta cu orice sondaj”, a spus Lonsdale cu dispreţ.
Wassen a arătat cu degetul spre ea şi a spus: „Şi aşa se obţine cifra de nouăzeci la sută împotriva torturii. Ei pun întrebarea într-un vid. Da sau nu, sunteţi împotriva torturii?”. S-a încruntat. „Adică... cine naiba este pro-tortură?”.
„Ai fi surprins.”
„Ai citit vreodată „A Time to Kill” de Grisham?”.
„Da. „
„Îţi aminteşti... fetiţa a fost violată de cei doi ţărănoi şi tatăl a sfârşit prin a-i ucide? L-aţi condamna pe tată sau l-aţi elibera? Şi nu mai fiţi politician pentru o secundă. Când citeai cartea, voiai ca tatăl să fie condamnat sau eliberat?”.
„Să fie eliberat, bineînţeles. Dar asta nu are nimic de-a face cu...”
„Are totul de-a face cu ceea ce se întâmplă!” a spus Wassen cu tărie.
„Eşti beat?”
„Aş vrea eu.” A luat o înghiţitură mare. „Întreabă-te ceva. De ce este Rapp dispus să se prezinte în faţa comisiei dumneavoastră?”.
„Pentru că nu are de ales.”
„B.S. Ştii că ar putea petrece luni de zile să se joace cu tine pe tema asta.”
„Şi?”
„Deci a ales să nu o facă.” Şi-a privit şefa dând din cap în semn de dezacord şi s-a aşezat în faţă. „Lasă-mă să te ajut să înţelegi ceva. Teroriştii sunt ca pedofilii.”
„Poftim? De când naiba ai devenit un nebun de dreapta?”.
El a scuturat-o şi a continuat. „Dacă întrebi o sută de oameni dacă sunt pentru tortură... vei avea doar o mână de oameni care vor spune da. Dacă întrebi o sută de oameni dacă sunt de părere că pedofilii ar trebui castraţi... acelaşi lucru.” Wassen şi-a golit băutura, a luat paharul gol al şefului său şi s-a îndreptat spre bar, spunând: „Acum le arăţi o poză cu micuţa Suzy Jones, în vârstă de cinci ani, şi le spui cum a fost smulsă din patul ei în miez de noapte, târâtă într-un subsol mucegăit şi violată în mod repetat de acest tip păros şi dezgustător de patruzeci şi cinci de ani, care a fost deja condamnat de două ori pentru agresiune sexuală asupra unui minor.” Wassen a mai aruncat câteva cuburi în fiecare pahar. „Spune-le cum guvernul a cheltuit sute de mii de dolari încercând să-l reabiliteze pe acest nenorocit. Le explici că rata de recidivă a pedofililor este mai mică de cinci la sută, apoi îi întrebi dacă sunt de părere că acestui gunoi uman ar trebui să i se taie boaşele.” Wassen a pus câteva uncii de băutură în fiecare pahar şi s-a întors spre zona de scaune.
În timp ce îi înmâna băutura lui Lonsdale, a spus: „Cifrele se răstoarnă. Nouăzeci la sută spun să i se taie boaşele.” S-a aşezat pe propriul scaun şi şi-a pus picioarele pe măsuţa de cafea.
„Argumentul tău nu are sens. Oamenii sunt dezgustaţi de tortură”.
„Confunzi crima cu pedeapsa. Nici unul dintre oamenii despre care tocmai am vorbit nu vrea să vadă efectiv pedofilul transformat în eunuc. Dar asta nu înseamnă că nu vor ca altcineva să se ocupe de asta.”
„Dar aceşti bărbaţi nu au fost încă condamnaţi. Este complet greşit ca un singur om să aplice o pedeapsă pentru un om care nu a avut parte de o zi în instanţă. Asta este ceea ce face ca ţara noastră să fie atât de specială.” Lonsdale a clătinat din cap şi a adăugat: „Argumentul tău nu stă în picioare.”
„Presupui că Rapp încerca să-l pedepsească pe acest om.” A luat o înghiţitură şi a spus: „Nu cred că este cazul. Cred că încerca să-l facă să vorbească.”
„Asta este o prostie. Suntem o naţiune a legilor.”
Wassen a ridicat mâna şi a spus: „Lăsaţi-mă să termin, înainte de a începe unul dintre acele discursuri Jeffersoniene pe care voi, senatorii, le ţineţi atât de mult. Îi întrebaţi pe oameni dacă sunt pro-tortură, iar nouăzeci şi ceva la sută spun nu. Apoi îi întrebaţi ce ar trebui să facă CIA dacă prinde un membru de rang înalt al Al-Qaeda care a comis atacuri în Afganistan şi Irak care au ucis mii de oameni. Spuneţi-le apoi că CIA are informaţii solide că se apropie un atac şi că acest om are informaţii care ar putea ajuta la oprirea acestuia. Apoi îi întrebaţi dacă sunt de acord să îl pălmuiască pe acest individ şi să îl facă să creadă că este pe cale să se înece şi, dintr-o dată, şaptezeci la sută dintre ei sunt pro-tortură.

„Acum” – Wassen i-a arătat cu degetul şefului său – „pot face ca acest număr să ajungă la peste nouăzeci la sută dacă le oferiţi oamenilor o a treia opţiune”.
„Şi care ar fi aceea?”
„Nu-mi spuneţi ce se întâmplă. Ocupă-te doar de asta. Nu am nevoie să ştiu tot ce face guvernul meu.”
„Deci, opţiunile sunt: tortura, nu tortura, sau bagă-ţi capul în nisip.”
„Exact.”
„Asta e ridicol.”
„Asta e realitatea, Babs.”
Ea a scuturat viguros din cap. „Este lene intelectuală.”
„Poate... poate că nu.”
„Nu vorbeşti serios?”
Wassen nu a răspuns imediat. Cunoscându-şi şefa la fel de bine ca şi el, ştia că ea era pe punctul de a-i închide gura. Şi-a ales cu grijă cuvintele şi apoi a spus: „Eşti o femeie frumoasă şi inteligentă, Barbara. Oamenii te iubesc. Eşti pe jumătate celebritate, pe jumătate politician, şi întotdeauna te descurci bine în timpul acestor audieri. Ieşi foarte bine la televizor, dar vreau să te avertizez”.
Ea şi-a dat ochii peste cap în stilul „aici-pe-ale noastre”. „Să o auzim.”
„Mitch Rapp este un bărbat arătos şi robust. Este genul de om pe care americanii speră că este acolo, asigurându-le siguranţa în timpul nopţii.”
„E un criminal.”
Wassen a scuturat energic din cap. „Este multe lucruri şi nu pretind să cunosc inima omului, dar nu este un infractor de rând. Nu-l subestimaţi, nici pe el, nici pe Irene Kennedy, nici pe Mike Nash. Aceştia nu sunt oameni proşti şi, în ciuda prejudecăţilor tale personale, sunt foarte simpatici.” Wassen a privit-o cum se ridica şi se mişca pentru a-şi pune pantofii. O pierduse.
„Oamenii s-au săturat de acest război împotriva terorismului, Ralph, iar când îi voi demasca pe aceşti tipi şi căile lor ilegale, poporul american nu va fi mulţumit.”
Wassen şi-a sorbit băutura pentru un moment lung şi a spus: „Nu fi atât de sigură pe tine, Barbara.”

CAPITOLUL 48

WASHINGTON, D.C.

FRICĂ, anticipare, plictiseală, teamă, emoţie şi acum o euforie înspăimântătoare. Pe măsură ce duba a trecut pe o colină uşoară, Karim a privit peste întinderea imensă de lumini, poduri şi monumente şi a simţit cum îi tresare inima. În stânga sa, a observat vârful mare, pătrat şi alb al Lincoln Memorial. Aproape drept în faţă se afla cupola Memorialului Jefferson, cu Monumentul Washington care se înălţa în spatele său ca vârful unei mari săbii. Mai la dreapta, masivul Capitoliu se afla în vârful unui deal uşor. Amploarea şi mărimea clădirii erau exemplul perfect al excesului american. Excesul care fusese obţinut prin aroganţă, aroganţă şi subjugare colonială.
Karim experimentase multe emoţii în călătoria sa, în special plictiseala din timpul lunilor de izolare din America de Sud. Era trecerea sa intermediară spre destinul său suprem; sacrificiul pe care marile persoane trebuie să îl facă pentru a se întări pentru provocarea care îi va face sau îi va distruge. Plictiseala dispăruse. Acum, privind luminile din capitala duşmanilor săi, i se părea un preţ banal. S-a întrebat dacă nu cumva aşa se simţeau marii războinici ai Islamului când priveau focurile de tabără ale inamicului lor în noaptea dinaintea unei mari bătălii. Umflarea de mândrie din piept, bucuria şi faptul că ştia că era pe cale să dea o lovitură mortală pentru Allah erau prea mult.
Karim a dat drumul unui oftat emoţionat. De ce era atât de norocos? De ce fusese el cel pe care Allah îl alesese pentru a da această lovitură puternică? Pentru a lua al-Qaeda, odinioară măreaţă şi temută, şi a-i readuce pe toţi la locul lor ca fiind cel mai puternic şi mai influent grup din tot Islamul. Karim a simţit acest lucru la fel de profund ca şi până atunci. Era pregătit să îşi ia locul alături de cei mai legendari

generali ai Islamului. Acesta avea să fie începutul, primul din multele oraşe în care avea să facă ravagii şi să răspândească frica şi teroarea printre americanii slabi şi fără Dumnezeu.
Tot ceea ce venise înainte avea să fie un preambul plictisitor pentru a arăta cum se ridicase din obscuritate, la fel ca şi Mahomed, pentru a motiva milioane de oameni să lupte pentru islam. Pentru a-i alunga odată pentru totdeauna pe necredincioşi şi pe evreii murdari din leagănul islamului şi pentru a restabili califatul. Să restabilească pacea şi dreptatea pe pământurile lor. Nu această prostie numită democraţie de care americanii erau atât de mândri. Această prostie de guvernare de către oamenii unei ţări fără Dumnezeu, plină doar de posesiuni şi dorinţe. Erau răsfăţaţi de câteva generaţii şi erau gata să fie luaţi. Karim putea vedea totul în faţa lui ca şi cum Allah i-ar fi dat harta. Americanii se aflau în ultimele zile ale micului lor experiment, iar Karim se afla aici pentru a contribui la accelerarea căderii lor.
Onoarea era aproape prea mare pentru a fi acceptată. Pe umerii lui stătea sarcina de a readuce cauza pe calea cea bună. Islamul îşi va ocupa din nou locul de drept pe scena mondială şi îşi vor curăţa pământurile de necredincioşi. Ochii lui Karim s-au umplut încet de lacrimi şi şi-a acoperit faţa ca nu cumva ceilalţi să-l vadă în această stare.
În timp ce făcea asta, l-a auzit pe Hakim întrebându-l: „Eşti bine?”.
Hakim i-a întins unul dintre şerveţelele care rămăseseră de la o oprire la fast-food. Şi-a şters ochii şi şi-a suflat nasul, în timp ce încerca să-l asigure pe Hakim că totul era în regulă. Cei doi vorbiseră foarte puţin de când plecaseră din parcul din Georgia. Karim nu înţelegea de ce prietenul său era atât de supărat din cauza morţii şoferului lor. Sute de mii de oameni muriseră deja în cel mai recent război sfânt. Nici un om nu era mai important decât misiunea. Ce însemna încă un martir?
„Este timpul să facem apelul”, a spus Hakim în timp ce îşi verifica oglinda laterală şi schimba banda.
Karim s-a uitat la ceasul de pe tabloul de bord. Numerele verzi arătau 10:27. Se aflau pe drum de aproape şaptesprezece ore, cea mai mare parte pe autostrada 95. La fel ca o mare parte din restul ultimului an, călătoria lor urma să fie marcată de un alt salt al credinţei în teritoriu necunoscut. Karim a recuperat telefonul de pe consola centrală şi l-a ţinut în mâna dreaptă deasupra volanului. După ce a găsit butonul roşu de pornire de pe telefonul necunoscut, s-a dus să îl apese, apoi a ezitat. Cei mai mulţi oameni se uitau la un telefon mobil şi nu se gândeau niciodată la altceva în afară de confortul pe care li-l oferea acesta. Nu şi cei care luptaseră împotriva americanilor în Afganistan şi Irak, însă. Aceştia priveau telefoanele ca pe un joc de ruletă rusească. De fiecare dată când aprindeai unul, tentai mâinile destinului. Zawahiri şi bin Laden nu mai folosiseră un telefon mobil de ani de zile, iar restul conducerii al-Qaeda şi a talibanilor nu le foloseau decât cu moderaţie. Zeci de persoane fuseseră ucise sau capturate după ce dăduseră telefoane. La un moment dat stăteau acolo şi vorbeau, iar în clipa următoare, o rachetă venea în aer şi îi făcea bucăţi.
„Dă-i drumul”, a spus Hakim ca şi cum nu i-ar fi păsat. „Ţine minte... eşti un ac în carul cu fân”.
Vorbiseră neîncetat despre asta. În zona muntoasă de graniţă dintre Afganistan şi Pakistan erau mai puţin de un milion de oameni răspândiţi pe mii de kilometri pătraţi. Foarte puţini aveau telefoane mobile şi exista o acoperire extrem de limitată pentru telefoanele digitale şi analogice. Singurul tip de telefon care funcţiona cu o consistenţă reală era un telefon prin satelit, ceea ce făcea ca lucrurile să fie şi mai periculoase. Telefoanele prin satelit erau extrem de scumpe şi rare şi funcţionau prin utilizarea sateliţilor pe orbită, care erau deţinuţi aproape în totalitate de companiile de telecomunicaţii occidentale, iar asta era doar jumătate din situaţie. Se zvonea că guvernul Statelor Unite avea unul dintre sateliţii lor de spionaj KH-12, de miliarde de dolari, pe orbita geosincronă deasupra regiunii, precum şi o multitudine de vehicule aeriene fără pilot şi avioane de spionaj. Era de înţeles că toţi erau reticenţi în ceea ce priveşte utilizarea dispozitivelor, dar aici, în America, aproape toată lumea avea un telefon mobil, iar guvernul american nu avea voie să asculte convorbirile fără permisiunea instanţelor.
Karim a închis ochii şi a apăsat butonul. Zece secunde mai târziu, micul ecran arăta că totul funcţiona conform aşteptărilor. A aruncat o privire în jur şi a început să introducă numărul din memorie. Mâinile îi erau umede în timp ce ţinea telefonul la ureche şi asculta sunetul ciudat.
„Bună ziua”, a răspuns o voce cu doar o urmă de accent.
„Joe”, a spus Karim cu o voce care a crăpat, „Sunt Chuck. Ce mai faci?”
A existat o pauză anormală, apoi vocea masculină a spus: „Bine, Chuck. Eşti în oraş?”
„Da.”

„Ai de gând să treci pe la mine?”.
„Da.”
„Când vei fi aici?”
Karim a acoperit telefonul şi a întrebat: „Cât mai e până ajungem acolo?”.
„Douăzeci de minute”.
Karim a transmis numărul şi apoi şi-a luat rămas bun. „Părea nervos”, i-a spus el lui Hakim.
„Normal.” Hakim a ridicat din umeri ca şi cum nu i-ar fi păsat mai puţin.
„Cât timp ai de gând să rămâi supărat pe mine?”. a întrebat Karim.
„Nu ştiu. Câţi oameni nevinovaţi ai de gând să mai măcelăreşti?”.
Întrebarea nu a fost cu totul neaşteptată, dar a înţepat totuşi. „Războiul nu este lipsit de victime.”
„Când eşti implicat, asta e sigur.”
„Ai prefera să las rezultatul întregii operaţiuni în mâinile unui băiat de 23 de ani care nu-mi datorează nicio loialitate?”
„Iar te întorci la mentalitatea ta tribală.”
„Mentalitatea mea tribală este cea care ne-a adus până aici.”
„Nu.” Hakim a clătinat din cap cu încăpăţânare. „Eu v-am adus până aici... eu şi un băiat de douăzeci şi trei de ani pe care l-ai răsplătit punându-i un glonţ în ceafă.”
Karim nu voia să lupte. Nu acum. Voia să savureze acest moment măreţ în timp ce treceau prin inima capitalei americane. „Ce vrei să fac?”
„Vreau să începi să mă consulţi, înainte de a acţiona atât de nechibzuit. Am petrecut foarte mult timp în această ţară. Le înţeleg cultura. Înţeleg ce trece neobservat şi ce este observat. În ciuda tuturor înregistrărilor pe care i-ai pus pe bărbaţi să le vizioneze, în ciuda tuturor lecţiilor de limbă, ei încă sună stâlcit. Se poartă nervos, ceea ce îi va face pe americani nervoşi, ceea ce vă va face să fiţi remarcaţi.”
Lui Karim nu i-au plăcut criticile. „Şi ce legătură are asta cu faptul că l-am ucis pe prietenul tău?”.
Hakim a auzit cinismul din vocea lui Karim şi a răspuns brusc. „Are totul de-a face cu asta. A fost un aliat şi un atu. Putea obţine indicaţii, sau mâncare, sau cam orice altceva fără să atragă suspiciuni. Voi toţi” – a făcut semn cu mâna spre partea din spate a dubei – „şi comportamentul şi atitudinile voastre încrâncenate strigă probleme. Nu am văzut niciunul dintre voi să zâmbească măcar o dată. Nici măcar o dată în toată ziua. În ciuda a ceea ce credeţi voi, oamenii din această ţară sunt fericiţi. Zâmbesc, iar atunci când bărbaţi cu pielea închisă la culoare şi părul negru umblă ca nişte roboţi cu fruntea încruntată, îi face foarte nervoşi.”
Karim era mai mult decât reticent să fie de acord cu prietenul său şi, chiar dacă ar fi făcut-o, nu ar fi arătat niciodată un asemenea semn de slăbiciune în faţa oamenilor săi. Cu o voce liniştită şi fermă, a spus: „Vom continua asta mai târziu.”
„Sunt sigur că o vom face”, a spus Hakim în sinea lui. Pe măsură ce şoseaua se curba la stânga, un complex masiv bine luminat a intrat în vizor. Hakim a arătat spre el şi a spus: „Acolo este Pentagonul. Veţi observa că nu există niciun semn al atacurilor din nouă-şapte. În decurs de un an, întregul sit a fost curăţat şi reparat. Americanii ăştia”, a spus el uitându-se la prietenul său cu mintea mărginită, „nu sunt toţi oamenii leneşi şi lipsiţi de Dumnezeu pe care i-ai făcut să pară că sunt.”
„Vom vedea”, a spus Karim cu încredere. „Vom vedea.”

CAPITOLUL 49

ARLINGTON, VIRGINIA

MAGGIE l-a adormit pe Charlie la ora 8:00 şi apoi s-a apucat de lucru cu Jack. Băiatul de zece ani a recurs la o serie de tactici de întârziere şi a tras de timp mai mult decât de obicei. Maggie şi-a dat seama în cele din urmă că trage de timp pentru a-şi putea vedea tatăl înainte de a adormi. Nash era plecat să-i ia pe cei doi mai mari de la activităţile de după şcoală. Jack părea să resimtă mai greu decât ceilalţi venirea

şi plecarea tatălui său. Maggie ştia că trebuia să stea jos şi să vorbească cu soţul ei despre asta, dar nu era sigură că voia să pună un stres suplimentar asupra lui în acest moment.
Maggie i-a spus lui Jack să se bage sub pătură şi că se va întoarce în câteva minute. S-a dus în dormitorul ei, s-a dezbrăcat de hainele de lucru şi a îmbrăcat o pereche de pijamale. După ce s-a spălat pe dinţi, s-a întors în camera lui Jack şi i-a spus să se dea la o parte. Jack şi Rory împărţeau o cameră. Fiecare avea câte un pat dublu cu o singură noptieră între ele. Maggie s-a cuibărit cu el sub pături şi şi-a pus braţul în jurul umerilor lui mici şi osoşi. L-a sărutat pe frunte şi şi-a trecut degetele prin părul lui zburlit.
„E totul în regulă, dragă?"
„Da... de ce întrebi?".
„Pentru că aşa fac mamele. Întrebăm, ne pasă, ne îngrijorăm, ne facem griji, ne apar riduri adânci pe faţă, iar voi, copiii, ne sugeţi toată viaţa şi ne transformaţi în prune bătrâne."
Jack s-a uitat înapoi la mama lui cu ochi îngrijoraţi şi a spus: „Cred că eşti frumoasă, mamă".
Maggie l-a sărutat din nou pe frunte şi l-a îmbrăţişat puternic. Ştia că mai avea doar un an sau cel mult doi înainte de a-l pierde. Se va întâmpla într-o zi, fără avertisment, la fel cum se întâmplase şi cu Rory. Încă mai avea legătura cu Shannon, dar băieţii ăştia blestemaţi semănau prea mult cu tatăl lor. Jack ar fi încetat să o mai ţină de mână şi să îi spună că era frumoasă, iar apoi ar fi început să se certe.
„Eşti un băiat drăguţ, Jack."
Jack era pe punctul de a-i pune o întrebare, când soneria îl întrerupse. Maggie se uită la ceasul de noptieră. Era aproape ora 9:00. I-a spus lui Jack să stea liniştit şi a coborât să vadă cine era. Când a tras cu ochiul prin uşa laterală de lângă uşa de la intrare, l-a văzut pe Todd De Graff, al cărui fiu mergea la şcoală cu Rory.
Maggie a descuiat şi a deschis uşa. Cuvântul „bună ziua" i-a rămas în gură în timp ce se uita la un Derek De Graff însângerat şi bătut. În cele din urmă a reuşit să spună, „Oh, Doamne... ce s-a întâmplat?"
„Fiul tău este ceea ce s-a întâmplat."
Ochii lui Maggie s-au mutat de la fiu la tată. „Scuzaţi-mă."
„Eu nu mă bâlbâi, Maggie. Fiul tău Rory l-a bătut după şcoală."
„Dar..." Maggie s-a bâlbâit, „tu şi Rory sunteţi prieteni. De ce ar face el aşa ceva?"
„Este o întrebare bună. Aş vrea să-l întreb pe el." De Graff s-a uitat peste fiecare dintre umerii lui Maggie în căutarea fiului ei.
„Nu este încă acasă. De ce ar face el aşa ceva?"
„Se presupune că îşi făceau de cap, apoi Rory a luat-o razna fără motiv."
Maggie s-a gândit la felul în care se purta în ultima vreme. Era foarte posibil. Avea mult prea mult din tatăl său în el. „Îmi pare atât de rău. Pot să te asigur că mă voi ocupa de asta imediat ce se va întoarce acasă." Maggie a clătinat din cap şi a adăugat: „Băiatul acela va avea probleme serioase."
„Nu voi cheltui 28.000 de dolari pe an pentru ca fiul meu să fie agresat şi bătut."
„Todd, îţi promit că Rory va fi pedepsit aspru şi imediat ce ajunge acasă îl voi aduce aici şi îşi va cere scuze în persoană pentru asta."
„Nu cred că e o idee bună." De Graff a clătinat din cap. „Kristy este foarte supărată din cauza asta. A trebuit să o conving să nu sune la poliţie".
Maggie a fost brusc cuprinsă de un nou set de probleme. Micuţul ei Jarhead în devenire avea să se trezească cu un cazier juvenil, iar dacă se întâmpla asta, putea să-şi ia adio de la o educaţie în Ivy League. Şi apoi s-a gândit la Kristy Hillcrest De Graff, probabil cea mai bârfitoare şi mai încrezută mamă dintr-un grup de femei care nu se jena câtuşi de puţin să se comporte ca şi cum ar fi fost încă în liceu. Maggie a simţit că i se trezeşte temperamentul irlandez. Şi-a mai cerut scuze încă o dată atât tatălui cât şi fiului şi a spus că îi va suna după ce termină să o bată măr pe Rory.
După ce a închis uşa, Maggie s-a dus în bucătărie şi s-a îndreptat direct spre frigiderul cu vinuri. A luat o sticlă de Toasted Head Chardonnay şi s-a luptat cu dopul. Jack a apărut în pragul uşii, părând îngrijorat. Maggie şi-a ridicat privirea şi a spus: „Înapoi în pat, tinere. Nu vrei să fii aici jos când se întoarce fratele tău".
A deschis dulapul, mâna ei dreaptă întinzându-se după un pahar mic de Chardonnay şi apoi sărind peste el. O situaţie ca aceasta cerea un pahar mare de vin roşu de Burgundia. După ce a turnat aproape o treime

din sticlă în pahar, a băut masiv şi apoi s-a sprijinit de tejgheaua de marmură. Mintea ei a fugit în trei direcţii diferite aproape simultan. Cum va reacţiona soţul ei la vestea asta, câte femei sunase deja Kristy Hillcrest De Graff şi ce pedeapsă avea de gând să-i dea monstrului ei de treisprezece ani?
Aproape că terminase cu paharul când i-a auzit intrând în garaj. I-a aşteptat în bucătărie, furia ei crescând încet-încet. Shannon a intrat prima în bucătărie; vorbea la telefonul mobil, aşa că nu a observat privirea melancolică de pe faţa mamei sale. Apoi a venit Rory, cu tatăl său în urma lui.
Nash a intrat în bucătărie, s-a uitat o clipă la soţia lui şi s-a gândit: „Sfinte Sisoe, ce am făcut acum?". În schimb, a spus: „Ce s-a întâmplat?"
„Păi... Derek şi tatăl lui tocmai au trecut pe aici." Ochii ei s-au îndreptat spre fiul ei. „Vrei să-mi spui de ce are un ochi vânăt?".
Rory s-a mişcat nervos şi apoi s-a bâlbâit pentru o secundă înainte de a scuipa, „A spus ceva care nu era în regulă... şi i-am spus să se oprească, dar el..."
„Ai vreo idee", a strigat Maggie, „că poţi fi dat afară din şcoală!"
„Dar, mamă, el..."
„Nu-mi pasă ce a făcut!"
„Dar el..."
„M-ai auzit?", a strigat ea. „Nimic din ceea ce ar fi putut spune nu ar justifica ceea ce i-ai făcut tu. Ştii cât de mult plătim ca să te trimitem la Sidwell?"
Rory tremura. „Nu-mi pasă!", a strigat el. „Nici măcar nu-mi place acolo!"
„Să nu îndrăzneşti să ridici vocea la mine, tinere! Du-te în camera ta chiar acum!" A arătat spre hol.
„Tatăl tău şi cu mine vom discuta despre pedeapsa ta, dar îţi spun chiar acum că sunt de acord să te retrag din echipa de lacrosse."
Rory s-a smuls de lângă tatăl său şi a fugit pe hol. „Te urăsc!"
a strigat Maggie după el, „Asta chiar te va ajuta în cazul tău, tinere!" S-a întors spre soţul ei şi a spus, „Îţi vine să crezi asta?" A smuls sticla de vin de pe tejghea şi şi-a mai turnat o treime. „Habar nu am cum vom face faţă acestei situaţii".
Nash s-a întrebat pentru o scurtă secundă cine naiba era această femeie care stătea în bucătăria lui.
„Femeie... ce naiba e în neregulă cu tine?".
„Eu?" A arătat spre ea însăşi. „Poate că nu ai fost atent, Michael, dar şcoala aia costă douăzeci şi opt de mii de dolari pe an şi au toleranţă zero la bătăi. O să fie dat afară."
„Nu crezi că ar trebui să auzim şi varianta lui înainte de a ne agita atât de tare?"
„Nu am nevoie să aud versiunea lui. Toleranţă zero. Asta e politica. Suntem terminaţi. Va fi exmatriculat şi apoi noroc în încercarea de a-l înscrie la Harvard."
„Oh, despre asta e vorba."
„Nu te duce acolo cu mine. Este vina ta. N-ar fi trebuit să te las să îi dai lecţii de box. E destul de rău că are aceeaşi genă agresivă pe care o ai tu şi fraţii tăi."
„Ce vrei să spui?"
„Îţi aminteşti... îţi aminteşti de barul pe care tu şi fraţii tăi l-aţi distrus? Dacă nu ar fi fost faptul că poliţistul ăla era puşcaş marin şi tu erai în permisie, acum ai fi avut cazier."
„Ceea ce îmi amintesc este că erai gelos pentru că vorbeam cu o fată, aşa că te-ai hotărât să faci poze de sex oral pe bar, iar dacă nu ţi-ai fi lipit fundul ăla mic şi drăguţ în faţa tipului ăluia, el nu l-ar fi apucat niciodată, iar Sean nu ar fi trebuit să îl pună la pământ."
Maggie a arătat spre ea însăşi. „Asta nu a fost vina mea şi nici asta nu este vina mea. Asta vine din partea ta de familie. Fratele tău, Patrick, tocmai a bătut un tip în Atlantic City luna trecută şi are treizeci şi cinci de ani."
„Tipul a meritat-o."
„Oh... sunt sigur că da. Tu şi fraţii tăi... orice scuză ca să vă bateţi, iar acum a fost transmisă fiului nostru." Maggie s-a uitat la tavan şi a gemut. „Nu pot să cred că se întâmplă asta. Va fi dat afară de la cea mai bună şcoală pregătitoare din Washington. Ai idee câte sfori a trebuit să tragă tatăl meu?".
Nash auzise destul. Nu-i plăcuse niciodată ideea de a-l trimite pe Rory la şcoala pregătitoare efemeră, dar nu era suficient de prezent pentru a se lupta cu adevărat. „Ştii ceva, Maggie, nu contează câţi bani a făcut

tatăl tău şi nu contează câţi bani faci tu, nu te vor lăsa niciodată să intri în micul lor club. Oricum ai lua-o, eşti o fată catolică irlandeză din Boston."
„Ce naiba vrea să însemne asta?"
„Tu să-mi spui. Sunt mândră de locul de unde am venit. Nu sunt sigur că şi tu simţi la fel."
„Niciodată să nu mai faci asta!", a strigat ea şi şi-a ridicat paharul ca şi cum ar putea să-l arunce în el.
Nash i-a făcut semn să plece şi a ieşit din bucătărie, spunând: „Uite cine este cel care are temperament acum".
„Nu am terminat de vorbit despre asta!", a strigat ea după el.
„Ba da, am terminat."
Nash s-a apucat de balustradă şi a urcat scările. A bătut încet la uşa băieţilor şi apoi a intrat. Rory era pe burtă, cu faţa înfiptă într-o pernă, plângând. Jack stătea în patul lui şi citea, cu o privire speriată. Nash s-a apropiat şi a tras înapoi păturile lui Jack.
„Du-te şi citeşte în patul lui Mamma. O să vin să te iau când termin".
„Este totul în regulă?" a şoptit Jack.
„Totul va fi bine, amice". Nash l-a împins afară pe uşă şi apoi a închis-o. S-a întors la patul lui Rory şi s-a aşezat pe margine. Şi-a pus mâna pe spatele lui Rory şi a spus: „Ror, vreau să încerci să te calmezi şi apoi vreau să aud şi varianta ta."
Printre suspine, a reuşit să scuipe: „Ce contează... mamei nu-i pasă."
„Mie îmi pasă... aşa că nu mai plânge şi întoarce-te. „ Nash l-a frecat pe spate şi a adăugat: „Fiule, am participat la o mulţime de bătăi când eram de vârsta ta. Tatăl meu obişnuia să spună că e nevoie de doi pentru a se încurca. Mama ta nu înţelege asta pentru că este femeie, dar eu înţeleg. Eşti un copil bun. Mă îndoiesc că ai luat-o la fugă şi l-ai pocnit pe Derek fără motiv." Sub respiraţia lui a adăugat: „Mai ales că e un rahat răsfăţat".
Rory s-a răsucit şi s-a liniştit suficient de mult pentru a începe povestea. A spus, „Terminasem cu lacrosse... şi aşteptam să înceapă antrenamentul de joacă... pe care îl urăsc... şi la care mama m-a obligat să mă înscriu."
Menţionarea mamei sale a stârnit un alt potop de lacrimi. „Calmează-te", i-a spus Nash.
„Derek aştepta să fie luat şi a început să vorbească despre Shannon. A început să spună... lucruri."
Antenele lui Nash s-au ridicat. „Cum ar fi?"
„A vorbit despre cât de sexy era... şi că voia să facă... ştii tu... voia să facă sex cu ea... doar că nu a folosit cuvântul ăsta. A folosit acel cuvânt pe care noi nu ar trebui să-l folosim."
Nash şi-a simţit propria furie punând stăpânire pe el. „Care cuvânt?"
„Cuvântul cu „F"."
Nenorocitul naibii, s-a gândit Nash în sinea lui. „Asta e tot?"
„I-am spus să nu-l mai spună din nou sau îl voi lovi... şi apoi a început să vorbească despre mama."
„Serios?" Nash a spus, surprins. „Ce a spus?"
Rory s-a răsucit. „Aş prefera să nu spun."
„Eu aş prefera să spui", a spus Nash cu o voce paternă foarte fermă.
„A spus că... mama a fost o..." Rory s-a oprit.
„Ce?"
„A numit-o MILF."
„A numit-o MILF", a spus Nash aproape neîncrezător când s-a gândit la acronimul care însemna „Mom I'd Like to Fuck". „Ce altceva a mai spus?"
„A spus că vrea să-i facă mamei acelaşi lucru pe care a spus că vrea să i-l facă lui Shannon."
„Şi apoi l-ai lovit."
Rory a dat din cap.
„Bine."
„Deci nu am probleme?" a întrebat Rory plină de speranţă.
„Nu de la mine şi nici de la altcineva, dacă am ceva de spus în legătură cu asta." Nash s-a aplecat înainte şi l-a sărutat pe frunte. „Lasă-mă să vorbesc cu mama ta şi apoi te voi chema jos."

Nash s-a ridicat şi s-a îndreptat spre uşă. S-a oprit, s-a întors spre fiul său şi a spus: „Rory, îţi place să mergi la Sidwell?”.
Fiul său a clătinat din cap şi lacrimile au început din nou să i se prelingă în ochi. Nash s-a simţit ca un nemernic absolut pentru că nu a fost acolo pentru fiul său. Pentru că nu a pus piciorul în prag şi nu i-a spus soţiei sale cum avea să fie. Slujba lui îi sugea viaţa din el, iar familia lui suferea din cauza asta. Nash a hotărât, în acel moment, că avea de gând să-i facă dreptate lui Rory şi să pună lucrurile la punct.

CAPITOLUL 50

WASHINGTON, D.C.

MOSCHEEA era o băcănie de colţ transformată într-o zonă a oraşului plină de infracţiuni, la aproximativ o milă la est de Capitoliu, nu departe de Cimitirul Congresului. Avea trei etaje de cărămidă, vopsea ciobită şi lemn putrezit. Duba a făcut ocolul blocului o dată pentru a vedea dacă puteau observa vreo supraveghere, dar totul părea să fie obişnuit şi, în plus, contactul lor nu le făcuse semn să plece folosind fraza prestabilită. Hakim a tras duba într-un loc liber la două străzi distanţă, pe partea opusă a străzii, şi i-a înmânat cheile lui Farid. Dacă vedea ceva neobişnuit sau dacă nu avea veşti de la ei în cincisprezece minute, trebuiau să părăsească zona şi să se îndrepte direct spre un mic depozit pe care îl închiriase la cinci kilometri nord de locul în care se aflau.
Atât Karim, cât şi Hakim şi-au verificat armele înainte de a ieşi din dubă. Karim a luat şi el un radio şi l-a băgat în buzunarul mare din faţă al hanoracului cu glugă. Dându-şi din cap unul altuia, au ieşit şi au traversat strada unul lângă altul. Mersul lui Hakim era relaxat, în timp ce cel al lui Karim era grăbit. Şi, în timp ce Hakim privea cu dezinvoltură în sus şi în jos pe strada mărginită de copaci, ochii lui Karim săreau nervos de la o maşină parcată şi de la un copac la altul.
„Relaxează-te”, a spus Hakim cu o voce lentă şi uşoară. „Într-un cartier ca acesta, să pari nervos este un motiv suficient de bun pentru ca poliţia să te oprească şi să te interogheze.”
Karim şi-a încetinit ritmul pentru a-l egala pe cel al prietenului său şi s-a forţat să nu-şi mai rotească capul în toate direcţiile. Şi-a găsit alinare în faptul că mergeau la o moschee. Dacă nu ar fi văzut-o cu ochii lui în Afganistan, nu ar fi crezut niciodată, dar o făcuse, aşa că a crezut. Americanii se dădeau peste cap să nu intre în moscheile lor. Chiar şi atunci când se trăgea asupra moscheilor, ei aşteptau ore sau zile întregi până la sosirea soldaţilor afgani, dar ei înşişi nu puneau piciorul în ele. Acest lucru le-a permis Al-Qaeda şi talibanilor să depoziteze multe dintre armele lor în siguranţă în moscheile care erau răspândite în toată zona rurală în timp ce se retrăgeau, iar apoi, în primăvară, când începeau o nouă ofensivă, pur şi simplu le colectau şi le reluau de unde le lăsaseră. Pentru Karim, acesta a fost unul dintre cele mai grăitoare exemple de cât de proşti şi slabi erau americanii.
La o jumătate de bloc distanţă de moschee, au observat o siluetă la una dintre ferestrele superioare. Era o clădire cu trei etaje, cu moscheea propriu-zisă la primul etaj şi apoi birouri şi apartamente la etajele doi şi trei. Structura ocupa jumătate de bloc şi, deşi era urâtă, îşi îndeplinea bine scopul. Un nor de fum de ţigară ieşea pe o uşă aflată la cincisprezece metri în faţă, pe stânga. Ambii bărbaţi au încetinit.
„Joe”, a spus Karim în cea mai bună engleză americanizată a sa.
Un cap a ieşit afară, iar un bărbat mic cu un nas mare şi urechi şi mai mari s-a uitat la ei prin cadrul uşii. A afişat un zâmbet nervos şi a spus: „Chuck”. Bărbatul a mai tras un fum şi apoi a aruncat ţigara pe bordură în timp ce ieşea din uşă. Şi-a întins braţele şi a spus: „Mă bucur să vă văd”.
Cei doi bărbaţi s-au îmbrăţişat, sărutându-se o dată pe fiecare obraz. Omul mic l-a îmbrăţişat apoi pe Hakim, iar apoi cei trei au intrat înăuntru.
„Aici, pe aici”, a spus bărbatul mic în timp ce ţinea deschisă o uşă care dezvăluia o scară.
Au coborât scările scârţâitoare din lemn până la subsol şi au intrat într-o încăpere mare, cu tavanul jos şi ţevi expuse. Erau rafturi pe toţi pereţii, iar în stânga era un lift vechi de livrare care urca prin trotuar. Hakim i-a aruncat o privire, pentru că, cu câteva săptămâni mai devreme, folosise liftul pentru a descărca

un transport foarte important. Existau alte spaţii de depozitare şi două birouri situate pe un hol în partea din spate a spaţiului.
„De ce pari atât de nervos?” l-a întrebat Karim pe bărbatul mic.
Hakim s-a gândit că era o întrebare stupidă, întrucât bărbatul părea întotdeauna nervos din cauza a ceva.
„A avut loc o evoluţie”, a spus neliniştit bărbatul pe care îl numeau Joe.
„Ce fel de evoluţie?” a întrebat Karim, brusc îngrijorat.
Numele bărbatului era Aabad bin Baaz. Era un compatriot saudit care îl cunoscuse pe Karim când erau studenţi la Universitatea Regele Faisal şi apoi îl urmase la Universitatea Islamică din Medina. Hakim nu se referea cu atâta afecţiune la bărbat ca la dihor, din cauza faptului că arăta ca unul. Era scund, avea doar un metru şi jumătate, un nas mare, în formă de cârlig, şi urechile lăsate, pe care încerca să le ascundă lăsându-şi părul să crească.
Aabad s-a târât timid de pe un picior pe altul şi apoi a arătat cu degetul spre holul care ducea spre depozite şi birouri. Uitându-se la Hakim, a spus: „Am pus să fie instalată camera de luat vederi, aşa cum ai sugerat.”
Hakim simţea ochii lui Karim aţintiţi asupra lui, aşa că s-a întors şi a spus repede: „După ce am primit transportul, am pus un lacăt la uşă şi i-am spus” – a arătat spre hol – „să instaleze o mică cameră de supraveghere, ca să putem supraveghea lucrurile.”
Karim s-a întors spre Aabad. „Continuă.”
„Am revăzut casetele la fiecare câteva zile”, a spus el în timp ce-şi freca mâinile. „Avem un om care ne ajută pe aici. L-am văzut pe bandă de câteva ori şi nu m-am gândit prea mult la asta, iar mai devreme în seara asta... în timpul rugăciunii de seară, am observat că s-a strecurat afară, aşa că am luat câţiva oameni şi am coborât.”
„Aceleaşi scări pe care tocmai am coborât?” a întrebat Karim.
„Da, şi l-am găsit înapoi pe hol.”
Karim şi Hakim s-au uitat unul la celălalt, apoi Karim a spus: „Probabil că v-a auzit venind.”
„Cred că da”, a spus Aabad nervos.
„Ce făcea?”
„L-am găsit într-una dintre celelalte magazii, mutând provizii. În timp ce ceilalţi oameni vorbeau cu el... întrebându-l de ce nu era la rugăciunea de seară... m-am strecurat în birou şi am revăzut caseta de securitate.”
„Şi?” a întrebat Hakim, temându-se că ştia deja răspunsul.
„Făcea ceva cu uşa, aşa că mi-am luat arma şi l-am confruntat. L-am legat şi i-am golit buzunarele.”
„Aţi găsit ceva?”
„Asta.” Aabad a întins ceea ce părea a fi o versiune miniaturizată a unei unelte dentare şi trei tampoane albe într-o pungă Ziploc transparentă.
Hakim a simţit că i se scufundă inima. „Ăsta este un târnăcop, iar acele tampoane mici”, a spus el închizând ochii şi vocea i s-a stins, „sunt folosite pentru a testa substanţele chimice...”
„Ce fel de substanţe chimice?” a întrebat Aabad.
„De genul celor asociate cu explozibilii”. Hakim s-a îndepărtat un pas şi s-a uitat înapoi la scări, aşteptând pe jumătate ca agenţii federali să coboare în bară cu armele scoase. Cu o voce stinsă, a întrebat: „L-aţi interogat?”.
„Nu am avut timp.”
Hakim i-a aruncat lui Karim o privire de „Ţi-am spus eu”. Îl avertizase că Aabad nu era la înălţimea sarcinii. Răspunsul lui Karim a fost că omul era pur şi simplu predispus la accidente. Hakim îi replicase că era predispus la accidente pentru că era prost. A întins mâna, l-a apucat pe Karim de braţ şi a spus: „Trebuie să plecăm de aici”.
Karim şi-a eliberat braţul. „Într-un minut.” Adresându-se lui Aabad, a întrebat: „A spus ceva?”.
„Doar că reacţionăm exagerat. Spune că e treaba lui să supravegheze lucrurile.”
„Nu-mi place asta”, a spus Hakim.
„Nici mie nu-mi place, dar înainte de a arunca această oportunitate, vreau să mă asigur. Aţi verificat dacă există dispozitive de ascultare?”

Înainte ca Aabad să poată răspunde, Hakim a spus: „Nu ar şti de unde să înceapă. Nu am încredere nici măcar în mine însumi. Este imposibil să ţin pasul cu tehnologia lor.”
Karim s-a gândit la asta o secundă şi a spus: „Vreau să-l văd.”
„Nu”, a spus Hakim cu fermitate. „El nu te poate vedea. Trebuie să plecăm.” Arătând spre Aabad, a spus: „El ar fi trebuit să ne dea semnalul. Nu ar fi trebuit să venim aici”.
„Eu sunt şeful aici”, a spus Karim cu fermitate. „Nu mă voi mulţumi atât de uşor cu planul nostru de rezervă.”
Hakim a lăsat să iasă un oftat de frustrare, ştiind că nu avea cum să-l facă pe Karim să se răzgândească. Întorcându-se spre Aabad, el a întrebat: „Este cineva de sus care stă cu ochii în patru?”
„Da”, răspunse Aabad nervos.
Hakim a făcut un pas spre scări şi i-a făcut semn lui Karim să îl urmeze. Când cei doi au rămas singuri, Hakim s-a uitat la vechiul său prieten şi a spus: „Eşti orb când vine vorba de el. Aţi ucis în această dimineaţă un om care are de trei ori mai multă minte decât imbecilul ăla, un om care nu făcuse nimic care să vă pună în pericol planul. Şi acum ai de gând să-l tolerezi din nou”.
Era mult mai complicat decât o făcea Hakim, dar Karim nu avea timp să dezbată problema în acest moment. „Vom vorbi mai târziu. Du-te... du-i pe oameni la locul pe care l-ai pregătit, iar eu voi ţine legătura.”
„Şi dacă nu am veşti de la tine?”
„Dacă nu primeşti veşti de la mine până la ora şapte dimineaţa, mergi imediat la ţinta secundară.”
Hakim nu s-a mişcat, aşa că Karim l-a apucat de umăr şi l-a trimis pe drumul său. De îndată ce a plecat, i-a făcut semn lui Aabad să-l conducă pe hol. L-a trimis pe Aabad primul şi i-a spus să îi trimită pe ceilalţi oameni la etaj să stea de pază. Apoi a intrat singur în magazie. Nu a făcut niciun efort pentru a-şi ascunde faţa.
S-a uitat în jos la bărbatul negru care stătea pe podea. Gleznele, genunchii şi încheieturile mâinilor îi erau legate cu bandă adezivă. Karim l-a studiat timp îndelungat. A remarcat aspectul în formă al bărbatului şi l-a privit în ochi îndelung. I s-a părut că erau mult prea calmi, având în vedere situaţia. Scoţând un cuţit tactic de la spatele centurii, a întrebat: „Cum te numeşti?”.
„Mohammad”, a spus bărbatul cu maxilarul fixat şi cu o privire precaută, ca şi cum ar fi evaluat situaţia.
„Bineînţeles că da”, a zâmbit Karim în timp ce întindea lama. A făcut un pas înainte şi l-a văzut pe bărbat tresărind, dar a observat că nu a ţipat. Karim a inversat strânsoarea cuţitului şi, cu o mână, a apucat gâtul cămăşii şi apoi, luând cuţitul, a tăiat-o de-a lungul umărului, ţesătura de bumbac cedând uşor.
„Ce faci?”, a strigat bărbatul pe jumătate.
„Când am luptat în Afganistan, mi-am ucis partea mea echitabilă de americani”.
„Bravo ţie”, a spus bărbatul. „Este un război nedrept”.
„Da, este.” Karim a dat din cap. „Deseori le dezbrăcam trupurile şi le permiteam sătenilor locali să le profaneze.”
Bărbatul pe nume Mohammad nu i-a răspuns de data aceasta.
„Fiecare dintre ei avea un tatuaj”. Karim a văzut teamă în ochii bărbatului. Karim a tăiat mai mult din cămaşa bărbatului. Nu era nimic pe bicepsul drept, dar era ceva cerneală pe cel stâng. Karim l-a mişcat pe bărbat cu asprime şi a zâmbit când a privit capul unui vultur cu cuvintele Vultur ţipător dedesubt.
„Ah... văd că ai fost în armată”.
„O mulţime de oameni sunt în armată”.
„O mulţime de oameni servesc în unităţi de elită precum Divizia 101 Aeropurtată?”. Karim a aşteptat un răspuns, dar nu a primit niciunul. „Cum te cheamă?”
„Ţi-am spus... Mohammad.”
„Nu” – a ţinut cuţitul în faţa feţei bărbatului – „Mă refer la numele tău adevărat. Cel pe care îl aveai când erai în armată.”

CAPITOLUL 51

ARLINGTON, VIRGINIA

NASH şi-a găsit soţia în biroul de la primul etaj, verificându-şi e-mailul. A intrat în camera cu lambriuri de lemn şi a închis uşa. Maggie s-a uitat la el, expresia de pe chipul ei lăsând să se înţeleagă că era supărată. El i-a studiat profilul, încruntarea ei hotărâtă, postura pe care o căpătase de la toate lecţiile de balet pe care le luase în copilărie. O iubea profund, dar în acel moment totul îi amintea cât de răsfăţată putea fi uneori. Cum vrea Maggie sau cum vrea ea, era zicala pe care cei doi fraţi şi sora ei o foloseau cu plăcere.
Nash s-a aşezat în fotoliul de piele supraîmbrăcat de lângă şemineu şi a spus: „Doriţi să auziţi versiunea fiului dumneavoastră?".
Maggie nu s-a deranjat să ridice privirea. „Nu-ţi mai trageţi sufletul. Îi trimit chiar acum un e-mail decanului. Dacă ies în faţă s-ar putea să reuşesc să salvez aspiraţiile educaţionale ale fiului nostru."
„Cred că sunt aspiraţiile tale, Maggie."
„Dacă ai de gând să încerci să mă atragi într-o ceartă, pleacă. Pleacă chiar acum." A arătat spre uşă.
„Singura şansă pe care o avem de a salva această situaţie este să implorăm iertare. Orice altă pedeapsă în afară de expulzare. Îl informez pe decan, precum şi pe câţiva dintre profesorii lui că îl vom retrage din echipa de lacrosse."
„Pe naiba. Nu-l scoţi din echipa de lacrosse şi nu este unul dintre clienţii tăi. Nu vei face lobby pentru a scăpa de asta."
„Oh... a terminat cu lacrosse", a spus ea, ca şi cum ar fi fost o concluzie de la sine înţeleasă. „Şi tabăra la care voia să meargă vara asta... s-a dus şi aceea. Lasă-mă doar să trimit acest e-mail şi apoi..." S-a oprit brusc şi s-a uitat la soţul ei, care acum era aplecat lângă birou.
Nash a găsit cablul de alimentare pentru computer şi a decis că era suficient. A smuls cablul din spatele calculatorului şi s-a ridicat.
„Ce naiba ai făcut?" a ţipat Maggie.
„Tocmai te-am salvat să nu te faci de râs. „
Maggie şi-a cuprins faţa în mâini şi a privit fix pe ecran. „Eşti ultima persoană care ar trebui să încerce să se ocupe de asta. Eu sunt cea care are experienţă în gestionarea situaţiilor de criză..."
A continuat să-şi expună frenetic cazul, dar Nash a încetat să mai asculte. Îşi dorea să ţipe înapoi la ea că nu ştia nimic despre ceea ce făcea el în viaţă. Voia să-i explice operaţiunile complicate pe care le conducea împotriva unora dintre cele mai formidabile organizaţii de pe planetă. A vrut să-i spună că atunci când el o dădea în bară, oamenii mureau, iar când ea o dădea în bară, clienţii ei răsfăţaţi plecau în altă parte cu sacul lor de bani. Dar nu a putut, pentru că, în cele din urmă, era decizia lui să rămână cu o slujbă ingrată care aproape îl omorâse, ar putea să-l omoare în continuare şi, foarte probabil, ar putea să-l trimită la închisoare.
„Maggie, sunt soţul tău şi te iubesc, iar tu o să taci din gură şi o să mă asculţi pentru o clipă."
Ea s-a ridicat în picioare şi a spus supărată: „Să nu-mi spui tu mie să tac."
„Derek, rahatul ăla mic, i-a spus lui Rory că vrea să i-o tragă lui Shannon."
„Poftim?" Maggie a spus aproape şocată.
„A spus că vrea să i-o tragă fiicei noastre, iar Rory i-a spus că dacă mai spune asta o dată, îl va lovi. Aşa că ştii ce a făcut rahatul ăla mic?"
Maggie a clătinat din cap.
„Te-a făcut MILF."
„O MILF."
„Da, o mamă pe care mi-ar plăcea să i-o trag."
Ochii lui Maggie s-au deschis în şoc şi maxilarul i-a rămas încleştat. „Asta e dezgustător".
„Cu siguranţă este", a spus Nash, ridicând din nou tonul. „I-a spus lui Rory că vrea să ţi-o tragă."
„Oh, Doamne", a spus Maggie cu o privire îngrozită pe faţă.
„Deci, spune-mi, micuţă domnişoară de la Harvard Law, cum te simţi acum că ai sărit peste fiul tău? Ce părere ai despre faptul că nu-l laşi să-şi spună partea lui de poveste?"

Ea a rămas fără cuvinte pentru o clipă, apoi a spus: „Evident, m-am lăsat pradă emoţiilor mele. Dar exista o modalitate mai bună de a rezolva acest lucru”, a adăugat ea, cu un ton puţin indignat care i s-a strecurat din nou în voce. „Rory nu poate să îşi lovească prietenii de fiecare dată când aceştia spun ceva care îl supără.”
„Poţi să recunoşti vreodată că te înşeli?”
„Nu mă înşel, Michael.”
„Oh...” Nash a suspinat. „Puştiul a făcut ceea ce trebuia.”
„Nu, nu a făcut-o. Sidwell are o politică de toleranţă zero.”
„Dă-l naibii pe Sidwell şi nu te mai purta ca un avocat. Vorbim despre fiul nostru.”
„Nu-mi vorbi aşa.”
„Ştii de câte ori te-am auzit spunându-le clienţilor tăi să tacă din gură?”, a ripostat el. „Că atunci când sunt luaţi prin surprindere de ceva, să îşi închidă gura până când vor avea toate datele? Ăsta e motto-ul tău şi ai ales să nu-l respecţi în seara asta. Rory a venit acasă, tu ai sărit la o grămadă de concluzii şi l-ai bătut cu ciocanul, ca un dictator meschin din lumea a treia.”
„Asta este discutabil, dar singurul lucru care nu este este că violenţa nu este răspunsul. Nu este modalitatea de a rezolva problemele.”
„Taci din gură, Maggie”, a spus Nash cu înflăcărare. „Te iubesc şi te voi iubi întotdeauna, aşa că am să-ţi spun să taci din guriţa aia drăguţă a ta. Nu mai fi avocat şi începe să fii mamă. Rory i-a dat acelui rahat mic o mulţime de avertismente şi el a ales să le ignore. A insistat şi apoi Rory i-a dat exact ceea ce merita.”
Maggie a încercat să vorbească, dar Nash a întins mâna. „Nu o face! Nu mai spune niciun cuvânt. A fost ideea ta să îl trimiţi la nenorocita aia de şcoală de elită. Eu am fost de acord ca Shannon să meargă acolo. Au un program de teatru grozav, dar nu este locul potrivit pentru Rory. Este o fabrică de diletanţi.”
Maggie şi-a încrucişat braţele peste piept şi s-a uitat sfidător la soţul ei. „Asta e tot?”
Din pură frustrare, Nash a început să se îndepărteze, apoi s-a întors şi a spus: „Ai un fiu acolo sus care te iubeşte. Te iubeşte îndeajuns de mult încât să-ţi apere onoarea, iar în ziua de azi este ceva de care ar trebui să fii mândră. Suferă foarte mult acum. Este confuz pentru că el crede că a făcut ceea ce trebuia”.
„Mă simt prost că nu i-am dat şansa de a-şi spune versiunea lui, dar Michael...”
„Nu mă contrazice. Nu vreau să aud niciun dar. Ai prefera să-l laşi să se plimbe pe aici spunându-le prietenilor lui cât de mare căţea eşti... pentru că îţi spun de pe acum, sunt o mulţime de copii de vârsta lui care fac exact asta.”
Maggie a dat încet din cap şi părea să se gândească la ce va face.
„Dacă îl iubeşti la fel de mult pe cât te iubeşte el”, a spus Nash, „te vei duce acolo chiar acum şi îţi vei cere scuze şi nu vei mai aduce în discuţie niciunul dintre rahaturile astea de toleranţă zero.”
„Bine”, a cedat ea. „Lasă-mă doar un minut.”

CAPITOLUL 52

WASHINGTON, D.C.

RALPH Wassen s-a aşezat la bar şi a luat o înghiţitură din Manhattan-ul său. Era al doilea în mai puţin de o oră. La ora douăsprezece fără un sfert, într-o seară de marţi, localul avea o mulţime de locuri libere. Persoana cu care trebuia să se întâlnească întârziase, iar asta nu-l surprindea deloc, chiar dacă nu-l cunoştea pe om. Totuşi, ştia destule despre el, ca să înţeleagă că îl va face să aştepte. Nu avea nicio dovadă concretă care să-i spună asta, era mai mult intuiţie. Wassen îşi anulase o întâlnire pentru această mică întâlnire şi spera să nu regrete decizia, întrucât viaţa lui amoroasă aproape că se secase în ultimul an. Îşi tot spunea că era din cauza cerinţelor de la serviciu, dar ştia că era mai mult decât atât. Începuse să se plictisească de atâtea zboruri la New York şi Miami. Împlinirea vârstei de cincizeci de ani îl făcuse să conştientizeze faptul că avea mai puţini ani în faţă decât în spate.

Wassen nici măcar nu a observat că bărbatul sosise până când barmanul a venit şi l-a întrebat dacă poate să-i aducă ceva de băut.
Bărbatul a răspuns cu vocea lui gravă şi sigură. Wassen şi-a ridicat privirea şi a văzut reflexia bărbatului în oglinda din spatele barului. Văzându-l în picioare în spatele lui şi sunetul vocii sale, Wassen a simţit o înţepătură de frică în vene. Wassen şi-a rotit scaunul spre stânga şi şi-a dat seama că bărbatul trebuie să fi intrat pe uşa din spate. Purta o jachetă neagră de câmp cu guler mandarin şi o mulţime de buzunare. Wassen şi le-a imaginat pline cu tot felul de gadgeturi, cele mai multe dintre ele letale.
Rapp a aruncat o bancnotă de douăzeci de dolari pe bar şi şi-a luat sticla de Summit Pale Ale. „Aşadar, Ralph", a spus el cu dezinvoltură, în timp ce ochii lui îi priveau pe toţi, cu excepţia persoanei cu care vorbea, „la ce te gândeşti?".
„Ah..." Wassen a fost prins cu garda jos. „Vă mulţumesc că aţi venit." Nu existau scuze pentru că întârziase aproape patruzeci şi cinci de minute. Nici o recunoaştere, de fapt. Doar un semn din cap.
„Ar trebui să luăm cabina de acolo?" Rapp a arătat spre una goală de pe peretele îndepărtat.
„Sigur."
Rapp i-a lăsat barmanului un dolar şi a ridicat restul bancnotelor. Ambii bărbaţi s-au strecurat în cabina cu spătar înalt, Rapp cu faţa spre uşa din faţă şi Wassen spre cea din spate. Wassen şi-a strâns băutura mică cu degetele lungi şi i-a mulţumit din nou lui Rapp că a venit.
„Nu e nicio problemă", a spus Rapp pe un ton uşor. „Cu ce vă pot ajuta?"
„Mâine ai o zi importantă."
Rapp a ridicat din umeri ca şi cum ar fi vrut să spună că pentru unii era mai mare decât pentru alţii.
„Şeful meu este destul de încordat."
„Sunt sigur că este. O audiere televizată la nivel naţional este o mulţime de publicitate gratuită pentru ei."
„Da, este, iar tu pari", a spus Wassen cu un zâmbet, „foarte calm pentru un om care urmează să fie pus pe jar la televiziunea naţională".
Din nou, Rapp a ridicat din nou din umeri. „Să spunem doar că am fost în situaţii mai rele."
„Oh... sunt sigur că ai fost, dar asta e diferit." Wassen a luat o înghiţitură. „Acest grup nu va juca corect. Vor aranja totul în favoarea lor."
„Sunt sigur că vor încerca."
Wassen a observat un pic de aroganţă. „Asta nu te îngrijorează?"
„Pot să am grijă de mine", a răspuns Rapp cu un zâmbet.
Wassen l-a studiat pentru o clipă; ochii alerţi, în spatele chipului frumos şi aspru. Stând aici, în bar, părea un tip decent. Nu animalul imoral pe care unii îl prezentau ca fiind. Deşi, nu era greu de imaginat că era capabil de violenţă extremă. „De ce am sentimentul că ştii ceva ce nimeni altcineva nu ştie?".
Rapp a zâmbit, o gropiţă dezechilibrată apărând deasupra cicatricei de pe maxilarul stâng. „Ştiu o mulţime de lucruri pe care alţii nu le ştiu, Ralph. Asta e meseria mea."
„Dar tu ar trebui să transmiţi toate aceste secrete Comitetului de Informaţii, nu-i aşa?". a întrebat Wassen pe un ton sarcastic.
„Amândoi ştim că ar fi o greşeală."
Wassen a dat din cap, apoi s-a uitat lung în băutura sa.
Rapp l-a privit cu atenţie şi apoi a spus: „Va trebui să pui cărţile pe masă. Nu tu eşti cel care se află într-o poziţie vulnerabilă. Eu sunt."
„Vrei să pariezi? Dacă Babs ar afla că sunt aici, mi-ar smulge testiculele cu unghiile ei drăguţe şi manichiurate franţuzeşte."
„S-ar putea să fie adevărat", a râs Rapp, „dar nimeni nu caută să te pună sub acuzare."
„Destul de corect." Wassen a mai luat o înghiţitură şi apoi, pe un ton uşor jenat, a spus: „Ştii că nu toţi dintre noi credem că eşti un monstru."
„Doar şeful tău".
„Poate fi pasională uneori."
Rapp nu a spus nimic.

„Am primit un telefon în această după-amiază de la un prieten din New York. M-a întrebat: „Ce-l face pe şeful tău să creadă că noi, americanii, vrem să ne extindem drepturile constituţionale către o gaşcă de homofobi care recrutează copii retardaţi pentru a deveni atentatori sinucigaşi?”„.
„I-ai transmis mesajul?”
„Nu.”
„Ar trebui să o faci.”
„S-ar putea”, a spus Wassen fără prea mult entuziasm. „Poate dimineaţa... care, apropo, vorbesc despre închiderea sesiunii de dimineaţă”.
„Am auzit.” Sala de şedinţe a Comitetului Judiciar era securizată şi nu era neobişnuit ca ei să închidă spectatorii şi camerele de luat vederi atunci când nu ştiau la ce să se aştepte.
„De ce faceţi asta?” a răbufnit Wassen.
„Ce să fac?”
„Să depun mărturie. Orice om sănătos la cap ar fi invocat al cincilea paragraf şi le-ar fi îngreunat situaţia.”
„S-ar putea discuta despre sănătatea mea mintală, dar cred că dacă invocă al Cincilea Amendament, le va fi mai uşor. Este jocul pe care sunt obişnuiţi să-l joace. Să fii deschis şi direct este ceva cu care acest oraş nu este obişnuit.”
„Aveţi dreptate, acolo. De aceea, ei vor să închidă sesiunea de dimineaţă. Sunt nervoşi că ai putea spune ceva care să-i facă de râs.”
Rapp a luat o înghiţitură din berea lui şi a zâmbit.
„Cred că ai plănuit ceva. „
„Singurul lucru pe care l-am planificat este să mă prezint mâine în faţa comisiei şi să răspund la întrebările lor.”
Wassen a dat din cap, apoi a recunoscut în cele din urmă: „Am încercat să o conving să renunţe la toată această chestiune.”
„Nu cred că se va întâmpla asta.”
„Nu.” Wassen a clătinat din cap. „Oricât de mult mi-ar plăcea să o văd făcând asta, nu cred că o va face.”
„Atunci eu şi ea ne vom încleşta în dimineaţa asta”.
Wassen a dat din cap cu tristeţe, apoi a spus: „Aş vrea să ajut, dacă există o cale. Luptele astea interne sunt rele pentru noi toţi”.
„De acord”, a spus Rapp, „dar se pare că suntem destul de departe unii de alţii în privinţa unor probleme majore”.
„Ceea ce mă duce la întrebarea mea principală – de ce?”
„De ce ce?” a întrebat Rapp.
„De ce să-ţi rişti întreaga carieră pentru o operaţiune ca aceasta?”.
Rapp a zâmbit. Wassen a fost prima persoană care a înţeles. „Ralph, asta e întrebarea de un milion de dolari.”

CAPITOLUL 53

KARIM a terminat de legat căluşul în jurul gurii bărbatului şi apoi i-a scos pantofii. A ţinut vârful cuţitului la câţiva centimetri de ochii bărbatului şi a spus: „Unghiile de la picioare pot creşte la loc, dar degetele de la picioare nu vor creşte”.
Era o replică pe care îl auzise pe un afgan folosind-o pe un paraşutist britanic pe care îl capturaseră într-o noapte, în timpul unei bătălii. Învăţase multe în acea seară, urmărindu-l pe afgan în mod metodic cum îl obosea pe bărbat. Întotdeauna presupusese că există o adevărată îndemânare în ceea ce priveşte tortura, dar nu o apreciase până când nu o văzuse la faţa locului. Existau câteva truisme. Primul era că toată lumea ceda. Indiferent cât de duri erau, în cele din urmă cedeau. Singura dată când nu era adevărat era dacă subiectul era suprasolicitat şi murea prematur de un atac de cord. Celălalt truism era că poţi face pe oricine să spună orice. În acest caz, Karim credea că aceasta era lecţia cea mai importantă de care trebuia

să ţină cont. Subiectul era în formă şi părea să aibă sub treizeci de ani. Inima lui ar fi putut suporta o mare parte din durere.
Nu voia să înceapă prin a-l întreba pe bărbat dacă lucra pentru CIA, pentru că, în cele din urmă, ar fi recunoscut acest lucru doar pentru a opri durerea. Trebuia să-l facă să recunoască categoric pentru cine lucra. Fără întrebări sugestive.
„Am descoperit că în astfel de situaţii este mai bine să arăt subiectului că vorbesc serios.” Karim s-a uitat la Aabad, care stătea în spatele bărbatului, şi a spus: „Ţineţi-l strâns în jurul pieptului.” Karim a apucat piciorul drept al bărbatului şi a plasat vârful cuţitului sub unghia degetului mare. Privind în ochii speriaţi ai bărbatului, a spus: „Pot face ca acest deget să reziste ore întregi”.
Bărbatul a început să se lupte. Karim a ţinut piciorul ferm şi a înfipt vârful cuţitului sub patul unghiei. Bărbatul a înţepenit de durere şi ochii i s-au dat peste cap. Cincisprezece secunde mai târziu a încetat să se mai lupte cu ei şi respiraţia i-a devenit greoaie.
„Scoate-i căluşul”, i-a ordonat Karim lui Aabad. După ce a fost scos, l-a întrebat pe bărbat: „Numele dumneavoastră, vă rog. Cel pe care îl foloseai când erai Ranger”.
„Tony... Tony Jones.”
Karim a zâmbit. „Nu te cred, dar vom verifica.” S-a ridicat şi a luat un telefon mobil de pe un raft, a format un număr şi apoi i-a dat numele persoanei de la celălalt capăt al firului.
„Pune-ţi din nou căluşul”, a ordonat Karim.
„Nu”, a strigat bărbatul. „Nici măcar nu ai aflat dacă te-am minţit”.
„Ştiu că minţi.” Karim a zâmbit.
„Nu, nu mint”, a implorat bărbatul.
„Serios... spune-mi atunci de ce încercai să intri în magazia de peste hol.”
„Eu...”, s-a bâlbâit bărbatul, „mă uitam în jur... asta e tot. Jur. E treaba mea să ştiu ce se întâmplă pe aici.”
Karim i-a făcut semn din cap lui Aabad să îi pună căluşul la loc. Bărbatul s-a zbătut şi s-a luptat cu el la fiecare pas. Când a fost bine fixat, Karim a băgat vârful cuţitului înapoi sub unghie şi l-a glisat înainte şi înapoi. Bărbatul s-a clătinat şi s-a răsucit de durere. Karim a aşteptat să treacă şi apoi l-a întrebat: „Pentru cine lucrezi?”.
Cu căluşul scos, bărbatul a spus pe nerăsuflate: „Sunt tâmplar. Lucrez pentru mine însumi”. Şi-a întors capul şi a spus: „Aabad, te rog, spune-i. Tu mă cunoşti.”
„Nu te cunoaşte”, a râs Karim. „Nimeni de aici nu te cunoaşte cu adevărat, nu-i aşa?”.
„Nu este adevărat.”
„Ba da, este.” Karim a ridicat cuţitul. O picătură din sângele bărbatului curgea pe lama argintie. „Te voi mai întreba încă o dată pentru cine lucrezi. Dacă mă minţi, degetul de la picior se desprinde. Acum... pentru cine lucrezi?”
Ochii bărbatului erau plini de teamă. „Ţi-am spus pentru cine lucrez. Lucrez pentru mine însumi. Nu ştiu de ce faci asta.”
Karim a dat semnalul şi căluşul a fost pus la loc. A fost nevoie de toată puterea lor combinată pentru a-l ţine jos de data aceasta. Karim s-a aşezat pe picioarele bărbatului şi când l-a ţinut rezonabil nemişcat a apăsat pe degetul mare de la piciorul drept. Bărbatul a tresărit şi tăietura a fost imperfectă, lama străpungând cea mai mare parte a degetului mare, precum şi pe cel de lângă el. Ţipetele bărbatului au fost înăbuşite de căluşul de gură, dar se contorsiona de durere. Karim a aşteptat ca acesta să stea nemişcat pentru o clipă, apoi a tăiat rapid tendoanele rămase pe degetul mare. Lucrurile au continuat aşa timp de încă treizeci de minute şi încă două degete, până când bărbatul, plângând necontrolat, a rostit acronimul pe care Karim îl căuta.
„CIA. „
A fost o victorie ciudată. Îl înfrânsese, dar le confirmase şi cele mai mari temeri. „Cine este şeful tău?” a întrebat Karim, cu gura la doar câţiva centimetri de urechea bărbatului. Căluşul era scos. Bărbatul nu mai avea energia necesară pentru a lupta. A ezitat, aşa că Karim a înfipt vârful cuţitului într-unul dintre cioturile de la piciorul drept. Bărbatul a început să ţipe, dar Aabad era chiar acolo cu un prosop. L-a îndesat în faţa bărbatului şi a aşteptat ca acesta să se oprească.
„Cine este şeful tău?” a repetat Karim.

„Mike...” vocea bărbatului s-a întrerupt.
„Care Mike?” a întrebat Karim în timp ce îl apuca de umeri.
„Mike Nash.”
Karim i-a dat drumul. Era un nume pe care îl ştia. Al-Qaeda avea surse cheie atât în interiorul serviciilor secrete saudite, cât şi în cele pakistaneze. Ca parte a planului său, Karim ceruse organigrama operaţiunilor americane de contraterorism. Voia să ştie cu cine se confruntă şi cum vor răspunde atacurilor sale. De asemenea, dorea să aibă capacitatea de a transforma vânătorul în vânat.
„Mike Nash”, i-a spus Karim bărbatului. „Fost puşcaş marin american, căsătorit, patru copii, locuieşte în Arlington sau Alexandria, nu-mi amintesc care dintre ele. Este acelaşi Mike Nash pentru care lucrezi?”.
Bărbatul nu a răspuns. „Acelaşi Mike Nash care îi raportează lui Mitch Rapp?”, a întrebat el cu o voce veselă.
Bărbatul s-a uitat la el cu ochi confuzi şi a întrebat: „Cine sunteţi dumneavoastră?”.
„Ah”, a spus Karim cu o voce veselă, „nu ştii cât de mult mă bucură faptul că habar nu ai cine sunt. Acum hai să ne întoarcem la ceea ce vorbeam”.
În următoarea oră, Karim a smuls de la bărbat cât de multe informaţii a îndrăznit. Ştia că ar fi existat protocoale pentru un agent ca acesta, dar, din moment ce nu avea cum să le verifice, nu era sigur că merita să le urmărească. În schimb, s-a concentrat asupra a ceea ce omul descoperise la moschee şi a ceea ce le transmisese deja celor care se ocupau de el. Ceea ce a aflat a fost că nu fusese transmis nimic de valoare. Într-adevăr, singurul lucru care fusese transmis fusese faptul că Aabad îşi dăduse cu părerea că se va întâmpla ceva important. Asta şi livrarea proviziilor care fuseseră puse sub cheie. Karim l-a interogat timp de treizeci de minute numai în legătură cu acest singur aspect. Când a terminat, s-a simţit extrem de încrezător că CIA nu avea decât suspiciuni.
Karim a ieşit din cameră şi a stat un moment îndelungat pentru a se asigura că înţelesese totul. Merita oare să mai insiste puţin? Aceasta era întrebarea pe care şi-o tot punea. Era acum aproape ora 1:00 dimineaţa. Se îndoia că omul avea un check-in la miezul nopţii, dar chiar dacă avea, acest Mike Nash dormea probabil. Nu se va întâmpla nimic până dimineaţă, a decis Karim, aşa că l-a sunat pe Hakim folosind unul dintre telefoanele de unică folosinţă şi i-a ordonat să scoată cele trei bănci din spate ale dubei şi să se întoarcă la moschee cu doi dintre bărbaţi.
Erau douăzeci şi cinci de cutii de carton, fiecare cântărind patruzeci de kilograme. Erau sigilate şi aveau USAID inscripţionat în albastru pe părţile laterale. Conţinutul cutiilor era din partea guvernului american, dar cu greu putea fi considerat ajutor umanitar. Fiecare cutie era încărcată cu explozibil plastic C-4 al armatei americane. Transportul fusese pierdut în Kuweit şi ajunsese pe piaţa neagră. Karim i-a ordonat lui Aabad să descuie camera de depozitare şi să-i pună pe oamenii săi să înceapă să plaseze cutiile în liftul de livrare. Hakim a sosit douăzeci de minute mai târziu. Lipsa lui de entuziasm faţă de schimbarea de plan a fost evidentă din momentul în care a pus piciorul în uşă.
A coborât la subsol şi a spus: „Trebuie să plecăm chiar acum”.
Karim a zâmbit şi a spus calm: „Suntem bine. L-am interogat temeinic. Vă voi explica totul mai târziu. În momentul de faţă trebuie să încărcăm cutiile în dubă”. Karim a arătat spre liftul de livrare, care avea deja opt cutii încărcate.
„Dar vor veni să-l caute”, a spus Hakim în timp ce se mişca nervos.
„Da, în cele din urmă, dar nu mă aştept ca ei să vină înainte de dimineaţă. Acum, nu vă certaţi cu mine”, a spus el pe un ton surprinzător de vesel. „Hai să ne mişcăm.”
Prima încărcătură de douăsprezece lăzi a fost trimisă în sus, în timp ce mai multe cutii erau aduse pe hol. A fost ca o brigadă de pompieri, cu patru oameni în subsol, trecând cutiile din cameră, pe hol şi pe platforma de metal ruginit a liftului. Apoi au urcat şi au ajuns în spatele dubei. Cu ajutorul a şapte oameni, au încărcat duba în mai puţin de cincisprezece minute.
În timp ce se pregăteau să plece, Aabad s-a intercalat între Karim şi Hakim şi, într-o stare extrem de agitată, a întrebat: „Ce facem cu el?”. A arătat cu degetul înapoi prin gaura din trotuar pe unde cobora liftul de livrare.
El, aflaseră, era un american de douăzeci şi nouă de ani pe nume Chris Johnson. Făcuse două misiuni în Afganistan şi o alta în Irak cu Divizia 101 Aeropurtată. După ultima sa misiune fusese recrutat de Mike

Nash pentru a se alătura unui grup de combatere a terorismului din cadrul CIA. De fapt, nu se punea problema ce se va face cu el, ci doar cine o va face.
„Omoară-l”, a spus Karim, ca şi cum i-ar fi ordonat să mute o altă cutie.
Aabad s-a uitat la pământ şi a început să mormăie pentru sine în timp ce îşi muta greutatea de pe un picior pe altul. „Eu...” a început să spună, apoi s-a oprit.
„Poţi s-o faci”, a şuierat Hakim în timp ce se uita la Karim.
Karim s-a uitat de la un capăt la altul al blocului şi s-a gândit că-şi forţează norocul. Acum nu era momentul să stea şi să dezbată problema. Lui Hakim i-a spus: „Aşteaptă-mă în dubă”. Lui Aabad, i-a spus: „Urmează-mă”.
Karim s-a întors în moschee şi a coborât în camera de depozitare. S-a uitat la prizonierul însângerat de pe podea. Îi provocase deja multă durere bărbatului, dar tot nu i se părea că este suficient. A decis că nu-l va scoate pur şi simplu din mizerie. Lovit de o inspiraţie bruscă, i-a spus lui Aabad: „Ai o cameră video?”.
„Da, în birou”.
„Ia-o.” I-a ordonat.
Aabad a plecat pe hol şi s-a întors zece secunde mai târziu cu camera în mână.
„Porneşte-o şi ai grijă să nu-mi filmezi faţa.” Karim şi-a tras gluga de la hanorac peste cap şi s-a întors cu spatele la Aabad. „Înregistrează?”
„Da.”
„Apropie-te pentru un prim-plan după ce termin.” Karim s-a întins şi a tras capul lui Johnson înapoi. S-a uitat în ochii obosiţi ai agentului şi a spus: „Eşti un înşelător şi ai insultat întregul Islam. Va exista un loc special în iad pentru tine”.
Karim a aşezat lama pe gât, chiar sub mărul lui Adam, şi a tras cuţitul peste stratul subţire de carne. Tăietura s-a deschis în roz, apoi în alb şi apoi în purpuriu, în timp ce sângele a început să curgă în pânze. Karim s-a ridicat în picioare şi l-a privit pe Johnson cum începea să se înece cu propriul sânge. A durat vreo treizeci de secunde bune pentru ca agentul să se supună propriei morţi, iar apoi a rămas nemişcat pe podeaua îmbibată de sânge.
Karim a şters sângele de pe lamă cu ceea ce mai rămăsese din cămaşa ruptă a bărbatului şi apoi i-a spus lui Aabad: „Înfăşuraţi-l într-un covor de rugăciune, duceţi-l într-o zonă unde nu vă va vedea nimeni, stropiţi-l cu benzină şi ardeţi-l”.

CAPITOLUL 54

ARLINGTON, VIRGINIA

NASH s-a trezit în sunetul ceasului său de la ora 6:30. A alunecat din pat fără să se gândească la noaptea precedentă sau la orice altceva, de altfel. Ştia că dacă nu-şi ţinea capul jos şi mintea concentrată nu va ieşi niciodată pe uşă. Pantalonii scurţi, şosetele, cămaşa şi puloverul cu mânecă lungă erau aşezate pe scaunul supraaglomerat din colţul dormitorului unde le pusese înainte de culcare. A luat teancul şi s-a strecurat în linişte la parter. În camera de toaletă s-a dezbrăcat de pantalonii de dormit şi şi-a pus echipamentul de alergare. După un pahar de apă rece de la robinet, s-a oprit la uşa din spate şi a deschis dulapul din partea de sus a dulapului său. Pe raftul de sus se afla un seif de arme biometric negru. Şi-a plasat degetul mare drept peste ochiul de sticlă şi, o secundă mai târziu, seiful a emis un semnal sonor şi uşa s-a deschis. Erau trei pistoale şi două încărcătoare suplimentare de muniţie pentru fiecare.
Nash a luat pistolul Glock 23 de pe raftul de sus, l-a pus în mâna dreaptă şi, cu mâna stângă, a tras înapoi pe glisieră. A privit în jos şi a confirmat că încărcătorul era gol. Apoi a tras glisorul înapoi până la capăt şi a pus un cartuş în tub. Asta îi mai rămăseseră nouă în mâner. A depozitat pistolul compact de calibru .40 în rucsacul său, împreună cu cheile şi cu unul dintre telefoanele sale, pe care nu s-a deranjat să îl pornească. Nash a oprit alarma şi apoi a pornit-o din nou înainte de a pleca şi de a încuia din nou uşa. A făcut toate acestea fără să se gândească la asta. „Obiceiurile bune generează succes”, aşa spusese mereu antrenorul său de lupte din liceu. În armată, mantra era: „Disciplina este cea care ne oferă avantajul”.

Acum, în această nouă etapă a vieţii, Rapp îi spunea categoric: „Dacă o dai în bară o singură dată, eşti mort”.
Nash a luat-o la fugă. Pe strada lată, mărginită de copaci, erau doar două maşini parcate şi ambele erau cunoscute. Jeep-ul Wrangler aparţinea familiei Gilsdorf, iar Honda Accord aparţinea familiei Kraus. S-a îndreptat spre parcul Zachary Taylor. Drumul dus-întors era de cinci kilometri, iar dacă nu putea să-l facă în mai puţin de douăzeci de minute, probabil că i-ar fi stricat ziua. Până la explozie, a făcut-o în mod constant în mai puţin de optsprezece minute.
Nash alerga pentru o mulţime de motive, dar mai mult decât oricare altul, era claritatea gândurilor pe care i-o dădea. Luase cele mai grele decizii în timpul alergărilor. Rezolvase unele dintre cele mai mari probleme cu care se confruntase sau, cel puţin, găsise modalităţi de a ieşi din nişte încurcături destul de dificile. Dimineaţa aceasta nu era diferită. Pe măsură ce picioarele îi deveneau mai uşoare şi îşi atingea pasul, era ca o bătaie de tobă în capul lui. Prima şi cea mai importantă în mintea lui era Rory. Durerea pe care Nash o simţea pentru că nu a fost alături de familia lui îl durea la fel de tare ca o bucată de şrapnel fierbinte care îi tăia pielea. Unele lucruri trebuiau să se schimbe. Nu era sigur ce, dar ştia că Rory avea nevoie de el în colţul lui. Îşi cunoştea suficient de bine soţia ca să ştie că, în ciuda a ceea ce îi spusese aseară, ea îşi va flutura fundul ăla mic şi drăguţ al ei la şcoală şi va încerca să aplaneze lucrurile.
„Nu voi lăsa să se întâmple asta”, şi-a spus Nash în timp ce o bătea.
Era chemat să meargă la Hill şi să depună mărturie. Kennedy îi spusese clar că în niciun caz nu-i va permite să depună mărturie într-o audiere publică. Dacă Comitetul Judiciar o închidea, îl putea obliga, dar nu şi dacă era deschisă. Nu avea nici cea mai mică idee despre cum va decurge toată această încurcătură, dar Rapp părea extrem de încrezător că totul va fi bine. Pentru restul alergării, a alcătuit o listă mentală cu lucrurile pe care trebuia să le facă. Unele erau banale, cum ar fi apelul pe care trebuia să-l dea la personal în legătură cu depozitul automat pe care îl tot dădeau peste cap în cazul unuia dintre agenţii săi din străinătate, iar altele erau ceva mai complicate. Cum ar fi să le explice lui Rapp şi Ridley că îi permisese lui Chris Johnson să rămână pe teren. Probabil că lui Rapp nu i-ar fi păsat, dar lui Ridley probabil că i-ar fi sărit un şurub.
Când s-a întors în casă, Maggie era în bucătărie şi îi dădea lui Charlie mâncarea gourmet pentru bebeluşi care îi făcea caca să miroasă atât de urât. I-a sărutat mai întâi căpăţâna de păr fin şi blond şi apoi cea de păr negru şi des.
„Bună dimineaţa”, a spus el în timp ce se îndrepta spre chiuvetă pentru un pahar cu apă.
„Bună dimineaţa”, a răspuns ea, fără nici o căldură.
„Cum ai dormit?”
„Ca naiba. Dar tu?”
„Surprinzător de bine”. Nash a întins mâna după prosopul de mână pentru a-şi şterge transpiraţia de pe faţă.
În timp ce Maggie i-a strecurat o lingură de mâncare în gură lui Charlie, a spus: „Ar fi bine să nu foloseşti unul dintre prosoapele mele de vase pentru a-ţi şterge faţa transpirată.”
Nash s-a uitat la ceafa soţiei sale şi s-a întrebat cum de ştia. A lăsat prosopul jos şi s-a plimbat în jurul insulei. Charlie s-a uitat la el cu un zâmbet gingaş şi cu o pată de ceva verde în colţul gurii. Nash s-a uitat la el cu sălbăticie şi a rostit cuvântul la care Charlie ţinuse atât de mult cu o zi înainte. Picioarele mici ale lui Charlie au început să danseze şi l-a rostit. Maggie a gemut şi şi-a lăsat capul pe masă, învinsă de un copil de un an.
„Bună treabă, dragă”, a spus Nash în timp ce ieşea din cameră şi se îndrepta spre etaj pentru a face un duş.
Treizeci de minute mai târziu era din nou jos, bărbierit şi îmbrăcat în costumul gri cu trei nasturi Joseph Abboud pe care soţia lui i-l cumpărase de ziua lui. Nash s-a aşezat la computerul din birou şi s-a conectat la contul său personal de e-mail. Erau nouă e-mailuri noi de când îl verificase aseară. A scanat rapid coloana „De la” în căutarea numelui lui Johnson. S-a încruntat că nu era niciunul. Nash s-a îndreptat spre bibliotecă şi şi-a luat BlackBerry-ul de serviciu. A răsfoit rapid treizeci şi patru de mesaje şi din nou nu a găsit nimic.
Nash a simţit cum stresul începea să crească în timp ce-şi storcea creierii pentru a găsi un motiv pentru care Johnson ar fi ignorat noile protocoale. Nu-i venea în minte niciun motiv bun şi o mulţime de motive

proaste. Nash a îngenuncheat şi a deschis uşa dulapului, dezvăluind un seif. Şi-a pus degetul mare pe cititor, apoi a deschis seiful şi a recuperat un telefon Motorola. După ce aparatul a fost alimentat, a sunat la apartamentul lui Johnson. După opt apeluri, a pornit robotul telefonic şi a închis. A încercat apoi numărul de mobil al acestuia şi a ajuns din nou să asculte mesajul de întâmpinare al căsuţei vocale.
Prima înţepătură de durere de cap a început în tâmpla stângă. Nash şi-a dus mâna la cap şi a apăsat. „Nu astăzi, te rog. Nu astăzi."
„Te simţi bine?"
Nash şi-a ridicat privirea şi şi-a văzut soţia în pragul uşii, îmbrăcată pentru muncă. „Da, totul este în regulă."
Ea arăta de parcă ştia că el era plin de rahat, dar ştia şi că mai mult ca sigur nu putea vorbi despre asta.
„Rosy tocmai a sunat. Are probleme cu maşina, aşa că se urcă în autobuz. Poţi să stai cu Charlie până ajunge aici? Aş face-o, dar am un mic dejun cu un client foarte important."
Un mic sâmbure de aprehensiune şi-a făcut loc în gândurile lui Nash. Acesta era unul dintre acele momente dintr-o căsnicie în care ceva relativ mărunt putea să explodeze în ceva foarte mare. Nimănui nu-i plăcea să greşească, iar Maggie o dăduse în bară cu Rory. Şi apoi, în felul ei încăpăţânat tipic, se înfipsese şi acum, în loc să îşi ceară scuze pentru comportamentul ei şi să lase totul în urmă, arunca acest test. Arată-mi că sunt mai importantă decât slujba ta. Arată-mi că încă mă mai iubeşti.
Suferea în felul ei foarte real din cauza a ceea ce se întâmplase cu Rory. Probabil că nu se simţea cea mai bună mamă în acel moment. Nash s-a gândit rapid la cum ar putea face să funcţioneze. Îl mai adusese pe Charlie la serviciu înainte; problema ar fi fost să-l ducă înapoi acasă şi apoi să ajungă în centru pentru audierea care era programată să înceapă la 9:30. Şi-a dat seama că nu vor începe niciodată la timp, pentru că jumătate dintre senatori vor întârzia, aşa că a spus: „Da... pot să-l iau cu mine în birou şi apoi să-l las înapoi înainte de a merge în centru pentru audiere".
Expresia încordată a lui Maggie s-a topit şi o urmă de zâmbet, nu unul fericit, ci unul uşurat, s-a format pe buzele ei. „Minunat", a spus ea. „Îl voi pregăti."

CAPITOLUL 55

RÂUL ANACOSTIA, WASHINGTON, D.C.

DEPOZITUL părea desprins dintr-o ţară din Europa de Est înainte de căderea Cortinei de Fier. Mai mult de jumătate din geamurile de sticlă lipseau de la luminatoare, iar acoperişul însuşi era lipsit de mici secţiuni. Pereţii din metal ondulat erau ruginite, cablate şi chiar decojite în câteva locuri. Excrementele de animale presărau betonul unsuros şi paleţii putreziţi; anvelope sfărâmate şi gunoaie împânzeau un spaţiu de aproximativ jumătate din dimensiunea unui teren de fotbal. Nimic din toate acestea, însă, nu putea să arunce o umbră asupra stării de spirit a lui Karim.
Aabad se întorsese chiar înainte de răsăritul soarelui cu cei trei bărbaţi care îl ajutaseră, exact aşa cum îi ordonase Karim. Cadavrul spionului fusese băgat în portbagajul unei maşini furate, condus până la un teren abandonat, iar întregul vehicul fusese incendiat. Karim le-a mulţumit tuturor pentru devotamentul lor şi, apoi, când primele raze ale soarelui de dimineaţă au început să se strecoare prin ferestrele murdare şi sparte, le-a cerut să rămână să se roage. Toţi cei treisprezece bărbaţi au stat cu faţa spre Mecca şi au îngenuncheat pe podeaua murdară. Oamenii lui Karim nu erau deranjaţi de mizerie. Învăţaseră de mult timp să se ferească de astfel de lucruri. Aabad şi oamenii lui, însă, erau în mod evident deranjaţi. Timp de treizeci de minute s-au rugat, iar când au terminat, Karim a îmbrăţişat fiecare om şi i-a mulţumit pentru sacrificiul său, chiar şi pe cei trei bărbaţi pe care Aabad îi adusese cu el.
A cerut să stea de vorbă singur cu oamenii lui Aabad şi i-a condus înapoi spre uşa pe unde intraseră. Karim a vorbit cu ei câteva minute, apoi, fără nicio consultare sau avertisment, a scos pistolul său Glock de 9 mm cu amortizor şi i-a împuşcat în cap pe fiecare dintre cei trei ajutoare.
Hakim a fost uluit de brutalitatea prietenului său. S-a uitat în jur pentru a vedea dacă şi ceilalţi îi împărtăşeau reacţia, dar tot ce a văzut au fost şapte bărbaţi care se comportau ca şi cum nimic nu s-ar fi

întâmplat. Karim îi transformase în roboţi lipsiţi de compasiune. Doar Aabad era deranjat de ceea ce tocmai se întâmplase, dar Hakim ştia că era prea slab pentru a protesta.
Karim a venit spre ei prin spaţiul deschis, purtând cu el mirosul de praf de puşcă. A zâmbit şi a clătinat din cap într-un mod solemn şi a spus: „A fost o necesitate nefericită”.
Hakim se săturase. „De ce?”, a răbufnit pe un ton de confruntare.
„Pentru că”, a spus Karim, luat prin surprindere, „ne văzuseră feţele”.
„Şi ce importanţă are asta?”
„CIA va veni să-şi caute agentul. Cu greu ne putem permite să lăsăm vreun capăt liber.”
„Capete libere”, a spus Hakim, în timp ce arăta spre cadavre. „Aşa numim noi credincioşii acum?”
Karim nu permitea ca dispoziţia sa optimistă să fie diminuată. „Haide, Hakim, am discutat acest lucru de multe ori. Mulţi s-au martirizat... milioane de fraţi de-ai noştri... dar musulmanii americani nu au dat nimic. Acei trei bărbaţi s-au martirizat şi vor fi răsplătiţi de Allah. Ei sunt în drum spre paradis în timp ce vorbim.”
Ei nu s-au martirizat singuri, s-a gândit Hakim. Tu i-ai martirizat sau, mai exact, i-ai ucis. Nu a spus-o, de teama propriei vieţi. S-a uitat la faţa placidă, aproape euforică, a prietenului său şi şi-a dat seama, în sfârşit, cât de mult se schimbase în ultimul an.
„Vino acum”, a spus Karim. „Avem multe de făcut. Am decis să ne devansăm planul cu două zile.”
Acest lucru a atras atenţia tuturor. Oamenii lui Karim erau prea bine disciplinaţi pentru a-şi pune la îndoială comandantul, dar nu şi Aabad. „Astăzi?”, a întrebat el cu o voce nesigură.
„Da, astăzi”, a spus Karim cu mândrie.
„Dar eu nu sunt pregătit”, a spus Aabad cu mâinile fluturând. „Biroul meu trebuie să fie parcurs... apartamentul meu... sunt lucruri finale pe care trebuie să le fac.”
„Nu mai depinde de noi. CIA va veni să-şi caute omul şi nu putem aştepta asta. Odată ce vor descoperi ce s-a întâmplat, vor da alarma şi munca noastră va deveni extrem de dificilă.”
„Dar biletul meu de avion... nu trebuie să plec decât mâine. Ce mă voi face?” Aabad era înnebunit.
Karim a pus o mână părintească pe umărul prietenului său. „Nu-ţi face griji. O să am eu grijă de tine. Vreau să te duci la apartamentul tău chiar acum. Ia doar ceea ce ai nevoie. O singură geantă”, l-a avertizat el, „şi întoarce-te imediat aici.”
„Dar...” Aabad a început să spună.
Karim şi-a acoperit gura. „Nu te certa. Acesta este un ordin direct. Trebuie să faci exact cum îţi spun. Acum du-te şi fii rapid.” Karim i-a dat drumul.
Cu mare iritare, Hakim s-a întrebat de ce Karim nu l-a împuşcat pur şi simplu pe imbecil aşa cum îi împuşca pe toţi ceilalţi. În schimb, l-a privit pe Aabad cum se grăbea nerăbdător spre uşă, uitându-se înapoi la fiecare câţiva paşi. Când s-a oprit în faţa uşii, Karim l-a îndemnat să continue repetându-i încă o dată instrucţiunile.
„Acum”, i-a spus Karim lui Hakim în timp ce îi punea o mână blândă pe umăr, „după cum vezi, oamenii mei sunt pregătiţi. Vestele lor de martiri sunt aproape gata.”
Bărbaţii îşi petrecuseră o bună parte din dimineaţă rupând C-4 în blocuri mai mici şi presând rulmenţi cu bile în explozibilul maleabil, iar apoi plasând blocurile în vestele pe care urmau să le îmbrace şi, dacă totul decurgea conform planului, să moară în ele.
„Eşti sigur”, a întrebat Hakim cu mare îngrijorare, „că vrei să devansezi lucrurile? „
„Da.”
„Mi-e teamă că, grăbindu-ne, vom face o greşeală. O greşeală care ne va costa.”
„Nu,” Karim a clătinat din cap. „Oamenii mei sunt pregătiţi. Aceasta este decizia corectă. Aşteptarea este riscantă. Asta... asta înseamnă să profiţi de o oportunitate.”
„Cum rămâne cu camerele de supraveghere a traficului?”
„Speram să-ţi poţi suna omul.”
„Chiar acum?” a întrebat Hakim în timp ce calcula diferenţa de fus orar dintre Olanda şi Washington.
„Da.”
„Pot să încerc”, a spus Hakim fără prea multă încredere. Acest lucru fusese aranjat cu luni de zile înainte.

„Vei reuşi, prietene. Întotdeauna ai reuşit. De aceea, în ciuda lipsei tale de încredere, ţi-am permis să faci parte din această mare bătălie."
„Şi dacă nu reuşeşte să prăbuşească sistemul?"
„Vom continua cu sau fără el. Mesajul meu este gata?"
Se referea la mesajul preînregistrat care urma să fie lansat pe World Wide Web. Un mesaj care îl proclama pe Karim ca fiind Leul al-Qaeda. Când Zawahiri îl va vedea, probabil că va avea un atac de cord. „Mesajul tău este gata. Nu ar trebui să aibă nicio problemă în a-l lansa."
„Bine."
„Dacă nu reuşeşte să prăbuşească sistemul" – Hakim s-a aplecat în aşa fel încât niciunul dintre ceilalţi să nu poată auzi – „noi doi trebuie să părăsim oraşul în această după-amiază."
„Verifică mai întâi cu omul tău", a spus Karim cu nonşalanţă. „Allah este de partea noastră. Sunt încrezător că vei reuşi să mă ajuţi încă o dată. Nu am venit până aici pentru a îndeplini jumătate din misiune. Vom reuşi, sau vom muri cu toţii. Am fost clar?"
„Deci te-ai răzgândit?" a întrebat Hakim în linişte.
„M-am predat destinului meu. Dacă Allah vrea ca eu să supravieţuiesc, voi supravieţui."
Dar eu cum rămâne cu mine? Hakim a vrut să întrebe, dar a putut vedea că transformarea prietenului său în fanatic religios era în sfârşit completă. Hakim văzuse privirea din ochii a mult prea multor bărbaţi din Afganistan. Oameni care se ridicau sub focul usturător al americanilor, convinşi că Allah îi va învălui în protecţie. În timp ce Hakim privea în ochii mari şi credincioşi ai prietenului său, a început pentru prima dată să se întrebe de ce era implicat în asta. Participarea lui fusese pur logistică. Îi va ajuta să intre în ţară. Trebuia să obţină o finanţare separată şi să recruteze hackerii care îi puteau ajuta să spargă miile de camere care monitorizau străzile Washingtonului. Şi, în cele din urmă, trebuia să-i scoată pe el şi pe Karim din ţară. Toată această discuţie despre Allah şi destin începuse brusc să sune ca o misiune sinucigaşă.

CAPITOLUL 56

ARLINGTON, VIRGINIA

NASH a apăsat brelocul cheii, iar uşa laterală a monovolumului a ieşit şi s-a rostogolit singură. S-a aşezat chiar în spatele celor două scaune din faţă, în mijloc, apoi l-a aruncat pe King Charlie în scaunul său de pluş. După ce s-a luptat cu toate curelele, cataramele şi clemele diferite, a pornit dubiţa şi a început să dea înapoi de pe alee, cu micuţul şi înjuratul său copil de un an care urla pe bancheta din spate. Centrul Naţional de Contraterorism se afla la mai puţin de opt kilometri distanţă. Nash avea timp pentru unul, poate cel mult două apeluri telefonice. S-a gândit să-i sune pe Rapp sau pe Ridley, dar nu avea rost să-i alarmeze în acel moment. Aveau destule pe cap. Exista o singură alegere evidentă, şi aceasta era Scott Coleman. Nash l-a sunat şi i-a transmis adresa lui Johnson şi şantierul unde lucra în acel moment. Coleman fusese citit în program, aşa că Nash nu a fost nevoit să-i explice ce se întâmpla. Coleman i-a spus că va avea nişte răspunsuri în decurs de o oră.
La punctul de control al securităţii de la NCTC, paznicul a cerut în glumă să vadă insigna lui Charlie. Nash a râs împreună cu paznicul de vârstă mijlocie, chiar dacă acesta nu prea avea chef de glume. După ce a fost eliberat şi Charlie a primit insigna de vizitator, Nash a tras în locul său din garajul subteran şi l-a eliberat pe Charlie din legăturile sale. Cu geanta cu scutece pe un braţ şi Charlie în celălalt, Nash a urcat cu liftul până la etajul şase şi a intrat în bullpen. Aceasta era a treia călătorie a lui Charlie la Centrul Naţional de Contraterorism şi fusese la Langley de cel puţin tot atâtea ori. De obicei sâmbăta dimineaţa, ca să-i dea lui Maggie şansa să doarmă până târziu.
Până când Nash ajunse la biroul asistentei sale, ea era în picioare, cu braţele întinse.
„Vino aici, Charlie."
Nash i-a predat-o şi a aşezat geanta cu scutece pe scaunul lateral. S-a uitat la peretele de ecrane TV şi a întrebat: „Ceva nou în dimineaţa asta?".

Jessica lucra pentru Nash de trei ani. Îl mai ajuta şi cu alţi doi băieţi de la Langley repartizaţi la NCTC.
„Elicopterul Gărzii de Coastă care s-a prăbuşit ieri...”
„Da?”
„Noaptea trecută scafandrii au recuperat toţi cei patru membri ai echipajului. Raportul preliminar spune că s-au înecat cu toţii.” Şi-a luat degetul şi a frecat vârful de sub bărbia lui Charlie. „Au coborât din nou la prima oră a dimineţii şi au găsit şapte găuri de glonţ. Patru dintre ele păreau să fi străpuns compartimentul motorului. FBI-ul are o echipă care se îndreaptă în jos pentru a verifica, dar scafandrii spun că erau gloanţe de calibru cincizeci. Cu perforare de armură.”
„Şi ei cred că a fost un transport de droguri?”
„Da, dar există o singură problemă. „ Jessica a arătat cu degetul spre un grup de birouri şi a spus: „Alberto de la DEA spune că rareori trag în păsările noastre şi că nu a auzit să o facă atât de aproape de ţărm”.
Nash s-a întrebat dacă încărcătura era mai mult decât droguri. „Anunţă-mă ce află FBI-ul”. S-a uitat spre biroul din colţ şi a întrebat: „Domnul Crabby Pants este înăuntru?”.
„Da”, a răspuns Jessica în timp ce îi dădea lui Charlie o mică gâdilată sub braţ. „Ar fi bine să-l laşi pe copil cu mine.”
„E într-o dispoziţie atât de proastă?”.
„Nu mai rău decât de obicei.”
„E în regulă”, a spus Nash. „Îl voi folosi ca scut”. L-a luat pe Charlie înapoi şi a spus: „Încă un lucru. Sună-l pe decanul studenţilor de la Sidwell şi află când se întâlneşte cu soţia mea.”
Jessica s-a încruntat. „N-ar trebui să o sun pe Maggie?”.
„Nu... de fapt, spune-le că verifici în numele ei.”
„Ce se întâmplă?”, a întrebat ea cu suspiciune.
„Rory a bătut un puşti... e o poveste complicată, dar versiunea scurtă e că micul rahat răsfăţat a meritat-o.”
Jessica era mama a doi băieţi mici. Înţelegea programul. „A fost pe proprietatea şcolii?”
„Da.”
„Şi cunoscând Sidwell, sunt sigură că au o politică de toleranţă zero.”
„Aşa este. Şi dacă o cunosc pe soţia mea, se va duce acolo astăzi şi va pupa nişte funduri mari şi va face ca treaba asta să dispară.”
„Şi tu nu eşti invitat?”
„Aşa cred şi eu.”
„Mă ocup eu de asta.” Ea a spus în timp ce s-a aşezat şi a pus mâna pe telefon. „O să te anunţ ce aflu.”
Nash s-a îndreptat şi a bătut la uşa lui Harris. O voce puternică i-a spus celui care era acolo să plece. Nash a bătut din nou şi apoi a zâmbit când a auzit o serie de înjurături izbucnind din partea cealaltă.
Când uşa a început să se deschidă, Harris a putut fi auzit mârâind: „Ce fel de mamă proastă...” Ultimul cuvânt i-a rămas în gură de îndată ce a văzut-o pe micuţa cap de remorcă zâmbitoare în braţele lui Nash.
„Trebuie să am o vorbă cu tine”, a spus Nash cu o voce sumbră.
Harris a făcut un pas înapoi şi le-a făcut semn să intre. De îndată ce a închis uşa, întreaga lui comportare s-a schimbat. Şi-a frecat mâinile şi apoi a întins mâna spre Charlie, care s-a aruncat de bunăvoie înainte. Harris l-a ţinut strâns în braţe şi i-a sărutat obrajii mari şi cărnoşi. „Oh... Sheila o să fie geloasă când o să-i spun că ai trecut pe la birou”.
Nash a zâmbit. Sheila era soţia lui Harris, care a sărit pe loc să se uite la Charlie ori de câte ori avea ocazia. Spectacolul pe care Nash şi Harris îl organizaseră luni pentru toată lumea din birou fusese aranjat dinainte. Cei doi lucrau din greu în culise pentru a face schimb de informaţii, iar Nash s-a gândit că ar fi mai bine ca Harris să-i lase pe toţi cei din birou să creadă că era furios din cauza articolului din Post, când de fapt el ştia de la început despre elementele de bază ale operaţiunii.
Harris l-a văzut pe Charlie uitându-se la biroul său, aşa că s-a aşezat pe scaun şi i-a spus: „Nu las pe nimeni să se atingă de biroul meu, dar tu, amice, poţi să te atingi de tot ce vrei. Dă-i drumul.” După o clipă, s-a uitat la Nash şi a spus: „Ce s-a întâmplat? Văd, după felul în care stai acolo de parcă ai avea nevoie de o clismă, că nu ai o dimineaţă prea bună.”
„Am o problemă.”

„Cât de gravă?”
„Depinde.” Nash a ridicat din umeri şi apoi a părut că se pierde în gânduri.
„Amice”, a spus Harris, „poţi avea încredere în mine”.
„Ştiu că pot, doar că nu ştiu dacă vreau să-ţi pun mizeria asta la picioare.”
„Am mai vorbit despre asta.” S-a auzit un zgomot când Charlie a răsturnat o cană albastră de la FBI plină cu pixuri. „Nu-i nimic”, a spus Harris, liniştitor, apoi şi-a ridicat din nou privirea spre Nash. „Sunt de acord cu tine în chestia asta. Nu am de gând să încalc nicio lege din partea mea, dar nici nu am de gând să te predau.”
„Trebuie să fii foarte atent la asta. Fără amprente electronice... Fără urme de hârtie. Aş prefera să nu existe nicio înregistrare telefonică.”
„Ştiu cum să lucrez cu sistemul. Spune-mi ce ai nevoie.”
Nash s-a uitat o clipă pe fereastră, apoi a spus: „Un prieten de-al meu a dispărut.”
„Băiat bun sau băiat rău?”
„Băiat bun.”
„De cât timp?”
„Nu sunt sigur.”
„Când a fost ultima dată când ai auzit de el?”. a întrebat Harris în timp ce întindea mâna şi îl strângea de coapsă pe Charlie.
„Ieri după-amiază.”
„Nu a trecut prea mult timp.”
Nash a suspinat. Avea să fie greu de exprimat motivul pentru care era atât de îngrijorat. S-a mulţumit să spună: „Având în vedere circumstanţele... este o eternitate.”
Harris a dat din cap. „Vrei să verific la morgă?”.
Nash a sperat că nu era cazul, dar trebuia să se facă asta. „Mi-ai spus că ai nişte prieteni în centru... la poliţia din Washington.”
„Cunosc o grămadă de tipi acolo. Câţiva îmi datorează nişte favoruri destul de mari.”
„Bine. Doar să nu faci zgomot. Nu vrei să se ajungă la tine.”
„Ştiu cum să mă descurc. Dă-mi doar elementele de bază.” Harris şi-a întins mănuşa mare, cu palma în sus, şi a spus: „Charles, pot să folosesc stiloul acela?”
Charlie s-a uitat la stilou şi apoi l-a pus cu grijă în mâna lui Harris. A zâmbit la propria realizare.
Harris i-a frecat spatele lui Charlie şi a spus: „Eşti un băieţel deştept. Prea deştept pentru puşcaşii marini. Va trebui să te înrolezi în Marină, ca unchiul tău Artie”. Harris a apucat o foaie de hârtie şi a spus: „Trage. „
Nash s-a gândit la o duzină de remarci jignitoare pe care le-ar putea face despre oamenii care navigau pe cele şapte mări, dar le-a păstrat pentru el. Gândindu-se la Johnson, a spus: „1,80 metri înălţime, afro-american, aproximativ o sută optzeci de kilograme”.
„Câţi ani ai?”
„Douăzeci şi ceva de ani.”
„Altceva?”
„Are un tatuaj Airborne pe bicepsul stâng”.
„Numele?”
Nash a clătinat din cap.
„În regulă. Îl voi pune pe un amic de-al meu să verifice la morgă pentru John Does.”
„Mulţumesc”, a spus Nash în timp ce-l smulgea pe Charlie de pe birou. Dacă i s-ar fi întâmplat ceva lui Johnson, nu şi-ar fi iertat niciodată.
„Nu trebuie să te duci la secţie?”.
„Ba da.”
„Ei bine, mult noroc. Să nu accepţi nici un rahat de la ciocoii ăia.”
La uşă, Nash s-a oprit şi a spus: „Nu eu sunt cel care va avea nevoie de el. Rapp e cel pe care îl au în vizor astăzi.”

CAPITOLUL 57

CAPITOL HILL

RAPP stătea în faţa mesei martorilor, cu mâna dreaptă în aer. El a repetat după membrul comisiei care i-a depus jurământul. A fost probabil prima dată când a depus jurământul în faţa acestei comisii sau a oricărei alte comisii, de fapt, în care chiar intenţiona să spună adevărul. Ştia că acesta era unul dintre motivele pentru care atât de mulţi dintre ei îl urau. Lipsa lui de respect le înnebunea orgoliile supraalimentate. Parşivi profesionişti, mincinoşi şi mincinoşi, nu puteau să treacă o zi fără să denatureze adevărul într-un mod drastic, dar Doamne fereşte ca cineva să vină în faţa comisiei lor consacrate şi să facă acelaşi lucru. Când a terminat, s-a aşezat şi i-a privit pe cei nouăsprezece senatori aflaţi în faţa lui. Stăteau la judecată în spatele unei bănci din lemn greu care se curba în jurul lui şi în spate ca o potcoavă. Comisia juridică era fără îndoială cea mai partizană din Senat, aproape exclusiv din cauza problemei avortului şi a faptului că, pe lângă multitudinea de probleme cu care se confruntau, comisia era însărcinată şi cu confirmarea judecătorilor federali. Din nefericire, acest lucru a afectat tot ceea ce a ajuns în faţa comisiei. Din cei nouăsprezece membri, o duzină puteau fi consideraţi cei mai radicali din Senat.
Rapp era singur la masa lungă a martorilor. El alesese să facă o declaraţie potrivit căreia această problemă începea şi se termina cu el. Avea sentimente amestecate în legătură cu modul în care urma să se desfăşoare acest lucru. O parte foarte obosită din el sperase că vor fi suficient de nesăbuiţi pentru a face asta în faţa presei. Ar fi adus în cele din urmă lucrurile la capăt. I-ar fi forţat să se confrunte cu lipsa lor de disciplină şi de conducere. Annei i-ar fi plăcut asta. Faptul că faţa lui ar fi fost arătată în toată lumea ar fi asigurat că zilele lui ca agent de teren s-ar fi terminat. Totuşi, în toate nopţile în care se gândise la asta, ştia că vor clipi. Aceste audieri erau pentru spectacol, iar acestor bărbaţi şi femei vanitoşi nu le plăcea să fie stânjeniţi.
Preşedintele lor mişca lucrurile mai repede decât erau ei obişnuiţi. Îl voia pe Rapp în vizor înainte ca acesta să se răzgândească şi să se dea drept avocat. Dar erau şi alţii cărora pur şi simplu nu le plăcea ideea unei audieri cu atâtea necunoscute. Erau obişnuiţi să primească în prealabil mărturii scrise – un fel de a primi răspunsurile la un test şi apoi să inventeze propriile întrebări. Întregul sistem era aranjat în avantajul lor, iar Rapp abia aştepta să le facă câteva surprize. Acesta era singurul aspect pozitiv al unei audieri închise. Era mult mai probabil ca ei să-i acorde o oarecare libertate de acţiune. Dacă erau prezente camerele de luat vederi şi simţeau ceva jenant, se strângeau unii în jurul altora ca o haită de hiene, urlând şi pocnind până când clamarea ajungea la un asemenea nivel încât îneca cuvintele martorului. Într-o şedinţă cu uşile închise, avea o şansă mult mai mare de a reuşi să finalizeze un punct de vedere şi, cu puţin noroc, de a-i face să lase politica de partid deoparte.
Preşedinta Lonsdale şi-a scos ochelarii de citit şi i-a aşezat în faţa ei. Rapp şi-a ridicat privirea şi a observat că purtarea ei se schimbase radical în timpul celor cincisprezece minute de pauză. Primele nouăzeci de minute ale dimineţii fuseseră petrecute ascultând mărturia căpitanului Leland, care se întorsese cu avionul din Afganistan. Lonsdale şi colegii ei îl trataseră cu sensibilitatea pe care un procuror ar fi acordat-o unei victime de viol. Acum urmau să îşi primească lira de carne de la violator.
Cu o încruntare dezaprobatoare, Lonsdale a spus: „Domnule Rapp, cred că aţi acordat o atenţie deosebită mărturiei căpitanului Leland.”
Lui Rapp i se ordonase să stea în tribună în timpul mărturiei lui Leland. „Am făcut-o, doamnă preşedinte.”
„Am considerat că a fost foarte sinceră şi totuşi”, a spus Lonsdale în timp ce arăta un teanc de documente, „destul de în contradicţie cu declaraţia scrisă pe care ne-aţi furnizat-o.”
„Vreţi să spuneţi că vi se pare că declaraţia mea este falsă?” a întrebat Rapp.
„Da, de fapt, aşa este. Arătaţi perfect sănătos, domnule Rapp, în timp ce căpitanul Leland a fost în mod evident agresat fizic.” Lonsdale a făcut un gest către Leland, care stătea acum în galeria puţin populată, flancat de cei doi avocaţi angajaţi recent.

Rapp s-a uitat peste umăr la Leland, care era îmbrăcat în jacheta albastră de costum a Forţelor Aeriene şi cu o eşarfă asortată. Capul îi era înclinat într-un mod care făcea ca ochiul lui negru să fie imposibil de observat. Rapp îşi întoarse atenţia asupra lui Lonsdale. „Deci, fără să auziţi mărturia mea verbală, v-aţi hotărât deja?".
„Veţi avea ocazia să vă pledaţi cauza, dar în acest moment este evident că aveţi o luptă grea, domnule Rapp."
„Ei bine, cu siguranţă este liniştitor să avem un preşedinte atât de corect şi imparţial care prezidează această audiere", a spus Rapp cu o voce plină de sarcasm. „Şi te mai întrebi de ce un număr atât de alarmant de oameni aleg să-şi exercite dreptul celui de-al cincilea amendament atunci când sunt chemaţi în faţa acestei comisii."
Ochii lui Lonsdale s-au îngustat şi era pe punctul de a răspunde la acuzaţia lui Rapp, când s-a produs o agitaţie în spatele sălii. Rapp a rezistat impulsului de a se uita peste umăr, întrucât acesta era semnalul pentru prima mare surpriză. Lonsdale şi apoi toţi ceilalţi senatori şi-au îndreptat atenţia spre culoarul central al sălii comisiei. Rapp a auzit vocea profundă de bariton şi şi-a rezistat dorinţei de a zâmbi. Ştia ce urma să se întâmple şi înţelegea, poate mai bine decât majoritatea, că avea să fie un moment istoric. Unul în care ramura legislativă urma să fie provocată pe teren propriu de un membru al cabinetului executiv.
„Doamnă preşedintă", vocea a răsunat mai tare decât orice se auzise în acea dimineaţă. „Îmi cer scuze pentru intruziune, dar am aici ceva care are legătură directă cu problema pe care o aveţi în faţă."
Rapp a considerat că acum era sigur să se întoarcă şi să se uite la Anglia. Secretarul Apărării avea în jur de cincizeci şi cinci de ani şi avea o căpăţână plină de păr cărunt. Era cunoscut în Washington ca fiind unul dintre cei mai amabili membri ai cabinetului. A trecut pe lângă masa lui Rapp fără să se uite la el şi s-a oprit la o masă lungă de lemn care se afla între masa martorilor şi podiumul ridicat. Senatorii au început cu toţii să împartă priviri care variau de la amuzament la îngrijorare.
„Domnule secretar England", a spus Lonsdale cu nelinişte în microfonul ei, „aceasta este o audiere cu uşile închise şi, din moment ce nu vă aflaţi pe lista de martori, voi..."
England a trântit pe masă un teanc de documente de zece centimetri şi a anunţat cu voce tare: „Nu vă voi răpi decât un minut din timpul dumneavoastră şi, din moment ce dumneavoastră, doamnă preşedintă, aţi găsit de cuviinţă să vă implicaţi în afacerile de zi cu zi ale Departamentului Apărării, consider că este de datoria mea să vă întorc favoarea."
„Vă rog să..."
„E în regulă", a strigat England, refuzând să cedeze cuvântul. „Stimaţi membri ai comisiei", a spus el, privind de la un capăt la altul al băncii într-o mişcare de măturare dezinvoltă, „am în mână o declaraţie semnată de generalul Garrison, comandantul bazei aeriene Bagram, Afganistan. Asta l-ar face pe el ofiţerul comandant al căpitanului Leland. El a fost prezent în timpul incidentului pe care îl discutaţi acum".
„Domnule secretar England", a spus Lonsdale cu o voce tristă şi iritată, „acest lucru este extrem de neregulamentar. Dacă dumneavoastră..."
„Nu este mai neregulamentar", a spus England cu o voce cântătoare, „decât faptul că preşedintele sună un prieten de la Departamentul de Justiţie în miez de noapte şi îl pune pe acel prieten să iniţieze o anchetă asupra uneia dintre bazele mele."
„Domnule secretar", a început Lonsdale pe un ton încordat şi dezinvolt.
Totuşi, lui England nu i s-a refuzat momentul său şi a refuzat încă o dată să cedeze. „Armata Statelor Unite are o istorie îndelungată de autocontrol. În rarele şi excepţionalele ocazii în care nu au reuşit să facă acest lucru, Departamentul de Justiţie a intervenit. Dar niciodată", a răcnit England, „în istoria acestei mari ţări, Departamentul de Justiţie nu s-a mişcat pentru a investiga un incident care se află atât de clar sub jurisdicţia militară la doar patruzeci şi opt de ore după ce a avut loc."
„Domnule..." Lonsdale a încercat să vorbească.
„Ceea ce", a strigat England, „mă duce la concluzia că toată această chestiune este motivată politic."
„Cum îndrăzniţi să veniţi în faţa comisiei mele şi să prezentaţi astfel de acuzaţii nefondate?" Lonsdale a ripostat.

„Nefondate... Vă rog să-mi explicaţi, domnule senator Lonsdale, de ce băiatul dumneavoastră de la Justiţie s-a deranjat să obţină o declaraţie doar de la o singură persoană implicată în acest incident?”
„Pentru că”, a strigat Lonsdale, egalând intensitatea lui England, „el a fost partea vătămată”.
„Omul tău s-a gândit să obţină o declaraţie de la generalul Garrison? El a fost, la urma urmei, singura parte neutră a incidentului.” England a aruncat o privire rapidă la panou şi a văzut că toate capetele se întorceau spre Lonsdale pentru a-i auzi răspunsul. După o tăcere incomodă, England a fluturat documentul în aer şi a spus: „Nu vă temeţi, forţele aeriene au făcut-o pentru dumneavoastră. De fapt, sunt destul de competenţi la acest gen de lucruri”. England a făcut semn către un membru al personalului care stătea în stânga sa. „Te rog să-mi faci o favoare şi să înmânezi astea membrilor comisiei”.
„Domnule secretar”, a spus Lonsdale, cu furia abia stăpânită, „nu e nevoie să vă reamintesc că toate documentele trebuie să fie prezentate în prealabil acestei comisii...”
„Aş dori să fac o propunere pentru o excepţie.”
Lonsdale nu a trebuit să se uite. Ea ştia că Gayle Kendrick a făcut propunerea. A întins mâna după ciocan, dar înainte de a putea pune mâna în jurul ciocanului, moţiunea a fost susţinută de încă o jumătate de duzină de senatori din ambele partide.
„Pe scurt, doamnelor şi domnilor”, a spus England, „generalul Garrison corobora mărturia domnului Rapp şi spune că căpitanul Leland fie şi-a amintit greşit evenimentele din acea seară, fie le-a inventat.”
Lonsdale se simţea ca şi cum s-ar fi înecat şi cineva tocmai îi aruncase o cărămidă în cap. Mintea i s-a fragmentat, fugind în opt direcţii diferite, încercând să găsească o modalitate de a-şi recăpăta controlul şi elanul. A simţit o atingere pe umărul ei şi, din obişnuinţă, s-a aplecat înapoi. Wassen era acolo, aşa cum fusese întotdeauna. I-a aruncat colacul de salvare de care avea nevoie pentru a se menţine pe linia de plutire, dându-i o întrebare.
Cu obrajii încă înroşiţi de ruşinea provocată de revelaţia Angliei, ea a luat microfonul şi a spus: „Aş dori să reamintesc comitetului că domnul Rapp care l-a lovit pe căpitanul Leland nu este decât o singură problemă în faţa noastră. Domnule secretar England, dacă tot vă avem aici, aş vrea să ştiu de ce nu păreţi deloc deranjat de faptul că un angajat al CIA a îmbrăcat uniforma unui ofiţer al Forţelor Aeriene ale Statelor Unite şi s-a strecurat într-una dintre bazele dumneavoastră cu intenţia expresă de a eluda Codul uniform de justiţie militară şi Convenţiile de la Geneva.”
În sală s-a făcut linişte, iar toţi ochii s-au îndreptat spre Anglia pentru a afla răspunsul său. Cu o scuturare neîncrezătoare din cap, el a spus: „Asta este treaba lui, oameni buni. Asta este ceea ce ar trebui să facă”. A făcut contact vizual cu câţiva dintre senatori care dădeau din cap în semn de aprobare. „S-ar putea să nu vrem să vorbim despre asta în cercuri civilizate sau, Doamne fereşte, în public, dar treaba lui este să se ducă să-i ucidă pe nenorociţii ăştia înainte ca ei să ne ucidă pe noi.” Cuvintele simple ale lui England au avut un efect de sobrietate asupra comitetului. Pe un ton mai blând, el a adăugat: „Ne lăsăm prinşi în toate porcăriile care se întâmplă în acest oraş şi uităm un lucru simplu.” England a arătat spre Rapp şi a spus: „El este de partea noastră”.

CAPITOLUL 58

DUPĂ ce secretarul England a ieşit din sala comisiei, mai mulţi membri au cerut o pauză de cincisprezece minute pentru a putea citi declaraţia generalului Garrison. Lonsdale nu a făcut nicio încercare de a respinge moţiunea, pentru simplul motiv că avea nevoie să se regrupeze şi să se gândească la modul în care va proceda. S-a întors în biroul ei din Dirksen şi s-a adunat cu Wassen şi cu alţi câţiva membri de rang înalt ai personalului. Cu toţii erau de părere că trebuia să depună deocamdată problema Leland şi să lase forţele aeriene să îşi termine investigaţia.
Cum nimeni nu citise încă declaraţia generalului Garrison, unul dintre membrii personalului comisiei a făcut-o cu nerăbdare, în timp ce în jurul ei se dezbătea ce era de făcut. Când a terminat, i-a oferit şefului ei speranţa pe care o căuta. Nicăieri în declaraţia lui Garrison nu se menţiona modul în care Rapp abuzase şi maltratase prizonierii. Spre deosebire de declaraţia lui Leland, care a intrat în detalii specifice despre

abuzurile lui Rapp. Wassen a fost sceptic în această privinţă, ridicând problema că întreaga declaraţie a lui Leland era acum pusă la îndoială, deoarece comandantul său aproape că îl numise mincinos.
Lonsdale, însă, avea nevoie de ceva. Nu avea de gând să cheme totul în pauză după ce tocmai fusese făcut de râs de Anglia. Îşi dorea kilogramul de carne de la Rapp şi avea de gând să îl obţină. Lonsdale a anunţat că îl va lovi dur pentru abuzurile sale asupra prizonierilor şi a îndrumat grupul să alcătuiască în grabă o listă de întrebări, în timp ce ea se întorcea şi începea lucrurile. Aveau să treacă cinci-zece minute bune de moţiuni şi prostii procedurale înainte de a se întoarce la interogarea lui Rapp.
Pe drumul de întoarcere în sala comisiei, Lonsdale a întrebat: „Ce s-a întâmplat? Ai fost îngrozitor de tăcut acolo".
Wassen s-a uitat la pământ şi a spus: „Sunt cu tine de destul timp ca să ştiu când îmi voi irosi răsuflarea".
„Nu eşti de acord cu mine?"
„Sunt destule momente în care nu sunt de acord cu tine."
„Dar de obicei spui ce gândeşti."
„M-am exprimat foarte clar în această privinţă şi cred că secretarul de stat England a formulat problema destul de bine."
„Secretarul England este un fanfaron capitalist", a spus Lonsdale, în timp ce îi arăta unui senator care trecea pe lângă el un zâmbet fals.
„Aţi făcut vreodată un pas înapoi suficient de mult pentru a vă uita cu adevărat la ceea ce se întâmplă aici?"
Lonsdale nu a răspuns imediat. „Bineînţeles că da. O fac tot timpul".
„Prostii", a spus Wassen categoric. „Voi toţi politicienii sunteţi ca nişte părinţi. Adoptaţi o problemă şi e ca şi cum ar fi copilul vostru. Vă pierdeţi orice obiectivitate".
„Asta nu e adevărat."
„Este absolut adevărat, iar secretarul apărării tocmai a dovedit-o."
„Cum?" a întrebat Lonsdale.
„Când ne-a reamintit că Rapp este de partea noastră."
„Nu sunt atât de sigur de asta", a spus Lonsdale cu dispreţ.
„Doamne", a gemut Wassen, „eşti imposibil uneori. Crezi că teroriştii sunt de partea noastră?".
„Nu fiţi prostuţ."
„Atunci spune-mi... de partea cui este Rapp? Bazându-mă pe dosarul său, cred că este destul de ferm în tabăra „hai să-i omorâm pe toţi nenorociţii". „
„Atunci spune-mi tu, Ralph", a spus Lonsdale cu o voce iritată, „cine naiba este de partea Constituţiei şi a Bill of Rights?".
„Istoria este călcâiul tău de Ahile, Barbara. Nu cred că vrei să mergi acolo cu mine."
„Ce naiba vrea să însemne asta?" a întrebat Lonsdale, în timp ce sala comisiei se vedea pe holul din stânga lor.
„Aceste două documente sunt scăldate în sânge. Nu au ieşit din pana unor oameni ca Jefferson şi nu au supravieţuit doar datorită unor idealuri nobile. Ele au fost scăldate în sânge de-a lungul anilor".
„Eşti al naibii de dramatic uneori".
„Iar tu eşti la fel de încăpăţânat ca întotdeauna."
Lonsdale s-a oprit şi l-a apucat pe Wassen de braţ. „Deci crezi că este o greşeală?"
„Barbara, tocmai ai primit un şut în fundul tău frumos de la secretarul apărării în propria ta curte. Asta nu ar trebui să se întâmple."
„Ce ai fi vrut să fac?", a şuierat ea la el.
„Poate nimic." El a ridicat din umeri: „Te-am avertizat de la început să nu te grăbeşti în asta."
„Ei bine, eu nu sunt de acord. Suntem o naţiune a legilor. Nu putem lăsa animale ca Rapp să umble pe aici şi să facă ce naiba vor."
„Asta e o platitudine frumoasă. Aţi prefera ca teroriştii să umble şi să facă ce vor?"
„Eşti al naibii de exasperant uneori."
Wassen s-a uitat peste cap şi a spus: „De aceea mi-am ţinut gura închisă. Nu vrei să auzi ce am de spus."

„Nu în această problemă. Asta e sigur.” Lonsdale s-a întors şi a intrat în sala comisiei. Câţiva dintre colegii ei au vrut să vorbească cu ea, dar ea i-a îndepărtat şi s-a aşezat la locul ei. După o privire rapidă în sus şi în jos în bancă, i-a dat drumul la şedinţă.

CAPITOLUL 59

RAPP s-a aşezat la masa martorilor şi a încercat să urmărească ce se întâmpla. Diferiţi membri stimaţi ai comisiei păreau să fie în mare dezacord cu privire la modul în care ar trebui să procedeze. Chiar şi câţiva membri ai propriului partid al lui Lonsdale erau supăraţi de faptul că ea îi băgase cu capul înainte în asta. Rapp se întreba cum vor reacţiona când va arunca următoarea bombă asupra lor.
În cele din urmă, după vreo zece minute bune de ceartă, Lonsdale a privit în jos şi a spus: „Domnule Rapp, aş dori să vă reamintesc că sunteţi încă sub jurământ”.
Rapp a dat din cap.
„Vorbiţi la microfon”, a răbufnit ea, răbdarea ei fiind epuizată de ciorovăiala colegilor.
„Sunt conştient că sunt încă sub jurământ”.
Arătând de parcă se temea că cineva ar putea încerca să facă o altă moţiune, Lonsdale a întrebat rapid: „Negaţi că l-aţi lovit pe Abu Haggani în timp ce era legat şi se afla în custodia SUA?”.
Sala a amuţit complet şi toate privirile s-au îndreptat spre Rapp, care era din nou singur la masa martorilor. Totul se reduce la asta, s-a gândit Rapp. Dă-le ceva şi arată-le că eşti serios. „Doamnă preşedintă, voi răspunde cu plăcere la toate întrebările dvs. în mod sincer şi cât pot de bine, dacă veţi elibera sala de toată lumea, cu excepţia dvs. şi a colegilor dvs. din comisie.”
Înainte ca cineva să poată reacţiona, Lonsdale a pufnit şi a spus: „Asta nu se va întâmpla.”
Rapp a dat din cap ca şi cum ar fi vrut să spună „bine”, apoi a spus: „Atunci nu-mi veţi lăsa altă opţiune decât să-mi exercit dreptul la al cincilea amendament”.
Lonsdale a simţit agitaţia atât în stânga, cât şi în dreapta. Ignorând discuţiile, ea a spus: „Domnule Rapp, nu deţineţi controlul asupra acestei comisii.” Ea a făcut un gest către cei aproape cincizeci de membri ai personalului care stăteau în spatele celor nouăsprezece membri. „Aceşti oameni au trecut cu toţii prin verificări riguroase ale antecedentelor şi mă simt profund ofensată că le puneţi la îndoială integritatea.”
Rapp şi-ar putea petrece restul dimineţii certându-se cu ea despre scurgerile de informaţii care au ieşit din această comisie şi din toate celelalte de pe Capitoliu, dar nu pentru asta se afla aici. S-a uitat înapoi la Lonsdale cu o faţă care spunea: „Cred că glumeşti”, şi a spus: „Doamnă preşedinte, având în vedere că mă ofer să răspund sincer şi onest la toate întrebările dumneavoastră, cred că este o cerere rezonabilă.”
Vicepreşedintele a întins mâna şi l-a tras pe Lonsdale înăuntru pentru o conferinţă în linişte. Rapp a privit cum ambii membri îşi acopereau microfoanele cu mâinile şi discutau cu nerăbdare la urechea celuilalt. După aproape un minut de du-te-vino, Lonsdale s-a întors la microfonul ei şi şi-a curăţat gâtul.
„Domnule Rapp, am fi dispuşi să luăm în considerare o moţiune pentru a elibera sala de toată lumea, cu excepţia membrilor comisiei şi a dumneavoastră, inclusiv a delegaţiei dumneavoastră de la CIA, dar vreau să fiu foarte clară în ceea ce priveşte oferta dumneavoastră. Nu veţi face nicio încercare de a vă sustrage de la întrebările noastre sau de a invoca dreptul dumneavoastră la cel de-al cincilea amendament... este corect?”
„Este corect. În ceea ce priveşte chestiunile referitoare la problema pe care o avem în faţă, voi răspunde tuturor întrebărilor voastre cu sinceritate şi cât mai bine posibil.”
Lonsdale şi vicepreşedintele şi-au acoperit din nou microfoanele şi au început să şoptească. Rapp miza pe două lucruri. Primul era că Lonsdale fusese deja pălmuită de Anglia şi nu ar fi vrut ca ziua ei să se încheie cu o înfrângere despre care oraşul ar fi vorbit săptămâni întregi. Al doilea, paria pe orgoliul colectiv al comitetului. Oricare dintre ei ar fi fost sigur de capacitatea lor de a-l face bucăţi într-o procedură ca aceasta. Împreună, toţi cei nouăsprezece membri ar fi neînfricaţi în faţa unui singur om.
Aşa cum sperase Rapp, Lonsdale a ieşit din conferinţa ei şi a ordonat ca în sală să fie evacuată toată lumea, cu excepţia martorului şi a membrilor comisiei. Rapp nu s-a obosit să se întoarcă şi să se uite la colegii săi care plecau. Kennedy ştia ce se întâmpla şi, deocamdată, ceilalţi nu trebuiau să fie implicaţi în

asemenea măsură. Rapp era pe punctul de a se aventura foarte mult şi nu avea sens să trimită mai mult de o persoană în situaţia periculoasă.
Lonsdale se uită în jur pentru a se asigura că toată lumea dispăruse. Camera mare părea masivă acum că erau doar ei douăzeci. S-a întrebat pentru scurt timp dacă acest lucru mai fusese făcut vreodată. Se întâmpla din când în când în cadrul Comitetului de Informaţii, dar nu ştia ca şi Comitetul Judiciar să se fi întrunit vreodată în acest mod. S-a uitat în jos la Rapp şi a fost surprinsă să vadă că şi el părea nervos pentru prima dată în toată dimineaţa.
„Domnule Rapp, aş dori să vă avertizez... dacă am cea mai mică senzaţie că mă minţiţi pe mine sau pe oricare alt membru al acestui comitet, voi..."
„Am lovit prizonierul", a spus clar Rapp în microfon. Ştia că trebuia să le dea ceva; să le arate că nu făcuse o promisiune goală. De asemenea, nu dorea să stea acolo şi să asculte o altă rundă de ameninţări din partea lui Lonsdale.
„Deci recunoşti că ai lovit un prizonier legat?".
„Nu era legat în acel moment, dar l-am lovit."
„Nu sunt sigur că asta face vreo diferenţă. Era în custodia noastră."
„Da, era."
Lonsdale s-a simţit brusc îndreptăţit, dar a vrut să se asigure că oponenţii ei din comisie erau clari în acest sens. „Deci recunoaşteţi că l-aţi lovit?"
„Da."
Lonsdale s-a uitat la notiţele ei. „Şi că l-aţi sugrumat?"
„Da."
„A fost imobilizat în timp ce îl sugrumaţi?"
„Da", a spus Rapp.
Lonsdale a făcut o pauză de o secundă pentru a lăsa gravitatea mărturisirii să se adâncească. „Văd într-unul dintre rapoartele de aici că în camera de interogatoriu a fost găsit un pistol cu electroşocuri electronice. Aţi folosit acel pistol cu electroşocuri asupra prizonierului?".
„Da", a răspuns Rapp fără ezitare.
Senatorii au început să mormăie între ei.
„Doamnă preşedintă", a spus Bob Safford, preşedintele Comisiei pentru Informaţii, „aş dori să-i reamintesc martorului că, în orice moment, mai poate invoca dreptul său la cel de-al cincilea amendament".
Lonsdale i-a aruncat lui Safford o privire care spunea „Taci naibii din gură" şi a spus: „Poate că senatorul nu a auzit, dar martorul a spus deja că nu doreşte să invoce dreptul său la Al cincilea amendament."
„Senatorul Lonsdale are dreptate. Nu am nicio intenţie de a invoca al Cincilea Amendament."
Lonsdale s-a întors spre masa martorilor şi a fost surprins să îl găsească pe Rapp mergând în faţa ei.
„S-a gândit vreunul dintre voi", a spus Rapp, „să se întrebe de ce aş risca să conduc o astfel de operaţiune?". Nici unul dintre cei nouăsprezece nu a răspuns, aşa că Rapp a continuat. „Acum câteva săptămâni am fost contactat de o sursă care lucrează pentru o agenţie de informaţii străină. Acesta m-a informat că două celule teroriste au fost interceptate în drum spre Statele Unite. Una se îndrepta spre Los Angeles, iar cealaltă spre New York."
„De ce auzim despre asta abia acum?", a întrebat senatorul Safford, preşedintele Comisiei pentru Informaţii.
„Este un răspuns complicat, dar versiunea scurtă este că acest aliat nu mai are încredere în noi în această problemă specifică."
„Despre ce problemă anume ar fi vorba?" a întrebat Lonsdale.
„Metodele îmbunătăţite de interogare".
„Vrei să spui tortură", a spus Lonsdale.
„Spuneţi-i cum doriţi, doamnă, dar vă rog să nu vă faceţi iluzii crezând că nu funcţionează."
„Domnule Rapp, eu..."

„Vă rog să mă lăsaţi să termin, doamnă. Acest lucru este foarte important. Acest agent de informaţii are motive să creadă că o a treia celulă ar putea exista şi s-ar putea afla deja în Statele Unite.” Rapp s-a uitat încet de la un capăt la altul al băncii lungi. Niciun senator nu a făcut vreun efort să vorbească.
Lonsdale a exhalat un oftat greu şi a spus: „Consider că momentul în care a apărut această informaţie fantomă este în întregime interesat.”
„M-am gândit că veţi spune asta, domnule senator, aşa că sunt pregătit să fac o înţelegere. Aş dori să repet ceea ce tocmai am spus într-o sesiune deschisă. Să sperăm că în această după-amiază. Dacă vreţi să mă investigaţi şi să mă urmăriţi penal pentru că l-am lovit pe Abu Haggani, un om care este responsabil de uciderea a peste o sută de membri ai serviciului american... un om specializat în atacarea şcolilor primare pline de copii... un om a cărui contribuţie la terorism este că a fost primul care a recrutat persoane cu retard mintal pentru a deveni atentatori sinucigaşi... Dacă acesta este cazul pe care doriţi să-l prezentaţi poporului american, atunci îl primesc cu plăcere. Sunt mai mult decât dispus să îmi susţin public poziţia.”
„Şi care ar fi mai exact această poziţie, domnule Rapp?” a spus Lonsdale cu ironie. „Că dumneavoastră credeţi că ar trebui să fie politica oficială a Statelor Unite ale Americii să tortureze prizonierii de război?”.
Conversaţia fusese adusă la răscrucea pe care Rapp o spera. Rapp a privit cum o treime din membrii comisiei au râs la replica rapidă a preşedintelui lor. Şi-a luat ura pe care o simţea faţă de ei şi a stins-o cu milă, aşa cum îi spusese Kennedy să facă. „Poziţia mea, doamnă preşedinte şi membri ai comisiei, este că ar trebui să fie politica neoficială a acestui guvern de a-şi rezerva dreptul de a folosi măsuri extreme în cazurile în care suntem ameninţaţi de atacuri teroriste.”
„Măsuri extreme”, a spus Lonsdale cu o privire dezamăgită. „Fără îndoială, un eufemism pentru tortură.”
„Doamnă, în urmă cu aproximativ zece ani am petrecut o săptămână în custodia Serviciului de informaţii sirian.” Rapp a vorbit fără răutate sau efect dramatic. „Vă pot spune din proprie experienţă că există o mare diferenţă între tortură şi măsuri extreme.” Rapp s-a uitat la cei mai liberali membri ai comisiei, aşa cum îl sfătuise Kennedy, şi a spus: „Doamnelor şi domnilor, vă respect poziţia în această chestiune. Nimănui cu care lucrez nu-i place tortura. Niciunul dintre noi nu se bucură să provoace durere unui prizonier şi nu este ceva ce facem pentru că suntem plictisiţi şi am decis să ne satisfacem pornirile sadomasochiste. O facem în cele mai rare cazuri şi o facem pentru a salva vieţi americane.”
„Domnule Rapp, ce se întâmplă dacă această persoană este nevinovată?”, a întrebat preşedintele Comisiei pentru relaţii externe.
„Cunosc un singur caz în care s-a întâmplat acest lucru şi nu am fost implicat în el. Persoana nu a fost niciodată torturată în sensul în care majoritatea oamenilor ar defini tortura; cu toate acestea, recunosc de bunăvoie că această persoană a fost supusă unui stres ambiental menit să îi facă pe oameni să cedeze. Nu este ceva nici pe departe plăcut, dar această persoană a fost eliberată fără niciun fel de vătămare fizică”.
„Dar daunele psihice?” a întrebat Lonsdale.
Rapp a dat din cap. „Acesta este un punct de vedere foarte bun. Nu mă îndoiesc că persoana a suferit traume psihice. Am făcut tot posibilul să încercăm să compensăm această persoană şi să-i oferim asistenţă medicală. Din nou, nu sunt mândru de acest lucru, nu am fost implicat, dar recunosc în faţa dumneavoastră că s-a făcut o greşeală. O greşeală printre sute de interogatorii”.
„Cuvintele dumneavoastră nu mă liniştesc, domnule Rapp”.
S-a întors cu faţa la senatorul senior din Vermont. „Aceasta este o afacere urâtă, doamnă senator. Aceşti fanatici religioşi vor să ne facă mult rău şi este datoria mea să încerc să îi opresc. Acesta este motivul pentru care am lansat această operaţiune riscantă. Avem doi bărbaţi în posesia noastră, ambii membri seniori ai talibanilor, cu legături strânse cu al-Qaeda. Oameni care au sângele a mii de oameni nevinovaţi pe mâinile lor, iar eu nu am voie să vorbesc cu ei. Unul dintre aceşti bărbaţi, Mohammad al-Haq, a recunoscut existenţa celei de-a treia celule fără ca noi să punem mâna pe el.”
„Asta”, a spus Lonsdale, „pentru că îl ameninţaţi că îl veţi preda măcelarului din Mazar-i-Sharif... Generalul, sau cum îl cheamă.”
„Aşa este”, a spus Rapp fără ruşine. „Aşa îi faci pe tipii ăştia să vorbească. Mohammad al-Haq nu este un cetăţean american. Este un terorist.”
Lonsdale a spus, pe un ton surprinzător de echilibrat: „Domnule Rapp, ar fi bine să vă amintiţi că acest comitet, precum şi mai mulţi judecători federali, au luat deja poziţie în această problemă. Această ţară

este obligată să respecte Convenţiile de la Geneva. Trebuie să acordăm tuturor prizonierilor de război protecţia prevăzută de lege".
„Şi teroriştii care ţintesc în mod intenţionat civili?" a întrebat Rapp. „Cine îi ţine la respect şi se asigură că respectă Convenţiile de la Geneva?". Rapp s-a uitat în partea dreaptă a băncii şi a adăugat: „Ştim cu toţii răspunsul la această întrebare. Ei nu au semnat Convenţiile de la Geneva şi nu vor semna niciodată. De fapt, se străduiesc să încalce aproape toate regulile stabilite de Convenţiile de la Geneva, însă, în infinita noastră înţelepciune, am decis să le acordăm protecţia unui document pe care ei îl scuipă".
„Domnule Rapp", a spus Lonsdale, cu o voce aproape obosită, „suntem o naţiune a legilor".
„Da, suntem", a spus Rapp cu respect. „O democraţie deschisă. Un guvern al poporului, de către popor."
A făcut un pas mai aproape de bancă şi şi-a coborât vocea. „Doamnelor şi domnilor, nu vreau să fac asta", a spus el pe un ton aproape rugător, „dar nu-mi lăsaţi altă opţiune. Fac acest lucru de aproape douăzeci de ani, iar tensiunea dintre CIA şi Capitol Hill nu a fost niciodată atât de mare. Am uitat cine este adevăratul nostru dușman. Nu suntem noi." Rapp a arătat cu degetul înainte şi înapoi între diverşi membri.
„Secretarul de stat England a spus-o mai devreme. Suntem în aceeaşi echipă. Îmi amintesc că, după 9-11, când durerea acelei zile era încă proaspătă, mulţi dintre voi au venit la mine şi m-au întrebat dacă facem suficient pentru a-i face pe aceşti teroriști să vorbească după ce au fost capturaţi. Nu credeaţi că suntem suficient de agresivi, iar apoi a venit Abu Ghraib şi ne-am întors la lupta dintre noi."
Rapp a făcut o scurtă pauză şi apoi şi-a îndreptat cuvintele direct către Lonsdale. „Doamnă preşedinte, cred sincer că vom fi atacaţi în viitorul apropiat. Ştiu sigur că cel puţin unul dintre cei doi bărbaţi pe care am încercat să-i interoghez săptămâna trecută are informaţii care ne-ar putea ajuta să oprim acest atac." S-a uitat de la un capăt la altul al mesei şi a spus: „Vă rog pe fiecare dintre voi, gândiţi-vă la ramificaţii. Gândiţi-vă cum va reacţiona poporul american când va afla că această comisie şi membrii săi au fost mai preocupaţi de protejarea drepturilor discutabile ale unor teroriști intoleranţi şi sadici decât de protejarea propriilor cetăţeni, pe care fiecare dintre voi a jurat să-i protejeze şi să-i apere."
„Dacă această ţară este atacată", a spus Lonsdale, „atunci voi şi CIA veţi fi de vină. Nu acest comitet".
Furia lui Rapp abia dacă era stăpânită. Îşi lăsase deoparte tot dispreţul faţă de aceşti bărbaţi şi femei, şi faţă de setul lor de principii mereu schimbătoare, în speranţa că ar putea găsi o cale de mijloc. Le dădea ocazia să se salveze, iar Lonsdale nu vedea de cuviinţă să coboare de pe piedestalul ei şi să urmeze cursul necesar, cursul care să protejeze ţara. Fiecare fibră a lui voia să se dezlănţuie asupra preşedintelui egoist, dar vocea lui Kennedy îl ţinea în frâu. Cuvintele ei îl admonestau că vor avea nevoie de aceşti oameni, mai ales după ce vor exploda bombele. Preşedintele îi asigurase că CIA nu va fi învinovăţită în cazul unui atac. Le garantase că va pune vina ferm pe un grup de senatori elitişti şi congresmeni turbaţi care, ani de zile, hărţuiseră şi împiedicaseră CIA.
Ştiind că preşedintele va fi acolo ca un sprijin, Rapp a permis ca cea mai mică urmă de zâmbet să i se formeze pe buze, apoi a spus: „Dacă chiar credeţi asta, doamnă preşedinte, propun să ne întrunim pentru prânz, iar când ne întoarcem pentru sesiunea de după-amiază, să o deschidem publicului. Să aducem presa aici." Rapp s-a întors şi a făcut semn spre galerie. „Umpleţi locul. Voi recunoaşte totul în faţa camerelor de luat vederi. Puteţi să mă faceţi bucăţi", a spus Rapp triumfător. „Alegătorilor dumneavoastră le va plăcea. Îmi voi expune argumentele în favoarea folosirii măsurilor extreme, mă puteţi numi cu toţii barbar dacă vreţi, iar dacă această celulă teroristă despre care credeţi că nu există nu se va materializa niciodată, veţi putea să faceţi mare caz politic din întreaga chestiune. Dacă insistaţi suficient de mult, veţi reuşi cu siguranţă să mă scoateţi din serviciu şi probabil să mă trimiteţi în judecată."
Rapp făcu o pauză şi lăsă să treacă un moment înainte de a prezenta alternativa incomodă. „Dar, dacă am dreptate şi această celulă reuşeşte să ajungă la Washington... . şi bombele încep să explodeze... fiecare dintre voi va trebui să înfrunte mânia alegătorilor săi." Rapp s-a uitat în sus şi în jos pe banca lungă. Cei mai mulţi dintre senatori erau la fel de solemni ca toată dimineaţa. Rapp şi-a amintit din nou de cuvintele lui Kennedy. Cum îl avertizase să reziste instinctului său de a-i certa. Trebuia să fie vorba de a-i aduce în rândurile noastre. Nu să adâncească prăpastia. Pe un ton uşor conspirativ, el a spus: „Există totuşi o altă cale pe care o putem urma."
Nimeni nu a vorbit la început, apoi senatorul Valdez a întrebat: „Care ar fi aceea?".

„Puteţi să retrimiteţi în linişte întreaga chestiune la Comisia de Informaţii, unde lucrurile pot fi tratate într-un mod mai discret.” Rapp le-a acordat un moment pentru a-şi cântări opţiunile şi apoi a spus: „Deci, ce va fi? O şedinţă publică în această după-amiază sau retrimiterea la Comisia de informaţii?”
Lonsdale părea că ar putea să ia ciocanul şi să i-l arunce în cap lui Rapp. A început să îşi mişte buzele perfect aliniate spre microfon şi era pe punctul de a se dezlănţui când atât vicepreşedintele, cât şi Kent Lamb, apreciatul preşedinte al Comisiei de Credite, au întins mâna şi au apucat-o. După o conferinţă tensionată de cincisprezece secunde, Lonsdale a reuşit să ajungă la microfon şi a spus: „Domnule Rapp, sunteţi scuzat. Comisia se va întruni acum în particular pentru a discuta problemele care ne stau în faţă şi apoi se va lua o pauză pentru prânz. Ne vom reuni din nou la ora două după-amiază”.
„Voi rămâne în clădire şi mă voi pune la dispoziţie în cazul în care vreunul dintre dumneavoastră doreşte să discute această chestiune în particular.” Rapp i-a dat din cap lui Lonsdale, care făcea o grimasă, şi apoi a plecat.

CAPITOLUL 60

NASH a aşteptat cât de mult a putut ca Rapp să iasă din sala comisiei, dar nu mai avea timp. Asistenta lui administrativă venise, aşa cum făcea aproape întotdeauna, şi îl informase că soţia lui avea programată o întâlnire cu decanul la ora 11:45. Nash i-a lăsat vorbă lui Kennedy să-i spună lui Rapp să-l sune de îndată ce ieşea şi apoi a plecat să alerge prin oraş. Sidwell se afla la numai opt kilometri de Capitol Hill, dar Nash ştia că va dura cel puţin cincisprezece minute să ajungă acolo, şi asta dacă apăsase toate semafoarele şi dacă traficul nu era prea rău. Când a ieşit din parcarea Dirksen, a fost uşurat să găsească strada goală. Speranţele lui Nash că va ajunge la timp la întâlnire s-au spulberat câteva străzi mai târziu, când a ajuns la un Columbus Circle plin de oameni. Cu opţiunile sale extrem de limitate, a dat nas în nas cu Massachusetts Avenue şi s-a îndreptat spre nord-vest.
Un taxi i-a tăiat calea un bloc mai târziu, iar el a apăsat pe claxon cu tot ce avea. Taximetristul l-a refuzat. Nash s-a uitat prin parbriz şi, pentru o fracţiune de secundă, şi-a imaginat cât de satisfăcător ar fi fost să-l scoată pe tip de pe şosea şi să-l biciuiască cu propria antenă. A alungat repede ideea şi s-a gândit la fiul său. Putea să-şi petreacă următoarele cincisprezece minute înfuriindu-se din cauza asta şi plănuind cu grijă confruntarea, dar în cele din urmă era vorba de Rory. El şi soţia lui aveau să-şi rezolve problemele mai târziu.
Traficul era un dezastru la Thomas Circle şi, pentru o clipă, Nash a fost tentat să o ia pe străzile secundare, dar făcuse această călătorie suficient de mult ca să ştie că ar putea fi o mişcare riscantă. În timp ce se apropia de Dupont Circle, i-a sunat telefonul. Afişajul i-a spus că era un apel privat.
„Alo.”
„Irene a spus că vrei să vorbeşti cu mine.” Era Rapp.
„Da”, a spus Nash, „Cum a decurs restul audierii?”.
„Destul de bine. O să te pun la curent mai târziu. Ce s-a întâmplat?”
„Am o mică problemă.” A făcut o pauză şi şi-a ales cu grijă cuvintele, foarte conştient că apelul putea fi înregistrat. „Cina aceea pe care o plănuisem... cea pe care am anulat-o. Am vorbit cu toată lumea şi au fost de acord cu anularea ei, cu excepţia lui Chris.”
„Care era problema lui?”
„A spus că a depus prea mult efort pentru a o anula pur şi simplu şi că simţea că se apropie de o descoperire.”
„Deci încă mai lucrează?” a spus Rapp cu nonşalanţă.
„Da, doar că există o mică problemă. Am băut o cafea ieri şi a spus că va verifica cu mine aseară şi azi dimineaţă.”
„Şi?”
„Nimic până acum.”
„Asta nu e bine. Ce faci în privinţa asta?”
„L-am sunat pe Scott. Încearcă să dea de urma lui.”

Rapp nu a răspuns imediat şi apoi a spus: „Irene a spus că ai avut o problemă de familie de rezolvat.”
„Da.”
„Când vei termina?”
„Dacă totul merge bine, mă voi întoarce acolo sus până la ora unu.”
„În regulă. Dacă auzi ceva, sună-mă.”
„Aşa voi face.”
„Şi când te întorci aici, s-ar putea să trebuiască să facem un drum până acolo.”
„Acolo?” a întrebat Nash un pic neliniştit. S-a întrebat dacă Rapp se referea la moschee.
„Da, nu-mi place asta. Chris nu este un fulg. Dacă nu te-a sunat înapoi, avem o problemă.”
„Sunt de acord, dar cui naiba să i-o aducem?”.
„Nu o vom face. De aceea noi doi mergem acolo. Întoarceţi-vă aici cât de repede puteţi.”
„O voi face.” Nash a apăsat butonul de închidere şi a lăsat telefonul jos.
Traficul s-a mai domolit imediat ce a traversat Rock Creek. Câteva minute mai târziu, a virat pe Wisconsin Avenue şi a trecut pe lângă Catedrala Naţională. A verificat ceasul de pe tabloul de bord şi a înjurat. Era ora 11:51. Sidwell era genul de loc în care lucrurile se desfăşurau la timp, aşa că nu se ştia ce fel de pagube făcuse deja soţia lui. Nash a parcat furgoneta în parcarea mică din faţa şcolii şi a intrat în fugă. Ştia unde se afla biroul administraţiei, dar nu şi biroul decanului. Un student i-a indicat direcţia corectă şi, o clipă mai târziu, Nash s-a trezit în faţa uşii decanului. Auzea oameni vorbind de cealaltă parte, dar nu erau suficient de clar pentru ca el să ştie ce spuneau.
Nash a bătut uşor în uşă şi apoi a deschis uşa. A intrat în cameră şi a spus: „Îmi pare rău că am întârziat”.
Nash i-a oferit soţiei sale un zâmbet fals şi apoi s-a apropiat de biroul ordonat şi organizat al decanului. Băgându-şi mâna peste birou, a spus: „Sunt Mike Nash, tatăl lui Rory”.
O femeie serioasă, cu părul scurt, de culoarea sare şi piper, i-a întins mâna lui Nash şi a spus: „Sunt Peggy Barnum Smith, decanul studenţilor de aici, de la Sidwell. Vă rog să luaţi loc.”
Nash a observat că nu exista căldură în vocea femeii. A luat un scaun care se afla lângă o bibliotecă şi l-a aşezat lângă soţia sa, care nu a încercat să se uite la el. S-a uitat la Todd şi Kristy De Graff, pe care abia îi cunoştea, şi a observat şerveţelul din mâna doamnei De Graff, precum şi ochii şi nasul roşu. „Ce am ratat?”
Decanul Barnum Smith s-a aplecat în faţă şi şi-a împreunat mâinile, aşezându-le pe şerveţelul din piele al biroului ei. Şi-a înclinat capul spre Nash şi, cu o voce solemnă, a spus: „Kristy tocmai terminase de explicat amploarea rănilor lui Derek. Soţia dumneavoastră”, a spus decanul în timp ce făcea un gest către Maggie, „speră că putem găsi o cale de mijloc în afara expulzării. S-a oferit să-l retragă pe fiul dumneavoastră din echipa de lacrosse şi crede că o sută de ore de muncă în folosul comunităţii, fie aici la Sidwell, fie într-o organizaţie la alegerea familiei De Graff, ar fi corect.”
Nash a luat furia pe care o simţea faţă de soţia sa în acel moment şi a pus-o deoparte. S-a uitat înapoi la decan şi a spus: „Asta nu se va întâmpla.”
„Aţi prefera să fie exmatriculat?”. Decanul a întrebat cu sinceritate.
„Nu.”
„Voi fi sincer”, a spus Barnum Smith, „am mâinile legate. Avem o politică de toleranţă zero faţă de bătăi”.
„Care este politica dumneavoastră pentru copiii care vorbesc urât?”.
„Poftim?” a spus Barnum Smith, părând foarte surprins.
„S-a deranjat vreunul dintre voi să se întrebe de ce un puşti ca Rory, care nu a mai avut niciodată probleme până acum, ar decide brusc să bată un coleg de clasă? „
„Ce încerci să insinuezi?” a întrebat Kristy De Graff, evident ofensată.
„Există două feţe ale fiecărei poveşti, Kristy. L-ai întrebat pe fiul tău dacă l-a provocat pe Rory?”
„Provocat!”, a spus ea în şoc. „Faţa fiului meu pare desprinsă dintr-un film de groază. Nu-mi vine să cred că purtăm această conversaţie”. S-a întors spre soţul ei. „Ţi-am spus că ar trebui să chemăm poliţia”.
„Cred că este o idee grozavă”, a spus Nash în timp ce se aşeza pe spate şi îşi încrucişa picioarele. „Sunt sigur că administraţia de aici, de la Sidwell, ar fi încântată de relaţiile publice pe care le-ar obţine dacă ar avea cei mai buni din D.C. în campus. Poliţia poate lua declaraţii de la fiecare dintre băieţi şi de la orice

martori, iar apoi totul va dispărea, pentru că tribunalele pentru minori din D.C. au lucruri mult mai importante de care să se preocupe decât nişte puşti bogaţi care se bat cu pumnii, pentru că unul dintre ei a spus că vrea să i-o tragă surorii celuilalt."
Cuvântul a lovit ca un obuz de mortier. Barnum Smith s-a aşezat pe spate ca şi cum ar fi primit o palmă peste faţă, iar ambii De Graff au stat pe scaune cu gura căscată, nevenindu-le să creadă ce auziseră.
Maggie şi-a coborât pur şi simplu faţa în mâini şi Nash a spus: „Da, îngeraşul tău îi spunea lui Rory despre toate lucrurile pe care voia să i le facă fiicei mele Shannon... care, apropo, are paisprezece ani. Derek a spus că este foarte sexy şi că vrea să i-o tragă."
O Kristy De Graff îngrozită a spus, „Fiul meu nu ar spune niciodată aşa ceva."
„Oh... a spus", a spus Nash cât de uşor a putut. „De fapt, a spus-o de mai multe ori. Rory i-a spus că dacă o mai spune o dată îl va bate. Se pare că Derek nu l-a luat foarte în serios, pentru că s-a gândit că ar fi amuzant să o insulte apoi pe soţia mea spunându-i lui Rory că Maggie este o MILF. Ceea ce înseamnă „Mama mi-ar plăcea să..." Nash nu a vrut să forţeze nota, aşa că a dat din gură cuvântul.
Decanul Barnum Smith s-a simţit serios jignit. S-a întors spre De Graff şi a întrebat: „Aţi vorbit cu Derek despre asta?".
„Nu am nevoie să vorbesc cu Derek al meu despre asta", a spus Kristy. „El nu ar vorbi niciodată aşa ceva".
Decanul i-a aruncat o privire care spunea: „Nu fi atât de sigură de asta. A apăsat butonul interfonului de pe birou şi a spus: „Vă rog să transmiteţi că vreau ca Derek De Graff şi Rory Nash să fie trimişi în biroul meu."
În timp ce decanul şi-a luat degetul de pe butonul interfonului, Kristy De Graff s-a întors spre soţul ei şi a spus: „Ţi-am spus că ar fi trebuit să ne aducem avocatul cu noi."
Nash şi-a simţit BlackBerry-ul vibrând. A băgat mâna în buzunarul de la piept al hainei de costum şi l-a luat. Era un e-mail de la Art Harris. Nash l-a deschis şi a citit literele mici: Cred că ţi-am găsit omul. Nu e bine. Sună-mă cât mai repede!
Camera a devenit brusc foarte fierbinte. Nash şi-a tras de cravată şi s-a ridicat. „Îmi pare foarte rău", a spus el grupului. „Trebuie să plec."
Maggie s-a uitat la el şi a văzut ceea ce a crezut că era o teamă sinceră pe faţa soţului ei. „Ce s-a întâmplat?"
„Ceva la serviciu. O să te sun cu prima ocazie pe care o am." Nash a strâns-o pe umăr şi a plecat. Până să ajungă pe treptele din faţa şcolii, îl avea pe Harris la telefon. „Art, ce se întâmplă?"
La celălalt capăt al firului s-a auzit un oftat greu, apoi: „Pompierii din D.C. au răspuns la un apel noaptea trecută, chiar înainte de ora patru dimineaţa. Era o maşină în flăcări într-o parcare abandonată. Când au stins-o, au deschis portbagajul şi au găsit un cadavru. Pe baza raportului medicului legist, totul se potrivea cu descrierea ta, cu excepţia unui singur lucru."
„Ce anume?" a întrebat Nash, păstrând o fărâmă de speranţă.
„Îi lipseau trei degete de la piciorul drept. Doctorul a spus că arătau de parcă ar fi fost tăiate pe rând, şi nu de un chirurg. A mai spus că părea că fusese făcut recent. Probabil în jurul datei crimei, dar nu va şti până nu va termina autopsia completă."
„La naiba", a spus Nash în timp ce îşi pierdea orice speranţă.
„Ce vrei să fac?"
„Uită că am avut vreodată această conversaţie." Nash a închis şi s-a uitat înapoi la şcoală şi apoi la telefon. Ştia ce avea de făcut şi spera ca Rory să înţeleagă. Nash a sărit în maşină şi a format numărul lui Rapp. După şase apeluri, a primit căsuţa vocală. Nash a ezitat o secundă şi apoi a decis să sune la biroul lui Kennedy. Când a răspuns asistenta acesteia, a spus: „Sunt Mike Nash. Vreau să mi-l dai pe Rapp la telefon cât mai repede. Am o urgenţă".

CAPITOLUL 61

CAPITOL HILL

LONSDALE a făcut mersul ruşinii înapoi la biroul ei din sala comisiei. Doar cei care o cunoşteau cu adevărat ar fi putut ghici că era pe punctul de a ceda. La urma urmei, era un politician profesionist – o femeie care putea să pară fericită după trei luni consecutive de campanie electorală. Ce însemna o mică plimbare de două minute de la sala Comisiei Juridice până la biroul ei? Era să clacheze de trei ori, totuşi, de două ori la doi dintre angajaţii ei incompetenţi care nu-i puteau citi emoţiile nici pe dracu', şi o dată la un coleg senator care se grăbise la ea să afle ce s-a întâmplat în spatele şedinţei cu uşile închise. De fiecare dată, Lonsdale arăta ca o versiune micuţă a Trofeului Heisman, cu mâna întinsă cu palma întinsă pentru a-i ţine la distanţă pe cei care ar fi vrut să o placheze.
Când, în sfârşit, a ajuns în apartamentul ei de birou, a intrat pe uşa privată şi a trecut pe lângă o jumătate de duzină de angajaţi seniori care o cunoşteau suficient de bine pentru a-şi ţine gura. A trecut uşor prin mica zonă de recepţie cu un zâmbet de plastic pe faţă şi a intrat în biroul ei. O fracţiune de secundă mai târziu, uşa grea de lemn s-a trântit.
Toate privirile s-au îndreptat spre Wassen. A privit cu o doză mare de neliniște la uşa pe care tocmai o trecuse şefa lui şi ştia că ea îl aştepta pe el şi numai pe el. Dacă altcineva îndrăznea să intre pe acea uşă, i se rupea capul. Ralph Wassen a făcut semn ca toată lumea să se întoarcă la muncă, apoi a deschis cu mare grijă uşa şi s-a strecurat înăuntru, închizând-o în urma lui. Lonsdale era pe canapeaua lungă – fără pantofi, cu picioarele în sus şi cu o ţigară în mână. Wassen a observat că nu se deranjase să pornească aparatul de fumat, ceea ce a considerat că era un alt semn rău.
A traversat încăperea, a pornit aparatul, apoi s-a dus şi s-a alăturat şefei sale în zona de şedere. A luat unul dintre fotoliile ultramoderne cu baza mare de crom şi a întrebat: „Ce naiba s-a întâmplat?”.
Lonsdale nu s-a obosit să se uite la el. Cu capul înclinat pe spate, şi-a ridicat privirea printr-un nor de fum şi a spus: „Probabil cea mai proastă zi din viaţa mea”.
Wassen s-a gândit la soţul ei mort. „Mai rea decât ziua în care a murit John?”.
„Nu”, a răspuns ea cu franchețe. „Nu... nu mai rău decât atunci. A fost cel mai jenant eşec al carierei mele politice”, s-a corectat ea însăşi.
„Ce naiba s-a întâmplat?”, a întrebat el din nou.
„Toţi s-au întors împotriva mea. S-au pişat chiar pe picioarele pantalonilor lor”.
„De ce? Ce a spus Rapp?”
Lonsdale şi-a legănat capul înainte şi s-a uitat pentru prima dată la Wassen. „A făcut practic ceea ce mi-ai spus că va face. Nu exact la fel, dar aceeaşi temă generală. I-a speriat de moarte pe toţi. I-a făcut să creadă că suntem în pericol de a fi atacaţi şi, dacă nu-i dau drumul ca să poată încălca câte legi vrea, va da vina pe noi când vom fi loviţi.”
Wassen a înghiţit în sec. „Deci, ce se întâmplă de aici încolo? Am fost inundaţi de apeluri. Aveţi de gând să o deschideţi presei la ora două?”
Lonsdale a tras un fum lung şi apoi, după ce a expirat, a început să râdă isteric.
„Ce este atât de amuzant?”
„Nu va fi nicio audiere în această după-amiază. Cel puţin nu în faţa comisiei mele.”
Wassen era uimită. „Cum este posibil aşa ceva?”
„Rahatul ăla mic”, a spus ea, „a băgat frica lui Dumnezeu în toate păsăricile cu care servesc. A vrut să organizeze o audiere publică în această după-amiază. Era dispus să recunoască faptul că l-a lovit, l-a sufocat şi l-a electrocutat pe nenorocitul ăla de terorist în faţa unei săli pline de camere de luat vederi şi avea de gând să spună că a făcut totul pentru a ne proteja împotriva unui atac iminent al unei celule teroriste fantomă. Şi apoi le-a oferit o a doua opţiune, şi anume să retrimită întreaga chestiune la Comisia de Informaţii, unde lucrurile ar putea fi tratate într-un mod mai secret.”
„Şi?”
„Propriul meu nenorocit de partid m-a lăsat baltă. A fost o dezbatere aprinsă de treizeci de minute pe această temă, un vot pentru retrimiterea la Comisia de Informaţii şi s-a terminat.”
„Cum s-a rupt votul?”
A făcut un gest dispreţuitor cu mâna. „Nici măcar nu a fost la limită. A fost şapte la unu înainte de a ajunge la mine, şi asta de partea mea de culoar.”

Wassen a făcut o grimasă şi a întrebat: „Altceva?”
Îşi dăduse din nou capul pe spate. A mârâit şi a spus: „Ted Darby mi-a şoptit la ureche, la un moment dat, că dacă nu mă calmez şi nu încep să mă comport rezonabil, se va asigura că îmi va fi retrasă preşedinţia.”
„Dumnezeule”, a mormăit Wassen. Ted Darby era poate cel mai puternic om din întregul Senat şi nu era cineva care să fie predispus la ameninţări fără acoperire. „Deci, ce faci de aici înainte?”.
„Nu ştiu. Presupun că pot să mă duc după el când va veni în faţa Comisiei de Informaţii, dar nu cred că voi primi prea mult sprijin.”
Wassen s-a uitat la ceas. Era trecut de câteva minute de la prânz. Întârziase deja la întâlnirea pentru prânz. „Nu-mi place să-ţi fac asta, dar ai o întâlnire la prânz cu Joe Barreiro”.
Lonsdale şi-a apucat fruntea cu mâna liberă şi a spus: „Nu pot s-o fac. Nici vorbă de aşa ceva. Nu cred că aş putea rezista. Voi sfârşi prin a spune ceva care m-ar putea băga în apă fierbinte cu Comitetul de Etică. La naiba... probabil chiar şi la Departamentul de Justiţie”. A făcut o pauză pentru o clipă şi apoi a început să râdă. „Nu ar fi ceva? După toate astea, eu sunt cel care ajunge să fie pus sub acuzare.”
„Nu vei fi pusă sub acuzare. Vrei să mă duc eu în locul tău?”.
„Nu.” Ea a făcut semn cu mâna. „Doar anulează.”
„Proastă idee.”
„De ce?”
„Lui Barreiro nu-i place să i se dea ţeapă. Probabil că va scrie ceva foarte urât despre tine şi, din câte se pare, ultimul lucru de care ai nevoie acum este o presă negativă.”
„Ai dreptate.”
„Ce ar trebui să-i spun?”
„Spune-i că partidul meu m-a abandonat. Că nu le mai pasă de angajaţii guvernamentali care respectă legea. „
„Ce-ar fi să-i spun că Rapp a adus nişte informaţii tulburătoare în faţa comisiei dumneavoastră şi că aţi decis ca, de dragul securităţii naţionale, să trimiteţi întreaga problemă la Comisia de Informaţii, unde poate fi tratată cu sensibilitate.”
„Să-mi asum creditul pentru asta?”, a întrebat ea aproape total exasperată.
„Aceasta este ideea generală.”
„Nici vorbă de aşa ceva. Chestia asta se va întoarce într-o zi, iar eu voi sta acolo şi mă voi uita la toţi aceşti nenorociţi fără curaj... şi vom şti cu toţii a cui a fost vina.”
„Bine.” Wassen s-a ridicat. „Vrei să-i spun că votul a fost de optsprezece la doi? Lasă-mă să ghicesc: singura altă persoană care ţi s-a alăturat a fost comunistul nostru de nădejde, Chuck Levine?”
„Chiar crezi că am nevoie de asta chiar acum?”
„Nu ai nevoie de mai multă presă negativă decât cea pe care o vei primi deja.”
„Bine... nu-mi pasă”, a spus ea fără să se uite la el.
Wassen s-a uitat la ea şi a ezitat să-i atragă atenţia că o avertizase în legătură cu asta. Voia să-i spună: – Şi ce se întâmplă dacă Rapp are dreptate? Cum te vei descurca atunci când toţi colegii tăi se vor uita la tine cu batjocură? Dar nu a putut. Nu acum, când ea era atât de bătută. Ar fi fost crud. Va aştepta să treacă câteva zile şi apoi va încerca să o facă să intre în simţiri. Şi între timp, avea să-i dea lui Barreiro o versiune a evenimentelor care să-l facă pe şeful său să pară mai moderat.

CAPITOLUL 62

RAPP, Kennedy, O'Brien şi Ridley au urcat la Hart 216 şi s-au instalat într-una dintre sălile de conferinţe securizate, pentru a avea puţină intimitate şi a profita de telefoane. Club sandwich-ul şi cartofii prăjiţi ai lui Rapp zăceau pe jumătate mâncaţi într-un recipient din polistiren. Se ridicase şi se mişca. Jacheta îi era atârnată pe unul dintre scaunele goale şi avea braţele încrucişate în timp ce mergea încet de la un capăt la altul al sălii de conferinţe. O'Brien şi Ridley nu-i dădură nicio atenţie. Se obişnuiseră cu faptul că omul părea în perpetuă mişcare, iar ei erau prea interesaţi să îşi termine propriul prânz. Kennedy, însă, îl urmărea cu ochii ei trişti şi gânditori. Îşi închisese deja capacul salatei şi îl dăduse la o parte.

A luat o înghiţitură de Cola dietetică şi a întrebat: „Ce s-a întâmplat?”.
Rapp îşi scărpina mâna cu mâna stângă. „Am o presimţire proastă.”
„Ai spus că lucrurile au mers bine”, a spus Kennedy, liniştitor.
„Aşa au fost. Nu mă refer la chestiile astea... Sunt îngrijorat de ceea ce se întâmplă acolo.” Rapp făcu semn cu mâna spre pereţi.
Kennedy a zâmbit. Nu se simţise niciodată confortabil în acest rol de birocrat. Nu că nu ar fi fost bun la asta – era. Doar că se simţea infinit mai bine pe teren, lăsat la voia întâmplării şi la propria judecată. Adevăratul său talent era irosit în aceste săli de şedinţă, dar ea avusese nevoie de el pentru a face o declaraţie. Ar fi putut spune tot ce spusese el, iar majoritatea senatorilor ar fi respins-o din start. Dar Rapp era ceva diferit. Un soldat murdar, plin de noroi şi de sânge care se întorcea de pe front pentru a raporta generalilor că situaţia era cu totul alta decât părea din siguranţa din spate. Rapp era un om de acţiune care sângerase pentru ţara sa şi făcuse lucruri măreţe pentru ea. Puţini, dacă nu chiar nimeni, cunoşteau detaliile a ceea ce făcuse, dar zvonurile erau suficiente pentru ca aceştia să dea o mare greutate cuvintelor sale. Totuşi, ar fi fost câţiva ca Lonsdale, care ar fi dispreţuit atât de mult ceea ce reprezenta el, încât nu l-ar fi ascultat niciodată. Dar majoritatea ar fi fost sensibilă, pentru că, în cele din urmă, erau politicieni şi singurul lucru pe care se putea conta pe ei era să acţioneze în propriul interes.
„Încă câteva ore în această după-amiază şi apoi sperăm că vom putea merge mai departe cu sprijinul lor.”
„Nu sunt îngrijorat de asta”, a spus Rapp cu o voce gravă. „Mă îngrijorează această afurisită de a treia celulă. Potrivit britanicilor, ziua Z a fost stabilită pentru săptămâna viitoare.”
O'Brien şi Ridley s-au oprit din vorbit şi l-au privit pe Rapp. Ştiau că dacă el era îngrijorat, şi ei ar trebui să fie îngrijoraţi. „Mitch, nici măcar nu ştim dacă această a treia celulă este reală, iar dacă există, era foarte probabil să fi fost speriaţi după ce ceilalţi doi nu s-au prezentat.”
Kennedy îl privea pe Rapp şi îşi dădea seama că mai avea ceva în minte pe care nu-l spunea. „Ce s-a întâmplat?”
Rapp s-a uitat la cei doi bărbaţi şi apoi la Kennedy. „Am vorbit cu Nash chiar înainte de prânz. Spune că unul dintre băieţii lui a lipsit de la ultimele două verificări.”
„Care tip?”
„Se pare că e vorba de Chris Johnson.”
„Ce check-in? Am oprit totul.” a spus O'Brien cu furie. „Trebuia să fie închisă”.
„Nu face pe HQ-ul cu mine, Chuck”, a ripostat Rapp cu la fel de multă furie. „Cu toţii am mai fost pe teren. Ştim cu toţii cum e să te chinui luni de zile pentru ceva şi apoi să te lovească HQ-ul în cap cu un ordin stupid.”
„Asta e diferit, Mitch”, a spus O'Brien cu faţa roşie. „A fost mult prea multă presiune asupra noastră.”
„Şi niciunul dintre noi nu a fost acolo.” a spus Rapp, arătând spre masă. „Nu ştiu ce naiba i-a spus Johnson de l-a convins să îl lase pe el la locul de muncă, dar nu am de gând să mă enervez pentru că unul dintre băieţii noştri şi-a pus boaşele la bătaie. Eu l-am antrenat pe Nash. L-am învăţat să fie agresiv, la fel cum eraţi voi doi când alergaţi prin Europa, Charlie, şi când făceaţi magie în Orientul Mijlociu, Rob. Aşa că dacă vrei să fii supărat pe cineva... descarcă-te pe mine.”
Ridley a ridicat mâinile şi a spus: „Cred că se poate spune că Nash a avut un motiv întemeiat să-l lase pe Johnson pe loc.”
„Nu este decizia lui”, a spus O'Brien. „Dacă are ceva, vine la noi, iar noi luăm decizia”.
„Prostii!” a spus Rapp în timp ce se încrunta la O'Brien. „Ai de gând să-mi spui că atunci când te strecurai prin Berlinul de Est nu ai luat niciodată câteva decizii nenorocite pe loc şi nu i-ai spus şefului tău?”
„Domnilor”, a spus Kennedy fără să se uite la niciunul dintre ei, „îl cunoaşte vreunul dintre voi pe Mike Nash ca fiind un om nesăbuit?”.
Unul câte unul, toţi au clătinat din cap.
„Bine”, a spus ea, „atunci ar trebui să ne calmăm cu toţii şi să ne gândim la ceea ce ar putea însemna asta.”
Telefonul securizat din mijlocul mesei a început să sune. Ridley a întins mâna şi l-a apucat. „Alo.” A ascultat o secundă şi apoi i-a dat lui Rapp receptorul. „Sunt Nash.”
Rapp a apucat telefonul. „Ce s-a întâmplat?”

„Nu e bine.” Vocea lui Nash părea grea.
„Să auzim.”
„Sunt aproape sigur că Johnson se află la morgă. I-am dat unui prieten profilul lui şi tocmai m-a sunat să-mi raporteze că un cadavru care se potriveşte descrierii lui a fost găsit în această dimineaţă la ora patru, în portbagajul unei maşini în flăcări.”
„La naiba.”
„Şi mai e un lucru, Mitch. Cred că a fost torturat. Cadavrului îi lipseau trei degete de la piciorul drept. Medicul legist a spus că nu au fost scoase de un chirurg.”
Rapp a simţit cum i se întorc maţele şi şi-a spus: „Nu acum. „Ai toate rapoartele lui, nu?”
„Da.”
„Avea şase suspecţi buni, nu?”
„Da.”
„Du-te la NCTC cât de repede poţi şi fă-i pe cei şase să fie introduşi în sistem şi trecuţi în fruntea listei de urmărire. Dacă primeşti ceva de la cineva, spune-le că ordinul vine direct de la Irene. Dacă încă se mai plâng de protocoale, spune-le să îi treacă mai întâi pe listă şi apoi să mă sune pe mine.
„Ce zici de o sursă? Vor dori o sursă.”
„Spune-le că am primit-o de la omologul meu de la Mossad şi că mă sună cu confirmarea imediat ce se întâmplă. Trebuie să plec.” Rapp a închis telefonul şi s-a uitat la Kennedy. „Johnson e la morgă, îi lipsesc trei degete de la picioare. Trebuie să deschidem chestia asta. Trebuie să-i spui preşedintelui şi trebuie să aduni Consiliul Naţional de Securitate.”
„Şi ce să le spun?” a întrebat O'Brien. „Că, contrar a tot ceea ce am spus, chiar am trimis un agent sub acoperire într-o moschee şi că acum este mort? Vom fi aruncaţi cu toţii în închisoare”.
Rapp şi-a luat haina de costum şi a pornit spre uşă. „Mă doare-n cot de ce-i spui. Dă vina pe mine, spune-i că israelienii ne-au dat pontul. Gândeşte-te la ceva. Ideea e că, dacă Johnson e la morgă, nenorociţii ăia sunt în oraşul ăsta.”
Când Rapp a ajuns la uşă, Kennedy a întrebat: „Unde te duci?”
„Sunt sigur că au plecat de mult, dar mă duc la moscheea aia să văd ce pot afla.”
„Nu de unul singur, nu te duci.”
„Irene, ai încredere în mine. Ei au mai multe motive de teamă decât mine.”
Kennedy l-a privit plecând şi s-a uitat la Ridley. „Du-te cu el”, a ordonat ea. „Şi asigură-te că nu omoară pe nimeni... decât dacă este absolut necesar.”
Ridley a sărit în sus şi a alergat după Rapp. Kennedy a ridicat telefonul şi a format numărul securizat al sălii de şedinţe a Casei Albe. Când ofiţerul de gardă a răspuns la celălalt capăt al firului, s-a identificat şi a spus: „Avem o situaţie. Trebuie să vorbesc cu preşedintele”.

CAPITOLUL 63

KARIM era îmbrăcat într-un costum albastru închis, cămaşă albă şi cravată cu dungi albastre şi gri. Pistolul său bine uns era în toc la şoldul drept, iar un radio era prins la şoldul stâng. Un mic cordon de culoarea cărnii se înfăşura pe lângă gulerul cămăşii, în jurul şi în urechea lui. La reverul său era afişată cu mândrie o broşă cu steagul american. Stătea drept ca un berbec şi îşi inspecta oamenii de la stânga la dreapta ca şi cum ar fi fost pe un teren de paradă. Într-un fel de a spune, aşa era. În extrema stângă, Farid se afla în faţa unui Ford Fusion albastru. Era îmbrăcat aproape exact la fel ca Karim, mai puţin căştile. Maşina avea plăcuţe de înmatriculare falsificate de guvernul american. Nimeni nu avea o treabă uşoară astăzi, dar Farid urma să fie primul care se deplasa pe poziţie. Dacă dădea greş, ar putea avea un efect în cascadă asupra operaţiunii. Următorii la rând erau trei dube Chevy albe identice. Fiecare vehicul avea FedEx inscripţionat în violet şi portocaliu pe lateral. În faţa vehiculelor se aflau trei bărbaţi, fiecare purtând uniforma de şofer FedEx. Buzunarele cargo de pe partea dreaptă a pantalonilor lor fuseseră modificate pentru a le pune în tocuri pistoalele cu amortizoarele ataşate.

În extrema dreaptă, doi bărbaţi stăteau la paradă, în echipament SWAT complet. În spatele lor era parcat un Suburban mare şi negru, de asemenea cu numere de înmatriculare guvernamentale false. Geamurile erau puternic fumurii, iar pe grila şi pe geamul din spate erau montate lumini de urgenţă cu LED-uri. Karim era plin de mândrie în faţa oamenilor bine disciplinaţi şi transformaţi din faţa lui. A făcut un pas înainte şi s-a apropiat de Fazul, unul dintre marocani care purta o uniformă FedEx.
Karim a întins mâna cu palma în sus şi a spus: „Arma ta de serviciu".
Bărbatul a făcut exact cum fusese învăţat. Folosindu-se de o singură mână, a băgat mâna în buzunarul cargo, şi-a recuperat arma şi a întins-o cu amortizorul îndreptat în jos pentru inspecţie.
Luând arma, Karim a întors-o în mâini şi a admirat glisiera bine unsă. După alte câteva secunde, a înmânat arma înapoi şi a continuat să coboare pe linie. A făcut acelaşi lucru cu fiecare om în parte, apoi s-a întors în centrul formaţiei, unde Hakim îl aştepta. I-a zâmbit vechiului său prieten şi s-a întors să se adreseze oamenilor.
„Suntem pregătiţi să dăm o lovitură puternică. V-aţi antrenat din greu timp de multe luni, iar noi suntem la capătul unei călătorii măreţe şi glorioase." S-a uitat de la un om la altul şi, încet, un zâmbet viclean i s-a răspândit pe faţă. „Dar înainte de a ne grăbi spre paradis, ne vom distra puţin."
Bărbaţii au râs şi au împărţit priviri de acord încrezător.
„Are cineva vreo întrebare?" a întrebat Karim, sperând în secret că nu era niciuna. Trecuseră în revistă fiecare parte a planului atât de detaliat, încât nu ar fi trebuit să rămână loc de interpretări sau îndoieli. Misiunile fuseseră coregrafiate la minut. Hărţile fuseseră studiate iar şi iar. Orarele metroului fuseseră verificate şi reverificate. Toate rutele fuseseră programate în dispozitivele GPS, astfel încât nimeni să nu se piardă şi să ajungă cu toţii la ţinte în câteva minute, dacă nu chiar secunde.
Farid a făcut un pas mare înainte şi a intrat în atenţie, cu ochii în faţă şi în centru. „Domnule", a spus el cu o voce clară. „Aş dori să spun, în numele oamenilor, că a fost o onoare să servesc sub comanda dumneavoastră."
Karim s-a uitat la perfectul Farid. Colegul său saudit. Era singurul din grup care dădea semne de posibilă măreţie. Era păcat că va trebui să moară odată cu ceilalţi. „A fost privilegiul meu", a anunţat Karim, „să vă conduc. Allah vă priveşte pe fiecare dintre voi cu favoare. Se va vorbi despre această zi timp de secole. Ne vor venera curajul, ne vor admira îndemânarea şi vor sărbători victoria noastră. Acum este momentul. Am fost în defensivă timp de mulţi ani. Astăzi este ziua în care lovim în inima duşmanului nostru pentru tot Islamul."
Karim s-a uitat la ceas şi apoi s-a întors spre Farid. Cu o încuviinţare scurtă din cap, a spus: „A sosit timpul." Uitându-se peste umăr la Hakim, a spus: „Deschide uşa". Zece secunde mai târziu, Karim a văzut cum sedanul albastru a trecut pe lângă un Lincoln Town Car negru şi a ieşit în lumina soarelui. A marcat ora pe ceas. Erau exact la timp. Acum partea importantă era să meargă pas cu pas. Voia ca toată lumea să ajungă cât mai aproape de ora 12:30. Trimiterea tuturor vehiculelor deodată ar fi însemnat că cele care aveau cele mai apropiate ţinte ar fi trebuit să parcheze şi să aştepte, iar asta nu ar fi creat decât o ocazie ca ceva să meargă prost.
Două minute mai târziu, a ordonat ca prima dintre dubele FedEx să plece, apoi a ordonat ca restul oamenilor să se urce în vehiculele lor. Karim s-a urcat pe scaunul din faţă al Lincoln-ului, iar Hakim s-a urcat la volan.
„Omul tău te-a asigurat?" a întrebat Karim cu scepticism.
„Da. A spus că nu este nicio problemă". Hakim a arătat spre ceasul de bord şi a spus: „La ora douăsprezece şi douăzeci şi trei fix, ora standard a Estului, întregul sistem de supraveghere a traficului se va prăbuşi."
„Te-ai asigurat că vor fi doar camerele de luat vederi? Dacă vor cădea şi semnalele, nu vom mai ieşi niciodată din oraş."
„M-a asigurat", a spus Hakim, obosit să fie nevoit să se repete. „De altfel, de aceea Suburbanul ne va aştepta, pentru orice eventualitate."
„Şi totul este în regulă cu Ahmed?" a întrebat îngrijorat Karim.

Hakim a suspinat. Dis-de-dimineaţă, chiar înainte de răsăritul soarelui, îl lăsase pe lunetist în apropierea celei de-a doua ţinte a lor, ca să poată observa lucrurile şi să ofere informaţii pentru asalt. „Da, este bine. Am vorbit cu el nu mai mult de treizeci de minute în urmă."
„Bine." Karim şi-a studiat ceasul şi apoi a arătat spre uşa deschisă. „Este timpul să plecăm."
Hakim a pornit maşina şi a pus-o în mişcare. Celelalte trei vehicule l-au urmat îndeaproape în timp ce îşi croiau drum prin parcul industrial degradat. După ce au traversat râul Anacostia, trei dintre vehicule au virat pe Kentucky Avenue, în timp ce una dintre furgonetele FedEx a rămas pe Pennsylvania Avenue. Karim a bifat punctele de reper. Văzuse fotografii ale fiecăruia dintre ele, dar aceasta era prima dată în persoană. Când au ajuns la Stanton Park, Karim a simţit cum inima începe să-i bată cu putere.
Vocea lui Farid a răzbătut în casca lui Karim. „Sunt Bill. Am înţeles. Mă auziţi?"
Karim şi-a tras haina de costum la spate şi şi-a pus radioul pe modul de transmisie. „Te recepţionez, Bill. Mult noroc."
Lincoln a virat pe strada C, la ieşirea din Stanton Park. Furgoneta FedEx a urmat, dar Suburbanul a continuat pe Massachusetts Avenue, unde a virat spre nord. Karim a putut vedea Capitoliul Statelor Unite care se profila la câteva străzi distanţă, apoi a dispărut pe măsură ce şoseaua a coborât şi vederea le-a fost blocată de imensele clădiri de birouri ale Senatului. La 1st Avenue, Karim a simţit că inima îi va sări din piept în orice moment. Hakim a fluierat un cântec pe care nu-l recunoştea. Îl deranja faptul că prietenul său putea fi atât de calm într-un moment ca acesta. Făcură la dreapta şi se îndreptau spre nord, ţinta lor fiind la doar un bloc distanţă. Karim a aruncat o privire în dreapta şi a zâmbit la vederea sedanului albastru pe care Farid îl parcase în parcare cu doar câteva minute mai devreme.
La intersecţia străzilor 1 şi D, Hakim a virat la dreapta şi a tras pe dreapta, lăsând suficient loc pentru ca furgoneta FedEx să se strecoare în spatele lor. Karim şi-a ridicat privirea chiar în momentul în care ceasul s-a schimbat de la 12:27 la 12:28. S-a uitat la propriul ceas şi a confirmat că acum erau la doar câteva secunde distanţă.
„Sunt Joe. Sunt liber."
Karim a oftat şi a spus: „Te recepţionez, Joe. Succes."
Hakim a bătut cu degetele pe volan şi a spus: „Două în jos... mai e una."
A venit doar câteva secunde mai târziu. „Sunt Thomas. Sunt liber."
„Te recepţionez, Thomas. Mult noroc." Karim şi-a şters palmele transpirate pe pantaloni şi a încercat să respire adânc. Nu era obişnuit să simtă astfel de nervi şi a pus asta pe seama importanţei situaţiei.
„Eşti pregătit?" a întrebat Hakim.
„Da", a spus Karim.
Lincolnul a început să ruleze din nou, cu furgoneta FedEx chiar pe bara sa de protecţie. O jumătate de bloc mai târziu, Lincoln s-a oprit în faţa unei marchize verzi. Imprimate cu litere albe erau două cuvinte: The Monocle. Aproape direct în spatele Lincoln-ului, furgoneta FedEx a virat la dreapta în parcare. Patruzeci de metri mai încolo, duba s-a oprit aproape la mijlocul clădirii. Karim nu putea vedea parcarea, dar ştia ce se întâmpla. A ieşit din maşină şi a deschis uşa din spate. În timp ce se întindea înăuntru pentru a lua o servietă, a primit confirmarea de la şoferul dubei că şi el era liber. Karim a apucat servieta şi, fără să-i spună un cuvânt lui Hakim, a închis uşa.
A intrat în restaurant şi a aruncat o privire rapidă asupra sălii de mese aglomerate din dreapta. Maitre d' l-a salutat. Karim i-a oferit un zâmbet forţat şi s-a întors în zona barului, care se întindea de-a lungul părţii stângi a clădirii. Nu putea fi mai încântat de faptul că a trebuit să-şi croiască drum printre mulţimea aglomerată. Pe măsură ce se îndrepta spre bar, acesta devenea mai puţin aglomerat. Aproape de capăt, şi-a lăsat servieta pe podea şi a continuat spre băi. A trecut pe lângă un ospătar în holul îngust şi s-a lipit cu spatele de perete, apoi a continuat drept pe uşa din spate. Şi-a ţinut mâinile peste ochi ca şi cum i-ar fi protejat de soare.
Încet, a accelerat ritmul, îndreptându-se direct spre sud. Şi-a croit drum printre câteva maşini parcate în stânga şi a cotit spre est. Doar încă cincizeci de metri, şi-a spus el însuşi. Karim era transpirat acum. A băgat mâna în buzunar şi a luat detonatorul de la distanţă. A scos siguranţa. La câteva secunde după aceea, şi-a auzit slab ceasul bătând. Era ora 12:30. A vrut să pornească într-un sprint, dar s-a luptat cu instinctul de a intra în panică.

„Doar câţiva paşi în plus”, a spus cu voce tare de data aceasta. Când a ajuns în spatele următoarei clădiri, care eclipsa restaurantul relativ mic pe care tocmai îl părăsise, i-a mulţumit rapid lui Allah şi a apăsat comutatorul detonatorului.

CAPITOLUL 64

RAPP a luat-o la fugă pe Constitution Avenue cu o viteză apropiată de 70 MPH, chiar pe linia mediană, trimiţând maşinile care veneau din sens opus să se dea la o parte din calea lui. Tot ce a putut face Rapp pentru a le avertiza a fost să le aprindă luminile de întâlnire şi să claxoneze. Ridley s-a agăţat nervos de uşă. La Tennessee îi aştepta un semafor roşu. Rapp a încetinit până la 30 MPH, s-a uitat în ambele sensuri şi a accelerat. Marele Hemi V8 din Dodge Charger l-a făcut pe Ridley să se întoarcă pe scaun. Câteva blocuri mai târziu, Charger-ul negru a trecut în viteză prin intersecţia de pe strada 15, cu 74 de mile pe oră.
„Ar fi bine să încetineşti”, a spus Ridley nervos. „Nu cred că vrem să vină poliţiştii cu noi”.
„Chiar nu-mi pasă.” Rapp şi-a strecurat piciorul pe frână şi a tras de volan aproape o jumătate de viraj la dreapta. Anvelopele au scârţâit în timp ce cauciucul încerca să se agaţe de pavaj. Au ieşit din curbă alergând spre sud pe strada 16.
„Mitch, cred că trebuie să te calmezi”, a spus Ridley nervos, cu o mână pe bord şi cealaltă pe portieră. „Rob, când ajungem acolo, voi rămâne atât de calm pe cât îmi dictează situaţia, dar nu este vorba de o spionaj pe ascuns. Vom intra în forţă şi am de gând să zdruncinăm nişte cuşti”.
Ridley a tresărit. „Poate ar trebui să o sunăm pe Irene?”
Rapp s-a uitat şi a spus: „Pot să trag pe dreapta chiar acum şi să te las să ieşi.”
Ridley a clătinat din cap şi a mormăit: „Mă bag. Mi-aş dori doar să încetinim. Nu văd de ce trebuie să ne grăbim acolo şi să ne anunţăm.”
„Vom face ceea ce ar fi trebuit să facă cineva cu luni în urmă”. Rapp a apucat volanul şi a dat drumul la un şir de obscenităţi.
„Numai să nu loviţi pe nimeni. „
Rapp i-a aruncat o privire care îi spunea să nu mai aducă din nou vorba despre asta.
„Dacă nu cumva şi-o merită, desigur”, a oferit Ridley.
„Verifică-ţi BlackBerry-ul. Vezi dacă Nash a trimis acele fotografii.”
Câteva secunde mai târziu, Ridley a spus: „Le-am primit. Sunt şase.”
„Sunt aceleaşi şase la care ne-am uitat?”.
„Da.”
„Uită-te bine la fotografii”. Rapp a aruncat o privire la ceasul de pe tabloul de bord. „Locul va fi plin de lume. Vor fi în mijlocul rugăciunii de la prânz.”
„Ei bine”, a spus Ridley cu inima uşoară, „cel puţin vor fi cu toţii acolo.”
La două străzi distanţă, Rapp a oprit gazul. Ţinându-şi ochii pe stradă, a întrebat. „Ai mai fost vreodată pe aici?”
„Nu e chiar partea mea de oraş. În plus, nu ar da prea bine dacă directorul adjunct al Serviciului Naţional Clandestin ar fi prins în timp ce se învârte în jurul unei moschei din D.C.”. Ceea ce-mi aminteşte... de ce facem asta?”
„Nu vom pune microfoane, doar ne vom plimba şi vom face un tur.”
„Doi tipi de la CIA?” a spus Ridley, gândindu-se la articolul care apăruse în Post. „Asta nu va arăta bine.”
„Linişteşte-te... nu este prima dată când vin aici.”
„Ce?” a întrebat Ridley, şocat.
„Am fost aici de câteva ori.”
La început Ridley a crezut că glumeşte, apoi şi-a dat seama că nu glumea. „Vorbeşti serios?”
„La naiba, da. Am coborât într-o vineri, acum vreo şase luni. Nu mi-a venit să cred ce predică a ţinut imamul. Ai fi crezut că eşti la Mecca şi asculţi unul dintre acei nebuni wahhabiţi.”

Rapp a încetinit mult când au ajuns în faţa moscheii. A cotit colţul şi a tras pe dreapta, oprind maşina chiar în faţa unui hidrant de incendiu. Rapp a deschis portbagajul şi a ieşit. Ridley s-a întâlnit cu el în spate, unde Rapp a desfăcut o geantă rigidă. Înăuntru, aşezate în decupaje de spumă, se aflau o puşcă M-4, două pistoale suplimentare şi o jumătate de duzină de încărcătoare de rezervă.
„Ai la tine Sig-ul?" a întrebat Rapp.
„Da."
„Câte încărcătoare de rezervă?"
„Două."
„Bine." Rapp avea deja un Glock 19 de 9 mm într-un toc cu lamă pe şoldul stâng, cu două încărcătoare de rezervă de şaptesprezece cartuşe. A luat amortizorul pentru 9mm, l-a aruncat în buzunarul din dreapta faţă, apoi a luat Glock 21 de calibrul 45, în caz că avea nevoie de ceva mai multă forţă.
„Iisuse Hristoase, Mitch. Credeam că vom arunca doar o privire în jur."
Rapp a luat din geanta sa de tir un toc cu tragere la dreapta pentru pistolul de calibrul 45. Un încărcător suplimentar de treisprezece cartuşe se afla deja în toc. „Chris Johnson nu era un fătălău." A tras înapoi glisiera pistolului 45 cu o jumătate de centimetru pentru a se asigura că un cartuş era în cameră, apoi a strecurat paleta între cămaşă şi pantalonii de rochie. „N-am de gând să sfârşesc într-un portbagaj, carbonizat." Rapp a deschis o altă valiză şi a luat două radiouri şi câteva căşti fără fir. I-a înmânat un set lui Ridley şi i-a spus: „Eu intru, tu rămâi afară şi stai cu ochii pe lucruri."
„Ei bine... să fiu al naibii", a spus Ridley aproape şocat.
Rapp a urmărit privirea lui Ridley în josul străzii şi a văzut patru bărbaţi care se deplasau de la uşa laterală a moscheii către un sedan care aştepta. Primul bărbat trebuia să aibă 1,80 m, iar ultimul trebuia să fie cu aproape un metru mai scund. Portbagajul maşinii era deschis.
„Să mergem." Rapp a închis uşor portbagajul maşinii şi a început să meargă cu Ridley.
„Cum îl cheamă pe tipul scund de care Johnson era îngrijorat?". a întrebat Ridley.
„Aabad bin Baaz."
„Aşa este. Cred că el este... ultimul tip."
„Cred că ai dreptate."
„Şi unul dintre ei era înalt", a spus Ridley. „Cred că e el... primul tip."
„Da", a spus Rapp, „Mă întreb de ce nu sunt înăuntru rugându-se ca toţi ceilalţi?"
Rapp a ieşit cu o jumătate de pas înaintea lui Ridley. Ochii lui se mişcau eficient de la un om la altul, evaluând potenţiala lor ameninţare. Doi dintre ei purtau paltoane sport cu gulerul deschis şi pantaloni de gală. Ceilalţi doi purtau pantaloni şi cămăşi elegante. Din câte îşi dădea seama, niciunul dintre ei nu părea să fie înarmat. Tipul cel mare a fost primul care i-a observat. Ajunsese deja la maşină şi pusese o geantă în portbagaj. A stabilit un contact vizual cu Rapp, apoi, fără să scoată un cuvânt, s-a mişcat pentru a-i intercepta.
Lui Rapp nu i-a plăcut ceea ce a văzut în ochii tipului. Nu era străin de violenţă. Cu speranţa că îi va putea distrage atenţia uriaşului, s-a uitat la ultimul dintre cei patru şi a spus: „Aabad, ce mai faci?". Tonul său dezinvolt l-a făcut pe tipul cel mare să ezite o jumătate de pas. Acum se aflau la doar treizeci de metri distanţă. „Trebuie să vorbesc cu tine." Rapp ştia că intra în acea zonă gri în care o armă ar fi fost aproape inutilă dacă nu era scoasă. Tipul cel mare s-a mişcat pentru a se pune între Rapp şi Aabad, aşa că Rapp s-a oprit şi a întins mâna pentru a-l ţine şi pe Ridley înapoi.
Aabad s-a uitat la uriaş şi a spus: „Nu-i cunosc".
„Urcă în maşină", a ordonat bărbatul mare, apoi a început să meargă spre Rapp.
Mâna lui stângă s-a ridicat şi le făcea semn să plece ca unor câini nepoftiţi. Dintr-o dată, individul avea în mâna dreaptă o mică bâtă de lemn.
„Uşurel, uriaşule", a spus Rapp.
„Trebuie să plecaţi", a ordonat el. „Nu aveţi ce căuta aici."
„Chiar aşa?" a spus Rapp cu o voce uşoară. „Ai auzit vreodată de trotuare publice?"
„Aceasta este proprietatea moscheii." A arătat cu degetul spre clădirea de cărămidă cu trei etaje. „Trebuie să plecaţi."
„Nu prea cred."

„Trebuie să plecaţi acum!”, a strigat bărbatul. A mai făcut un pas mai aproape şi a adus bâta în sus, fluturând-o în încercarea de a-i speria pe Rapp şi Ridley.
Lui Rapp i-a trecut prin minte că marele gorilă folosise probabil aceeaşi bâtă pe Johnson. Rapp s-a uitat fix la bărbat şi a spus: „Ia chestia aia din faţa mea, sau ţi-o bag în fund şi te transform în acadea”.
Tipul a continuat să vină. Crosa era acum ridicată deasupra capului său.
Fără să se întoarcă, Rapp i-a spus lui Ridley: „Dacă trebuie să-l împuşti, nu-l omorî.” S-a legănat pe călcâie ca şi cum s-ar putea îndepărta, ştiind că asta l-ar fi determinat pe bărbat să continue să se grăbească nepăsător înainte, cu toate zonele sale vulnerabile expuse. Dintr-o dată, ca la un săritor cu prăjina, toată energia lui Rapp a ieşit în faţă şi a atacat. Pariul lui a dat roade. Omul mare era obişnuit ca oamenii să dea înapoi. Vederea cuiva care îl ataca l-a făcut să îngheţe pentru o secundă, iar asta era tot ce avea nevoie Rapp. A făcut o simulare cu capul spre dreapta şi apoi a atacat direct. Mâna lui stângă a sărit în sus pentru a apuca încheietura mâinii cu bâta, în timp ce mâna dreaptă s-a îndreptat spre gâtul uriaşului. Rapp şi-a păstrat toată greutatea în faţă. Şi-a prins mâna dreaptă sub bărbia tipului mare şi a împins-o în sus, accelerând prin ţintă. Golanul s-a prăbuşit direct pe spate. În cădere, a reuşit să se prindă de umărul drept al lui Rapp, dar nu a fost suficient pentru a-i opri căderea. Rapp nu a opus rezistenţă. A căzut odată cu bărbatul, înfingându-i capul în trotuarul de beton.
Rapp s-a oprit cu genunchiul drept în stomacul bărbatului. A privit cum ochii tipului au fluturat şi apoi s-au rostogolit înapoi în cap. După aceea, a devenit complet flasc. Toiagul de lemn i-a căzut din mână şi s-a rostogolit pe trotuar. Privirea lui Rapp a fost atrasă de partea inferioară a încheieturilor bărbatului, unde a văzut trei urme distincte de zgârieturi. Pe gâtul bărbatului erau mai multe urme. Rapp a fost brusc conştient de un miros familiar. S-a lăsat în jos şi a mirosit cămaşa bărbatului. Mirosea ca un foc. Ca de mâncare arsă.
„Mitch”, a strigat Ridley, chiar în momentul în care maşina a pornit. „Ce vrei să fac?”
Rapp se ridică în picioare. Mâna lui dreaptă a apucat amortizorul, în timp ce mâna stângă şi-a scos Glock-ul de 9 mm. A privit cum maşina dădea cu spatele pentru a ieşi din spaţiu. Rapp a învârtit amortizorul la capăt şi a îndreptat arma chiar în momentul în care maşina începea să se îndepărteze. Două gloanţe au ţâşnit din capătul amortizorului şi ambele pneuri de pe partea pasagerului s-au dezumflat. Rapp a ieşit în stradă printre două maşini parcate, şi-a îndreptat arma şi a tras în pneurile din partea şoferului. Maşina a mai şchiopătat încă vreo douăzeci de metri, motorul chinuindu-se să îşi transfere puterea într-un impuls real. Rapp a împuşcat oglinda din partea şoferului. Motorul a răcnit mai tare. A ţintit cu atenţie geamul şoferului şi a trimis un glonţ prin partea cea mai din faţă, spărgând instantaneu sticla securizată în mii de bucăţi.
„Pune-ţi mâinile la vedere”, a strigat el, „sau îţi zbor creierii!” S-a apropiat de maşină dinspre oblic, spunând: „Voi doi, cei de pe bancheta din spate, ieşiţi pe partea asta, cu mâinile în aer. Să mergem!”, a strigat el. „Chiar acum!”
Cei doi bărbaţi s-au revărsat din maşină şi s-au aruncat pe trotuar. Rapp s-a mutat în stânga sa, astfel încât să aibă o vedere clară asupra lui Aabad, care se afla la volan. „Aabad, coboară din maşină chiar acum.”
Portiera s-a deschis încet şi Aabad a ieşit cu mâinile în aer. Rapp şi-a fluturat arma spre spatele maşinii. „Mâinile pe portbagaj! Să mergem!” Rapp l-a urmărit şi i-a despărţit picioarele cu piciorul, apoi i-a înfipt pistolul în ceafă. În timp ce îi căuta în buzunare cu mâna liberă, l-a întrebat: „Unde naiba te duci aşa de grăbit, Aabad?”.
„Nicăieri”, a răspuns nervos Aabad.
„De ce nu eşti înăuntru, rugându-te?”.
„I...”
„Aşa e, nu ai un răspuns, nu-i aşa?”. Rapp a mirosit haina de costum a lui Aabad şi a descoperit acelaşi miros de arsură pe care îl primise de la cămaşa tipului mare. Rapp a înfipt practic amortizorul în craniul lui Aabad. „Ai făcut grătare în ultima vreme?”
„Ce?” a întrebat Aabad, cu vocea i s-a spart.
„Grătar! Să găteşti carne de porc pe grătar!”
„Nu ştiu despre ce vorbeşti”.

Rapp a apucat încheietura mâinii drepte a bărbatului şi i-a smuls-o la spate. Aabad a urlat de durere. Rapp şi-a apropiat faţa la câţiva centimetri şi a scuipat: „Ştiu ce ai pus la cale, nebun nenorocit. L-ai torturat pe omul meu aseară, nu-i aşa? I-ai tăiat trei degete de la picioare, l-ai băgat într-un portbagaj şi l-ai ars".
Rapp a văzut recunoaşterea în ochii lui Aabad – şocul că fusese descoperit. I-a răsucit braţul mai departe. „Vreau să vorbesc cu avocatul meu!" Aabad a ţipat. Avea acum lacrimi în ochi şi făcea grimase de durere.
Rapp a râs: „Asta nu se va întâmpla. Ştiţi de ce? Pentru că nu sunt poliţist". Şi-a înfipt pistolul în faţa lui Aabad. „Cunoşti mulţi poliţişti care poartă amortizoare, idiotule? O să-ţi dau două opţiuni, Aabad. „ Rapp a mai smucit puţin braţul şi, peste urletele lui Aabad, a spus: „Ori vorbeşti cu mine, ori îţi tai degetele de la picioare, aşa cum i-ai făcut omului meu. Doar că mă îndoiesc că vei reuşi să ajungi la trei. De fapt, pun pariu că începi să trăncăneşti înainte ca eu să fac prima felie."
„Îmi vreau avocatul!", a strigat el.
Rapp s-a întors spre Ridley şi era pe punctul de a-i spune să aducă maşina, când sunetele oraşului au fost eclipsate de o bătaie de palme zdravănă şi apoi de un bubuit care a trecut pe deasupra capetelor lor şi s-a rostogolit spre Maryland. Pentru cei neiniţiaţi, ar fi putut fi confundat cu un tunet, dar nu şi pentru Rapp şi Ridley. Amândoi ştiau exact ce era şi, înainte ca ei să poată verbaliza, alte două explozii au sfâşiat aerul.

CAPITOLUL 65

MCLEAN, VIRGINIA

NASH stătea în spatele Centrului de Operaţiuni de la etajul şase al Centrului Naţional de Contraterorism şi privea fix la peretele din capătul celălalt al încăperii. Ecranul mare de cincisprezece pe douăzeci de picioare era împărţit în patru. O secţiune afişa numărul estimat al victimelor atacului, iar celelalte trei arătau imagini ale fiecărui loc al exploziei. Ecranele mai mici de pe fiecare parte ofereau transmisiuni în direct de la FOX, BBC, CNN, Al Jazeera, Al Arabia şi filiala locală a NBC.
Atacaseră trei restaurante aproape exact la ora 12:30. Chiar în mijlocul aglomeraţiei de la prânz. Numărul estimat al victimelor era uluitor. Numărul de pe tablă era acum de 300. Nash a fost atât de şocat de el încât a trebuit să-l întrebe pe Art Harris dacă nu cumva era o greşeală de tipar. Adjunctul directorului adjunct al FBI pentru Divizia CTC a spus că omul lui chiar credea că numărul ar putea fi mic.
Nash stătea acolo şi privea cu semi-incredere. Văzuse de aproape carnagiul din Afganistan şi Bagdad, dar el era doar un vizitator acolo. Era diferit când era vorba de oraşul în care trăiai şi lucrai. Peste toate acestea se adăuga teama chinuitoare că teroriştii puseseră mâna pe una dintre evaluările de ameninţare ale NCTC. Acest atac a fost inspirat dintr-un scenariu asupra căruia ei au fost avertizaţi de mai mulţi ani. Toate cele trei ţinte – Monocle, Hawk 'n' Dove şi Bobby Van's – erau de fapt menţionate în raport ca fiind locaţii extrem de îngrijorătoare.
Asistenta lui Nash, Jessica, s-a apropiat şi a spus: „Directorul este la telefon pentru tine, la fel şi soţia ta". „Spune-i lui Maggie că o iubesc şi că o voi suna mai târziu." Nash a făcut un pas în faţă şi şi-a pus mâna pe umărul celui care conducea etajul, ofiţerul superior de operaţiuni Dave Paulson. „Dave, te superi dacă folosesc unul dintre telefoanele tale?". Paulson avea pe birou patru ecrane de calculator şi trei telefoane. A arătat spre cel din extrema dreaptă.
Uitându-se spre Jessica, Nash a spus: „O să răspund aici".
Cinci secunde mai târziu, telefonul a început să bipăie. Nash l-a ridicat şi a spus: „Alo".
„Mike", a spus Kennedy, „sunt în Sala de situaţii de la Casa Albă. Când vom pune în funcţiune aceste camere de supraveghere a traficului?".
„Din clipă în clipă, mi s-a spus."
„Ştim ce s-a întâmplat?"
„Sistemul a fost spart. Au crezut că se pot descurca, dar este evident că nu este cazul, aşa că l-am pus pe Marcus să se ocupe de asta. Am vorbit cu el acum cinci minute şi mi-a spus că e aproape."

„E un mic incident aici. Corespondentul CBS tocmai i-a cerut secretarului de presă să confirme un raport potrivit căruia ar fi vorba de dispozitive radiologice. Ea susţine că are o sursă în Patria. Aveţi vreo informaţie care să susţină această afirmaţie?”
Nash şi-a dat seama după tensiunea din vocea ei că era supărată. „Nu am auzit nimic de acest gen. Abia am început de o oră, dar senzorii noştri ar fi detectat imediat o bombă murdară.”
„Asta i-am spus şi eu preşedintelui”, a spus ea cu frustrare, apoi a întrebat: „Aţi auzit vreun zvon?”.
„Nu, şi mă aflu chiar acum în Centrul de Operaţiuni. DOE are echipele lor la fiecare sit şi ne-au dat undă verde”.
„Sunteţi sigur, pentru că preşedintele vrea să se adreseze naţiunii în zece minute. Vrea să intervină asupra acestui lucru înainte de a crea panică şi ca oamenii să încerce să fugă din oraş.”
„Aşteaptă o secundă.” Nash s-a aplecat şi l-a întrebat pe Paulson: „Dave, ai auzit ceva despre un dispozitiv radiologic?”.
„Nimic.” A scuturat energic din cap. „Pompierii şi salvarea nu au raportat nimic, poliţia metropolitană nu a spus nimic, iar DOE a făcut o verificare şi a ieşit totul în regulă.”
„Mulţumesc.” Nash şi-a luat telefonul de pe piept şi a spus: „Nu avem nimic aici. Ori e la pescuit, ori moara de zvonuri funcţionează la maxim.”
„Sunt de acord. Aşteptaţi o secundă.”
Nash îl auzea pe Kennedy transmiţându-i asigurările altcuiva. După aproximativ douăzeci de secunde a revenit pe fir. „Înainte de a vă lăsa să plecaţi, aţi putea să-mi clarificaţi aceste numere de victime? De ce este Hawk 'n' Dove atât de scăzut şi Bobby Van atât de ridicat?”.
„Se pare că un autobuz urban plin de oameni a fost oprit în trafic când a explodat bomba la Bobby Van's. De asemenea, la Bobby Van's sunt mai mulţi oameni. Hawk 'n' Dove este mai mic şi se spune că parcometrele erau pline în faţă, aşa că tipul a fost nevoit să parcheze de două ori lângă o camionetă, care, din fericire, a absorbit cea mai mare parte a exploziei.”
„Ai vreun nume pentru mine?”
Nash se temea că asta urma să se întâmple. The Hawk 'n' Dove era situat în partea dinspre Capitoliu a Camerei şi era locul preferat al congresmenilor. The Monocle se afla pe partea Senatului şi, în orice zi, puteai găsi cu uşurinţă o jumătate de duzină de senatori luând prânzul. Bobby Van's se afla la o stradă distanţă de Casa Albă şi chiar vizavi de Departamentul Trezoreriei. Nash nu auzise nimic concret până în acel moment şi nu avea de gând să fie el cel care să lanseze zvonuri. Cu o voce nehotărâtă a spus: „Nu am nimic încă”.
„Ei bine”, a spus Kennedy, vocea ei lăsând să se întrevadă o veste proastă. „Asta nu este pentru distribuire, dar secretarul Holtz şi secretarul Hamel luau prânzul la Bobby Van's.”
„La naiba”, a spus Nash încet, în timp ce se uita la priveliştea sa de la înălţime asupra efortului de salvare de pe strada 15. Secretarul Trezoreriei şi secretarul Comerţului într-o singură lovitură. Doi membri ai cabinetului.
„Nu primim prea multe informaţii de la Monoclu. Aveţi vreo actualizare?”
Nash a aruncat o privire spre ecranul mare şi s-a uitat la imaginea care era furnizată de o dronă Predator a forţelor aeriene care se învârtea deasupra oraşului. Tocmai vorbise cu Art Harris, care vorbise direct cu unul dintre agenţii săi aflaţi la faţa locului. „Nu e bine.”
„Dezvoltă”, a spus ea.
„Defecţiune structurală completă. Explozia iniţială a smuls jumătate din clădire, iar apoi etajele superioare s-au prăbuşit peste tot ce a rămas. Harris mi-a spus acum câteva minute că unul dintre băieţii lui de la faţa locului spune că singura modalitate ca cineva să fi supravieţuit este dacă se afla la subsol, şi chiar şi atunci este îndoielnic.”
„Aşadar, aceste victime estimate la Monocle sunt probabil decese.”
„Mă tem că da. Sunăm la birourile tuturor senatorilor pentru a vedea dacă putem avea o idee despre cine ar fi putut fi acolo.” Din nou, a ascultat în timp ce Kennedy transmitea ştirile altcuiva. I s-a părut că a auzit vocea preşedintelui, apoi Kennedy a revenit.
„Dar suspecţii pe care i-a ridicat Mitch?”.

„Ar trebui să ajungă aici din clipă în clipă. Ultima dată am auzit că erau blocaţi în trafic. Totuşi, a vrut să mă asigur că ai vorbit cu senatorul Lonsdale.”
„Am vorbit. Preşedintele a trimis o maşină şi doi agenţi să o ia. O să pun pe cineva să mă urmărească cu o actualizare.”
Nash s-a uitat nervos peste fiecare umăr şi a văzut că nimeni altcineva în afară de Paulson nu era suficient de aproape pentru a auzi ceea ce urma să spună. S-a întors de la Paulson şi a întrebat: „Ce vom face cu tipii ăştia pe care îi aduce Mitch?”.
„Îl las pe Mitch să decidă asta”.
„Irene”, a spus Nash cu nelinişte, „o treime din oamenii din această clădire sunt agenţi federali. Vorbesc de adevăraţi tipi de tip Johnny Law. Aici nu e Hindu Kush. Nu-i putem târî pe tipii ăştia în spatele unei colibe de noroi. Federalilor nu le va plăcea nimic dur.”
Kennedy a suspinat: „Lasă-l pe Mitch să fie Mitch. Vom rezolva totul mai târziu.”
Nash nu era liniştit. „Asta e problema, şefu'. Toţi aceşti nemernici fără curaj se vor uita în altă parte astăzi, când le convine, dar peste un an, când grupurile şi comitetele vor face rapoartele de după acţiune, toţi se vor arăta şocaţi că suspecţii au fost maltrataţi.”
„Nu ştiu ce să-ţi spun, Mike. Probabil că ai dreptate, dar prioritatea în acest moment este să obţinem răspunsuri şi să ne asigurăm că îi găsim pe tipii ăştia.”
„De ce îi aduce aici?”
„Nu contează în acest moment. Pisica a ieşit din sac. FBI-ul are agenţi care se târăsc peste tot în moschee. Aducerea lor la Langley iese din discuţie. NCTC este o facilitate comună. Voi sunteţi agenţia principală de combatere a terorismului, aşa că sunteţi alegerea logică.”
„De ce nu-i putem pierde pentru câteva ore? Să-l lăsăm să facă lucrurile dificile în afara sediului.”
„Credeţi-mă... M-am întrebat acelaşi lucru, dar dacă am învăţat ceva de-a lungul anilor este să-l lăsăm să facă ceea ce vrea să facă în astfel de situaţii. El ştie totul. Vrea un interogatoriu rapid. Să-i aşeze pe toţi în camere separate şi să meargă direct pe fir. În plus, are nevoie de o legătură video securizată cu Bagram. E convins că cel mai bun mod de a-l face pe al-Haq să vorbească e ca Lonsdale să-i spună că înţelegerea lor a căzut. Ori vorbeşte, ori îl predăm generalului Dostum.”
„Lonsdale a spus că va coopera?” întrebă Nash aproape şocat.
„Cred că acest atac a cristalizat problema pentru mulţi oameni.”
„Presupun că da.”
„Trebuie să fug. Sună-mă în treizeci de minute cu o actualizare.”
„Am înţeles.” Nash a aşezat telefonul înapoi în suport şi s-a uitat la numărul de victime de pe panoul mare. Erau 327 de răniţi şi 31 de decese confirmate, şi asta fără a pune la socoteală pe nimeni de la Monocle. Nash s-a gândit la Johnson. Numele lui era un nume care nu va fi adăugat niciodată pe listă, deşi ar fi trebuit. Nash a simţit o urmă de recriminare pentru că nu a dat alarma mai devreme. Poate că întregul dezastru ar fi putut fi evitat.

CAPITOLUL 66

Doi dintre bărbaţi şi-au început fuga pe linia portocalie şi au ieşit din centrul oraşului la cinci minute după prima explozie. Ceilalţi doi au trebuit să ia linia roşie şi apoi să se transfere pe linia portocalie, aşa că le-a luat ceva mai mult timp să elibereze zona, dar chiar şi aşa, la ora 1:00 au ieşit cu toţii din staţia de metrou West Falls Church şi s-au urcat în autobuze pentru următoarea destinaţie. Au călătorit în perechi, aşa cum fuseseră învăţaţi. Tricourile şi şepcile FedEx fuseseră aruncate şi băgate în tomberoanele de gunoi. Bărbaţii nu erau preocupaţi să lase vreun ADN, ci doar să plece din oraş. Aveau tricouri cu mânecă lungă pe sub uniformele FedEx pentru a face schimbarea mai uşoară. Karim insistase în repetate rânduri asupra acestui aspect. Bombele ar fi provocat haos în trafic şi era posibil ca, de teama unor viitoare atacuri, să închidă metroul până când ar fi reuşit să înţeleagă ce se întâmplă.
Toţi cei patru bărbaţi au mers cu acelaşi autobuz până la Tysons Corner Shopping Center. Unul dintre ei s-a prefăcut că ascultă un iPod, în timp ce ceilalţi s-au prefăcut că citesc ziare. Când au coborât din

autobuz, s-au îndepărtat în perechi de centrul comercial. Karim îi învăţase să aibă un aer dezinvolt. Să râdă şi să zâmbească, ca să nu atragă o atenţie nedorită. Următoarea lor destinaţie se afla la puţin peste un kilometru şi jumătate spre nord-vest. Spre deosebire de depozitul anterior, acesta era relativ nou şi în stare aproape perfectă. Se afla într-un parc industrial de birouri de lux cu destinaţie mixtă. Farid avea cheile şi a intrat în spaţiu prin faţă, unde se aflau birourile. Ceilalţi trei bărbaţi, cu pantaloni largi şi tricouri cu mâneci lungi, au mers prin spate, ca şi cum ar fi fost muncitori cu ziua care veneau să descarce un camion.
La mai puţin de cinci minute de la sosirea lor, Lincoln Town Car-ul negru şi Suburban-ul au intrat în spaţiul aproape gol al depozitului, iar uşa mare s-a închis. Karim fusese atât de minuţios în planificarea sa, încât anticipase chiar şi acest moment. Le spusese că reîntâlnirea va fi dulce, dar sărbătoarea lor va fi tăcută. Karim a coborât de pe scaunul din faţă al sedanului cu un zâmbet masiv şi cu pumnul în aer. S-a îndreptat cu paşi fermi spre cei patru bărbaţi. S-a apropiat mai întâi de Hakim, a strâns pumnii în aer şi apoi şi-a înfăşurat strâns braţele în jurul umerilor bărbatului.
„Am reuşit", i-a şoptit Karim la ureche. „Noi am reuşit. Sunt atât de mândru de tine". Karim s-a mutat pe următorul bărbat şi l-a îmbrăţişat şi pe el. S-a deplasat în josul rândului spunându-i fiecărui om, cu o voce emoţionată şi înăbuşită, cât de bine s-a descurcat. Când a terminat, avea lacrimi în ochi.
A stat în faţa lor şi a spus: „Nu am fost niciodată atât de mândru în toată viaţa mea. Aceasta este cu adevărat o zi mare pentru noi, dar nu am terminat", s-a grăbit să adauge. „Trebuie să vă grăbiţi să vă schimbaţi hainele". A bătut din palme. „Grăbiţi-vă acum. Toate lucrurile tale sunt în spatele camionului. Vreau ca paznicii să fie postaţi în rotaţii de douăzeci de minute. Mâncaţi, faceţi caca şi beţi nişte apă. Ştiţi cu toţii ce aveţi de făcut. Am discutat asta de o mie de ori. Vreau să fim gata de plecare în treizeci de minute, dacă va fi nevoie."
Karim s-a întors spre Hakim şi i-a pus o mână pe umăr. „Ai făcut o treabă extraordinară, prietene". S-a uitat în jurul spaţiului de cincizeci de metri pe treizeci de metri. „Este perfect. Aveţi televizoarele pe care le-am cerut?"
„Da." Hakim a făcut semn spre partea din faţă. „Sunt în biroul din faţă. Trei dintre ele."
„Bine. Să mergem." A început să meargă. „Vreau să văd."
Biroul era de dimensiuni bune, cu un birou, o canapea şi o credinţă cu trei ecrane plate de 27 de inci. Karim stătea în faţa biroului în timp ce Hakim pornea fiecare televizor. Apoi a luat telecomenzile şi le-a pornit pe canalele care credea că vor oferi cea mai bună acoperire.
Ochii lui Karim pluteau de la un ecran la altul. Nu a fost surprins să vadă că nu existau imagini aeriene, întrucât spaţiul aerian deasupra Capitoliului şi a Casei Albe era restricţionat. Majoritatea imaginilor erau cu reporteri care stăteau în spatele baricadelor, în timp ce vehiculele de urgenţă treceau cu viteză. Trebuia să te uiţi foarte atent pentru a evalua eventualele pagube. Karim a fost chiar dezamăgit pentru o secundă, apoi a auzit-o pe jurnalista de la unul dintre canalele americane spunând că primele estimări privind numărul victimelor se ridica la cinci sute. Karim era extaziat. Spera la cifre de până la trei sute.
Televizorul din extrema dreaptă a trecut la un nou reporter şi apoi ecranul s-a schimbat la ceea ce Karim a presupus la început că era o filmare dintr-un elicopter, până când şi-a dat seama că era făcută de pe o clădire.
Arătând cu degetul, Karim a spus: „Dă volumul mai tare la acela".
„Ceea ce vedeţi", a spus o voce masculină, „este ceea ce a mai rămas din unul dintre cele mai renumite restaurante din Washington... Monocle. Se pare că explozia a distrus complet restaurantul."
Karim s-a apropiat de ecran în timp ce reporterul vorbea cu un prezentator din New York. Nu mai rămăsese nimic din clădire, cu excepţia unei jumătăţi de zid în colţul de sud-vest. „A dispărut." Karim a chicotit practic. „Priviţi!" A arătat spre ecran. „Nu a mai rămas nimic. Nu se poate ca cineva să fi supravieţuit la asta."
Hakim s-a uitat la toate vehiculele de urgenţă. Oameni cu topoare şi lopeţi se căţărau pe dărâmături, iar doi câini puteau fi văzuţi adulmecând grămada. „Cred că ai dreptate. „
Pe ecran a apărut o nouă imagine cu sute de oameni în picioare la capătul sudic al parcării. Un reporter băga un microfon în faţa unei tinere care plângea. Hakim credea că nu putea avea mai mult de douăzeci de ani.

„Uite unde stau!” a spus Karim cu mare entuziasm. Şi-a verificat ceasul. „Este perfect. De data asta vom avea locuri în primul rând.”
Hakim nu era atât de sigur că voia un loc în primul rând.
„Oh”, a spus Karim, bătând din palme, „era să uit. Trebuie să iau legătura cu Ahmed”. Şi-a luat telefonul mobil şi a apăsat pe numărul şapte. Telefonul a format automat numărul de telefon al lui Ahmed. După trei apeluri rapide, marocanul a răspuns. „Ce mai faci?” a întrebat Karim.
„Bine”, a răspuns bărbatul cu o voce liniştită. „Lucrurile sunt foarte aglomerate aici. Presupun că totul a funcţionat din partea ta.”
„Da... la perfecţie.” Karim şi l-a imaginat pe marocan zăcând în pădure, îngropat într-o grămadă de frunze şi paie de pin.
„Felicitări. Aşa cum ai prezis, locul ăsta e mai aglomerat decât un stup de albine.”
„Minunat. Ne vom respecta programul iniţial. Dacă se schimbă ceva, vă voi informa”.
„Ne vedem în curând.”

CAPITOLUL 67

RAPP a ieşit din lift împreună cu echipa lui de oameni. Pe lângă Ridley şi cei patru bărbaţi pe care îi luase, avea cu el doi dintre cei mai buni din D.C. Amândoi poliţiştii erau cam de aceeaşi mărime cu bărbatul pe care Rapp îl doborâse. După ce Rapp i-a încătuşat pe toţi cei patru bărbaţi şi le-a pus bandă adezivă la gură, i-a băgat pe doi dintre ei în spatele maşinii de patrulare şi i-a adus cu el pe Aabad şi încă unul.
Ridley a mers înainte şi şi-a introdus numărul în încuietoarea cifrică de pe uşa Centrului de Operaţiuni. Rapp a intrat primul cu Aabad, iar apoi poliţiştii au intrat în spate, câte unul la fiecare braţ al omului mare. Se pare că acesta le făcuse probleme în timpul tranzitului. După ce bărbatul a încercat să spargă unul dintre geamurile laterale cu picioarele, poliţistul care călătorea în faţă a fost nevoit să îl lovească în faţă cu o rafală de spray cu piper. Cu încheieturile încătuşate la spate, bărbatul a fost lăsat să se zvârcolească în chinuri în timp ce spray-ul îi ardea ochii. Dacă ar fi fost după Rapp, toţi ar fi avut acum saci de pânză pe cap, dar el nu avea niciunul.
Nash şi alţi doi agenţi au întâmpinat grupul în timp ce intrau pe uşă. În spatele lui, ecranul mare se făcu albastru. „Unde îi vreţi?”
„La etaj”, a spus Rapp, uitându-se la balcon. Nu aveau patru săli de conferinţe separate, aşa că Rapp a trebuit să găsească o soluţie. „Ia-i pe ăştia trei”, a arătat Rapp spre tipul cel mare şi ceilalţi doi, „şi pune-i într-o singură cameră, cu faţa în jos pe podea. Dacă se uită unul la altul, aveţi permisiunea mea să îi bateţi măr.”
Nash s-a uitat nervos la cei doi poliţişti. A fost surprins să vadă că aceştia dădeau din cap cu aprobare. Unul dintre ei chiar s-a oferit să ajute, iar Rapp l-a acceptat spunând: „Ar fi grozav. Urmaţi-i pe aceşti doi agenţi”. În timp ce bărbaţii se îndepărtau, Rapp i-a spus lui Ridley: „De ce nu-l duci pe prostănacul ăsta de aici sus şi să începi. Vin şi eu imediat.”
„Cu plăcere”, a spus Ridley, „Haide, tâmpitule”. Ridley l-a apucat de cot şi Aabad a urlat de durere.
„Umărul meu!”, a strigat el de durere. „Cred că e dislocat!”
Rapp s-a dus direct în faţa lui şi i-a spus: „Nu este dislocat. Dacă ar fi fost, probabil că ai fi leşinat de durere. Este doar separat, dar când ajung sus, dacă nu-mi spui tot ce vreau să ştiu, o să-ţi smulg umărul ăla nenorocit din orbită şi apoi o să-ţi bag mâna în propriul fund.”
„Haide”, i-a spus Ridley prizonierului, de data aceasta trăgându-l de gulerul sacoului.
Nash s-a uitat în jurul camerei mari şi a observat că majoritatea analiştilor urmăreau tirada lui Rapp. S-a pus între Rapp şi restul camerei şi a spus: „Trebuie să vorbesc cu tine despre câteva lucruri”.
„Fă-o repede.”
Nash şi-a pus mâinile în şolduri şi era pe punctul de a începe să vorbească, când Art Harris a venit pe jos.
„Băieţi, n-aţi auzit asta de la mine”, a spus Harris în şoaptă conspirativă. „Tocmai am primit un telefon de la Cartierul General. Trimit o echipă”.

„Ce fel de echipă?” a întrebat Rapp.
„Procurori şi anchetatori. Au găsit urme grele de explozibil la moschee, precum şi sânge.”
„Deci”, a spus Rapp, tot nu pricepea.
„Este vorba de FBI, Mitch. Cineva şi-a dat seama după aceea că nu aveam un mandat de percheziţie. Sunt toţi speriaţi. Ei cred că un judecător va da cu piciorul la toate aceste probe.”
„Deci vor veni aici şi vor prelua interogatoriul?”
„Cred că da.”
„La naiba cu asta. Lasă-i să încerce.”
„Dacă aş fi în locul tău”, a spus Harris, aplecându-se mai aproape, „aş face tot ce trebuie să faci în următoarele treizeci de minute.” Dându-se înapoi, a adăugat: „Dacă înţelegi ce vreau să spun.”
Rapp şi-a apucat fruntea şi a gemut: „Oare se termină vreodată? Ăsta e acelaşi tip de rahat care ne-a băgat în mizeria asta de la bun început.”
„Lasă-mă pe mine să mă ocup de interogatorii. Eu sunt cel care a dat-o în bară.”
„Despre ce naiba vorbeşti? „
„Dacă v-aş fi atras atenţia mai devreme asupra lui Johnson, poate că tot acest dezastru ar fi putut fi evitat.”
Rapp l-a apucat de braţ şi l-a condus în colţ. „Taci naibii din gură.”
„Dar...”
„Dar, nimic. Un dezastru este atunci când un uragan loveşte. Nu-l poţi opri pe Dumnezeu sau pe Mama Natură. Asta”, a arătat spre tabla mare, „avea să se întâmple mai devreme sau mai târziu. Nu aveam cum să-i ţinem pe tipii ăştia la distanţă la nesfârşit. Mai ales când jucăm după toate aceste reguli de Mickey Mouse. Dacă l-ai fi scos pe Johnson luni, aşa cum ţi-au spus Chuck şi Rob, nu i-am fi avut pe aceşti patru chiar aici. Nu am ajuns în acest loc fiind prea neglijenţi. Suntem în mijlocul acestei furtuni de rahat acum pentru că nu ne-am asumat destule riscuri. Chestia asta cu Johnson e naşpa, şi la momentul potrivit îl vom onora, dar nu acum. Nu putem renunţa nici măcar o secundă. Agenţii federali vor veni aici şi îşi vor arunca greutatea lor şi îi vor aresta pe nenorociţii ăştia. Îşi vor lua avocaţi, iar peste câţiva ani s-ar putea să ajungă la proces.
„Mie nu-mi pasă de nimic din toate astea. Totul este un spectacol secundar nenorocit. Ştii cum miros doi dintre tipii ăia?”
„Nu.”
„Grătar, Mike. Miros de carne arsă. Cât vrei să pariezi că ei sunt cei care l-au incendiat pe Johnson?”
Nash s-a uitat la balconul unde fuseseră duşi cei patru bărbaţi şi a spus: „Hai să terminăm asta înainte să apară costumele.”

CAPITOLUL 68

O analistă cu faţa cenuşie stătea în faţa uşii sălii de conferinţe şi făcea tot posibilul să ignore zgomotele puternice, dar înăbuşite, care veneau din interiorul camerei. Mike Nash îi ceruse să stea acolo şi să aştepte. Îl întrebase: „Pentru ce?”, iar răspunsul lui fusese unul simplu, dintr-un singur cuvânt: „Informaţii”.
Trecuseră cinci minute şi, deşi nu simpatiza deloc cu bărbatul care era interogat, era foarte inconfortabil să ştie că şeful ei era cel care striga mult şi numai Dumnezeu mai ştia ce altceva.
Dintr-o dată, uşa s-a deschis şi Nash a apărut cu o bucată de hârtie. „Treceţi aceste nume prin TIDE şi sunaţi-mă la telefonul din sala de conferinţe imediat ce aveţi un rezultat.”
TIDE era baza de date pe care o operau. Era acronimul de la Terrorist Information Datamart Environment.
„Grăbeşte-te”, a ordonat Nash, înainte de a închide uşa. La capătul celălalt al mesei de conferinţe, Aabad bin Baaz stătea pe un scaun, cu mâinile încă legate la spate, cu lacrimile curgându-i pe obraji, cu părul negru şi des, desprins în diferite direcţii.

Rapp a pus ambele mâini pe masă şi a spus: „Aabad, îţi jur, cel mai mare computer din lume mestecă aceste nume chiar acum, iar dacă nu iese nimic... braţul iese din priză”.
„Nu am minţit. Acestea sunt numele lor. Poţi să te duci să-i întrebi.”
„Bineînţeles că aş putea să mă duc să-i întreb”, a spus Rapp pe un ton rezonabil, „dar de unde ştiu că nu-mi vor da un nume de rahat pe care voi v-aţi înţeles?”.
„Eu vă spun adevărul. Am fost doar noi patru.”
Fără nici un avertisment, Rapp s-a întors şi l-a pocnit peste ceafă cu mâna deschisă. Aabad a scos un ţipăt ca un câine speriat.
„Ţi-am spus”, l-a avertizat Rapp, „de fiecare dată când îţi va ieşi o minciună pe gură, o să te pocnesc. Hai să ne întoarcem la noaptea trecută. În timpul rugăciunii de seară ai spus că l-ai găsit pe tipul meu cotrobăind prin subsolul moscheii. Rashid, idiotul ăla mare şi prost, s-a oferit să-l tortureze pe tipul meu şi tu l-ai acceptat.”
„Da.”
„Apoi ai aflat că era de la CIA, aşa că Rashid l-a ucis, l-a înfăşurat într-un covor de rugăciune, l-a băgat într-un portbagaj, l-a dus pe un teren abandonat şi i-a dat foc, dar tu nu ai fost acolo pentru partea asta.”
„Ba da!” Aabad a dat din cap cu entuziasm.
„Aşadar, între acel moment şi momentul în care ne-am întâlnit cu tine, tu şi mica ta celulă teroristă de patru oameni aţi reuşit să plasaţi trei maşini-capcană distincte în jurul oraşului, să vă întoarceţi la moschee şi să vă luaţi zborul spre...” Rapp s-a gândit că nu se deranjase să pună o întrebare evidentă. „Încotro naiba te îndreptai, Aabad?”
„La aeroport.”
„Care?”
„Baltimore.”
„Bilet deja cumpărat?”
„Da.”
Nash a pocnit din degete şi a dat din cap spre colţul îndepărtat.
Cei doi s-au apropiat şi Nash i-a şoptit lui Rapp: „E plin de rahat. Acum douăzeci de minute a sunat Trezoreria. S-au uitat pe camerele de luat vederi de pe strada 15. Au înregistrat totul pe bandă. O dubă FedEx a oprit în faţa lui Bobby Van la ora 12:29. Şoferul a sărit din maşină şi a început să alerge spre nord cu un pachet în mână. Douăzeci şi şase de secunde mai târziu, duba a explodat. Îi vedeai pe toţi cei patru tipi. Erau la un kilometru distanţă, la moschee. Nu poţi fi în două locuri în acelaşi timp. Pe cât vrei să pariezi că celelalte două explozii au avut loc în acelaşi mod, ceea ce înseamnă că au mai fost implicaţi cel puţin încă trei tipi... probabil mai mulţi.”
Rapp s-a uitat peste umăr la Aabad, care îi privea nervos. „În regulă”, a spus Rapp, „am terminat cu prostiile. „ S-a întors spre prizonier şi i-a spus: „Aabad, ştii ce cred eu... acel gerbil din creierul tău subdezvoltat? Nu cred că poate alerga suficient de repede pe roata aia ca să ţină pasul cu toate minciunile tale.”
Era evident, după privirea confuză de pe faţa lui Aabad, că acesta nu urmase niciun cuvânt din cele spuse de Rapp.
„Ceea ce vrea să spună”, a spus Nash, trecând la traducere, „este că eşti prea al naibii de prost ca să conduci o operaţiune ca asta şi, pe lângă toate astea, cu siguranţă nu eşti suficient de deştept ca să-ţi ţii minte toate minciunile.”
„Nu mint!” Aabad a ţipat.
„Dă-mi celelalte nume”, a spus Rapp pe un ton lipsit de sens.
„Ţi-am dat toate numele.”
„În regulă”, a spus Rapp fără să piardă o clipă, „iată cum se va întâmpla. Îţi voi disloca umărul drept. Ţi-am spus deja”, a spus Rapp în timp ce a înregistrat privirea de groază de pe faţa lui Aabad, „nu a fost dislocat. Doar o separare minoră, ceea ce este o dovadă, că pe lângă faptul că eşti prost, eşti şi fătălău”.
„Nu am minţit”, a scâncit el.
„Taci din gură şi ascultă-mă”.

Înainte ca Rapp să termine, s-a auzit o bătaie în uşă. Nash s-a apropiat şi a deschis-o un pic. Harris se uita înapoi la el şi, fără să piardă o secundă, a spus: „Sunt jos, în hol”, apoi a plecat.
Nash a mers şi i-a şoptit vestea la urechea lui Rapp. Rapp şi-a îndreptat din nou atenţia către Aabad. „Mi-am mai dislocat umărul şi pot spune sincer că este unul dintre cele mai dureroase lucruri prin care am trecut vreodată. Sunt şanse mari să vomiţi, să leşini sau să leşini sau ambele, caz în care m-aş uita bucuros cum te îneci şi mori chiar aici. Deci!” a strigat Rapp în timp ce-şi bătea palmele una lângă alta. „Ultima şansă!”
„Ţi-am spus totul”, a implorat Aabad.
„Răspuns greşit.” Rapp l-a împins pe Aabad cu faţa în jos pe masă şi i-a apucat încheieturile încătuşate. Cu ambele coate blocate, Rapp a torsionat încheieturile în sus şi spre capul lui Aabad până când s-a auzit un pocnet puternic.
Aabad a urlat de durere. Atât de tare, de fapt, încât Nash s-a îndreptat spre uşă şi s-a sprijinit de ea în caz că cineva încerca să intre.
Rapp s-a aplecat până la câţiva centimetri de faţa lui Aabad şi a spus: „Pot să o pun la loc în priză în două secunde. Tot ce trebuie să faci este să spui cine a fost adevăratul creier din spatele acestei operaţiuni.”
Aabad plângea acum în agonie.
„Pot să o fac să dispară. Spune-mi chiar acum.” Rapp a aşteptat o secundă, apoi a ridicat din nou braţele.”
Aabad a reuşit cumva să ţipe şi mai tare de data aceasta.
„Ştiu despre dubele FedEx. M-ai minţit!” Rapp a ţipat.
Lui Aabad îi curgeau mucii din nas şi lacrimile îi curgeau pe faţă. A mormăit ceva, dar a ieşit complet neinteligibil.
„Spune numele şi pot face să dispară toată durerea”.
„Karim”, a strigat Aabad.
„Karim şi mai cum?” Rapp i-a apucat încheieturile mâinilor, doar în cazul în care Aabad se gândea să nu meargă până la capăt.
„Karim Nour-al-Din.”
Rapp a luat un cuţit de la centură, a întors lama şi a tăiat cătuşele flexibile din plastic. După ce a depozitat cuţitul, l-a aşezat pe Aabad şi l-a sprijinit pe spate în scaun. „Nu te mişca”, a ordonat el. „Va dura doar o secundă”. Rapp a apucat încheietura mâinii drepte a lui Aabad şi a tras-o în sus şi peste corp. Punându-şi cealaltă mână pe umărul bun al lui Aabad, a dat o smucitură la braţul rău, iar bila a alunecat înapoi în soclu.
„Stai cu ochii pe el”, i-a spus lui Nash. Lui Aabad i-a spus: „Dă-i şi restul numelor. Mă întorc în cinci minute. Dacă numele pe care tocmai mi l-ai dat e o porcărie, sau dacă nu ai venit cu restul numelor, mă voi apuca de lucru la celălalt umăr.”
Rapp a ieşit din sala de conferinţe, a închis uşa în urma lui şi a coborât în grabă pe scara în spiralăpentru a se întâlni cu delegaţia de la Departamentul de Justiţie şi FBI.

CAPITOLUL 69

TOŢI cei şase bărbaţi stăteau în picioare la paradă, cu mâinile împreunate la spate. Fiecare dintre ei era îmbrăcat în echipament SWAT negru, plin de căşti şi ochelari de protecţie Kevlar. Vestele lor tactice erau încărcate cu muniţie suplimentară, grenade şi încărcături de panglică. Sub aceste veste, fiecare bărbat purta vesta sa de martir; 30 de kilograme de C-4 cu sute de rulmenţi cu bile încastrate. Era o performanţă fizică doar pentru a putea sta în picioare cu atât de mult echipament, ca să nu mai vorbim de manevre şi de atacarea unei fortăreţe inamice.
Karim era pe punctul de a le ţine ultimul său discurs, când Hakim i-a bătut umărul. Karim s-a întors şi a spus: „Da?”
Hakim a ezitat, apoi a spus: „Eşti sigur că vrei să faci asta?”.
„Să fac ce?”, a întrebat el, surprins.
„Să-i trimit la moarte”.

„Bineînţeles”, a răspuns Karim într-un mod aproape vesel.
„Nu am avut destul succes pentru o zi?”.
Karim a început să râdă. „Niciodată nu poţi avea suficient succes într-o singură zi. Niciodată nu poţi da o lovitură prea mare inamicului tău.”
„Cealaltă bombă este pregătită să explodeze în câteva minute. Ai realizat deja atât de multe.” Coborându-şi vocea, a spus: „De ce să nu-i lăsăm să trăiască pentru a lupta încă o zi?”
Karim a căutat o clipă în ochii prietenului său şi apoi a spus: „Nu înţelegi...”
„Oh, înţeleg”, a răspuns Hakim cu înflăcărare. „Este vorba despre tine şi despre gloria ta. Este vorba despre faptul că îţi faci un nume.”
„Serios?” Karim făcu un gest spre oamenii săi. „Dă-i drumul şi întreabă-i. Întreabă-i dacă vor să plece cu tine chiar acum?”.
Hakim se uită din nou la feţele tinere. Se îndoia că vreunul dintre ei ar fi abandonat grupul.
„Te îndoieşti de mine”, a spus Karim, apoi s-a întors să se adreseze oamenilor săi. „Hakim crede că unii dintre voi ar prefera să trăiască astăzi.” A existat o nemulţumire printre bărbaţi. „Cred că credinţa lui nu este la fel de puternică ca a noastră. Vrea vreunul dintre voi să renunţe la această misiune şi să părăsească ţara cu Hakim?”
La unison, au lătrat: „Nu, domnule!”.
„Vrea vreunul dintre voi să vă însoţească în această misiune?”.
„Nu, domnule!” Răspunsul lor a răsunat la unison, chiar mai tare decât răspunsul anterior.
Karim s-a întors spre prietenul său şi a ridicat din umeri ca şi cum ar fi spus: „Oh, bine”. Întorcându-se spre oamenii săi, a spus: „Ştiţi cu toţii cât de mult mă simt în legătură cu următoarea parte a operaţiunii. Una este să ataci ţinte civile neprotejate. Mulţi alţii mai puţin talentaţi ar fi putut face acelaşi lucru, deşi probabil nu cu precizia pe care am obţinut-o noi astăzi. Următoarea parte a planului este diferită, însă. Aici vom lovi în inima inamicului. Aici este momentul în care transformăm vânătorii în vânat. Sunteţi pregătiţi, oameni buni?”
„Da, domnule!”, au lătrat ei cu entuziasm.
„Bine. A fost o mare onoare să vă conduc pe toţi. Mă voi asigura că tot Islamul vă învaţă numele şi vă mulţumeşte de fiecare dată când sunteţi menţionaţi.” Karim s-a uitat de la un capăt la altul al rândului şi nu şi-a permis să se gândească la moartea lor. În schimb, a ales să se gândească la sosirea lor în paradis. Şi-a aruncat o privire la ceas şi a spus: „Este timpul să plecăm. Să mergem.”
Cei şase bărbaţi s-au grăbit cu toţii spre Suburbanul negru şi s-au urcat în el.
Karim a stat lângă Town Car-ul negru şi l-a întrebat pe Hakim: „Eşti gata?”.
„Da”, a spus Hakim.
„Atunci să plecăm de aici”. A aruncat o ultimă privire în jur şi a spus: „Am făcut o treabă atât de bună în a ne ascunde urmele, încât este posibil ca americanii să nu ştie niciodată că am folosit acest loc.”
Hakim şi-a privit prietenul şi, cu un pic de regret în glas, a spus: „După ziua de astăzi, mă tem că americanii ne vor vâna până la capătul pământului.”
„Să-i lăsăm să încerce. Aţi aranjat plecarea noastră?”
Hakim a dat din cap. „Totul este aranjat”.

CAPITOLUL 70

RAPP îi văzu când era la jumătatea scării în spirală. Era greu de ratat. Trebuie să fi fost vreo cincisprezece, dintre care cel puţin jumătate purtau serviete. Arătau ca o echipă de litigatori care fusese trimisă de la o firmă de avocatură rivală pentru o după-amiază de depoziţii. Rapp l-a văzut pe Art Harris vorbind cu cei doi bărbaţi din fruntea grupului. Părea, după felul în care arăta cu degetul şi gesticula, că încerca să câştige ceva timp pentru Rapp.
Rapp a dat drumul unui oftat greu şi şi-a suflecat mânecile încă o tură. Nu prea avea o strategie, dar un lucru era sigur: dacă tipii ăştia voiau, aveau tot dreptul să-l dea pur şi simplu la o parte şi să iasă pe uşă cu cei patru prizonieri. Avea doar câteva cărţi de jucat, şi niciuna nu avea şanse să-i intimideze pe aceşti

nenorociţi cu faţa de piatră. Singura lui speranţă reală era ca tipii ăştia să fie la fel de supăraţi ca şi el că trei bombe tocmai explodaseră în centrul oraşului Washington, D.C., ucigând şi rănind sute de oameni.
Harris se întoarse când Rapp se apropie şi spuse: „Vorbind de diavol. Uite-l că a venit." Harris a făcut un gest către cei doi bărbaţi din fruntea grupului. „Mitch, acesta este Abe Ciresi, adjunctul AG, Divizia de Securitate Naţională, şi Malcolm Smith, adjunctul AG, Divizia Penală".
Rapp a întins mâna. Ciresi era puţin mai scund decât Rapp şi avea părul roşcat deschis. Arăta de parcă ar fi jucat probabil fotbal când era copil. Smith era de înălţimea lui Rapp şi era subţire ca un bici. Rapp îşi închipuia că era unul dintre acei tipi care se trezeau şi alergau opt kilometri în fiecare dimineaţă la ora 5:00. „Îmi pare rău că nu ne întâlnim în condiţii mai bune."
Ciresi era de acord cu sentimentul, dar Smith avea un singur lucru în minte. Uitându-se peste umărul lui Rapp, a întrebat: „Unde sunt prizonierii?".
Rapp l-a ignorat şi i-a întors afrontul uitându-se peste umărul lui Smith. „Băiete, cu siguranţă ai adus o mulţime de oameni. Aş fi crezut că voi aţi fi ieşit să vă prindeţi proprii răufăcători."
Harris a dat drumul unui râs incomod şi a făcut un pas înapoi.
Smith, cu o încruntare tulbure pe faţă, l-a privit pe Rapp din cap până în picioare şi apoi a spus: „Să mergem aici, unde putem vorbi în particular."
Ciresi l-a urmat şi toţi trei s-au îndepărtat la vreo şase metri. Smith şi-a descheiat haina de costum şi şi-a lăsat jos servieta. „Am fost avertizat în legătură cu tine, Rapp."
„Serios... de către cine?" Lui Rapp nu i-ar fi putut păsa mai puţin, dar se gândea că, cu cât îl ţinea mai mult timp pe tipul ăsta să vorbească, cu atât mai mult timp îi va da lui Nash cu Aabad.
„Să spunem doar că în anumite cercuri reputaţia ta este bine cunoscută. Nu vreau ca acest lucru să degenereze într-un mare meci de pizdă între Departamentul de Justiţie şi CIA."
„Ştim că tu ai făcut toată munca grea", a adăugat rapid Ciresi, „şi nu suntem aici ca să îţi furăm meritele pentru că ai spart chestia asta. „
„Deşi, poate că aţi vrea să o facem, înainte ca totul să fie spus şi făcut", a adăugat Smith.
„Şi de ce aş vrea să faceţi asta?" a întrebat Rapp.
„Pentru viaţa mea", a spus Smith în timp ce dădea din cap şi privea în jurul camerei, „încă încerc să-mi dau seama ce căutau nişte spioni de la Langley să cotrobăie printr-o moschee chiar în momentul în care aceste bombe au început să explodeze."
„I..."
„Nu..." a spus Smith, tăindu-i calea, „Nu vreau să aud asta. Vreau ca tu şi Ridley să vă puneţi la punct poveştile înainte de a vorbi cu oricare dintre noi."
„Îl ştiu pe Rob", s-a oferit Ciresi. „Este un om bun."
Rapp începea să aibă ideea că poate că, până la urmă, aceştia nu erau nişte nemernici.
„Deci problema noastră", a continuat Smith, „este că avem un cadavru la morgă. Se pare că tipii pe care i-aţi ridicat au avut ceva de-a face cu asta."
„Da... unul dintre ei a recunoscut deja că a făcut totul."
„Fără a fi supus unui Mirand?" a întrebat Ciresi.
„Bineînţeles că nu", a spus Rapp. „Eu nu fac Mirandising oamenilor."
„Şi de aceea ne aflăm aici", a spus Smith. „Cred că o mulţime de oameni din acest oraş vor sări la concluzia că tipul de la morgă lucra pentru tine. Parcă îmi amintesc că a apărut ceva în ziar despre asta zilele trecute."
Rapp a făcut pe prostul şi a oferit: „Poate că lucra pentru Mossad. Poate că unul dintre contactele mele de acolo m-a sunat şi m-a rugat să-l verific."
Ciresi a dat din cap. „Îmi place cum gândeşti".
„Vezi tu", a spus Smith, „nu suntem aici ca să te batem la cap sau să îţi luăm tăvălugul. Dar avem o problemă. Cel puţin doi dintre băieţii pe care îi ai sunt cetăţeni americani şi, deşi personal nu m-ar interesa dacă i-ai atârna de pe acoperiş de glezne şi i-ai ameninţa că îi vei arunca în cap, în calitate de ofiţer al instanţei nu pot să aprob un astfel de comportament."
„Dacă am fi martorii unui astfel de comportament", a adăugat Ciresi, „am fi datori să îl raportăm".
Rapp îi plăcea din ce în ce mai mult pe tipii ăştia. „Aşadar, cum aţi dori să procedăm?"

„Unde vă aflaţi în faza de interviu?”.
„Unul dintre ei a început să vorbească. A fost nevoie de puţină insistenţă.”
Amândoi bărbaţii au dat din cap, iar Smith a spus: „Prea multe informaţii, domnule Rapp”.
„Mi-ar prinde bine să mai stau puţin timp cu el. Ca să mă asigur că nu mă minte.”
„Care dintre ele este?” a întrebat Ciresi.
„Aabad bin Baaz.”
„Are dublă cetăţenie.” Ciresi s-a încruntat.
„Cât timp mai avem?” a întrebat Smith.
„O oră ar fi bine.”
Cei doi bărbaţi şi-au aruncat reciproc o privire incomodă. Smith a spus: „Nu vă putem da o oră”.
Rapp era pe cale să afle cât timp îi vor acorda când una dintre femeile analist din bullpen a dat drumul la un ţipăt. Un vuiet de şoc s-a răspândit în spaţiul mare, cât o sală de sport, iar analiştii au început să se ridice în picioare şi să arate cu degetul spre ecranul mare. Rapp s-a uitat la tabloul mare, dar nu şi-a putut da seama ce se întâmpla. Tot ce vedea erau cele trei fluxuri TV şi bilanţul victimelor.
S-a repezit la peronul ofiţerului de operaţiuni şi a spus: „Dave, ce naiba s-a întâmplat?”.
Paulson lucra febril la una dintre tastaturile sale. Ecranul mare a trecut de la patru cadre separate la o singură imagine completă. În timp ce Paulson se întindea spre mouse, i-a spus lui Rapp: „Cred că tocmai am avut o explozie latentă”.
„Care locaţie?”
„La Monoclu. Aşteaptă o secundă, o derulez.”
Norul de praf de pe marele ecran a început să se retragă ca şi cum un aspirator uriaş l-ar fi aspirat din aer, doar că, atunci când banda a fost derulată suficient de mult, în epicentru se afla o berlină albastră. Caseta a început acum să ruleze înainte în mișcare super-lentă, cadru cu cadru dureros.
Rapp s-a uitat la toţi lucrătorii de urgenţă aflaţi în imediata apropiere a exploziei. Erau cu zecile, plus că ştia că bombele originale folosiseră rulmenţi cu bile pentru a creşte rata de ucidere. Orice civil aflat pe o rază de o jumătate de milă risca să fie lovit. Cei care erau aliniaţi la baricade ar fi căzut ca soldaţii confederaţi care făceau atacul final la Gettysburg. Rapp simţea gustul bilei în gât. Văzuse acelaşi lucru făcut în Beirut, Tel Aviv, Bagdad şi Kandahar. Dintre toate trucurile teroriştilor, pe acesta îl considera cel mai josnic. Să pregăteşti o bombă menită să-i vizeze în mod intenţionat pe cei care se grăbesc să-i ajute pe alţii arăta cât de puţin le păsa acestor oameni de viaţa nevinovată.
„Ce s-a întâmplat?” întrebă Smith.
Cu o furie abia stăpânită, Rapp a spus: „Tocmai a explodat o altă bombă”.
„Unde?”
le-a spus Rapp, apoi şi-a pus mâna pe umărul lui Paulson şi a spus: „Scoateţi-i pe toţi de la celelalte două scene, cât mai repede!”. Sunaţi la goarnă şi alertaţi toate nivelurile, iar unităţile de genişti să se asigure că aceste zone sunt evacuate! Trebuia să ne ocupăm de asta imediat”. Rapp se holba la haosul de pe tabla mare. Exersaseră toate acestea înainte. Îi avertizase pe cei de la Homeland că teroriştii vor încerca aşa ceva.
„S-ar putea să mai fie şi altele?” a întrebat Smith.
„Nu ştim. Asta e problema.” Aproape ca un gând după aceea, Rapp a ridicat privirea spre sala de conferinţe şi a spus: „Dar cred că ştiu unde aş putea afla. „
Smith şi Ciresi s-au privit unul pe celălalt şi au ajuns la un acord fără să schimbe cuvinte.
Ciresi s-a uitat la ceas şi a spus: „Ar trebui să mergem jos şi să luăm o cafea”, a spus Ciresi.
„Bună idee.” Smith i-a înmânat lui Rapp cartea sa de vizită şi a spus: „Numărul meu de mobil este acolo. Traficul este foarte rău acolo. Când sosesc prizonierii, vă rog să mă sunaţi”.
Rapp a dat încet din cap şi apoi a spus: „Aşa voi face”.

CAPITOLUL 71

KARIM stătea pe bancheta din spate a maşinii Town Car, chiar în spatele lui Hakim. I se părea că prietenul său era într-o dispoziţie destul de posomorâtă, având în vedere cât de reuşită fusese ziua. Era obişnuit să fie cel care rumega într-o tăcere cu faţa supărată şi i se părea destul de inconfortabil când pantoful era în celălalt picior. Nu-i plăcea ca prietenul său, de obicei optimist, să arunce o umbră asupra victoriei lor. Karim voia să limpezească apele, dar mai erau doar câteva minute până să ajungă la unitate. Ar fi avut destul timp după atac, dar nu ar fi fost singuri. Ahmed urma să fie cu ei.
Ahmed era singurul pe care Karim l-ar fi lăsat în viaţă. Erau suficient de aproape acum pentru a putea folosi staţiile radio, aşa că Karim a apăsat pe buton şi a spus: „Thomas, cum arată totul?".
Patru secunde mai târziu, radioul a scârţâit şi o voce a spus: „Bine. În fiecare minut sosesc mai mulţi oameni".
Karim s-a încruntat şi s-a întrebat dacă nu cumva securitatea a fost sporită. În mod normal, nu ar fi pus niciodată o astfel de întrebare pe un canal deschis, dar, în acest moment, americanii nu puteau face prea multe pentru a-i opri. „A crescut securitatea?"
„Câţiva oameni în plus patrulează pe teren, dar nimic cu care să nu mă pot descurca."
„Bine. Ne vedem în curând". Karim a aşezat radioul pe scaunul de lângă el şi s-a uitat la reflexia lui Hakim în oglinda retrovizoare. „Rulota este gata?"
„Da."
Karim s-a gândit la plan. Cu puţin noroc, ar fi ajuns în Canada până mâine după-amiază. O rulotă încărcată cu provizii îi aştepta la un hambar de stâlpi din Ashburn, la nu mai mult de douăzeci de minute mai sus pe drum. „Şi cât de departe putem ajunge înainte de a trebui să ne oprim pentru benzină?".
„Iowa." Hakim nu i-a oferit nimic mai mult.
Karim se săturase de bosumflarea prietenului său. „Ce e în neregulă cu tine?"
„Nimic."
„Nu mă minţi. Eşti ca fratele meu. Ştiu când ceva te deranjează. Spune-mi. Vreau să aud."
„Te-ai schimbat." Hakim a apăsat semnalizatorul şi a virat la stânga pe bulevardul Dolley Madison.
„Cu toţii ne schimbăm pe măsură ce îmbătrânim."
„Nu întotdeauna în bine."
„Nu sunt sigur că îmi place ce insinuezi", a spus Karim.
„Şi ştiu sigur că nu-mi place cum le-aţi spălat creierul acestor tineri."
„Nu am spălat creierul nimănui. Aceşti bărbaţi sunt mari războinici care sunt pe cale să-şi dea viaţa în cea mai mare luptă a timpului nostru", a spus Karim cu o sinceritate absolută. „Nu-i înjosiţi."
„Nu-i înjosesc. Te înjosesc pe tine. Aţi îmbrăţişat acest cult al morţii în care oferiţi cu bucurie vieţile altora. Şi pentru ce? Pentru a-ţi satisface propria..." Hakim a clătinat din cap şi s-a oprit înainte de a-şi termina gândul.
„Spune-o!" a cerut Karim.
„Nu vreau să o fac."
„Spune-o. Îţi ordon să-mi spui."
Hakim s-a uitat înapoi în oglindă la prietenul său din copilărie. „Întotdeauna am fost egali. Văd că nu mai este cazul."
„Suntem egali, dar nu în mijlocul unei operaţiuni. Nu poate exista decât un singur comandant."
„Suntem doar doi în această maşină. Doar doi prieteni care au crescut împreună. Unul dintre noi pare să fi uitat asta."
„Iar unul dintre noi", a ripostat Karim, „s-a înmuiat cu toate călătoriile sale."
„Înmuiat", a repetat Hakim acuzaţia. „Mai degrabă m-aş înmuia decât să irosesc cu nepăsare vieţile altora."
Maxilarul lui Karim s-a înăsprit. „Îmi pasă de aceşti oameni mai mult decât vei şti tu vreodată."
„Şi o arăţi trimiţându-i la moarte."
„Eşti un prost." Karim a apucat tetiera pasagerului din faţă şi s-a tras în faţă. „Noi nu avem avioane de miliarde de dolari şi bombe ghidate cu laser cu care să luptăm. Aşa trebuie să purtăm războiul. Aşa îi vom învinge. Şase oameni curajoşi sunt pe cale să-şi dea viaţa astăzi, iar tu eşti prea absorbit de propriile emoţii pentru a le admira sacrificiul."

„Iar tu eşti prea absorbit de propria măreţie. Dacă este o idee atât de minunată, atunci de ce nu te duci cu ei?”.
Karim s-a aruncat înapoi în scaunul său. În sinea lui, îşi blestema prietenul şi apoi pe el însuşi pentru că fusese atât de prost să se deranjeze să aducă vorba despre asta. Pe măsură ce treceau peste autostrada care ducea la aeroport, Karim a văzut pădurea din stânga lor şi acoperişurile mai multor clădiri. „Nu rataţi curba”, a lătrat el.
„Ştiu unde este”, a ripostat Hakim cu amărăciune.
Karim s-a gândit să i-o dea cu adevărat, dar nu aveau timp. Se aflau la mai puţin de un minut de instalaţie. A apucat radioul, a apăsat butonul de transmisie şi a spus: „Thomas, vom fi la tine în mai puţin de şaizeci de secunde. Mă recepţionezi?”
„Am înţeles.”
Karim s-a uitat în spatele lor şi a văzut Suburbanul care se apropia de coada lor în timp ce făceau virajul la stânga. Se aflau la doar cinci sute de metri de drumul mare de serviciu în buclă care îi ducea în susul dealului. Karim a spus o rugăciune rapidă şi a fost uşurat că l-a pus pe Ahmed în pădure, ca să aibă ochii pe ţintă. Şi-a imaginat, pentru o secundă, cât de neliniştitor ar fi fost să facă acest drum fără să ştie ce îl aştepta la punctul de securitate.
Hakim a făcut virajul şi a accelerat. Suburbanul îl urmărea îndeaproape.
„Bărbaţi”, a spus Karim în radio, „amintiţi-vă antrenamentul vostru. Rămâneţi împreună, nu folosiţi liftul şi mergeţi direct la ţinta voastră principală.”
Drumul a virat spre dreapta, iar apoi a apărut. Clădirea cu şase etaje nu arăta cu nimic diferită de oricare dintre celelalte clădiri de birouri din zonă. Chiar şi baraca de pază din faţă părea practică. Hakim a virat la stânga şi s-a oprit la baraca de pază. Aşa cum plănuise, a coborât geamul şi a arătat spre bancheta din spate. Karim a început să coboare geamul şi, în timp ce gardianul se apropia; s-a uitat la el prin ochelarii de soare, a zâmbit şi l-a împuşcat de trei ori în faţă. Înainte ca paznicul să ajungă la pământ, unul dintre bărbaţi a ieşit din Suburban. A mărşăluit direct spre baraca de pază antiglonţ şi a lipit un bloc de C-4 pe uşă. Doi gardieni stăteau de cealaltă parte a geamului gros, încercând să înţeleagă ce se întâmpla.
Hakim a pornit motorul, iar maşina a înaintat cu viteză. A oprit într-o parcare pe stânga chiar în momentul în care au auzit explozia. O clipă mai târziu, au răsunat patru focuri de armă, iar la câteva secunde după aceea, Suburbanul a trecut în viteză, cu patru dintre bărbaţi stând pe bordurile de pe bancheta de rulare şi ţinându-se de suportul pentru bagaje.
„Thomas, poţi ataca ţintele în voie”. Karim a zâmbit cu mândrie şi a luat o decizie de ultim moment. „Urmează-i.”
Hakim s-a întors şi l-a privit cu surprindere totală. „Dar asta nu face parte din plan”.
„Ştiu, dar vreau să-i văd intrând în clădire.”
„Nu este înţelept.”
„Noi suntem în regulă. După cum vezi, au fost prinşi complet cu garda jos. Este încă un semn al aroganţei lor.”
„Mă duc cu maşina şi vom ieşi imediat. Doar n-o să te răzgândeşti şi o să intri cu ei.”
„Nu”, a spus Karim, bătându-l pe umăr. „Du-te!” „Vreau să savurez acest moment măreţ. Vreau să-i privesc cum intră în clădire.”
Hakim şi-a luat piciorul de pe frână şi a apăsat acceleraţia. Au condus până la colţul clădirii şi au luat-o strâns la stânga. De-a lungul acestei laturi a clădirii, două aripi se înclinau spre spate pentru a forma un V puţin adânc. Suburbanul a sărit o bordură, a trecut peste un catarg şi s-a oprit la aproximativ cincizeci de metri de uşa din faţă. Bărbaţii se aflau în linie dreaptă, cu armele în sus, şi se îndreptau spre uşa din faţă. Un bărbat şi o femeie au ieşit şi s-au mutat într-o parte pentru a face loc. Bărbatul din fruntea şirului de conga i-a ignorat, dar cel de-al doilea bărbat şi-a înclinat M-4-ul şi a tras două focuri rapide, lovind fiecare persoană în cap.
„Uită-te la ei”, a spus Karim, plin de mândrie. A privit cum bărbaţii au dispărut în clădire, apoi a auzit un şir constant de împuşcături. Ochii lui au călătorit pe faţada clădirii până la etajul şase. Acolo se îndreptau oamenii lui. În inima războiului Americii împotriva Islamului. Acest lucru nu ar fi primit atenţia mediatică pe care ar fi primit-o exploziile, dar i-ar fi rănit pe americani mult mai mult. Karim abia putea

să suporte emoţia de a şti că cei mai buni şi mai străluciţi americani erau adunaţi chiar în acest moment la ultimul etaj al acestei clădiri – Centrul lor Naţional de Contraterorism. Erau adunaţi pentru a gestiona această criză, încercând să-i găsească pe cei care se aflau acum la uşa lor. Lovitura psihologică ar fi fost devastatoare. Dacă ar fi putut fi acolo să vadă privirile de pe feţele americanilor îngâmfaţi în timp ce oamenii lui îi secerau.
„Plec", a anunţat Hakim.
„Aşteaptă", a spus Karim în timp ce se uita cu ochii sălbatici pe fereastră. A auzit prima explozie şi a simţit atracţia, dorinţa de a se alătura oamenilor săi. Maşina a început să se pună în mişcare. „Doar încă puţin."
Hakim şi-a înfipt piciorul în frână şi s-a întors. „Ori cobori, ori plecăm."
„Bine", a răspuns Karim cu o voce tristă. „Pleacă."

CAPITOLUL 72

RAPP era pe cale să se întoarcă la etaj când Lonsdale intră pe uşă cu doi agenţi ai Serviciului Secret. Lonsdale, care în mod normal era aranjat şi bine aranjat, arăta absolut dezordonat. Când Rapp s-a apropiat, şi-a dat seama că ea plânsese. Şi-a dat seama că era foarte probabil ca ea să ştie mai multe despre cine se afla sub mormanul de moloz care fusese un loc preferat al senatorilor decât oricine altcineva din clădire. Câţiva dintre acei oameni erau, de asemenea, fără îndoială, prietenii ei.
La începutul carierei sale, Rapp nu ar fi simţit niciodată un gram de compasiune pentru această femeie, dar cu vârsta începuse să realizeze că majoritatea actorilor din această dramă nu aveau intenţia de a face rău. Pur şi simplu au minimalizat sau au ignorat ameninţarea. Unii au fost naivi şi au crezut pur şi simplu că teroriştii vor dispărea dacă îi vom înţelege mai bine. Alţii, precum Lonsdale, credeau că litera legii era cel mai important lucru. Că noi, ca naţiune, nu trebuie să ne coborâm niciodată la nivelul lor. În lumea lui Rapp, unde a văzut de aproape haosul provocat de aceste grupuri, primul sentiment era pur şi simplu naiv, iar cel de-al doilea, deşi onorabil, nu era foarte practic.
Rapp se uita la ochii ei veseli şi injectaţi de sânge şi se întreba dacă nu cumva uciderea colegilor ei senatori o va face să vadă lucrurile altfel acum. „Senator Lonsdale", a spus Rapp cu o voce politicoasă, „vă mulţumesc că aţi venit".
Lonsdale s-a uitat nervos prin cameră şi a întrebat: „Unde sunt?".
„Poftim?" a spus Rapp fără să înţeleagă despre ce vorbea.
„Bărbaţii pe care i-aţi capturat", a spus ea, privindu-l pentru prima dată în ochi. „Am vorbit cu preşedintele. Mi-a spus că aveţi patru oameni în custodie."
Rapp s-a întrebat dacă vreunul dintre aceşti politicieni ştia cum să-şi ţină gura. „Domnule senator, poate că după ce ne ocupăm de videoconferinţa cu al-Haq, pot să..."
„Vreau să-i văd acum!" spuse Lonsdale cu putere.
Forţa cererii ei l-a luat pe Rapp prin surprindere. „Vă pot asigura că se are grijă de ei, doamnă."
Lonsdale şi-a strâns pumnii şi a păşit la mai puţin de 30 de centimetri de Rapp. Privind în sus cu ochii injectaţi de sânge, a spus: „Nu-mi pasă de bunăstarea lor, domnule Rapp. Vreau să-i văd chiar acum".
Rapp a devenit brusc foarte curios să vadă cum se va desfăşura această situaţie. „Bine... urmaţi-mă."
După câţiva paşi, s-a întors şi le-a spus agenţilor Serviciului Secret că pot rămâne pe loc. Era deja destul de rău că îl aducea pe Lonsdale. Ultimul lucru de care aveau nevoie erau mai mulţi oameni cu insigne.
Lonsdale l-a urmat pe scara în spirală în tăcere. Când au ajuns la uşa sălii de conferinţe, Rapp a bătut la uşă şi i-a spus lui Lonsdale: „Lasă-mă o secundă".
Rapp a deschis uşa o crăpătură şi l-a văzut pe Aabad stând la capătul celălalt al mesei grele de lemn, legănându-şi mâna dreaptă pe piept. Nash era aşezat pe marginea mesei, dominându-l pe Aabad. Când Nash l-a văzut pe Rapp, s-a ridicat şi s-a îndreptat spre uşă. Rapp a intrat şi a închis uşa.
„I-am spus că ar fi bine să-mi dea ceva bun înainte să te întorci aici, altfel celălalt braţ va fi smuls din orbită. Şi acum se tot gândea la uniformele astea SWAT. A recunoscut că mai sunt încă nouă tipi acolo."
„Nouă", spuse Rapp, surprins de număr.

„Da, spune că vor folosi aceste uniforme SWAT pentru a intra şi a ataca o instituţie federală.”
S-a auzit o bătaie puternică în uşă. „E Lonsdale. Vrea să-l vadă. Hai să ne grăbim şi apoi vom scoate aceste noi informaţii.” Rapp a deschis uşa.
Lonsdale a intrat în cameră şi s-a uitat pe lungimea mesei la bărbatul mic care părea să facă o grimasă de durere. „Cine este el?”, a întrebat cu o voce rece.
„Aabad bin Baaz. Cetăţean saudit”, a spus Rapp în timp ce închidea uşa. A decis să omită partea cu dubla cetăţenie.
„Cer să-mi văd avocatul”, a spus Aabad cu o voce rugătoare.
„Este el responsabil pentru explozii?”. a întrebat Lonsdale.
„Face parte din celulă”.
Lonsdale s-a apropiat de prizonier şi l-a întrebat: „Ştii cine sunt eu?”.
„Nu”, a spus Aabad cu ochii mari şi plini de speranţă.
„Sunt senatorul Barbara Lonsdale”.
„Sunt un cetăţean american”, a spus el cu seriozitate.
Lonsdale l-a ignorat. „Ştiţi unde trebuia să iau prânzul astăzi?”.
„Nu”, a spus el cu o faţă confuză.
„La Monocle. Mi-am trimis şeful de personal acolo în schimb.”
Aabad s-a uitat nervos înainte şi înapoi între Lonsdale, Rapp şi Nash. „Îmi cunosc drepturile. Cer să-mi văd avocatul.”
Lonsdale a întins brusc mâna şi i-a dat o palmă peste faţă. „A fost cel mai bun prieten al meu.”
Aabad şi-a ridicat privirea şocat şi, cu o voce mai rugătoare, a spus: „Sunt cetăţean american. Am dreptul să-mi văd avocatul”.
„Dacă eşti cetăţean american, atunci eşti un trădător”, a şuierat Lonsdale, „şi voi face tot ce-mi stă în putinţă ca să te execut.”
Rapp, care încă stătea lângă uşă, a crezut că aude un zgomot. S-a uitat la Nash şi au făcut un schimb de priviri rapid. Zgomotul s-a auzit din nou. Era îndepărtat. Înăbuşit.
„Sunt focuri de armă?” a întrebat Nash.
Rapp era pe cale să deschidă uşa, când s-a auzit un zgomot mult mai puternic. Camera s-a cutremurat doar puţin. Singurul lucru legat de luptă era că trebuia să treci prin ea doar o singură dată şi rămâneai cu sunetul, senzaţia şi mirosul bătăliei pentru tot restul vieţii tale. Rapp fusese implicat în mai mult decât partea lui de lupte. S-a uitat la Nash, faţa lui arătând o îngrijorare profundă. „Cred că a fost o grenadă de mână”.
„Cred că ai dreptate”, a fost de acord Nash.
Rapp s-a întins spre uşă şi l-a întrebat pe Nash: „Ai cătuşe flexibile la tine?”.
„Nu.”
Rapp a deschis uşa, instinctele sale primare strigând că ceva rău era pe drum. A aruncat o privire la ecranul mare şi s-a întrebat pentru scurt timp dacă zgomotul de zgomote nu cumva provenea de la vreun sunet pe care tocmai îl obţinuseră. Fără avertisment, uşa principală a Centrului de Operaţiuni a fost aruncată în aer. O fracţiune de secundă mai târziu, un bărbat îmbrăcat în echipament SWAT complet a păşit prin norul de praf şi moloz, cu arma ridicată. A îndreptat-o drept înainte, spre locul unde cei doi agenţi ai Serviciului Secret care îl livraseră pe Lonsdale se întâmplau să stea cu braţele ridicate timid în aer. Fără provocare, bărbatul în echipament SWAT i-a împuşcat în cap pe ambii agenţi.
Rapp a tresărit în timp ce creierul său încerca să împace ireconciliabilul. Un al doilea şi un al treilea bărbat în echipament SWAT l-au urmat pe primul bărbat prin uşă şi au început să tragă în analiştii care se aruncau să se dea la o parte. Mâna stângă a lui Rapp era deja înfăşurată în jurul mânerului armei sale. În timp ce împuşcăturile de puşcă răsunau de jos, Rapp s-a întors spre Nash şi a strigat: „Puneţi-l la pământ!”.
La auzul împuşcăturilor de puşcă, Nash se întindea deja spre pistolul său. Mai fusese în luptă cu Rapp şi avea încredere deplină în el. A scos pistolul greu de calibrul 40 din toc şi l-a pocnit pe Aabad peste tâmplă cu arma. Bărbatul a căzut de pe scaun şi s-a prăbuşit pe podea.
„Domnule senator”, a strigat Rapp, „du-te în colţul acela îndepărtat şi rămâi acolo!”

Nash i s-a alăturat lui Rapp la uşă. Ambii bărbaţi aveau armele scoase şi, în timp ce se uitau la podea, l-au văzut pe bărbatul din fruntea şirului cum se opreşte şi se uită peste umăr. Şi-a ridicat pumnul drept în aer şi s-a oprit pentru o clipă. Un ultim trăgător s-a alăturat rândului, ajungând la şase în total. Bărbatul din frunte a făcut un semn cu mâna înainte şi grupul a început să se mişte ca unul singur, târându-se înainte în cameră, dezlănţuind un torent de gloanţe. Se aflau într-o linie de raid ca la carte. Rapp şi Nash urmăriseră exerciţiul de sute de ori. Primul om este responsabil de prima felie de plăcintă, imediat în faţa grupului. Al doilea om ia următoarea felie din stânga, iar al treilea om ia prima felie din dreapta. Aceştia se întorc alternativ până la cel de-al şaselea om, care este responsabil pentru toate cele şase.
Întregul grup a deschis focul, dar nu era focul indisciplinat al insurgenţilor slab antrenaţi care trag din şold. Aceştia trăgeau doar câte unul sau două gloanţe odată.
„Trebuie să fie ei", a strigat Rapp.
„Să-i doborâm!" a strigat Nash înapoi şi a început să se mişte.
Rapp l-a reţinut. „Au veste antiglonţ pe ei". A analizat situaţia. Oamenii se deplasau aproximativ de la dreapta la stânga în faţa poziţiei lor. Dacă începeau să tragă în ei de aici de sus, ar fi fost norocoşi să primească două sau trei focuri înainte ca ceilalţi să riposteze. Fără aproape nici o acoperire, puştile i-ar fi făcut praf.
„Vreau să te târăşti până la marginea balconului şi să îl vizezi pe primul tip. Ăsta e punctul lor slab. Tu îl laşi jos, iar eu pot să mă duc direct la gâtul lor."
„Ai de gând să-i ataci." Nash clătină din cap. „Asta e o nebunie."
Rapp îl ignoră. Putea vedea totul în ochii minţii sale. Ridicându-şi cotul drept în sus, şi-a bătut propria parte şi a spus: „Pune-i primul în cască şi apoi ţinteşte punctul slab din armura de corp. Chiar aici, pe partea lui". Rapp l-a împins pe Nash spre podea, apoi s-a ghemuit şi a fugit de-a lungul peretelui.
Nash s-a târât până la marginea balconului, mormăind pentru sine. În mijlocul unei astfel de situaţii, nu exista suficient timp pentru a pune la îndoială şi a diseca un plan. Trebuia pur şi simplu să mergi cu el şi să speri că va funcţiona. S-a rezemat de unul dintre suporturile verticale şi şi-a îndreptat privirea spre primul om.
În stânga lui, l-a auzit pe Rapp strigând: „Acum". Nash şi-a plasat ţinta drept pe casca bărbatului şi a tras primul cartuş. Ţeava a sărit un centimetru şi a revenit imediat în jos. Nash şi-a coborât puţin ţinta şi a mai tras un glonţ. Avea de gând să îi tragă un fermoar în partea stângă. După a patra împuşcătură, ţinta a coborât şi tipul s-a prăbuşit pe podea. Nash s-a dus să îl vizeze pe al doilea tip şi s-a trezit cu privirea fixată direct pe botul fierbinte al unei puşti M-4.
Rapp a coborât treptele în salturi, două câte două. Nu exista decât o singură cale de a face asta, şi nu era complicată. Era un blitz în toată regula şi era ultimul lucru la care se aşteptau tipii ăştia. Rapp a atins podeaua şi a înaintat aproape în plin sprint, cu mâna stângă întinsă şi cu Glock-ul îndreptat drept în axul trăgătorilor. Ştia că Nash îşi făcea treaba, pentru că tipul din frunte se uita în stânga lui în loc să se uite drept înainte. Rapp s-a apropiat cu viteza fulgerului. La cincisprezece picioare, a tras primul cartuş, lovindu-l pe omul din frunte în ochelari.
Al doilea om era întors într-o parte şi privea în sus. De la trei metri distanţă, Rapp a trimis un glonţ în gâtul său expus. Cel de-al treilea tip a simţit mişcarea şi începuse să se întoarcă spre el, dar, deşi putea să-şi rotească capul pentru a înfrunta ameninţarea aproape imediat, îi era mai greu să-şi aducă botul la ţintă. Rapp l-a împuşcat de la doi metri distanţă, chiar în podul nasului. A trecut peste primul tip în timp ce l-a împuşcat pe al patrulea tip de două ori în gât şi apoi pe al cincilea în faţă.
Al şaselea şi ultimul tip era cu spatele la el. Rapp l-a văzut întinzând mâna dreaptă în vesta sa pentru un încărcător nou, fără să ţină cont de faptul că restul liniei sale căzuse. Trecând peste următoarele două cadavre, Rapp a apucat partea din spate a vestei tipului, a înfipt botul Glock-ului de 9 mm în partea inferioară a spatelui bărbatului şi l-a împuşcat de două ori în coloana vertebrală.

CAPITOLUL 73

SINGURUL lucru pe care Farid l-a observat înainte de a se întâmpla a fost că, pentru o fracţiune de secundă, i s-a părut că totul a devenit ciudat de liniştit. Împingerea iniţială în clădire decursese perfect. Îi eliminase pe cei trei agenţi de securitate de la turnicheţi şi condusese echipa direct spre scări, unde schimbase poziţiile şi asigurase paza din spate. A rămas uşor în urmă în timpul urcării lor spre etajul şase, când a trebuit să se oprească şi să ucidă două femei şi un bărbat care dăduseră peste ei. În momentul în care a ajuns în holul de la etajul şase, încărcăturile de panglică fuseseră deja plasate pe încuietoarea cifrului. Să tragi şaptezeci şi opt de kilograme de echipament plus tu însuţi pe şase etaje de scări nu era un lucru uşor, dar se puteau odihni în paradis. În câteva minute totul avea să se termine.
Ştiau că premiul lor se afla în camera mare de cealaltă parte a uşii. Karim estimase că undeva între două sute şi trei sute de bărbaţi şi femei se vor afla în Centrul de Operaţiuni, gestionând criza, încercând să afle cine se afla în spatele atacurilor şi coordonând colectarea de probe. Karim a spus că aceştia ar reprezenta inima şi sufletul războiului satanic al Americii împotriva Islamului. S-ar putea să fi părut că armata americană a fost cea care i-a urmărit cu tenacitate cu drone aeriene fără pilot prin munţii Afganistanului şi Pakistanului, dar ei au fost doar instrumentele. Aceşti oameni erau gânditorii, urmăritorii, investigatorii. Bogăţia lor colectivă de cunoştinţe a fost cel mai mare atu al Americii în războiul lor. Aveau mai multe avioane şi tancuri decât ar fi putut arunca vreodată într-o sută de bătălii. Dacă pierdeau unul, pur şi simplu puneau altul în funcţiune. Nu acelaşi lucru se va întâmpla cu aceşti oameni. America ar avea nevoie de ani de zile pentru a-i înlocui, iar acest lucru ar oferi Al-Qaeda timpul necesar pentru a se reconstrui.
Asta le propovăduise Karim timp de luni de zile, iar Farid credea fiecare cuvânt, dar nu se putea abţine să nu se gândească la faptul că abilul său comandant le ascundea un aspect al operaţiunii. Zachariah, nepotul lui Zawahiri, simţise şi el acest lucru şi fusese primul care se plânsese în mod deschis. Le spusese şi celorlalţi oameni, iar aceştia începuseră să se plângă de asta când Karim nu era prin preajmă. Farid s-a dus la Karim cu problema. Zachariah le spunea oamenilor că, deşi misiunea de martiriu era onorabilă şi ar fi lovit în inima inamicului, fără îndoială că, de asemenea, i-ar fi facilitat mult mai mult lui Karim să scape. Două zile mai târziu, Zachariah era mort.
Chiar şi înainte de confruntarea cu Zachariah, Farid a putut vedea că Karim începuse să se îngrijoreze în legătură cu devotamentul anumitor oameni. Exersaseră asaltul luni în şir, iar Farid era întotdeauna în avangardă. El urma să-i conducă în clădire, să urce scările şi să intre în Centrul de Operaţiuni. Nu trebuiau să se oprească pentru nimic. Dacă se prezentau ţinte, era în regulă, dar nu trebuiau să se oprească pentru a ataca o ameninţare. Premiul se afla la etajul şase. Aşadar, Karim a ordonat ca, odată ajunşi la casa scării, Farid să le acopere intrarea, iar apoi să ocupe poziţia din spatele atacului.
Farid a simţit că mişcarea avea un scop mai profund, dar nu fusese sută la sută sigur până astăzi. După ce toţi oamenii şi-au pus vestele, Karim l-a tras deoparte şi i-a înmânat un detonator principal. Fiecare vestă avea un cronometru digital care urma să fie pornit atunci când treceau prin poartă. Aceste cronometre puteau fi oprite sau repornite, în cazul în care aveau nevoie de mai mult timp pentru a ajunge la ţintă. Aveau la dispoziţie cinci minute pentru a ucide cât mai mulţi oameni; deplasându-se prin încăpere, aşezând un con de foc de 360 de grade. Cu treizeci de secunde înainte de detonare, oamenii trebuiau să se împrăştie astfel încât să maximizeze exploziile care, sperau, să smulgă acoperişul clădirii, să ucidă orice supravieţuitori rămaşi şi să facă întregul spaţiu inutilizabil. Dacă vreunul dintre bărbaţi se răzgândea în privinţa îndeplinirii misiunii sau dacă erau întâmpinaţi cumva cu o forţă mai puternică decât anticipaseră, Farid trebuia să apese pe detonatorul principal.
În timp ce stătea întins pe spate încercând să pună cap la cap ceea ce tocmai se întâmplase, acest gând plutea la periferia minţii sale. Nu înţelegea ce nu fusese bine. Uniformele SWAT funcţionaseră perfect. Fiecare agent de securitate şi fiecare agent pe care îl întâlniseră a încremenit. Exact aşa cum spusese Karim că vor face. Toţi, cu excepţia acestui bărbat care stătea deasupra lui. Farid şi-a amintit că zăvorul puştii sale se blocase în poziţia de spate. Degetul său mare a lovit declanşatorul încărcătorului, expulzând cutia goală, în timp ce el se întindea după una nouă. Îi trecu prin minte că focul puştii devenise brusc tăcut. A simţit o mişcare în spatele lui şi apoi a simţit o durere fierbinte şi înjunghiată în spate. Îşi scăpase puşca şi căzuse în stânga, lovindu-se de pământ şi apoi rostogolindu-se pe spate.
Acum, întins acolo, Farid şi-a dat seama că nu-şi mai simţea picioarele. A încercat să le mişte, dar era ca şi cum o mare greutate nevăzută le-ar fi sufocat. Farid şi-a ridicat capul şi şi-a privit partea inferioară a

corpului. Totul părea să fie în regulă. A încercat cu disperare să-şi mişte din nou picioarele şi atunci l-a lovit realitatea crudă că era paralizat. Acea durere fierbinte pe care o simţise mai devreme era, fără îndoială, gloanţe care îi tăiau coloana vertebrală. Destul de jos, totuşi, încât braţele încă îi funcţionau. Farid s-a imaginat pentru o secundă într-un scaun cu rotile, apoi şi-a dat seama că era un gând extrem de prostesc. Cu toţii purtau vestele.
Farid îşi întoarse capul spre dreapta pentru a vedea ce se întâmplase cu ceilalţi. Tot ce a văzut a fost o învălmăşeală de cizme negre, veste, mănuşi şi căşti negre. Erau cu toţii morţi. Bărbatul care stătea deasupra lui a început să ţipe la ceilalţi, iar atunci Farid şi-a amintit de ordinul lui Karim. Acesta îi spusese că, dacă se părea că vor fi copleşiţi, să nu-şi asume niciun risc. Trebuia să apese pe comutatorul principal şi să arunce în aer toate vestele. Se întrebă cât timp trecuse de când intraseră pe poartă. Farid a încercat să-şi amintească unde plasase detonatorul. Toate celelalte lucruri fuseseră repetate, dar acesta fusese o adăugare de ultim moment la plan. A căutat vesta şi apoi şi-a dat seama că îl pusese în buzunarul cargo de pe coapsa stângă. Mâna lui a început să bâjbâie după dispozitiv, când s-a auzit un zgomot puternic şi o strălucire urmată de o durere fierbinte şi usturătoare în cot.

CAPITOLUL 74

RAPP stătea deasupra ultimului om şi supraveghea pagubele, cu arma îndreptată spre uşa principală aruncată în aer, temându-se că în orice moment vor intra mai mulţi oameni. Gemete şi strigăte de durere veneau din toate direcţiile. În dreapta lui, Art Harris a ieşit din biroul său cu o cămaşă pătată de sânge. Păşea nesigur pe sticla spartă, dar în rest părea în regulă. Rapp avea un glonţ în spărtură şi încă opt în mâner. A scos încărcătorul pe jumătate consumat, l-a pus în buzunar şi a luat unul plin.
Mai mulţi oameni se ridicaseră şi se mişcau acum. Rapp a putut vedea că câţiva dintre ei aveau arme în mâini. „Art!" a strigat Rapp. „Trimite nişte oameni la uşa aia şi asigură-te că e în siguranţă!".
Harris a început să strige ordine colegilor săi agenţi.
Rapp a sesizat o mişcare sub el. S-a uitat în jos şi l-a văzut pe bărbatul de pe podea căutând ceva în buzunar. Imaginea unei grenade i-a venit în minte lui Rapp. Pistolul său de 9 mm s-a înclinat în jos şi a trimis un glonţ în orbita cotului bărbatului. Braţul a sărit câţiva centimetri în aer şi apoi s-a întins la pământ într-un unghi uşor ciudat. Degetele se mişcau în timp ce bărbatul se străduia să-şi facă mâna să răspundă.
După ce a călcat pe celălalt braţ, Rapp s-a aplecat şi a mângâiat buzunarul în care bărbatul se întinsese. Înăuntru era ceva pătrat. Rapp a băgat mâna în buzunar şi a scos un detonator electronic cam de mărimea unui pachet de cărţi. A studiat dispozitivul pentru o secundă şi apoi s-a uitat în jos la bărbat. „Păcat că nu vei putea să-l foloseşti."
„Nu contează", a spus bărbatul într-o engleză aproape perfectă. Cu un zâmbet, a adăugat: „Nu ar fi făcut decât să grăbească inevitabilul."
Rapp şi-a mutat arma spre faţa bărbatului şi i-a smuls ochelarii de protecţie. „Ce vrea să însemne asta?"
„Nu mi-e frică să mor. M-am martirizat deja. Am ucis mulţi americani astăzi. Allah va fi foarte mulţumit de mine".
Rapp ura acest cuvânt – martir. Învăţase cu mult timp în urmă că tipii cărora le plăcea să-l arunce aveau o înclinaţie religioasă deosebit de nebună. Faptul că tipul ăsta tocmai îi fusese zburată coloana vertebrală şi îi fusese zdrobit cotul stâng şi că se uita la el ca şi cum ar fi experimentat un fel de nirvana religioasă era extrem de tulburător. Rapp a început să-l examineze din cap până în picioare. Vesta sa tactică era plină de încărcătoare suplimentare pentru puşca sa, dar nu prea multe altele. Totuşi, la decolteu, a văzut cusătura a ceea ce părea a fi o a doua vestă sub prima. Rapp a băgat detonatorul în buzunarul cămăşii şi a tras de Velcro şi de fermoarul vestei tactice a bărbatului. Vesta s-a deschis pentru a dezvălui o privelişte care a făcut ca întregul corp al lui Rapp să se încordeze pentru o secundă. Era o a doua vestă sub prima, iar buzunarele care erau destinate să conţină muniţie erau, în schimb, pline cu blocuri de explozibili din plastic C-4 de culoare cenuşie pastă. Ca și bombele care fuseseră declanşate mai devreme în cursul zilei, şi acestea aveau rulmenţi cu bile presaţi în C-4.

În buzunarul aflat chiar deasupra inimii bărbatului, lângă gâtul vestei, a găsit detonatorul. Rapp l-a scos cu grijă şi s-a uitat la micul afişaj digital în timp ce ticăia de la patruzeci şi trei la patruzeci şi două de secunde. A rezistat impulsului de a trage firele de la dispozitiv, ştiind că putea foarte bine să declanşeze explozia. Rapp s-a uitat în jurul camerei care acum înota cu răniţi ambulanţi şi oameni care strigau după ajutor. Nu avea cum să scoată toţi aceşti oameni de aici în mai puţin de o jumătate de minut. Ochii îi căzură pe ferestrele care dădeau spre nord-est. La baza acesteia, la şase etaje mai jos, se afla rampa care cobora în parcarea subterană.
Rapp nu putea fi sigur că sticla era rezistentă la explozie, dar era o posibilitate destul de bună. Dar, din nou, geamul antiexplozie era proiectat pentru a împiedica pătrunderea undei de suflu a unei explozii. Nu a fost proiectat pentru a ţine lucrurile înăuntru. Rapp se uită rapid la celelalte cinci cadavre. Trebuia să presupună că toţi purtau veste de protecţie.
În momentul în care Nash a apărut, Rapp şi-a învârtit pistolul, l-a îndreptat spre fereastră şi a tras patru gloanţe rapide, care au perforat şi spulberat geamul, dar nu l-au spart. Rapp a început să tragă din nou, gloanţele explodând în succesiune rapidă. În mai puţin de patru secunde, a golit restul încărcătorului de şaptesprezece cartuşe într-o secţiune de doi metri pe doi metri a ferestrei care începea să cedeze.
Întreaga încăpere se oprise pentru a-l privi pe acest singur om care trăgea într-un obiect inanimat ca şi cum şi-ar fi pierdut minţile.
În timp ce Rapp se întindea spre ultimul încărcător plin, a strigat: „Au veste sinucigaşe! Art”, a strigat Rapp în timp ce a apăsat butonul de declanşare al pistolului său. „Am nevoie de ajutor cu cadavrele astea! Avem mai puţin de treizeci de secunde înainte ca vestele astea să înceapă...” Cuvintele lui Rapp au fost înăbuşite de focurile de armă ale lui şi ale lui Nash, care şi-au golit încărcătoarele în fereastră.
Acum apăruse o gaură zimţată; aproximativ suficient de mare pentru a trece prin ea un coş de gunoi. Rapp şi-a pus arma în toc şi i-a strigat lui Nash: „Apucă-te de partea cealaltă”.
S-au aplecat şi l-au apucat pe bărbatul paralizat de picioare şi de partea laterală a vestei. L-au ridicat şi au început să alerge prin cameră spre fereastra parţial perforată. Rapp a început să strige la ceilalţi care stăteau în picioare, privind. „Luaţi un cadavru! Grăbiţi-vă!”
Pe măsură ce se apropiau de fereastră, Rapp a strigat: „Nu încetiniţi”.
El şi Nash au continuat aproape la viteză maximă şi l-au aruncat pe bărbat cu capul înainte în deschiderea neregulată. Geamul s-a îndoit şi apoi a cedat în timp ce corpul a trecut pe lângă şi a coborât pe rampa de beton de dedesubt. Rapp şi Nash nu au aşteptat să vadă impactul. S-au întors şi au fugit înapoi la etaj. Mai mulţi bărbaţi şi femei săreau în ajutor acum, unii dintre ei răniţi. Rapp şi Nash l-au apucat pe ultimul dintre cei şase bărbaţi şi au pornit înapoi prin cameră. În faţă, îi vedeau pe alţii aruncându-i pe teroriști în acelaşi mod în care o făcuseră şi ei.
Încă trei cadavre au ieşit rapid pe fereastră. Rapp începea să creadă că va funcţiona, când oamenii din faţa lui şi a lui Nash şi-au pierdut aderenţa şi au scăpat cadavrul. Nash a început să încetinească, iar Rapp a strigat: „De partea mea” şi a continuat să se mişte.
Au alergat în jurul celor doi agenţi, dintre care unul era acum prăbuşit pe podea, cu sângele curgându-i din braţul drept. Gaura era acum mult mai mare, aşa că Rapp şi Nash au aruncat cadavrul pe fereastră de la câţiva paşi distanţă şi apoi au alergat înapoi pentru a-i ajuta pe agenţii care se împiedicaseră. Alţii interveneau în acelaşi timp pentru a-i ajuta. Patru dintre ei au sfârşit prin a apuca fiecare câte un membru în timp ce ridicau cadavrul spre deschizătură, iar apoi l-au aruncat cu totul în cerul albastru deschis.
Rapp era pe punctul de a-şi băga capul prin deschizătură pentru a verifica dacă oamenii ajunseseră de fapt în aleea cu pereţi de beton care ducea în jos, în garajul de parcare, când şi-a dat seama cât de stupid ar fi fost. Nash îl apucă de umăr şi începu să-l îndepărteze de fereastră. Îi împinseră pe toţi înapoi în timp ce înaintau, iar apoi explozia a răsunat de jos, rostogolindu-se spre fereastra sfărâmată.
Rapp s-a întors spre Nash, exaltat că reuşiseră. Îşi văzu prietenul uitându-se la pământ, semi şocat, şi îi urmărea privirea. Acolo, pe jos, cu o gaură de glonţ în frunte, se afla asistenta lor, Jessica.

CAPITOLUL 75

Era aproape miezul nopţii când Nash a tras pe alee. A băgat minivan-ul în garaj, a pus-o în parcare şi a stat acolo un minut, cu ambele mâini pe partea de sus a volanului, cu fruntea sprijinită pe articulaţiile degetelor. Nu voise să plece de la birou. Nu avea nimic de-a face cu faptul că nu voia să-şi vadă soţia şi copiii; pur şi simplu nu voia să plece cât timp mai era de lucru. Bilanţul morţilor de la NCTC ajunsese la treizeci şi opt de morţi, cu alţi şaptesprezece răniţi, dintre care trei în stare critică. Singura consolare era că ar fi putut fi mult mai rău.
Aceasta era mantra care fusese preluată de aproape toată lumea, ca o modalitate de a le oferi alinare celor care trecuseră prin asta. Oameni ca Rapp şi Nash, care văzuseră moartea de aproape, erau mai bine pregătiţi pentru a face faţă situaţiei, dar pentru destui analişti care văzuseră colegi şi prieteni apropiaţi spulberaţi de vânt în locul în care lucrau în fiecare zi, era prea mult. Câţiva s-au întors la muncă, pentru că în subconştient ştiau că era singura modalitate prin care îşi puteau lua gândul de la ceea ce se întâmplase, dar un număr surprinzător de mare fie au devenit isterici de durere, fie au intrat în şoc.
În timp ce Nash a ajutat la mutarea răniţilor psihic la cantină, şi-a dat seama că aceşti oameni erau civili. Ei nu erau antrenaţi pentru luptă precum puşcaşii săi marini. Langley a trimis oameni să ajute, la fel ca şi FBI-ul şi alte agenţii. A fost o ceartă infernală la început între Art Harris şi un alt mare mahăr de la birou care voia să pună în carantină întregul Centru de Operaţiuni şi să îl trateze ca pe un loc al crimei. Harris a fost de neclintit să repună în funcţiune Centrul de Operaţiuni cât mai curând posibil. Celălalt agent nu a vrut să cedeze, însă, şi a ordonat tuturor să oprească curăţenia. Voia ca trupurile să fie lăsate exact acolo unde se aflau până la sosirea echipelor de criminalişti. Cei doi bărbaţi au început să ţipe unul la celălalt, iar apoi Rapp a decis să rezolve problema. S-a apropiat, l-a bătut pe agent şi a ordonat ca toată lumea să se întoarcă la muncă.
Nash vorbise o singură dată cu soţia sa. O sunase pentru a o anunţa că s-ar putea să înceapă să audă unele lucruri din partea presei. Nu putea să vorbească despre asta, dar era bine şi avea să o sune de îndată ce avea ocazia. Nash nici măcar nu-şi mai amintea cu cât timp în urmă dăduse telefonul. A presupus că fusese probabil în jurul orei cinei. Maggie ar fi fost foarte îngrijorată.
A scos cheile din contact şi a ieşit din maşină. După ce a închis uşa garajului, s-a îndreptat spre casă. Lumina de deasupra chiuvetei din bucătărie era aprinsă, la fel ca şi o lampă din birou. În rest, casa era complet neagră. Nash şi-a strecurat cheia în uşa din spate şi a intrat în debara. A oprit alarma, a închis şi a încuiat uşa şi a pornit din nou alarma. Şi-a pus pistolul şi husa în seiful de arme şi şi-a notat mental să umple încărcătoarele pentru calibrul 40 dimineaţa.
Nash şi-a dat jos haina de costum şi a aşezat-o pe spătarul unui scaun din bucătărie. A mers în linişte pe hol şi s-a uitat în birou. Maggie stătea pe scaunul mare de lângă şemineu, cu o pătură şi o carte în poală. Probabil că i-a simţit prezenţa, deoarece ochii ei s-au deschis şi s-a uitat la el cu un zâmbet cald care a dispărut aproape la fel de repede cum apăruse. Ochii ei au călătorit de la faţa soţului ei la cămaşa lui. Nash uitase că cămaşa lui era pătată de sânge.
„Ce s-a întâmplat?” a întrebat Maggie cu îngrijorare.
Nash nu ştia cât de multe putea spune şi chiar nu voia să retrăiască ceea ce se întâmplase. „Sunt bine, dragă. Asta nu e a mea”.
„Când ai sunat, ai spus că eşti bine”, a spus ea în timp ce a aruncat cartea şi pătura din poală. „Nu ai spus niciodată că ai fost în pericol.”
„Nu am fost, dragă. Asta e de când am ajutat cu răniţii.”
„Clădirea aceea din McLean... cea pe care au arătat-o la televizor cu toate vehiculele de urgenţă care intrau şi ieşeau în goană – acolo ai fost?”
Nash a fost lovit brusc de cerinţele bizare ale slujbei sale. Propria lui soţie nici măcar nu ştia exact unde lucra. Ştia doar că avea un birou la sediul CIA. Nu ştia nimic despre rolul său la Centrul Naţional de Contraterorism. Probabil că nici măcar nu ştia că organizaţia exista.
„Am fost acolo”, a recunoscut el, „dar nu vă pot spune mai mult decât atât”.
Şi-a înfăşurat braţele în jurul lui şi l-a strâns cu putere. „Copiii erau foarte îngrijoraţi.”
„Ştiu. Aş fi vrut să ajung mai repede acasă, dar...” Vocea lui Nash s-a întrerupt.
„Nu poţi vorbi despre asta”, a terminat ea pentru el.

Era linia companiei. Reprezenta ciudatul dezechilibru al căsniciei lor. Ea vorbea despre slujba ei când voia şi de câte ori voia. El nu vorbea despre a lui nici măcar în momente ca acesta, când i-ar fi făcut viaţa mult mai uşoară. „Cum au mers lucrurile cu decanul şi cu familia De Graff după ce am plecat?”.
Maggie a făcut o jumătate de pas înapoi şi şi-a privit soţul cu un zâmbet mândru. „Să spunem doar că decanul Barnum Smith şi cu mine i-am făcut pe cei din familia De Graff să renunţe la întreaga problemă.”
„Serios?”
„Da, iar Rory şi cu mine am stat de vorbă în această după-amiază. L-am întrebat dacă era fericit la Sidwell.”
„Şi?”
„Răspunsul lui a fost mai puţin entuziast. Aşa că i-am spus că, dacă nu are probleme pentru restul semestrului, îl voi lăsa să meargă la Georgetown Prep anul viitor.”
„Cum rămâne cu tabăra de lacrosse din această vară?”
„I-am spus că asta era între tine şi el.”
Nash a tras-o mai aproape şi i-a sărutat vârful capului. Ştiind cât de încăpăţânată era, Nash ştia că nu putea fi uşor pentru ea. „Mulţumesc, dragă.” A strâns-o strâns şi i-a frecat spatele.
Ea şi-a înclinat capul pe spate şi i-a oferit buzele. „Ai avut dreptate. Mi-am permis să mă las prea mult prinsă în toate astea.”
„Nu sunt chiar cea mai uşoară persoană cu care să ai de-a face”, a spus Nash în timp ce se îndepărta şi îşi privea cămaşa murdară. „Ai suportat multe rahaturi, dragă.”
„Da, aşa e.”
„Îmi pare rău”, a spus Nash cu o voce obosită, dar sinceră.
„Să nu-ţi pară”, a spus ea în timp ce îl împingea spre scări. „Du-te sus şi fă un duş. Voi fi sus într-un minut”.
Nash a început să urce scările.
„Michael”, a spus soţia lui cu blândeţe, „ştiu că nu poţi vorbi despre asta, dar îmi pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat astăzi.” Maggie şi-a aşezat mâna pe balustradă. „Sunt sigură că îi cunoşteai pe unii dintre cei care au fost ucişi.”
Cu privirea pierdută, Nash a privit dincolo de soţia lui, spre brazii aproape morţi din şemineul din birou. Nu avea în el acum puterea de a-i spune că Jessica era moartă. Dintr-un motiv oarecare, nu-şi putea imagina niciuna dintre feţele celor care muriseră. Cu o voce detaşată, Nash a spus: „Nu a fost o zi bună pentru noi”.
Ea i-a frecat mâna. „Îmi pare rău, dragă.”
Nash s-a uitat la faţa ei frumoasă şi perfectă şi i-a oferit un zâmbet liniştitor. „Sunt bine.”
A urcat scările şi era pe cale să verifice fiecare dintre copii, când a decis că mai bine ar face un duş mai întâi. Nu aveau nevoie să-şi vadă tatăl în toiul nopţii într-o cămaşă însângerată. Nash s-a dezbrăcat de haine şi a intrat în duş. În timp ce apa fierbinte îi curgea în cascadă pe umeri, a respirat adânc şi, pe măsură ce tensiunea a început să se elibereze, feţele i-au venit în minte. Chris Johnson a fost primul. Şi-a imaginat cum trebuie să fi fost ultimele lui ore şi s-a cutremurat când s-a gândit la durerea prin care îl făcuseră să treacă. Apoi imaginile oamenilor cu care lucrase la NCTC. S-a gândit la Jessica care zăcea acolo cu o gaură de glonţ în cap. S-a gândit la băieţeii ei. Aveau doar nouă şi şase ani. Mama lor dispăruse pentru totdeauna.
Un nod în gât lui Nash s-a ridicat. A încercat să se împotrivească, dar nu a reuşit să oprească valul. Lacrimile au început să curgă. Nash s-a scufundat încet pe podeaua duşului. În timp ce apa se revărsa peste el, pieptul i s-a îngreunat şi a început să plângă necontrolat. Nu era în regulă.

CAPITOLUL 76

LONSDALE se afla pe terasa biroului ei din Capitoliu. Când s-a uitat spre nord, a putut vedea strălucirea luminilor de urgenţă care veneau dinspre cealaltă parte a clădirii Dirksen Senate Office. Operaţiunea de recuperare de acolo se încheiase cu doar câteva ore în urmă, la aproximativ treizeci de ore de la atac. Un

singur supraviețuitor, un angajat al restaurantului, fusese găsit în subsol. Toţi ceilalţi erau morţi. Șapte senatori ai Statelor Unite şi alţi nouă membri ai personalului de rang înalt, inclusiv propriul ei şef de cabinet, Ralph Wassen. Numai în atacul de la Monocle pieriseră 73 de persoane. Bilanţul zilei se ridica la 185 de morţi şi alţi 211 răniţi.
Lonsdale a tras un fum din ţigară şi s-a gândit cât de repede întreaga ei viaţă fusese dată peste cap. Cu puţin mai puţin de o zi şi jumătate în urmă, stătuse în celălalt birou al ei, prea jenată pentru a se întâlni la prânz cu un reporter. Era devastată de pierderea lui Wassen. Era cel mai vechi prieten al ei şi cel mai apropiat confident. Faptul că îl rugase să meargă în locul ei nu făcea decât să adauge vinovăţie la durere. Cum de fusese atât de oarbă în faţa ameninţării? Îşi pusese întrebarea asta de o sută de ori în doar o zi. Deocamdată presa nu o preocupa, deşi ştia că în curând vor veni după ea. Cu cinci ani rămaşi din mandatul ei, nu era atât de sigură că va căuta să fie reales㠂. Totuşi, ştia ce trebuie să facă. Îi venise în minte în timpul nopţii de nesomn în timp ce se zvârcolea cu autoironie. Cuvintele continuau să vină la ea ca nişte titluri mari şi îndrăzneţe în partea de sus a unui ziar: Naiv, Îndreptăţit, Nebun, Idiot, Idiot, Iraţional, Sanctifiant. Lista a continuat la nesfârşit. Fusese atât de convinsă că are dreptate încât căzuse pradă unuia dintre cele mai vechi jocuri ale Washingtonului. În loc să analizeze cu seriozitate şi seriozitate problema, ea s-a orientat spre o poziţie care îi dădea cea mai mare influenţă politică. Şi apoi, într-un efort de a se amăgi şi mai mult, le-a atribuit caracteristici ignobile duşmanilor ei – Kennedy, Rapp, Nash şi mulţi alţii. Se convinsese că ei erau adevărata ameninţare.
Acum, când ecoul exploziilor încă reverberează în întreaga lume, şarada se terminase. Avea în faţa ei două opţiuni şi, deşi Wassen nu era aici pentru a se consulta, ştia care ar fi fost sfatul lui. S-a uitat la Curtea Supremă şi a simţit o înţepătură de regret. Dintre toate clădirile de pe Capitol Hill, Curtea însemna poate cel mai mult pentru ea. Decizia ei nu ar fi fost lipsită de un oarecare disconfort.
„Senator Lonsdale”, a strigat vocea unui membru al personalului din uşă. „Vizitatorii dumneavoastră au sosit.”
Lonsdale şi-a înjunghiat ţigara şi s-a întors. I-a făcut semn colaboratorului să îi aducă afară. „Poţi pleca acum, Stephanie. Voi închide eu.” Lonsdale şi-a privit asistentul plecând şi pe cei doi bărbaţi păşind pe terasă. Nu se aştepta ca acest lucru să fie uşor, dar era ceva ce trebuia făcut.
Cei doi bărbaţi cu feţe de piatră s-au apropiat şi s-au oprit la doi metri de Lonsdale. Rapp s-a uitat la ea şi a spus: „Aţi vrut să ne vedeţi, doamnă senator?”.
„Da”, a spus Lonsdale puţin neliniştită. „Am auzit că aveţi nişte piste”.
Rapp şi Nash au dat din cap, dar niciunul nu a confirmat verbal comentariul.
„Preşedintele mi-a spus că tu crezi că trei dintre teroriști sunt încă în libertate.”
„Aşa este”, a spus Rapp.
„Şi credeţi că îi veţi prinde?”.
Rapp a ridicat din umeri. „Asta depinde, doamnă?”.
„De ce?”
„De regulile noastre de angajare”, a spus Nash, trecând direct la miezul problemei.
Lonsdale a dat din cap şi a întins mâna după o altă ţigară. „Nu-mi este uşor, domnilor”, a spus ea în timp ce-şi aprindea bricheta şi trăgea o fumigenă, „dar trebuie să spun următorul lucru. Îmi pare rău. Îmi pare rău pentru modul în care am acţionat, îmi pare rău pentru modul în care v-am pus sub semnul întrebării caracterele şi îmi pare rău că interferenţa mea în ancheta voastră v-a împiedicat să împiedicaţi capacitatea de a preveni acest atac.”
Rapp şi Nash au schimbat o privire surprinsă. Crezuseră că Lonsdale voia să-i vadă ca să le explice căderea ei momentană de cumpănire când îl pălmuia pe Aabad ieri după-amiază. Rapp a dat din cap că acceptă şi a spus: „Mulţumesc, şi îmi pare rău pentru şeful tău de personal, Ralph Wassen. Nu-l cunoşteam, dar părea un om foarte drăguţ.”
„A fost cel mai bun”. Lonsdale şi-a încrucişat braţele la piept şi ochii i s-au deconcentrat în gânduri. După o clipă, a spus: „Avea o părere foarte bună despre voi doi.”
„Pe noi?” a spus Nash cu surprindere.
„Da”, a spus Lonsdale. „A crezut că voi doi eraţi de partea corectă a problemei.”
„Nu ştiam că există o parte greşită”, a întrebat Nash cu o nuanţă de furie în glas.

Ignorându-l pe Nash, Rapp a întrebat: „Şi el credea că tu erai de partea greşită?”.
Lonsdale a dat din cap şi apoi a tăcut pentru un moment lung. S-a uitat la cei doi şi i-a întrebat: „Vrea vreunul dintre voi o ţigară?”.
„Nu, mulţumesc”, a răspuns Rapp.
Nash a clătinat din cap.
„Pe lângă faptul că mi-am cerut scuze faţă de voi, am vrut să veniţi aici în seara asta pentru a vă putea oferi anumite asigurări. Am vorbit deja cu preşedintele şi cu directorul Kennedy despre asta. După cum sunt sigur că ştiţi, senatorul Whaley a fost ucis ieri. Asta înseamnă că Comisia de Informaţii are nevoie de un nou preşedinte. Îl vreau eu.”
„Poftim?” a spus Rapp, nefiind sigur că o auzise bine.
„Am de gând să renunţ la Comitetul Judiciar în schimbul Comitetului de Informaţii, dacă mă vor accepta.”
Rapp şi Nash au fost şocaţi. Nu exista niciun senator la care să se gândească care să nu ucidă pentru a se alătura Comitetului Judiciar. „De ce ai face asta?” a întrebat Nash.
„Spune-i că e o penitenţă.” Lonsdale a zâmbit pe jumătate. A văzut privirea de îngrijorare de pe feţele lor, aşa că a adăugat repede: „Nu vă faceţi griji. Am văzut lumina. Aşa cum am spus deja, am greşit”.
Rapp şi-a mutat greutatea de pe un picior pe altul în timp ce se uita fix la Lonsdale. „Aţi văzut lumina?”
„Da.”
„Pot să te întreb despre amploarea convertirii tale?”. a întrebat Rapp.
Lonsdale a stat câteva secunde să se gândească, apoi a spus: „Vreau să-l vânezi pe acest Karim şi pe ceilalţi doi bărbaţi, precum şi pe oricine altcineva care l-a ajutat, de altfel, şi vreau să-i omori.”
„Să-i omor?” a spus Nash, nevenindu-i să creadă ce auzea.
„Aşa este. Nu vreau să ştiu cum o vei face... fă-o şi gata.”
„Omoară-i.” Nash a spus din nou.
„Da.”
„Nu vrei să spui să-i aduci la proces?”
Lonsdale s-a uitat direct la Nash şi a spus: „Vreau să spun să-i omori. Cred că ne-ar fi mai bine pentru toţi dacă ne-ai salva de la un proces de circ”.
„Şi colegii tăi?” a întrebat Rapp.
„Am vorbit cu o mână de cei care contează. Cei cu adevărat importanţi sunt în Comitetul de Informaţii. Mă voi asigura că veţi avea toţi banii de care aveţi nevoie. Tot ce îmi veţi cere, vă voi obţine.”
„Domnule senator, va trebui să mă scuzaţi”, a spus Rapp pe tonul său ironic. „Fac acest lucru de mai mulţi ani. Dacă am învăţat ceva, este că, pe măsură ce vânturile politice se schimbă în acest oraş, oamenii tind să-şi piardă apetitul pentru lucruri de acest gen.”
Lonsdale i-a dat scurt din cap. „Directorul Kennedy mi-a spus să mă aştept la asta din partea ta. Aşa că... oricât de mult aş putea regreta într-o zi, am pregătit o scrisoare.” Lonsdale şi-a strecurat mâna în haină şi a recuperat un plic de culoare alb-deschis. I l-a înmânat lui Rapp şi i-a spus: „Te rog să îl pui într-un loc sigur şi să nu-l arăţi nimănui altcuiva în afară de domnul Nash şi de directorul Kennedy.”
Rapp l-a ţinut în mâini şi a întrebat: „Ce scrie acolo?”.
„Pe scurt... spune că îţi ofer ţie şi domnului Nash tot sprijinul meu pentru a folosi orice mijloace pe care le consideraţi necesare pentru a-l vâna şi ucide pe acest individ Karim şi pe asociaţii săi. Din punct de vedere legal, nu vă oferă nicio protecţie.”
Rapp a ridicat-o şi a spus: „Dar vă asigură sprijinul.”
„Şi dispariţia, în cazul în care nu reuşesc să vă protejez de colegii mei mai motivaţi politic. Vă ofer acoperire, domnilor. Vă promit că voi face tot ce-mi stă în putinţă pentru a vă ajuta să îi aduceţi pe aceşti oameni în faţa justiţiei. Şi dacă nu reuşiţi... vă voi proteja în continuare.”
Rapp s-a uitat la Nash şi cei doi bărbaţi au dat din cap cu încredere. Întorcându-se spre senatorul Lonsdale, Rapp a spus: „Domnule senator, nu vom da greş.”

MULŢUMIRI

Lui Emily Bestler, editorul meu, şi lui Sloan Harris, agentul meu, pentru sfaturile înţelepte şi prietenia voastră. Lui David Brown, pentru ideile şi umorul tău. Lui Judith Curr şi Louise Burke, pentru viziunea şi angajamentul vostru; nu aş putea fi mai fericită că rămân aici pentru încă patru cărţi. Lui Ian Chapman, Kate Lyall-Grant şi restului familiei Simon & Schuster UK, vă mulţumesc pentru progresele mari pe care le-aţi făcut în ultimii ani. Laurei Stern, lui Kristyn Keene, lui Niki Castle şi lui Allie Green, vă mulţumesc că m-aţi suportat. Lui Jamie Kimmers, ne va fi dor de tine. Lui Ron Bernstein de la ICM, pentru că a rămas alături de mine şi a vândut drepturile de ecranizare a francizei Mitch Rapp.
Lui Paul Evancoe, un coleg autor, prieten şi un mare patriot, pentru sfaturile sale precise. Dr. Jodi Bakkegard, pentru că m-a ţinut încă o dată în frâu. Lui Dorothy Wallner, pentru că a fost atât de bună cu familia mea. Şi pentru minunata mea soţie, Lysa, care a ţinut lucrurile împreună în timpul unui an foarte agitat. Eşti cea mai bună.

De asemenea, de Vince Flynn

Protejaţi şi apăraţi
Act de trădare
Consimţământul de a ucide
Ziua Memoriei
Puterea executivă
Separarea puterilor
A treia opţiune
Transferul de putere
Limitarea mandatelor